A doua șansă

Åsa Hellberg

AȘA VREAU SĂ TRĂIESC?
MĂ AUDE CINEVA?!
POT SĂ IAU TOTUL DE LA ÎNCEPUT?
POT SĂ IAU TOTUL DE LA ÎNCEPUT!

Un hotel șic la Londra, o casă fantastică în Mallorca, un restaurant adorabil la Paris și șapte ani de la dispariția Sonjei.

Rebecka, Maggan, Susanne și a doua lor șansă, într-un roman sincer despre curajul de a alege schimbarea. Schimbarea totală a vieții, indiferent de vârstă, cu bucuria de a trăi doar cum îți place, unde îți place și, mai ales, cu cine îți place.

A DOUA ŞANSĂ,
după
PROMISIUNE DE LUX şi MARELE SECRET

Creat cu pasiune şi savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Åsa Hellberg

a Doua șansă

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Åsa Hellberg
SONJAS ANDRA CHANS
© Åsa Hellberg 2017 by Agreement with Enberg Agency

© Baroque Books & Arts®, 2018

Imaginea copertei: Ana WAGNER
Concepție grafică © Baroque Books & Arts®
Redactor: Ines HRISTEA
Corector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HELLBERG, ÅSA
A doua șansă / Åsa Hellberg;
trad. din lb. suedeză de Daniela Ionescu; - București: Baroque Books & Arts, 2018
ISBN 978-606-8564-95-1
I. Ionescu, Daniela (trad.)
821.113.6

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

În amintirea bunicii Birgit, care și-a întâlnit cele mai bune prietene, Tyra și Göta, într-o casă de copii din Köping, în 1914.
Prietenia lor a durat toată viața.

Prolog

Sfârșitul anului 2011, biroul avocatului Andreasson, din Stockholm.

Iubitele mele prietene,

A venit timpul să ne luăm rămas-bun pentru totdeauna. Mă doare să mă gândesc la asta.

Statornicia dragostei și a loialității voastre mi-a întregit viața. Pentru asta nu vă voi putea mulțumi niciodată îndeajuns.

Când veți primi aceste rânduri, va fi trecut un timp de când ne-am despărțit și sper, desigur, că v-ați obișnuit cu noile voastre vieți și că vă bucurați de ele la fel de mult ca mine, atunci când le-am plănuit. Mi-aș dori să știu că prietenia voastră a rămas la fel de puternică, în ciuda încercărilor la care ați fost supuse. Dar cred așa: ceea ce am avut noi a fost unic. În orice caz, nu mai cunosc vreun alt cvartet de prieteni ca al nostru.

Frumoasa mea Rebecka, sper că te simți bine în noua ta casă din Mallorca și că arhitectul pe care l-am trimis să te ajute ți-a fost... pe plac.

Înțeleapta mea Susanne, hotelul din Londra a fost copilul meu. A fost minunat să-mi închipui cum, într-o zi, tu vei fi

stăpână acolo. Sper că tu și Michael v-ați găsit unul pe celălalt, căci nu-mi pot închipui o potrivire mai bună între doi oameni.

Draga mea Maggan, îmi doresc să-ți fi găsit în Paris locul potrivit pentru a-ți demonstra creativitatea. Și sper că m-ai iertat că l-am căutat pe Paul. N-a încetat niciodată să te iubească și n-am rezistat gândului că voi doi trebuie să fiți din nou o pereche.

Noi patru am fost întotdeauna cele mai bune prietene și încă suntem, în clipa în care scriu aceste rânduri. (Azi, puțin mai târziu, vom lua cina la Maggan și știu că voi pleca acasă cu un nod în stomac, după ce vom râde împreună întreaga seară.)

Dar, când veți citi această scrisoare, totul va fi de mult consumat. În orice caz, viața mea pe pământ se va fi sfârșit. Cum e după aceea nu se prea știe. Eu nu sunt înmormântată de tot (sună cam ciudat acum, când scriu, dar chiar așa e). L-am rugat pe avocatul Andreasson să mai aștepte cu asta, până vă veți fi obișnuit cu noile voastre vieți.

Dar acum, când moștenirea e împărțită și totul e clar, am nevoie de ajutorul vostru. Doresc să mă duceți la locul odihnei mele de veci, trecând printr-o serie de alte locuri, care au însemnat mult pentru mine. Va fi o călătorie care vă va purta în jurul lumii.

În timpul ei vă voi povesti adevărata mea poveste, care începe când nu aveam decât șaisprezece ani.

Îmi veți purta cenușa în bagaj, lucru care probabil nu e permis de lege, dar sunteți trei și mă puteți împărți între voi. O mare parte din ea e deja împrăștiată, dar veți lua cu voi ceea ce a rămas. În șifonierul din atelierul meu sunt câteva cutii de pudră, pe care le-am moștenit de la bunica. Dacă vreți, mă puteți pune în ele.

După această călătorie, putem considera că ne-am luat rămas-bun pentru totdeauna și că, prin voi, mi s-a oferit o a doua șansă. Pentru ce, veți afla cu timpul.

Aveți grijă de voi și continuați să fiți cele mai bune prietene și după eu ce voi dispărea definitiv.

Cu toată dragostea mea,
A voastră, Sonja.

Tăcerea s-a prelungit. Obrajii lui Maggan erau umezi, Rebecka își sufla nasul, Susanne îl privea cu ochi mari pe avocatul Andreasson, când acesta, în cele din urmă, și-a răsucit scaunul și a scos o urnă din dulapul cu acte din spatele său. A pus-o ușor pe birou.

– N-am crezut niciodată că ne va mai da vreun semn, a spus Susanne încet și a pus mâna pe urnă. Nu încetezi niciodată să ne uimești, nu-i așa, Sonja?

A zâmbit când celelalte două prietene și-au pus și ele mâinile lângă a ei.

– Sunt, desigur, o grămadă de lucruri de rezolvat mai întâi, dar... când plecăm?

1

Cinci ani mai târziu

Maggan freca pata de pe dușumea, dar îi era imposibil s-o facă să dispară. Arăta ca și cum lacul s-ar fi dus chiar în locul acela. Simțea cum o cuprindea enervarea. A început undeva, în stomac, și s-a răspândit în sus și-n lateral, în brațele care, în cele din urmă, au aruncat cârpa pe masă. De la etaj s-a auzit un oftat. Un oftat greu, franțuzesc. Maggan a luat din nou cârpa, s-a dus la chiuvetă și a clătit-o. Era nevoită să-și țină în frâu impulsurile. Paul voia cafeaua de dimineață și era timpul să se apuce de treburile zilei.

Era marți. Maggan făcea întotdeauna curățenie marțea. A început cu bucătăria, apoi a trecut în camera de zi și, în cele din urmă, a ajuns în dormitor. În camera nepoților nu avea nevoie să deretice în săptămâna aceea: copiii nu aveau să vină acolo decât săptămâna următoare. A turnat, mecanic, apă proaspătă în filtrul de cafea. Marți. O zi ca oricare alta, dar azi avea ceva de făcut.

De fiecare dată când mișca din loc urna cu cenușa lui Sonja, simțea o înțepătură în piept. Își făcea procese de conștiință că nu-i îndepliniseră încă ultima dorință. Ea,

Susanne și Rebecka se hotărâseră de mai multe ori să pornească la drum, dar, de fiecare dată, intervenise câte ceva. Ultima dată, cu un an înainte.

În timp ce ștergea praful de pe etajera din camera de zi, Maggan s-a gândit că rămășițele lui Sonja ar fi trebuit să rămână în vechiul ei apartament. Dar ajungeau rar acolo și, când Maggan s-a mutat înapoi în Farsta, după ce Paul și ea au vândut restaurantul din Paris, i s-a părut firesc să aducă urna la ea și s-o scape pe Sonja de singurătate.

Dar acum Maggan nu mai era la fel de sigură că asta fusese o idee bună.

Pentru că era nedrept ca Susanne să-și petreacă tot timpul la dispoziția clienților săi din hotelul din Londra, fără să aibă habar de mustrările de conștiință pe care urna i le trezea lui Maggan. Și Rebecka, biata de ea, nu s-a mai dat jos din pat de opt luni, de când Adam a murit. Că nu se gândea la altcineva decât la ea însăși, nu era, desigur, greu de înțeles. Dar Maggan și cu Paul erau cei care trăiau lângă ceea ce ar fi trebuit împrăștiat de mult, nu și ele.

A aruncat cârpa de praf în dulapul cu produse pentru curățenie și s-a dus în bucătărie, să pună de cafea. În ciuda cănii mari cu cafea, pe care i-o servise soțului ceva mai devreme, el nu se dăduse încă jos din pat. Ceva se întâmplase cu el, de când se mutase în Suedia. Se simțea străin, spunea. Nimeni nu-l înțelegea. Nu reușea să-și facă niciun prieten și restaurantele pe care le contactase nu aveau nevoie de un bucătar-șef. I se oferise postul de ajutor de bucătar, lucru care îl rănise profund și îl deprimase și mai tare.

Când Maggan s-a mutat în Paris, a procedat cu totul altfel. A urmat cursuri de limbă, a mâncat brânză franțuzească și s-a bucurat de frumusețea orașului. Dar Paul stătea mai mult acasă și ofta, iar asta o măcina mai mult decât orice. Îl auzea de la parter cum icnea și gemea și se simțea incapabilă să-l ajute. Nu știa cum. Uneori se gândea că ar

fi trebuit să se mute înapoi, dar dacă ea îi dăduse Parisului patru ani, putea și el să-i dea Farstei la fel de mult. Sau?

Aici erau fiica lor, Anneli, și nepoții. Când Anneli s-a mutat din Åre înapoi, în Stockholm, deoarece căsnicia i se destrămase, mutarea lui Maggan înapoi în Suedia a fost firească. Alex împlinea treisprezece ani în noaptea de Anul Nou, iar gemenele începeau școala în toamna aceea și acum era mai important decât oricând să fie aproape de ei.

Paul își adora nepoții. Când veneau, se umplea de energie: juca fotbal cu Alex, pe câmpul din spatele casei, până cădeau epuizați. În celelalte zile, când copiii erau la tatăl lor, Paul recădea în întunericul lui.

– Paul, mă duc să cumpăr ceva, i-a strigat din capul scării și a ieșit din casă, fără să aștepte un răspuns.

Susanne a sunat la ora hotărâtă.

– Ești deja afară? a întrebat ea.

– Da, ajung imediat în centrul din Farsta, a spus Maggan și și-a încetinit mersul.

Putea să se așeze pe bancă și să stea acolo cât vorbea.

– Cum e viața în Londra?

– Mulțumesc, ca de obicei. Hotelul e plin, muncesc douăsprezece ore pe zi, nu am viață sexuală și reflectez chiar acum la cum mi-aș putea-o relua, fără să mă implic mai mult decât o fac în momentul de față.

De obicei puteau să discute una cu cealaltă despre orice, dar azi Maggan nu avea niciun sfat bun să-i dea, mai ales în domeniul ăsta...

– Ce facem cu Rebecka? M-am gândit mult la ea azi, a zis ea.

Prietenele erau total excluse din durerea lui Rebecka. În rarele ocazii când răspundea la telefon, vorbea scurt, uniform și monosilabic. Conform Rafaelei, menajera din casa din Mallorca, totul luase o întorsătură tragică.

Rebecka se cufunda din ce în ce mai tare în durerea pricinuită de lipsa lui Adam.

– Știu, trebuie să acționăm, a spus Susanne. Dar cum? Nu putem s-o silim să iasă din casa aia. Am fost acolo, am invitat-o aici de atâtea ori, dar a refuzat de fiecare dată.

– La telefon, da. Ce-ai spune să mergem din nou la ea? a întrebat Maggan.

A auzit cum Susanne a ezitat o clipă înainte să răspundă.

– Asta ar putea să ajute. O să-mi iau două zile libere de la hotel. Cum e la tine? Poți să lipsești de-acasă?

O tenta ideea să ia o pauză și să plece departe de Paul câteva zile. Maggan îl iubea, dar lua mereu greutatea pe umerii ei. Probabil că ar fi fost mult mai bine pentru soțul ei să-l lase să se dea jos din pat și să-și facă singur cafeaua, poate chiar s-o invite și pe ea la o ceașcă, măcar o dată... dar lucrurile nu decurgeau niciodată așa. Ea îl lăsa să se poarte ca un copil. A oftat. Pentru că, dacă ar fi fost să spună lucrurilor pe nume, Parisul era la numai două ore distanță. Paul putea să meargă acolo de câte ori voia, dacă îi era dor. Sau ar fi putut să învețe suedeza sau să-și ia o slujbă undeva. Dar nu făcea nimic din toate astea, pentru că era atât de dădăcit de soția lui, că nu avea nevoie să miște un deget.

– N-ai putea să lipsești mai mult? i-a spus ea lui Susanne cu melancolie în glas.

– De ce? La ce te gândești?

– La cenușa lui Sonja.

– Uitasem de ea. A trecut un an de când am încercat ultima dată să o pornim la drum și se pare că n-o să facem ce trebuie niciodată. N-am putea să împrăștiem ce-a mai rămas din ea în cimitirul Skog?

Maggan a pufnit.

– Susanne! a exclamat ea mustrător.

– Da, iartă-mă, dar au trecut o grămadă de ani fără să fi făcut nimic. E în continuare în biblioteca ta?

– Da. E aici. Și e păcat și mi-e rușine că nu am putut să facem ce ne-a rugat, după tot ce a făcut ea pentru noi.

Susanne a tăcut.

– La naiba, a zis apoi. Acum mi-e rușine. Ai dreptate. Dacă suni tu la biroul de avocatură și-i rogi să ne facă un nou plan de călătorie, sunt de acord. Cât timp ne-ar lua? Șase săptămâni?

Maggan a clătinat din cap.

– Aproximativ.

– În șir?

– Asta noi hotărâm.

– Știi care-i lucrul cel mai rău? Că hotelul nu are neapărată nevoie de mine ca să funcționeze normal. Am un personal fantastic. Aș vrea atât de mult să fiu indispensabilă, dar nu sunt.

Susanne a izbucnit în râs.

– Dar ce-o să se întâmple cu Paul? Nu poți să pleci o zi fără să-ți simtă lipsa. A protestat și anul trecut, când ne pregăteam de plecare.

– Poate să se ducă la Paris sau la Londra, să-i facă o vizită lui Michael. Va fi foarte greu să-l fac să accepte, dar am nevoie de asta, Susanne. Am nevoie să mă simt liberă un timp.

Nu mai era de mult un sentiment neobișnuit, dar nu crezuse niciodată că l-ar putea exprima cu voce tare. Însă, la șaizeci de ani, era timpul să se gândească mai mult la ea.

Sonja o cunoscuse bine pe Maggan și, când o trimisese în Paris, prin testament, cu șapte ani înainte, făcuse asta pentru ca ea să se simtă o femeie matură și liberă, care își putea dedica timpul sieși și lucrurilor de care era interesată. Și Maggan făcuse exact asta. În Paris înflorise. Devenise curajoasă. Și, la urmă, scrisese și cartea despre Sonja, care nu a devenit chiar un bestseller, dar a fost apreciată de cititori și s-a vândut suficient de bine pentru ca editura să fie

mulțumită. A apărut chiar și în franceză, deoarece Maggan a scris în ea cele mai populare rețete din restaurantul lui Sonja.

Dar când s-a mutat împreună cu Paul, înapoi, în Farsta, în casa în care trăise toată viața, a fost ca și cum ar fi alunecat înapoi în vechiul ei rol, deși Paul nu mai locuise acolo cu ea. A încetat să-și mai îmbrace rochiile frumoase, pe care le purtase în Paris cu atâta bucurie. Cârja, pe care o folosise când avusese dureri în picioare, a redevenit actuală și a început din nou să facă prăjituri pe care le mânca singură în ascuns. Editura care a publicat cartea despre Sonja i-a cerut să scrie și altele, dar încrederea în sine îi rămăsese în capitala Franței.

Dacă ar fi trebuit să fie sinceră, nu Paul era cel mai nemulțumit. Dar ea știa să ascundă asta cu mai multă dibăcie.

– OK, atunci așa vom face, a spus Susanne, care era obișnuită să preia comanda. Tu vorbești la biroul de avocatură și spui că trebuie să pornim din Mallorca, pentru că probabil c-o să fim nevoite s-o răpim pe Rebecka. Mi-e greu să cred c-o să meargă cu noi de bunăvoie. Are personal care se îngrijește de casă și nici ea nu trebuie să stea acolo, așa cum nici eu nu trebuie să stau la hotel. Crezi că ar fi posibil să plecăm peste două săptămâni?

Simțeau o agitație lăuntrică. Cu un an înainte, plecarea eșuase. Sperau că, de data asta, avea să reușească.

Maggan, Susanne și Rebecka. Și Sonia, într-o urnă.

2

În timp ce Susanne se îndrepta către hotelul pe care îl moștenise și pe care îl botezase cu numele lui Sonja, s-a gândit că trecuse deja un an. Care se împlinea chiar atunci.

Ochii lui Michael au fulgerat, dar ea s-a prefăcut că nu vede. De câte ori nu se certaseră pentru același lucru!

– Știi, Susanne – să fiu al naibii! –, ești cel mai încăpățânat om cu care am fost obligat să conviețuiesc vreodată.

– Obligat? Poftim, ușa e acolo, s-a răstit ea și i-a arătat direcția cu degetul.

Casa era a ei, era inclusă în moștenirea lăsată de Sonja. El n-avea decât să se întoarcă acasă, în Hampstead, dacă nu-i convenea. Sau în apartamentul de la *Hyatt*.

– Dar îmbracă-te întâi! Cu un prosop în jurul mijlocului ai arăta ridicol în Notting Hill.

– Suntem o pereche de șase ani și încă n-ai purtat niciunul dintre inelele pe care ți le-am dăruit. De ce, Susanne?

Vena furioasă de pe frunte i se vedea clar. Obișnuia să apară când Michael vorbea despre nehotărârea lui Susanne cu privire la pasul următor în relația lor. În lumea lui era vorba despre o logodnă, care n-ar fi fost neapărat necesar să ducă la căsătorie, numai că Susanne, indiferent de cum vedea lucrurile, ar fi trebuit să poarte un simbol al iubirii lor. Și să accepte să trăiască împreună cu el, nu să locuiască separat, ca acum.

– Pentru că eu nu sunt așa. Vreau, cred, să fiu împreună cu tine pentru tot restul vieții, dar am nevoie de aer. Nu vreau să fiu proprietatea ta, ceva care să fie arătat la lume. Vrei să mă însemni, iar eu nu vreau să devin însemnată.

El s-a apropiat de ea și a prins-o de mână.

– *Crezi* că vrei să fii împreună cu mine?

Privirea îi era neobișnuit de întunecată. Susanne s-a simțit învăluită de ea. Un fior de plăcere a pornit de undeva, din ceafă, și i s-a împrăștiat în tot corpul.

– Da. Cum vrei să știm ce se va întâmpla în viitor? Uite numai ce i s-a întâmplat lui Sonja. Și eu am avut cancer la sân. Poate se întoarce.

– *Crezi*? a spus el din nou, lăsându-i mâna, pentru că prosopul era pe punctul să i se desfacă din jurul mijlocului.

Ea a dat din cap zâmbind. Michael avea erecție. Una senzațională, care se profila magnific pe sub prosop. Era un preludiu perfect, s-a gândit ea. O partidă de sex acum și avea să fie pregătită pentru o întreagă zi de muncă la hotel. Și-a desfăcut cordonul și și-a lăsat halatul de casă să cadă.

– Să vezi ce-o să-ți dau eu ție pentru *cred*, a mormăit el și a tras-o jos, pe podea.

Două zile mai târziu, Michael a intrat în biroul ei. A rămas în picioare, cu mâinile încrucișate pe piept.

– În jurul lumii?

Ea și-a scos încet ochelarii și i-a pus pe masă, lângă hârtiile cu calculele de buget, la care tocmai lucra.

– Ai vorbit cu Paul, a constatat ea liniștită.

– Da. Și a trebuit să recunosc în fața lui că femeia cu care sunt împreună de șase ani, prietena mea în vârstă de cincizeci și patru de ani, nu mi-a spus niciun cuvânt despre asta.

– Am uitat. Ne-am certat și mi-a zburat din minte. Am hotărât abia acum, n-am apucat...

Susanne a pus foile pe masă. Trebuiau să aștepte o clipă.

– Din ce spune Paul, hotărârea a fost luată acum o lună și plecarea e peste două săptămâni. Presupun că toți colaboratorii tăi de aici au fost informați.

Susanne i-a întâlnit privirea. Părea neliniștită. Și furioasă.

– Îmi pare rău, Michael, ar fi trebuit să-ți spun.

Era sinceră. Nu intenționase să decidă ceva fără știința lui.

El s-a apropiat de ea și s-a aplecat peste birou. Stătea atât de aproape, încât femeia i-a simțit parfumul loțiunii de ras.

– Nu ai încredere în mine, Susanne? Despre asta e vorba? Refuzul de a te lega, tăinuirea unei călătorii de șase săptămâni împreună cu prietenele tale, care sunt și vechi cunoștințe ale mele. Am cunoscut-o și pe Sonja, nu uita asta. Am cunoscut-o chiar înaintea ta. Datorită ei ne-am întâlnit. Crezi că m-aș opune să-i îndepliniți ultima

dorință? Crezi asta? Am știut de scrisoare dinainte ca voi s-o primiți. Nu înțeleg, Susanne. Poate săptămânile astea vei reflecta la ce vrei. De tipul ăsta de relație nu mai sunt interesat. E timpul să alegi.

La câteva ore după ultimatumul lui Michael, Susanne a hotărât să încheie relația cu el. Îi făcea numai rău, când refuza să facă pașii doriți de el. Asta se întâmplase cu un an și două zile înainte.

O săptămână mai târziu, Adam și Rebecka au primit verdictul bolii lui Adam și planurile călătoriei au căzut.

Susanne a deschis ușa hotelului și a continuat cu o plimbare prin local, pe drum către biroul său. Le-a salutat discret pe recepționere, i-a zâmbit, clipind din ochi, personalului care servea micul dejun, le-a făcut un semn larg cu mâna celor din bucătărie. Când a intrat în birou, a fost întâmpinată de Vera, asistenta care se îngrijea de administrație.

– Bună dimineața, a spus Susanne și s-a cufundat în scaunul din fața asistentei, cu o ceașcă de cafea în mână, pe care o „furase" când trecuse prin restaurant. Totul e în ordine?

Vera avea șaptezeci de ani și era într-o formă fizică excelentă. Era unul dintre seniorii pe care Susanne îi angajase în ultimul an. La recepție lucra Otto, nouăzeci de ani, și din conducerea administrativă făceau parte încă două persoane de șaptezeci și șase de ani: o pereche de gemeni care nu se despărțiseră niciodată, care nu vorbeau mult, dar erau fenomenal de pricepuți. Susanne descoperise cât de important era să ai personal de vârste diverse, căruia să-i dai însărcinări potrivite. Bărbații curățau toaletele și femeile instalau lămpile. Își împărțeau sarcinile de serviciu și Susanne credea că asta făcea ca hotelul să fie căutat de categorii de oaspeți așa de diverse. Atât femei de afaceri, cât și bărbați care voiau să vadă un musical la sfârșit de săptămână alegeau să doarmă o noapte la *Londra lui Sonja.*

– Sigur că da, a răspuns Vera. Sunt aici de la șase și jumătate. Mi-e tot mai greu să dorm dimineața.

Susanne a zâmbit, pentru că știa exact la ce se gândea Vera, care spusese de multe ori că Susanne și Michael își aparțineau și că nu era decât o chestiune de timp până când aveau să fie împreună din nou.

Și, desigur, se întâmpla ca Susanne însăși să se întrebe de ce ar fi fost atât de îngrozitor dacă s-ar fi legat formal de Michael. El o iubea și îi demonstrase asta în toate felurile posibile. Iar ea adora până și pământul pe care călca el, deși nu avea aceeași nevoie de apropiere ca el. Încercase să-i povestească despre nevoia ei de singurătate, cum își găsea energia când era doar cu ea însăși, dar, pentru că erau atât de diferiți, lui Michael nu-i era ușor să înțeleagă că asta nu avea legătură cu el.

Uneori Susanne se întreba dacă ar fi putut să învețe să-și ia puterea de viață de altundeva decât din singurătate. Alții puteau. De ce nu și ea? Poate că n-ar fi fost chiar catastrofal să trăiască împreună cu cineva, ci dimpotrivă.

– Michael ăsta e un tip mortal de stilat. În orice caz, eu m-aș lăsa presărată cu câte diamante ar vrea el, a spus Vera cu o figură visătoare.

– Iarăși ți-e gândul la logodne? a zâmbit Susanne.

Puțini înțelegeau ce simțea Susanne și nu-i era ușor să-i explice cuiva atât de romantic ca Vera.

Susanne s-a hotărât să părăsească subiectul, și-a pus din nou ochelarii și a deschis calculatorul.

– Care e situația? E ceva de rezolvat acum, urgent?

În timp ce programul se încărca, Susanne s-a lăsat pe spate, în scaun. Fără voia ei, călătoria care se apropia o ducea cu gândul la anul care trecuse.

După ce rupseseră relația, se întâlnise cu Michael la înmormântarea lui Adam, patru luni mai târziu. Inima i-a bătut mai să-i sară din piept când l-a văzut. Stătea câțiva

metri mai încolo, lângă Paul, și cu greu și-a reprimat dorința de a se apropia și de a-și pune capul pe umărul lui. El a dat scurt din cap și pe chipul lui se citea aceeași disperare neputincioasă care se vedea pe chipurile tuturor celor care veniseră să-l conducă pe Adam pe ultimul drum.

Durerea se lăsase grea ca plumbul peste frumoasa grădină. Susanne și Maggan o încadraseră pe Rebecka și o țineau de braț, în timp ce preotul vorbea despre Adam. Rebecka era de nerecunoscut, simțea că și viața ei se terminase.

După ceremonie s-a servit prânzul în casă. Michael s-a apropiat încet de Susanne, care stătea lângă masa-bufet. Încă un pas, și femeia avea să izbucnească în plâns.

– Cum ești?

Privirile lor s-au întâlnit.

Susanne încerca să-și rețină cuvintele care se înghesuiau să izbucnească.

– În clipa asta nu sunt decât îndurerată și nu știu cum aș putea s-o ajut pe Rebecka, a spus ea cu voce joasă și a clipit de câteva ori, ca să-și oprească lacrimile.

– Înțeleg.

El i-a luat mâna și i-a ridicat-o la buze. I-a sărutat-o ușor.

– Susanne, eu...

– Șșș, a spus ea și i-a întâlnit privirea. Nu mai spune nimic, altfel nu știu ce se poate întâmpla.

– Nu pot să merg mai departe fără tine, a murmurat el. Nu știu, pur și simplu, cum să fac asta.

Respirația lui era fierbinte și, deși nu-i atinsese decât mâna, ea a simțit acea atingere în tot corpul. Fiecare celulă din ea îi dusese dorul. Totul se deschidea către el.

– Te rog, Michael, l-a implorat încet, în timp ce lupta cu dorința de a fi consolată. Încă un cuvânt, și...

El i-a lăsat mâna.

– Iartă-mă, a spus el. Azi sunt poate mai sentimental decât de obicei.

În timpul, prânzului el a stat cu spatele. Dar apoi s-a făcut seară. După ce a ajutat-o pe Rebecka să se culce, Susanne s-a îndreptat, împreună cu Michael, fiecare către dormitorul său. Al lui se afla vizavi de al ei.

S-au oprit în fața ușilor, s-au privit îndelung, în tăcere, iar ea și-a întins mâna către el. Era singurul lucru pe care putea să-l facă atunci.

– Numai în noaptea asta, Michael. Tine-mă în brațe numai în noaptea asta.

3

Maggan și Susanne au aterizat în Palma la o oră diferență și, când s-au găsit în zona de sosiri, au căzut, plângând, una în brațele celeilalte. Lacrimi de bucurie, credea Maggan, deși ale ei erau și de ușurare.

– Ce faci? a suspinat Susanne.

– Mulțumesc, bine. Tu?

Maggan și-a tras nasul și a adăugat șoptit:

– Primul pas a fost realizat.

– Care? a întrebat Susanne ștergându-și ochii.

– S-o scoatem pe Sonja din Suedia. Acum e în trei cutii de pudră, în geamantanul meu.

A tras o batistă de hârtie din pachetul pe care i l-a întins Susanne.

– Bine lucrat, a spus Susanne. De acum înainte avem fiecare grijă de câte o cutie.

În sfârșit, Maggan putea să se relaxeze. Se temuse ca nu cumva cineva s-o întrebe de cutii, dar bagajul îi venise fără probleme și, la vamă, nimeni n-o băgase în seamă.

– Atunci să luăm un taxi. Știi dacă Rebecka e acasă? a întrebat Maggan.

– Da, am avut un schimb de sms-uri cu Rafaela, când am aterizat. Rebecka e în grădină.

Taxiurile stăteau aliniate în fața zonei de sosiri și nu au avut nevoie să aștepte mult. S-au urcat într-o mașină cu aer condiționat și au pornit către locuința lui Rebecka, din Puerto Andratx. Au vorbit despre câte-n lună și-n stele, iar Maggan a uitat o clipă că Paul plânsese în aeroport, când își luaseră rămas-bun. Era îngrijorată din pricina lui, mai mult decât voia să recunoască. Paul era vulnerabil. Dacă s-ar fi întâmplat ceva în lipsa ei, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată.

– Vom duce totul la bun sfârșit, nu-i așa? a spus ea și a încercat să se concentreze pe ceea ce aveau în față.

Rebecka ar fi putut să refuze să le urmeze. Să rămână în Mallorca? Să se bucure de vederea splendidă, care se deschidea din grădina lui Rebecka? Să înoate în piscină și să stea de vorbă, așa cum doar trei bune prietene pot s-o facă? Întrebarea era însă cât de bine s-ar fi simțit Rebecka să rămână în ceea ce fusese casa ei și a lui Adam, o casă cu multe amintiri fericite, dar care, în timpul bolii lui Adam, devenise un spital. Adam fusese înmormântat la doar două zile după ce murise. Odată cu el, și dorința de viață a lui Rebecka.

Asta se întâmplase cu opt luni înainte. Maggan și Susanne fuseseră în Mallorca de patru ori de atunci, dar, deși Rebecka se străduise să pară bucuroasă de prezența lor acolo, era mereu absentă. Ochii îi erau lipsiți de viață, deși gura zâmbea.

Casa lui Rebecka era mare, cu loc pentru mulți oaspeți. Rebecka și Adam găzduiseră acolo mulți părinți singuri, împreună cu copiii lor. Organizația „Părinți fără pereche" avea grijă să le ofere o săptămână de baie și de soare în Mallorca. Un proiect de suflet, dar, când Adam se îmbolnăvise, la sfârșitul lui iulie, programul pentru restul sezonului fusese anulat. Adam și Rebecka se bucurau de prezența copiilor, dar, în timpul tratamentului, el avusese

nevoie de liniște. La început existase puțină speranță, dar ea se stinsese odată cu extinderea metastazelor și, la doar trei luni de la descoperirea bolii, Adam murise – dragostea vieții ei, pe care o întâlnise la 55 de ani.

Atât de nedrept, se gândea Maggan, când au intrat în sătuc și au început să urce drumul sinuos către casă. Rebecka avusese deja partea ei de durere. Moștenirea enormă lăsată de Sonja; bani, casă și toate celelalte lucruri, cu care ea dorise să-și bucure prietenele, nu puteau să-i aducă mângâiere.

Dacă Adam nu era, nimic nu era.

Când au coborât din taxi, Rafaela stătea în ușă și le aștepta.

– E în grădină, a spus ea încet. Vreți să vă duceți direct la ea? Am eu grijă de bagaje, le duc în camerele voastre.

De la intrare, prin camera de zi, vedeai grădina magnifică, mândria lui Rebecka. În colțul cel mai îndepărtat se afla umbrarul, unde cele trei prietene stătuseră împreună de atâtea ori. Cel mai adesea, râzând cu poftă. Deși Sonja, a patra din fostul lor cvartet, nu se mai afla printre ele, socotiseră totuși că erau niște norocoase. Ca și cum erau vaccinate împotriva noilor dureri. Totul le fusese prielnic, își putuseră îndeplini dorințe la care alții nu puteau decât să viseze.

Maggan și-a lăsat privirea să alunece peste casa în care dragostea dintre Rebecka și Adam crescuse, în perioada în care el o ajutase cu bugetul. Era multă dragoste în acei pereți. Dar casa devenise acum un permanent memento al durerii. Era greu să înțelegi ce simțea Rebecka. Era bine sau era rău, pentru ea, să rămână aici, printre amintiri?

Susanne a luat-o pe Maggan de mână.

– Vino. E timpul.

Rebecka stătea într-un șezlong. Părăria mare și albă îi cobora până la umeri. Era răsturnată în scaun, cu ochii la mare. Puloverul și jeanșii nu puteau să ascundă cât de mult slăbise.

Trebuie să le fi văzut cu privirea periferică, pentru că s-a ridicat încet. Le-a zâmbit și a scuturat ușor din cap, înainte de a le veni în întâmpinare.

– Nebunelor, ce faceți aici? a spus ea încet.

– Venim cu dragoste, mâncare și aventură, a zâmbit Susanne și a îmbrățișat-o.

Rebecka i-a răspuns cu un zâmbet forțat.

– Exact ce-mi lipsea, a spus ea și a arătat către umbrar. Haideți să ne așezăm.

Dacă prietenele i-ar fi făcut surpriza asta cu o jumătate de an înainte, ar fi strigat în gura mare și ar fi sărit, ca un copil, de bucurie că erau acolo. Maggan se întreba dacă, sub învelișul de durere, mai rămăsese ceva din vechea Rebecka.

– Vreți să beți ceva? a strigat Rafaela de pe terasă.

– Da, mulțumesc, limonadă, a răspuns Rebecka.

– Limonadă? a exclamat Susanne, în timp ce își trăgea un scaun la soare. Dar noi bem întotdeauna șampanie când ne întâlnim.

Rebecka a ridicat dintr-o sprânceană și Maggan a privit-o mustrător pe Susanne. Replica nu fusese necesară.

– Da, da, văd exact ce gândiți. Dar știți ce? Și eu l-am cunoscut pe Adam și cred că dacă ne-ar vedea, s-ar gândi că e foarte ciudat ca noi trei să bem dintr-odată limonadă, când obișnuiam întotdeauna să luăm un pahar cu șampanie. S-ar fi întrebat de ce nu sărbătorim viața, cât avem ocazia.

Susanne și-a dat scaunul pe spate și și-a întors fața către soare.

– Dar, bineînțeles, și limonada e bună, a spus ea sec.

Maggan a înlemnit. Ar fi trebuit să se fi înțeles în prealabil cum trebuiau să se poarte cu Rebecka, dar Maggan se gândise că o atitudine empatică și plină de delicatețe era implicită. Cum ar fi putut altfel s-o convingă să le urmeze în călătorie? Susanne fusese întotdeauna ca un buldozer,

dar acum întrecuse măsura. Prietena lor nu avea nevoie de îmbrânceli, ci de duioșie și de finețe.

Rebecka și-a pus ochelarii de soare.

– Nicio problemă, Susanne, o să primești alcool, dacă vrei, a spus ea.

Doar cei care o cunoșteau bine puteau să-i distingă iritarea din ton.

– M-am gândit doar la ce îmi doream eu... – s-a uitat la ceas – ... la ora douăsprezece și jumătate ziua.

Susane a dat din mână.

– E foarte bună și limonada. Mulțumesc.

– Ce faceți aici? V-a sunat Rafaela?

Maggan o privea rugător pe Susanne. Voia s-o facă să înțeleagă că n-ar fi trebuit să dezvăluie totul dintr-odată. Dar era, desigur, ca și cum ai fi încercat să oprești un cal speriat, care o luase la goană.

– Am venit să te luăm în călătoria în jurul lumii pe care am plănuit-o înainte ca Adam să se îmbolnăvească. E timpul să împrăștiem cenușa lui Sonja, așa cum și-a dorit.

A zâmbit larg, ca și cum s-ar fi așteptat ca Rebecka să-i răspundă tot cu un zâmbet.

Dar Rebecka a rămas impasibilă.

– Deci asta ai vrut să spui cu „aventură"? Nici nu poate fi vorba, a replicat ea și s-a întors către Rafaela, care se apropiase cu tava în mână. Ai știut ceva despre asta?

– Cum?

Rafaela s-a înroșit atât de tare, că nu mai era nevoie să răspundă.

Rebecka a oftat.

– Ce vreți? Mă simt așa cum vedeți. Asta nu s-ar schimba dacă aș veni cu voi.

– Posibil, dar oricum vrem să fim împreună, a spus Susanne. Nu-i așa, Maggan?

Maggan a dat din cap.

– Bineînțeles.

Era însă convinsă că totul era ratat. Nu aveau să reușească. Tactica lui Susanne nu făcuse decât s-o alunge pe Rebecka și mai departe, în colțul întunecos în care se afla de atât timp.

– Cert este că asta a fost dorința lui Sonja și că, de nenumărate ori, am tot amânat să i-o îndeplinim. Țineți minte ce a scris: „Amintiți-vă că prietenia voastră e lucrul cel mai important dintre toate. Nu mai puțin atunci când veți trece prin situații de criză, de care nimeni nu e scutit, doar pentru că are bani în bancă."

– N-a scris deloc așa, a pufnit Rebecka. Inventezi.

– Bine, atunci. Dar aproximativ. Prietenia noastră e cea mai importantă, în orice caz pentru mine, a spus Susanne și a privit-o provocator pe Rebecka.

– Numai pentru că tu n-ai destulă minte ca să-l apreciezi pe Michael? N-am nevoie să-ți amintesc că, într-o zi, va fi prea târziu.

Rebecka a ațintit-o cu privirea.

Lui Maggan îi venea să se ascundă sub masă. Acum Rebecka era de-a dreptul iritată. Nu așa crezuse Maggan că aveau să decurgă lucrurile când propusese călătoria.

Nu le rămânea decât să se întoarcă din nou acasă, cu cutiile lor de pudră cu tot.

4

Lumea mergea în vârful picioarelor în jurul lui Rebecka, o întreba prudent cum se simțea și, dacă răspunsul era „cât se poate de rău", bătea în retragere și nu o mai deranja. Rebecka aproape că uitase cât de perseverentă putea să fie Susanne. Acum se hotărâse s-o facă pe Rebecka să iasă din starea de apatie și nimeni și nimic nu mai putea s-o oprească.

Lupta dintre ele două era în toi.

Rebecka a tras adânc aer în piept și și-a plimbat privirea peste grădină. Când venise aici prima dată, după ce moștenise de la Sonja terenul și casa, se oprise pe culme, se uitase înspre întinderea mării și se simțise fericită. După mai mulți ani grei, în care se străduise din răsputeri să-și uite prima căsnicie, viața începuse să se lumineze din nou. Cu aproape șapte ani înainte, simțise că obținuse brusc tot ce-și dorise. Apoi arhitectul Adam îi trecuse pragul și atunci viața i se schimbase încă o dată.

Anii care au urmat morții lui Sonja au fost cei mai fericiți din viața ei, exact așa cum se gândise Sonja, când le lăsase toată averea celor trei prietene. Vrusese să le schimbe viața și reușise întru totul. Rebecka era foarte recunoscătoare pentru generozitatea lui Sonja, dar erau clipe când pierderea lui Adam o durea atât de mult, încât aproape că dorea să nu-l fi întâlnit niciodată.

– Deci tu crezi că suferința mea trebuie să înceteze? a întrebat Rebecka, întorcând capul către Susanne. Cum poți să hotărăști un asemenea lucru în numele meu?

– Am spus eu asta? a zis Susanne și a mai coborât cu o treaptă spătarul șezlongului. Dar nu înțeleg de ce suferința ar trebui să te țintuiască aici, în casă. Ar trebui s-o porți cu tine. Poți să suferi la fel de mult și călătorind. Sau te temi că o să începi, din greșeală, să mai și râzi, dacă pleci de aici? Că o să simți puțină poftă de viață, chiar dacă Adam nu mai e? De ce ți-e teamă, Rebecka?

Teamă? Nu-i era teamă. Era cel mai caraghios lucru pe care-l auzise până atunci. Era disperată. De ce nu înțelegeau asta? Casa fusese căminul lui Adam și al ei, un paradis pe care îl clădiseră împreună. Nu se gândea s-o părăsească, ar fi fost ca și cum l-ar fi părăsit pe Adam.

– El nu se mai întoarce, Rebecka. A dispărut pentru totdeauna. Nu mai e aici, el trăiește în tine și, oriunde te-ai

duce, te urmează. Cred că i-ar plăcea să iasă de aici un timp, a spus Susanne ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Furia a început în stomac și s-a răspândit repede în tot corpul.

– Crezi că nu știu că a dispărut pentru totdeauna, când fiecare fibră din corpul meu strigă că și eu ar trebui să urmez același drum?

Tremurând de furie, Rebecka s-a ridicat și a arătat cu mâna spre ieșire.

– Pleacă de-aici! Nu vreau să te mai găsesc când mă-ntorc!

S-a răsucit pe călcâie și a fugit în casă și, mai departe, în dormitor, unde a intrat, trântind ușa după ea. O ura pe Susanne, care venise s-o tulbure. Gândurile stăteau atât de liniștite la locul lor, atât timp cât nu o deranja nimeni. De ce nu o lăsau în pace? Nu voia decât să rămână cu amintirile ei. Nu-i păsa de viitor. Nu avea niciunul fără Adam.

S-a uitat pe fereastră, către locul pe care ea și Adam îl iubiseră. Acolo o ceruse în căsătorie. Acolo se căsătoriseră. Și acolo el își dăduse ultima suflare.

Echipa care îl îngrijise, cei mai calzi și mai prietenoși oameni pe care îi întâlnise vreodată, au dus acolo patul lui Adam când clipa s-a apropiat. Peste peluza de iarbă, pe lângă umbrar și piscină. Era pe înserate. O căldură plăcută. Și ciudat de multă liniște. Ca și cum toți vecinii înțelegeau că, în grădina de alături, se întâmpla ceva dureros. Nici măcar cicadele nu mai scoteau sunetul lor obișnuit. Personalul s-a întors în casă. I-a rugat ea, le-a spus că voia să fie singură cu soțul ei, când va veni timpul.

Rebecka i-a aranjat pernele și a făcut tot ce a putut să-i ușureze ultimele clipe. Apoi s-a întins lângă el și i-a pus capul pe pieptul ei. Ochii soțului erau larg deschiși, ca și cum ar fi vrut să se bucure de imaginea aceea pentru ultima dată. Ea a închis ochii, cu buzele pe creștetul lui. Lacrimile au început să-i curgă. Adam abia dacă mai era conștient,

respirația i-a devenit din ce în ce mai superficială și ea s-a rugat la Dumnezeu din nou, deși știa că era prea târziu.

Apoi totul s-a terminat. Rebecka își striga disperarea, în timp ce îl legăna în brațe pe Adam, înainte și înapoi, înainte și înapoi. O noapte senină și înstelată a căzut, înainte ca personalul să i-l poată lua din brațe.

Deși trecuseră opt luni, strigătul rămăsese în ea. El fusese totul pentru ea și acum nu mai era acolo. Și-a întors privirea de la fereastră către cameră, către pat. În sertarul noptierei ținea un flacon cu calmante. Cele pe care le adunase în timp. Șaizeci și șapte de tablete. Ultima dată le numărase cu o zi înainte.

– Așază-te, i-a spus Susanne Rafaelei, după ce Rebecka a fugit în casă. Trebuie să vorbim.

Susanne vedea cât de furioasă era Maggan, dar nu-i păsa. Singurul mod de a pătrunde prin zidul pe care Rebecka îl ridicase era să-i trezească alt fel de sentimente, decât cele în care se îngropase în ultimele luni. Ăsta era, în orice caz, planul lui Susanne și se ruga la Dumnezeu să funcționeze.

– Cum ai putut? a întrebat-o Maggan și Susanne i-a văzut dezamăgirea. Vezi doar cât e de lovită.

– Tocmai de-asta, i-a replicat Susanne. Furia are o forță mult mai mare de acțiune decât chestia asta în care ea stăruie și care bănuiesc că se numește suferință.

– La naiba! Câtă cruzime!

– Dar cred că Susanne are dreptate, a spus Rafaela încet. N-am mai văzut-o alergând pe peluză cu o asemenea agilitate de când a murit Adam.

– Bine că suntem de acord. Propun s-o lăsăm în pace un timp, a spus Susanne și s-a ridicat. Vreau să mănânc și mă duc să văd ce e prin frigider. Veniți și voi?

Ar trebui să fie șuncă și alte lucruri, s-a gândit ea înfometată, îndreptându-se către bucătărie. Voia să-i dea lui

Rebecka un răgaz de o oră și apoi să vorbească din nou cu ea. Susanne era hotărâtă să pătrundă prin zid, chiar dacă asta i-ar fi luat toată ziua. A doua zi dimineață, Rebecka trebuia să se urce în taxi, împreună cu ea și cu Maggan. Punct.

A deschis frigiderul și a scos de acolo brânză, șuncă și măsline. Stomacul îi chiorăia. A aranjat farfuriile, una câte una, pe blatul lung al barului.

– Ai fi putut să-mi spui că ai de gând să te porți așa, a spus Maggan când a intrat.

Apoi s-a așezat pe unul dintre scaunele de la bar.

– Ba nu, pentru că n-ai mai fi venit. Sau ai fi sunat-o și ai fi avertizat-o.

Susanne a luat o îmbucătură mare din brânza pe care și-o tăiase.

– Tu vrei să-ți bagi întotdeauna codița, dar acum nu se poate, a spus ea cu gura plină.

– Dintr-odată ai devenit și expert în dureri sufletești?

– Ba deloc. Am doar simțul realității.

A rulat feliile de șuncă.

– Vrei?

Maggan a scuturat din cap.

– Și acum ce propui?

– S-o lăsăm singură puțin. Apoi încercăm din nou.

– Pentru că a mers atât de bine adineauri?

– Abține-te de la sarcasme. Știe că o iubim și că îi vrem binele. Crede-mă, va veni cu noi.

O ușă s-a deschis pe hol. Susanne și Maggan s-au întors. Rebecka a mers grăbită către capătul opus al holului și a trântit ușa de la toaletă după ea.

– Ți-am spus eu, a zis Susanne calmă.

– Ce mi-ai spus? Că are nevoie să meargă la toaletă?

– Are o toaletă și în cameră, a spus Susanne. Vrea numai să vadă ce facem.

A studiat cu atenție măslinele din fața ei, apoi a luat-o pe cea mai mare. Cele cu sâmburi erau cele mai bune.

– Ești sigură că nu vrei să mănânci ceva? a spus ea și și-a vârât măslina în gură.

Era excelentă, așa cum sperase.

În camera lui Maggan și în cea a lui Susanne se intra din celălalt hol. Fiecare avea camera ei în casă, permanent pregătită. Existau multe alte camere pentru oaspeții care veneau să înnopteze acolo, deși, după înmormântarea lui Adam, asta se întâmplase sporadic.

Rafaela a intrat și ea în bucătărie. Era în serviciul lui Rebecka de mai mulți ani și fusese de un ajutor neprețuit, nu mai puțin în ultima jumătate de an.

– N-am înțeles niciodată de unde vă cunoașteți voi toți, a spus ea și s-a aplecat peste chiuvetă. Pentru că, nu-i așa, Sonja era prietenă și cu bărbații voștri.

Susanne a dat din cap, și-a scos sâmburele de măslină din gură și l-a pus pe farfurie.

– Așteaptă, a spus ea și și-a vârât în gură o bucată de brânză, pe care a început s-o mestece repede. Rafaela a zâmbit și a așteptat răbdătoare, în timp ce Susanne înghițea lacomă mâncarea și lua, din când în când, câte o înghițitură de apă.

– Acum pot să-ți povestesc, a conchis Susanne.

Și a început să-i spună cum Rebecka, Maggan și Sonja au făcut o călătorie cu trenul prin Europa, într-o vară, înainte ca Susanne să le cunoască, și cum, în această călătorie, i-au întâlnit pe Paul și pe Michael, care erau deja prieteni nedespărțiți. Maggan și Paul s-au îndrăgostit unul de celălalt și, când Maggan a ajuns acasă, și-a dat seama că e însărcinată. Paul avea atâtea visuri pe care dorea să și le îndeplinească, încât Maggan a hotărât să nu-i spună nimic despre copil. Erau atât de tineri. El locuia în Franța, ea, în Suedia. Azi ar fi procedat altfel, dar atunci așa a gândit. Nici măcar prietenelor nu le-a spus adevărul.

Paul a căutat-o pe Maggan, dar nu a reușit niciodată să ia legătura cu ea. Dar a continuat prietenia cu Sonja și, în cele din urmă, au deschis împreună un restaurant în Paris.

– Atunci am devenit și eu membră a grupului, a zâmbit Susanne. Eram bona fiicei lui Maggan. Așa am ajuns să le cunosc mai întâi pe Maggan, apoi, pe Sonja și pe Rebecka.

– Ce s-a întâmplat cu Paul și cu Michael?

– N-au mai avut contact decât cu Sonja. După moarte, Sonja a avut grijă să ne pună în legătură cu ei. Maggan a fost trimisă la Paris, acolo unde era Paul, iar eu l-am primit ca mentor pe Michael, când a trebuit să învăț câte ceva despre profesia de hotelier. El e șef la *Hyatt* și știe despre ce vorbește.

Și-a vârât în gură o bucată de șuncă. Nu putea să se gândească la Michael fără ca pulsul să nu-i crească. Îi va trece oare vreodată?

– Dar cum l-ai cunoscut pe Adam? a întrebat Rafaela.

– *Hyatt* a recurs la serviciile firmei lui Adam de multe ori și, într-o asemenea ocazie, Sonja i-a fost prezentată. Ulterior, când a început să construiască, în secret, apartamente și casa din Mallorca, pentru noi, această sarcină i-a revenit lui Adam. El mi-a mobilat hotelul, dar și clădirea cu apartamente de închiriat din Paris, a lui Maggan, apartamentul meu din Londra și, desigur, apartamentul lui Rebecka din Palma.

– Și, la urmă, a venit s-o ajute pe Rebecka, cu casa?

Susanne a dat din cap.

– Cred că o să mă odihnesc puțin, a spus ea apoi, când a văzut-o cu coada ochiului pe Rebecka, furișându-se înapoi, în camera ei. E bine să fii alert înainte de actul doi.

Susanne a simțit dorul de îndată ce a deschis ușa camerei. Făcuse dragoste cu Michael aici de multe ori și când, într-un târziu, adormeau, erau atât de strâns înlănțuiți,

încât nu trebuia decât să ridice puțin piciorul pentru a-l lăsa din nou la căldură.

Doamne, ce erotic era. Și cumplit de indecent. Dacă Rebecka ar fi știut măcar jumătate din tot ce se petrecea în casa ei, ar fi leșinat. Cândva, Susanne nu putea nici măcar să pronunțe cuvântul „sex" fără ca Rebecka să nu roșească.

S-a așezat pe marginea patului și a pipăit cearșaful, în timp ce gândurile îi zburau înapoi, la ceea ce avea de făcut. Nu-și putea imagina durerea care o stăpânea pe Rebecka. Și Susanne nu voia deloc s-o facă să se scuture. Nu voia decât s-o convingă să mai iasă de acolo, să mai vadă și altceva. În casă se topea pe picioare, lucru greu de îndurat pentru cel care asista neputincios.

Rebecka putea să fie oricât de tristă voia, numai Susanne să poată s-o urce în avion. Imaginea trupului slab al lui Rebecka, cu pălăria cu boruri largi pe cap – singură-singurică pe peluza enormă –, îi ardea retina. Trebuie să existe un mod de a o convinge, s-a gândit Susanne. Pur și simplu, *trebuie*. Chiar cu riscul de a se certa cu Rebecka, merita să încerce.

Ceva mai târziu, în aceeași seară, a sosit plicul căptușit, așa cum le-a informat firma de avocați Andreasson. Susanne i-a dat zece euro bacșiș fetei care l-a adus și, de îndată ce a închis ușa în urma ei, a rupt nerăbdătoare hârtia.

Fluturând conținutul, a intrat în camera de zi.

– Trei plicuri. Pe unul scrie „film", pe al doilea, „scrisoare" și, pe al treilea, „bilete", a strigat ea. Nu-i așa că indicația lui Andreasson a fost să începem cu „filmul"? a întrebat-o ea pe Maggan.

Rebecka stătea tăcută într-un colț, dar Susanne a văzut că se uita la ele.

– Exact. Mai întâi, filmul, apoi scrisoarea și, la urmă, biletele.

Rebecka încă nu spusese că avea să meargă cu ele, dar părăsise dormitorul, ciugulise ceva de mâncare și apoi flecărise puțin cu ele.

Și, când au introdus DVD-ul în aparatul video, s-a ghemuit lângă Susanne și Maggan, pe canapea. Le-a dat fiecăreia câte un pled, cu care s-au învelit, în timp ce primele secvențe au început să se deruleze.

Australia.

Niciuna dintre ele nu văzuse filmul. Rebecka nu scotea niciun sunet, în timp ce Susanne respira adânc la fiecare imagine în care apărea Hugh Jackman. Maggan a început să plângă cu sughițuri și să-și tragă nasul, când băiețelul și-a pierdut mama și a primit una nouă, personaj jucat de Nicole Kidman. La unu și jumătate noaptea, filmul s-a terminat și toate trei erau impresionate. Chiar și Rebecka a recunoscut că fusese fantastic.

– Acum urmează scrisoarea, a spus Susanne și a desfăcut plicul.

Prima scrisoare

Australia

Așadar, începe ultima noastră călătorie împreună. Sunt atât de bucuroasă că mă însoțiți, că îmi dați posibilitatea să-mi spun povestea, pe care am ținut-o secretă atâția ani.

Ea începe, așa cum desigur înțelegeți, în Australia.

Mutarea în Sydney a fost asemenea unui cataclism. Dar atunci încă nu știam asta. Eram disperată. Tata avea afaceri acolo și protestele mele nu au ajutat. A trebuit să aleg între a-i urma și școala-internat.

„Nu toată lumea poate să sărbătorească sweet sixteen *în străinătate, draga mea Sonja", îmi amintesc că a spus mama, în dimineața ultimei zile în Suedia, în timp ce ne pregăteam de*

plecare. Trebuia să locuim în Australia doi ani. O veșnicie pentru mine, bineînțeles. Mi-am luat pantalonii din catifea reiată, pe care mama mi-i cumpărase cu o zi înainte. Erau cu vreo zece centimetri prea lungi. Mama își dorea cu siguranță să-i semăn mai mult sau nu vedea deloc cât de diferite eram. Ea era înaltă, subțire și elegantă, în timp ce singura ei fiică era aidoma tatălui: rotundă și roșcată. „Ai ochi verzi și hotărâți", obișnuia mama să spună și clipea din ochii ei imenși și albaștri.

Draga mea mamă. Nu puteai să te superi niciodată pe ea.

Nu mi-a luat decât un sfert de oră să-mi fac prieteni noi, în noua mea țară. Eram considerată, spre marea mea încântare, exotică. Asta n-am fost niciodată în viața mea, dar Suedia, cu elanii și cu libertatea ei sexuală, a făcut să fiu plasată direct în topul listei de popularitate. Până și severa domnișoară Pearson, pe care o aveam la engleză, se gudura pe lângă mine. Desigur, averea familiei contribuia masiv atât la popularitate, cât și la notele mele bune. Deși chiuleam de la școală destul de mult. Totul era nou și trebuia luat în înghițituri mari. Am avut întotdeauna felul ăsta de a trata viața, după cum bine știți.

„Părinții tăi sunt atât de buni", spunea prietena mea, Madeleine. Îi plăcea să vină acasă la mine și la frumoasa și eleganta mea mamă. Și, într-adevăr, era ceva cu mama. Și eu simțeam la fel. Lua, pur și simplu, lucrurile la modul ușor. Nu se înfuria, așa cum făceau celelalte mame. Mama și tata nu se certau niciodată, în orice caz, nu când eu eram prin preajmă. În familia noastră era întotdeauna o atmosferă relaxată.

Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată singură și să-mi fi dorit un frate sau o soră – în altă ordine de idei, câțiva ani mai târziu am devenit sora voastră mai mare. A trebuit să te supraveghez mai atent în special pe tine, Susanne. Erai periculoasă de la șaptesprezece ani. Maggan, tu aveai un copil, așa că la tine căutam mai ales consolare. Dar toate făceam asta, nu-i așa? Doar la tine ne adunam când viața o lua razna. Și Rebecka, înțeleapta și duioasa mea Rebecka, am avut întotdeauna încredere în tine și în

judecata ta. În călătoria noastră cu trenul, când eram foarte tinere, tu ai avut grijă să aranjezi prețuri bune la camerele de hotel, să fim la timp la gară și să folosim prezervative. Da... Nu și Maggan, bineînțeles. Dar tot răul spre bine, pentru că din greșeala asta a ieșit un copil minunat. Nu-i așa, Maggan?

Înapoi în Sydney. Școala mea era internațională și elevii erau o adevărată amestecătură, de la riguros religioși până la hippy. Unii nu știau engleză. Alții aveau bodyguarzi. Alții erau atât de puși sub protecție, încât aveau bone care îi duceau la – și îi luau de la – școală.

Popularitatea mea s-a dovedit și la prima petrecere școlară cu dans. Acasă, în Suedia, eram frecventată pentru glumele mele, dar n-am fost niciodată apreciată pentru altceva. Aici a trebuit aproape să-i alung pe pretendenții la dans. Alte fete stăteau de-a lungul pereților, fără să fie invitate, în timp ce buna mea prietenă Madeleine și cu mine nu stăteam o secundă.

Madeleine, care era din Bangladesh, trebuia să se mărite cu un băiat ales de părinții ei. Așa se proceda în familia lor. Sex nu putea să facă înainte de noaptea nunții. Dar la petrecerea aia Madeleine s-a îndrăgostit. Și a rămas gravidă. Apoi a dispărut, ca intrată în pământ. N-am mai întâlnit-o de atunci. Nimeni nu-mi deschidea când mă duceam și băteam la ușă. Timp de șase luni fuseserăm nedespărțite. Eram disperată.

„O să-ți faci alți prieteni", spunea mama, vrând să mă încurajeze. Acum, când mă gândesc, aș vrea ca mama să mă fi învățat ceva despre durere, dar nu o preocupa defel. Ea voia ca totul să fie luminos și lin. Îmi amintesc că restul trimestrului a trecut într-un întuneric desăvârșit.

Dar, într-o zi, Luke Danes a deschis ușa sălii de clasă și, în clipa aceea, tavanul încăperii a dispărut. Păsări au început să ciripească, soarele s-a mutat în inimă și un acoperământ roz și pufos s-a așternut peste toată Australia.

Tânărul american, cu păr negru și creț, era cea mai frumoasă ființă omenească pe care o văzusem vreodată.

Mama și tata l-au plăcut de îndată. Ei doi se întâlniseră când erau de vârsta noastră, așadar era firesc să-l invite în mica noastră comunitate. Însă, când au vrut să-i invite și părinții la o cină, s-a dovedit cât se poate de limpede că eu nu mă bucuram de aceeași popularitate și în familia lui. Severii lui părinți catolici au refuzat, pur și simplu. Din câte povestea Luke, tatăl lui era mai îngăduitor decât mama, dar nu avea niciun rost să încerce să le întoarcă hotărârea. Nu eram pe placul lor și nimic în lume nu mai putea să schimbe situația.

Dar, chiar și așa, am continuat să ne vedem. Eram întotdeauna bine-veniți în casă la mine, în apartamentul mare, din centrul Sydney-ului.

Am fost sărutată prima dată în frumoasă Grădină Chinezească.

Aș dori atât de mult să-mi împrăștiați o parte din cenușă acolo!

5

Rebecka plângea și împacheta. Împacheta și despacheta. Biroul de avocați aranjase întreaga călătorie și nimeni, în afară de însăși Rebecka, nu putea s-o împiedice. Tot universul îi striga că trebuia să stea acasă, că nu va putea duce la bun sfârșit călătoria, dar Maggan îi promisese că o va ajuta să se întoarcă, în cazul în care n-ar fi rezistat – dacă nervii i-ar fi cedat pe drum.

A privit îndelung fotografia lui Adam și a șoptit „Iartă-mă", înainte de a o pune în bagaj. A închis, a încuiat valiza și s-a hotărât asupra unui lucru: nu-i va vorbi lui Susanne decât după ce vor ateriza. După aceea va vedea cum va proceda.

Palma-Londra-Dubai-Sydney. Așa arăta prima rută. În Sydney aveau să afle următoarea destinație. La ordinele directe ale lui Susanne, Maggan a rugat biroul de avocați

să rezerve întotdeauna locuri la clasa întâi și, când au intrat în cabină, pe Heathrow, li s-a părut un vis să se afunde în fotoliul comod, chiar dacă Rebecka nu se gândea să recunoască asta cu voce tare. Demonstrativ, a închis peretele despărțitor dintre ea și Susanne. Apoi s-a întors către Maggan, care stătea pe locul de la culoar.

– Luxos, a șoptit ea.

– Opera lui Susanne, a spus Maggan. Se pare că *Emirates* e cea mai bună dintre cele mai bune.

– Risipă de bani, a pufnit Rebecka.

– Susanne ar fi plătit bucuroasă din propriul buzunar, dar banii au fost destinați transportului de Sonja, înainte să moară. Știi doar cât de generoasă e Susanne, a spus Maggan.

Susanne a tras la o parte peretele despărțitor.

– Nu vorbiți despre mine când vă aud, a spus ea. Nu-i așa că sunteți bucuroase că am avut grijă să avem locuri atât de bune? Un simplu „Mulțumesc" ar fi suficient.

I-a zâmbit stewardesei, care le-a întrebat ce șampanie doreau.

– Bollinger, vă rog, i-a răspuns Susanne. Voi două, bârfitoarelor, comandați singure.

Și a tras din nou peretele despărțitor.

Rebecka a comandat un pahar cu apă. Pur și simplu, nu putea să bea altceva. În prima lună după moartea lui Adam umblase beată tot timpul. Dar când văzuse că asta n-o ajuta și că singurul efect era durerea de cap, încetase să mai bea.

Ori beată, ori trează. Fără jumătăți de măsură.

Susanne avea dreptate când spunea că Rebecka era speriată. Și era speriată chiar de felul ei de a fi – ori albă, ori neagră. Își jelise prima căsnicie vreme de șapte ani, înainte ca – *puf* – să-i treacă. Și, din momentul acela, fusese ca și cum fostul soț n-ar fi existat niciodată. Devenise total indiferentă. Dacă avea să se întâmple la fel și cu Adam? *Puf.*

Cum să-și găsească pacea în suflet și, în același timp, să meargă mai departe, purtându-l în ea? Trebuia să se întâmple la fel ca în prima căsnicie? Mai întâi să devină indiferentă, ca să poată să lase totul în urmă? Erau gânduri cumplite.

Acum, fostul soț se comportase execrabil – văzut în oglinda retrovizoare, nu merita niciunul dintre gândurile ei –, dar sentimentele nu funcționau așa.

Se temea să privească în viitor fără Adam. Îi era frică să nu-l uite. Să nu rămână singură tot restul vieții. Măcar dacă aș fi avut copii, se gândea ea înmuindu-și buzele în paharul cu apă și privind, fără să vadă ceva, pe ecranul din fața ei.

Adam și ea spuneau adesea glumind că vor adopta o tânără mamă, împreună cu copilul ei, o femeie care stătuse la ei într-o vară, în cadrul programului „Părinți fără pereche". Femeia nu avea părinți și se legase mult de Rebecka. Dar a apărut o nouă tânără mamă cu fiul ei și – abracadabra! –, între cele două femei a intervenit dragostea. S-au căsătorit în anul următor, iar Adam și Rebecka au căzut de acord, râzând, că asta a fost cea mai bună rezolvare. Niciunul dintre ei nu știa ce înseamnă rolul de părinte. Rebecka se apropiase cel mai mult de acest rol prin fiica lui Maggan, Anneli, căreia îi era ca o mătușă.

S-a întors către Maggan, care tocmai scotea o carte micuță din geantă.

– Cum se simte Anneli după divorț? a întrebat Rebecka.

– Destul de bine, se pare. Peter și ea au rămas în relații bune și niciunul dintre ei nu s-a legat încă de altcineva. Eu și Paul sperăm că vor rămâne prieteni. Sau, în orice caz, că nu se vor certa.

– Anneli împlinește 40 anul ăsta?

– Da, nu-i așa că e incredibil? Îți amintești când eram gravidă cu ea? Singură și disperată și mințind că altcineva era tatăl, și nu Paul?

Maggan a râs și a scuturat din cap.

– Că sunt deja șapte ani de când v-ați reîntâlnit e de necrezut, nu-i așa? a spus Rebecka.

– Da.

– S-a acomodat în Farsta acum?

Rebecka simțea că îi făcea bine să vorbească despre altcineva, și nu despre ea însăși, și și-a dat seama că n-o mai întrebase de mult pe Maggan cum o ducea. Lui Paul îi fusese greu să se adapteze în Suedia, după ce venise acolo cu doi ani înainte, și Rebecka știa că lui Maggan, care făcea întotdeauna tot ce-i stătea în putință ca toată lumea să se simtă bine, nu-i era ușor.

– Așa și-așa, a răspuns Maggan. Îi place să fie aproape de familia lui Anneli, dar știi cum e... Toată lumea e ocupată. Alex vrea să fie cu prietenii lui. Bunicul e amuzant și Alex vorbește atât engleză, cât și franceză, dar nu are decât treisprezece ani. Prietenii înseamnă totul pentru el. Gemenele își iubesc bunicul, dar preferă să se joace una cu cealaltă. Cred că Paul se simte câteodată în plus.

– Cum merge cu suedeza?

Rebecka și-a tras peste genunchi pledul care atârna lângă scaun.

– În afară de „Bună" și „La revedere", nimic. Dar are deja două limbi materne, iar de engleză poate să se folosească oricând.

– Ce-a spus când i-ai povestit despre călătoria asta? Șase săptămâni fără tine trebuie să i se pară insuportabil de lungi.

– Da, cel puțin insuportabil.

Maggan i-a întâlnit îngrijorată privirea.

– Și poate că sună oribil, dar trebuie să mai schimb și eu mediul, să mai văd și alte lucruri, să plec puțin de acolo, pur și simplu. Schimbările lui de dispoziție sunt greu de gestionat. Uneori se află într-un întuneric total și-atunci eu

trebuie să lupt din răsputeri să-l readuc în lumină. Spune că se simte rătăcit. Că și-a pierdut identitatea de când nu mai e un bine-cunoscut proprietar de restaurant parizian. A avut rolul ăsta un timp mult mai îndelungat decât cel în care a fost părinte. A devenit, la cincizeci de ani, tatăl unei fiice adulte.

– N-ați plănuit să vă întoarceți la Paris? a întrebat Rebecka, constatând că avionul s-a pus în mișcare și a început să se îndepărteze de poartă.

Cum putea un asemenea colos să se miște fără nici cel mai mic zgomot? Dar, pe de altă parte, nici nu remarcase când cabina s-a umplut și, în clipa aceea, nu era atentă la nimic.

– Nu, n-aș vrea să mă mut din nou. Anneli are nevoie de mine în Stockholm.

Susanne stătea picior peste picior, rezemată comod de spătarul scaunului. Le auzea pe fete flecărind de cealaltă parte a peretelui, dar simțea că avea nevoie să fie lăsată în pace un timp. Voia să stea trează tot drumul până în Dubai și să poată să doarmă în călătoria către Sydney, care avea să dureze treisprezece ore. Le-a studiat curioasă pe stewardesele care lucrau în cabină și a încercat să simtă dacă îi era dor de vechea ei muncă. Puțin, poate. A fost plăcut, mai mult un stil de viață decât o slujbă, căreia îi fusese credincioasă douăzeci și cinci de ani, înainte să se mute în Londra ca proprietară a hotelului *Londra lui Sonja*, așa cum se chema oficial. De atunci n-a mai apucat să se gândească la alternative, pentru că hotelul îi ocupa tot timpul.

Când a înțeles că se apropiau de pista de decolare, și-a îndreptat spătarul, a pus amândouă picioarele pe podea și și-a strâns centura de siguranță. Făcea aceste mișcări automat, după atâția ani ca stewardesă.

S-a întrebat ce făcea Michael în clipa aceea, dacă întâlnea pe cineva. Era un bărbat atrăgător, care, în principiu,

putea să aibă orice femeie voia. Nu doar Susanne putea să fie impresionată de virilitatea lui. Privirile pe care Susanne le atrăgea acum erau mai previzibile. Când a împlinit cincizeci de ani, ceva s-a întâmplat, ca peste noapte, cu înfățișarea ei, lucru pe care putea să-l constate singură, când se privea goală în oglindă. Dar asta n-o îngrijora prea mult. Avusese anii ei, cu bărbații gâfâindu-i în ceafă. Profitase atunci de ei, simultan disprețuindu-i cu aproximativ aceeași intensitate.

Acum, la cinci ani după operația prin care chirurgul îi tăiase o parte din sân și la o lună după ce încetase să mai ia medicamentele pentru cancer, se simțea mulțumită și frumoasă. De fapt, nu avea nevoie de confirmarea bărbaților, dar, desigur, se bucura la gândul că îi stârnise întotdeauna lui Michael o voluptate erotică. Nu au reușit să rupă complet legătura după înmormântarea lui Adam, dar situația era cum era. Se întâlneau uneori, deoarece chimia dintre ei era de neînvins, dar voiau în continuare lucruri complet diferite. Faptul că făceau sex câteodată nu schimba cu nimic starea de fapt.

Se întreba adesea ce relație era asta. Ceea ce părea firesc pentru alții – că dragostea presupunea să împarți cu celălalt o locuință și un număr de facturi – nu era la fel de firesc și pentru Susanne. Se întrebase de-a lungul anilor de ce. Prietenii ei din Londra, care trăiau singuri, erau într-o permanentă căutare a cuiva cu care să-și împartă viața, în timp ce ea simțea că dorea o viață proprie, în care Michael nu avea decât rolul de a i-o polei cu aur. Susanne avea mustrări de conștiință, pentru că sentimentele lui pentru ea îl obligaseră să se angajeze în ceva care nu i se potrivea și, în perspectivă, lucrurile nu puteau continua așa la infinit. Pentru niciunul dintre ei.

În clipa aceea simțea siguranță în tovărășia prietenelor ei. Rebecka și Maggan aveau și ele motivele lor să călătorească,

iar Susanne spera că împreună – deși Rebecka era îmbufnată în clipa aceea – vor reuși să fie un sprijin una pentru cealaltă, așa cum fuseseră întotdeauna.

6

Îmbrăcate în pijamalele liniei aeriene, arătau ca un mic grup de grădiniță, într-o aventură nocturnă acasă la una dintre ele. Dar Maggan știa că, după un duș înainte de aterizare, aveau să fie proaspete din nou, în ciuda călătoriei de aproape douăzeci și patru de ore. Era unul dintre avantajele clasei întâi.

De șapte ani era putred de bogată, dar asta nu-i influențase modul în care își gestiona situația economică. Avusese cincizeci și trei de ani când Sonja le lăsase fiecăreia câte un miliard și jumătate de coroane, iar suma era atât de amețitoare, încât cea mai mare parte a banilor pe care nu-i dăruise în scopuri de binefacere erau depuși în bancă, pentru că nu știa cum să-i folosească.

Putea să-și cumpere un palat, dacă voia, dar la ce i-ar fi trebuit atâtea camere? N-ar fi avut decât mai multă curățenie de făcut, se gândea ea. Singurul lucru pe care și-l mai permitea câteodată era să meargă cu taxiul. Piciorul, care din când în când o lăsa, și celălalt, care din când în când o durea, nu-i permiteau să conducă, lucru pe care îl regreta, pentru că asta îi plăcuse cu adevărat. Când s-a mutat împreuna cu Paul înapoi în Farsta, a cumpărat un Volvo, unul nou, și Maggan stătea cel puțin comod în timpul ieșirilor lor prin împrejurimile Stockholmului. Paul era atât de mândru când au adus mașina acasă! N-a vrut să accepte să-l plătească din moștenirea ei, ci a cumpărat-o din câștigul pe care l-a făcut cu restaurantul din Paris. Fiecare a avut jumătatea sa de restaurant și, când l-au vândut, au

luat bani buni pe el. Oricum ar fi procedat, Maggan n-ar fi putut să cheltuiască în scopuri personale nici măcar a suta parte din moștenirea lăsată de Sonja. De fapt, era imposibil, oricât ar fi trăit. Nu voia să o risipească, asta nu se potrivea cu felul ei de-a fi.

Dar toate trei erau de acord că trebuia să folosească o parte din avere în folosul celor vitregiți de soartă. Întrebarea era doar cum. Ar fi trebuit să se concentreze asupra unui proiect sau, ca acum, să împrăștie câte puțin încoace și-ncolo? Când Adam s-a îmbolnăvit, au încetat să mai vorbească despre asta, dar poate că era timpul să reia subiectul.

Maggan a căscat și a privit-o pe Rebecka, care își dăduse spătarul fotoliului pe spate și își pusese masca de dormit pe ochi. De partea cealaltă a peretelui despărțitor, Susanne dormea deja, obișnuită, cum era, cu zborurile. Lui Maggan îi era însă greu să se relaxeze, să înceteze să mai supravegheze tot ce se întâmpla în jur. Deși în acest compartiment al cabinei nu se făcea zgomot – stewardesele mergeau aproape în vârful picioarelor –, Maggan remarca orice mișcare, cât de ușoară. A închis încet peretele despărțitor, care i-a transformat fotoliul într-un cupeu, apoi și-a dat spătarul pe spate, tot mai mult, până când, în cele din urmă, fotoliul s-a transformat în pat. Era ciudat, dar deloc incomod. Dacă și-ar fi înfundat în urechi dopurile pe care le luase cu ea, poate că ar fi putut să aținească puțin și ea. A pus cartea alături. Era cu-adevărat plăcut.

Susanne era trează. La naiba! Deși băuse un whisky mare, evitase cafeaua, se demachiase și se spălase pe dinți, nu era câtuși de puțin obosită. În schimb, se uita la un film. *Bridget Jones Baby*. Era amuzant și a început să râdă tare când un Colin Firth îmbătrânit a luat-o în brațe pe Renée Zellweger. Avea mai mult păr alb și mai multe riduri decât când îl văzuse ultima oară. Rebecka spunea întotdeauna

că Adam aducea de el – lucru ciudat, pentru că nu era deloc așa. În orice caz, așa i se părea lui Susanne. McDreamy din *Anatomia lui Grey* era și el în film. Un bărbat frumos. Puțin prea scund, dar arătos.

Cârcoteala la adresa înfățișării celor două staruri de cinema a făcut-o să-l vadă în fața ochilor pe cel mai prezentabil dintre toți. Pe Michael. Bărbatul care, la prima atingere, i-a dat un șoc electric care nu a mai trecut niciodată. La naiba! Totul era pierdut. S-a silit să închidă ochii și a încercat să se gândească la lapoviță, la o mâncare dezgustătoare și la alte lucruri care nu-i plăceau, dar în zadar. Cu un oftat, a început să caute din nou printre filme.

Și Rebecka încerca să doarmă, dar gândurile n-o lăsau în pace. Se gândea la cenușa lui Sonja și la Adam, care vrusese și el să-i fie împrăștiată cenușa undeva, în lumină, în loc să zacă într-o urnă, sub pământ.

Rebecka făcuse asta singură. Stând pe peluza din spatele piscinei, pe care o iubiseră amândoi, l-a lăsat pe Adam în voia vântului și a fost martoră când a fost luat din mica lor lume și, doar câteva secunde mai târziu, dus în depărtări, ca să devină o parte din ceva cu mult mai mare.

Dar în casă îi simțea prezența. Uneori vorbea cu el și, dacă stătea nemișcată, îi auzea vocea caldă răspunzându-i. Punea întrebări prostești, ca, de exemplu, dacă să aprindă lumina pe terasă, unde stătea singură seara. Sau îl ruga s-o ajute când se înfunda vreo chiuvetă. Nu l-a întrebat niciodată dacă îi era bine acolo unde era. N-a îndrăznit.

Dacă nu-i era bine?

Încercaseră să vorbească despre *după aceea*, atunci când au înțeles că el nu va supraviețui, dar a fost greu. Timpul nu ajungea. N-au apucat să vorbească decât despre dragostea lor, a unuia pentru celălalt. Despre cât de mult au însemnat anii în care au fost împreună. Au râs când și-au

amintit cât de mult îi trebuise lui Rebecka să ajungă să aibă încredere în el, au plâns pentru anul pierdut, în care ea nu a îndrăznit să se apropie. Și ea a trebuit să-i promită că nu va înceta să trăiască când el nu va mai fi lângă ea.

De ce a murit el, și nu ea? Nu puteau să părăsească viața pământească împreună? Rebecka se gândise la asta de multe ori. Dacă exista o viață după moarte, nu era cumplit de nedrept că Adam trebuia s-o trăiască singur, numai pentru că Dumnezeu n-a înțeles că ar fi trebuit să-i ia pe amândoi? După ce i l-a luat pe Adam, Rebecka a început să fie convinsă că Dumnezeu era bărbat. Femeile nu erau atât de crude.

Și ce căuta aici, la bordul acestui avion? Susanne și Maggan ar fi putut să facă voiajul acesta și fără ea. Sonja ar fi înțeles că nu era pregătită și ar fi iertat-o. Nu trecuse nici măcar un an. Deși Rebecka se îndoia că, după aceea, avea să se simtă mai bine. Nimic nu arăta că începuse să-i fie mai ușor. Dorul o ținea trează nopțile, o făcea să se simtă rău, îi dădea lacune de memorie. Își pierduse jumătate din părul înainte bogat, slăbise multe kilograme, iar sânii îi atârnau pe piept ca două pungi goale.

S-a tot sucit și răsucit pe toate părțile în fotoliu, înainte să se decidă că era mai bine să se ridice. Trebuia să fi ațipit totuși, pentru că nu mai rămăseseră decât cinci ore până la aterizare, a constatat ea când s-a uitat la ceas. Rebecka și-a desfăcut centura de siguranță. Trebuia să meargă la toaletă. Poate să facă un duș. Când s-a ridicat, s-a uitat la Maggan, care dormea bușteau, sforăind ușor. De cealaltă parte a fotoliului a văzut-o pe Susanne, care se uita la ea și îi zâmbea. Rebecka i-a întors repede spatele și s-a îndreptat cu pași grăbiți și cu hainele sub braț către toaletă și duș. Nu avea de gând să răspundă zâmbetului. Chiar în clipa aceea avea sentimentul cumplit că sufletul lui Adam se simțea singur în Mallorca.

Camera de duș era la fel de somptuoasă ca și restul cabinei de clasa întâi, iar sticlele conținând tot felul de lucruri bine mirositoare respirau lux. Dacă n-ar fi fost atât de tristă, ar fi apreciat asta mai mult. Dar nu era în stare să simtă niciun pic de entuziasm, în ciuda prosoapelor moi și a săpunurilor de bună calitate. Dușul n-a făcut-o să uite că era furioasă pe Susanne, dar Rebecka se simțea, în orice caz, ceva mai vioaie când și-a dezbrăcat pijamaua și și-a îmbrăcat din nou propriile haine.

Avea de gând să-i dea călătoriei o șansă, dar era hotărâtă să nu ezite să se întoarcă acasă, dacă simțea că durerea o copleșea.

Maggan, care văzuse serialul TV despre controlul de vamă australian, se simțea rău când au părăsit avionul. Dacă aveau să fie descoperite? Cenușa lui Sonja era, desigur, amestecată cu pudră obișnuită, dar... Vameșii puteau să creadă că aveau droguri. Dumnezeule! Ce avea să se întâmple atunci?

– Ah, ce bine, a spus ea și a tras adânc aer în piept, după ce au trecut de control, fără ca vreun funcționar să se uite măcar la valizele lor sau vreun câine să sară pe ele. A fost cât pe-aci.

– Chiar? a zâmbit Susanne. Dar nici măcar nu s-au uitat la noi.

– Dar ar fi putut s-o facă.

– Ai, bineînțeles, dreptate.

Maggan s-a întors către Rebecka.

– Ai dormit în avion?

Rebecka a ridicat din umeri.

– Am ațipit puțin, cred. Unde mergem acum?

Vocea îi era din nou plată, lipsită de modulații, și era dureros să i-o auzi. Dacă fusese o mare greșeală s-o oblige pe Rebecka să meargă în călătoria asta? Maggan a oftat.

A promis s-o ajute pe Rebecka să ajungă înapoi acasă, dacă așa ar fi dorit, și se gândea să-și țină promisiunea.

– Luăm un taxi până la hotel și apoi o să căutăm locul unde Sonja a vrut să-i fie împrăștiată cenușa, a spus Susanne.

– Încă nu l-ați găsit? a întrebat Rebecka iritată. Nu putem să ne oprim oriunde și să-i împrăștiem cenușa. Trebuie să ne facem un plan.

Să faci ceva neplanificat nu intrase niciodată în obiceiurile lui Rebecka și, pusă în situația doar de a-și urma prietenele, fără alte obligații, s-a trezit. Maggan a zâmbit în sinea ei.

– Atunci hai să facem unul. Nu știm nici noi mai mult decât tine despre Grădina Chinezească, dar ar trebui să existe o hartă pe care să ne uităm, a spus Susanne. Deși vreau să ajung mai întâi la hotel. De acolo nu e mult până în oraș.

A pornit trăgând valiza după ea.

– Nicio limuzină? a spus Rebecka sec. Ai ferecat portmoneul nostru comun?

Susanne s-a oprit brusc și s-a întors repede către Rebecka.

– Ai de gând să stai supărată pe mine toată călătoria sau te gândești să lași supărarea la o parte, un timp? Nu-ți vreau răul, Rebecka. Dimpotrivă, de fapt.

Dar Rebecka nu a răspuns și Susanne a continuat să mărșăluiască mai departe, ciocănind asfaltul cu tocurile și, cu toate că atât Maggan, cât și Rebecka aveau pantofi mult mai comozi, ele trebuiau aproape să alerge, ca să țină pasul cu picioarele lungi ale lui Susanne.

– Mai încet, a spus Maggan iritată și a arătat spre Susanne cu cârja. Nu pot să alerg.

Susanne s-a întors din nou către Rebecka.

– Ei, ce-ai hotărât?

Maggan se întreba crispată ce avea să răspundă Rebecka. Dacă voiau să se simtă bine toate trei în această călătorie,

trebuiau să se înțeleagă, în ciuda sentimentelor care clocoteau. Își fuseseră confidente vreme de patruzeci de ani. Era un timp îndelungat. Toată viața lor adultă. Trecuseră și altă dată prin încercări. Trebuiau neapărat să rezolve lucrurile și de data asta.

Susanne și Rebecka mă cunosc mai bine decât mă cunosc eu însămi, s-a gândit Maggan. Nu există nimeni altcineva în care să am o mai mare încredere.

– Nu mai putem să continuăm așa, a spus ea înainte ca Rebecka să apuce să răspundă. Trebuie să vă împăcați. Altfel eu nu rezist.

– OK, a murmurat Rebecka. O să fac tot ce pot.

Susanne a zâmbit și a bătut-o pe umăr.

– Asta e suficient, Rebecka. De altceva nici nu e nevoie.

Maggan a lăcrimat de ușurare și amândouă prietenele s-au întors surprinse către ea.

– Da' ce-i? Numai voi puteți să aveți sentimente sau cum?

7

Maggan a telefonat în toiul nopții. Era minunat să-i audă vocea, deși Paul, buimac de somn, se întreba ce zgomot era acela care îl trezise. Totul era bine, i-a povestit ea. Aterizase de curând în Sydney și s-a bucurat când el i-a spus că va pleca câteva zile la Michael, în Londra.

Paul știa că depresia lui o măcina. Dar era prea delicată pentru a-l dojeni și, în loc de asta, făcea tot ce-i stătea în putință pentru ca el să se simtă mai bine. Ea înțelegea, într-adevăr, că uneori Paul merita câte o palmă, mai degrabă decât o îmbrățișare, și din când în când el se gândea că ea nu avea să mai reziste mult. Asta îl speria. Totuși nu făcea nimic concret să îndrepte situația. Nu era vina lui Maggan că se simțea singur. Spre deosebire de

ea, nu știa să-și cultive legăturile cu vechii prieteni. Michael și Paul crescuseră împreună, fuseseră întotdeauna apropiați. Altădată călătoreau între Londra și Paris de mai multe ori pe an, dar era ca și cum amândoi, din ziua în care le întâlniseră pe Maggan și pe Susanne, uitaseră cum se făcea asta.

Michael era director la *Hyatt Regency* din Londra. Începuse la optsprezece ani, cu debarasarea meselor în restaurant, apoi avansase treaptă cu treaptă până în vârf, unde se afla bine înfipt de mulți ani. Acum, un șofer de la hotel stătea și îl aștepta pe Paul în zona de sosiri din Heathrow.

Limuzina era comodă și Paul s-a lăsat pe spate și a deschis punga pe care o primise când urcase în mașină.

Bine-ai venit. Bea ceva. Ne vedem curând. M.

Paul a zâmbit luându-și un pahar și o sticluță cu whisky. De ce era deprimat, de fapt?

Când a ajuns, Michael stătea în fața intrării. A deschis portiera din spate a mașinii și a zâmbit larg.

– Bună, băiatule, nu ne-am văzut de mult, a spus el.

S-au îmbrățișat cu obișnuitele bătăi pe spate.

– Mâncăm la restaurant în seara asta, dormim aici și mâine vedem unde mergem, dacă e OK cu tine.

– Fac tot ce spui, a zis Paul. Mă bucur să te văd, a zâmbit el, în timp ce mergeau către lifturi.

Michael a scos o cheie din buzunar.

– M-am gândit că și tu ar trebui să stai într-un loc plăcut, cât soția ta e în călătorie. Mi-e greu să cred că fetele stau în alt fel de hoteluri decât de cinci stele, a spus el.

Când ușile liftului s-au deschis și au ieșit pe coridor, Michael i-a arătat către dreapta și i-a întins cheia.

– Apartamentul tău e acolo, așa cum poate îți amintești. Eu stau în cealaltă parte. Pe ușă scrie *Privat*, după cum

poate iar îți amintești. Bate-mi la ușă după ce te-ai aranjat. Mergem să bem ceva înainte de cină.

Michael se bucura să-l aibă pe Paul în vizită. Își terminase treaba pe ziua aceea. Se gândea cu plăcere la seara petrecută în compania celui mai bun prieten. Se întâmpla foarte rar să fie liber, cu atât mai puțin acum, când relația cu Susanne luase – în principiu – sfârșit. Mai demult, evada împreună cu ea câteva zile, din când în când, numai să fie singuri. Paris, New York, Mallorca. Nu avea așa de mare importanță unde mergeau. Își petreceau, oricum, cea mai mare parte a timpului cercetându-se. El o dorea mereu. Și ea pe el – în orice caz, când era vorba de sex. Schimbarea s-a produs când Susanne a aflat că avea cancer. Pe de o parte, n-a mai avut dispoziție o perioadă, ceea ce era de înțeles, dar cel mai rău a fost că s-a retras într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată până atunci. Ca și cum diferențele dintre ei au ieșit la iveală, luminate de boală. În această lumină a devenit mai evident că el voia să se apropie, în timp ce ea voia să facă un pas înapoi.

Din când în când, Michael își întâlnea sora, dar nu-și mai luase de mult trei zile de concediu fără motiv. Mai bine muncea. Poziția lui, ca unul dintre seniorii din conducerea concernului, îl obliga să călătorească destul de mult, lucru care, la început, i-a plăcut. Acum spera de fiecare dată ca simpozionul sau conferința la care trebuia să participe să fie organizată în oraș. Nu voia decât să scape de zboruri și de diferențele de fus orar.

S-a uitat la ceas. Un duș rapid, apoi avea să fie pregătit pentru seară.

Trei ore mai târziu, cei doi prieteni erau atât de bine-dispuși, încât Michael a propus să mănânce în altă parte, într-un loc în care nu trebuia să se gândească la reputația

lui și, nu după mult timp, stăteau într-o berărie de cartier – în care pe meniu nu existau decât *fish and chips* – și cântau cu voce tare vechile melodii pe care trupa de *cover*-uri le avea în repertoriu. La acea oră se adânciseră deja în subiectul misterului femeilor suedeze, al echipelor de fotbal fără valoare și dacă era OK ca Michael să flirteze mai mult cu femeia de la bar, care îl privea insistent.

– Întoarce-te, să scapi de privirile ei, dacă te deranjează, i-a propus Paul.

– Mă întreb ce face Susanne în clipa asta, a spus Michael. Poate găsește pe cineva în avion... N-ar fi prima dată.

Auzea că limba i se împleticea puțin, dar Paul părea, în orice caz, să-l înțeleagă.

– N-ai niciodată chef să fii necredincios? a continuat el și a încercat să-și fixeze privirea pe femeia de la bar, dar, când a constatat că nu era în stare, s-a întors către Paul.

– Trebuie să vorbim despre Maggan și despre Susanne acum? Nu putem să vorbim și despre noi?

Dar Michael nu putea să renunțe la subiect acum, când tot îl adusese în discuție. De fiecare dată când bea prea mult, Susanne îi apărea în gânduri sau, mai bine spus, o avea în ceafă tot timpul, dar alcoolul îl făcea să nu mai poată controla distanța.

– E ca și cum sentimentele lui Susanne au cântărit întotdeauna mai mult. Înțelegi ce vreau să spun? Ea era cea care dicta cum trebuia să arate relația noastră.

– Deși vă înțelegeați destul de bine, nu? Aveam mereu impresia că erați lipiți unul de celălalt, a zâmbit Paul.

– Dar restul? Apropiere, încredere și toate lucrurile astea pe care, de exemplu, tu și Maggan le aveți? Pe care Rebecka și Adam le-au avut?

– Ai putea să te îndrăgostești de Maggan sau de Rebecka?

– În niciun caz.

– Atunci ai răspunsul. Minunata mea soție te-ar plictisi.

– Hmmm... Crezi?

– Sunt convins. Tu ai nevoie de opoziție. De-asta îți place de mine, a zâmbit Paul.

– Pentru că nu ești întotdeauna de acord cu mine?

– Da, așa ceva. Ei, nu știu... Dar eu cred că voi doi vă potriviți. Te ține în priză într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum și cred că asta îți place. Dar poate greșesc.

Michael nu a răspuns. A continuat să privească absent fața de masă.

În seara următoare, Michael stătea cu brațele peste plapumă și se gândea că, în clipa aia, fetele mâncau cu siguranță micul dejun. În ceea ce-l privea, încercase să adoarmă, dar fără rezultat.

Nu băuse nimic la cină. Simțea încă efectele excesului din seara precedentă, așa că asta nu-i mai făcea plăcere. Beția nu-i înecase tristețea care îl cuprindea când se gândea la Susanne, deci nu rezolvase nimic. Paul, care, și el, cu câțiva ani înainte, petrecea ca să se simtă mai bine, era acum cumpătat și nici asta nu mai era amuzant. Să te îmbeți singur era doar jalnic.

Au hotărât să stea două zile în casa lui Michael din Hampstead. La hotel se găsea întotdeauna cineva care să aibă vreo treabă cu el, dar acasă putea să fie liber într-un alt fel.

Și-a împreunat mâinile și a început să-și rotească degetele mari, unul în jurul celuilalt. S-a întors pe o parte, a simțit furnicături în picioare și a revenit pe spate. Nu era prea cald? S-a hotărât să deschidă o fereastră.

Hampstead era un cartier liniștit al Londrei, în care locuiau o mulțime de oameni bogați și care nu amintea cu nimic de viața omului obișnuit. A dat la o parte piedica, a ridicat fereastra și a lăsat să pătrundă înăuntru ciripitul păsărilor. Apoi a intrat în toaletă. Prin perete auzea cum Paul dormea adânc.

Ceai. Desigur. Ceaiul îi aducea întotdeauna somnul. Ceaiul și un film. Unul englezesc și lung. A intrat înapoi în dormitor și și-a luat telefonul, după care a pornit-o spre sufragerie. Pe scara asta a sărutat-o pe Susanne prima dată. Mai târziu au făcut dragoste pe ea. Era ceva cu scările, pentru că le trezeau amândurora dorința erotică. De fiecare dată când o urca sau cobora se gândea la asta.

De fiecare dată.

Singurul lucru care se întâmpla acum pe scară era că un englez de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un halat cu plușul uzat, se târa în jos, cu picioarele vârâte într-o pereche de papuci vechi, cu găuri în dreptul degetelor mari. Părul îi stătea vâlvoi, mirosul pe care îl emana nu era dintre cele mai plăcute și întrebarea era dacă se simțise vreodată mai bătrân decât acum.

A pus telefonul pe masa din fața lui. Sperase să primească un semn de la Susanne. Un salut. Ceva. Un cuvânt ar fi fost de-ajuns.

De-ajuns pentru ce? De ce se gândea dintr-odată să se mulțumească doar cu firimituri, când despărțirea de ea se produsese chiar din cauza asta – pentru că nu se mulțumise cu atât de puțin? Ea nu se mai afla la îndemână și atunci un scurt „Bună" ar fi fost suficient?

Încă un episod din *Downton Abbey*, serialul favorit al compatrioților săi. Dar el nu găsea nimic plăcut în astfel de producții, așa că a butonat mai departe. Știri, nu. Poliția britanică urmărește infractori pe M25? Nu, mulțumesc. A lăsat telecomanda și a luat din nou telefonul. Poate era stricat? L-a închis și l-a deschis iar. Nicio diferență. Niciun apel pierdut sau vreun mesaj nou. S-a uitat în mail, dar nici acolo nu era nimic. În orice caz, nimic de la ea.

A ezitat o secundă, apoi a scris:

Sper că hotelul e bun. M.

Niciun *xxx*. Niciun *„Love"*. Doar *M*. Era mulțumit. Arăta că îi păsa, dar nimic mai mult.

Credea că vor fi mulțumite, când vor pleca de la hotel. Aveau să plătească doar pentru o cameră dublă. Michael îi promisese generoasei lui colege că avea să o recompenseze la venirea în Londra.

8

Apartamentul avea patru camere și vedere către port. Să locuiască împreună era o idee minunată, se gândea Susanne, privind peste apa care sclipea în luminile orașului. În felul ăsta, puteau să fie aproape una de alta, dar, în același timp, să se bucure de singurătate, dacă una dintre ele ar fi avut nevoie de asta. Apartamentul era enorm – trebuia să fi fost cel mai somptuos hotel din Sydney.

Park Hyatt. S-a întrebat dacă Maggan îi sugerase lui Andreasson să-l contacteze pe Michael, ca să beneficieze de un preț bun, pentru că apartamentul era oricum, numai gratuit nu. Și în micul hotel al lui Susanne din Londra existau apartamente și erau, într-adevăr, extrem de confortabile și de elegante, dar ăsta era atât de minunat și de somptuos, încât Susanne s-a hotărât să nu întrebe cât costa sau dacă Michael era amestecat. Indiferent de situație, era o alegere cât se putea de potrivită. Perspectiva către apă și către clădirea Operei era uluitoare și din numeroasele balcoane ale apartamentului puteai să vezi întregul oraș.

La recepție au primit o hartă a Grădinii Chinezești, pe care au luat-o cu ele în restaurantul în care se servea micul dejun.

– Ciudat, dar azi nu mă dor picioarele, a spus Maggan. Întrebarea e dacă să las cârja acasă. Credeți că ați putea să nu mergeți prea repede? Parcul pare să nu fie prea mare, a spus ea cu nasul în hartă.

– Dacă ne atragi atenția, sigur, a spus Rebecka și a încercat să înghită o felie de șuncă, deși se simțea sătulă după o jumătate de avocado și un ou.

Era totuși mai mult decât mâncase în ultimul timp. Fascinată, a văzut cum Susanne se întorcea de la bufetul bine garnisit cu încă o porție de ouă, cu cârnați și bacon.

– Nu pricep cum de nu cântărești o tonă, a spus ea.

– Mă îngraș cu două kilograme în fiecare an de când am împlinit cincizeci, a spus Susanne și a înțepat cu furculița o bucată de cârnat. Dar cui îi pasă? Nu mie, în orice caz.

A râs sonor și a gesticulat cu furculița, înainte de a o vârî în gură.

Susanne arată încă foarte bine, s-a gândit Rebecka. Asta nu depindea atât de formele trupului, cât de încrederea în sine. Rebecka nu putea să-și aducă aminte ca Susanne să fi fost vreodată altfel decât mulțumită de înfățișarea ei. Fusese întotdeauna aproape izbitor de frumoasă. Existau o mulțime de alte femei la fel de înalte și de frumoase, dar care mergeau cocoșate și arătau ca și când își cereau iertare că existau. Susanne însă nu fusese niciodată așa. Ea știuse că fusese râvnită și, când erau tinere, prietenele trebuiseră să joace rolul de scut între ea și bărbații care o asaltau. De cele mai multe ori, Susanne râdea de atenția de care se bucura și nu părea să se sinchisească prea mult. Se îndestula din ceea ce i se oferea.

– E treaba mea dacă vreau să mă culc cu toți, obișnuia ea să spună. Bărbații fac asta de când lumea, fără să fie numiți altfel decât potenți. Așa mă văd și eu: potentă.

Rebecka avea însă probleme cu asta. Ea fusese întotdeauna prudentă. Apetitul sexual i s-a trezit doar atunci când a apărut Adam și asta pentru că voluptatea pe care o simțise cu el îi alunga timiditatea. Și, când aceasta dispărea, era ca și cum hormonii începeau să curgă într-un fluviu care nu mai seca niciodată.

Avea oare să mai facă sex vreodată sau ăsta era un capitol încheiat pentru totdeauna?

Învârtea o roșie înainte și înapoi pe farfurie. Odată cu Adam a dispărut totul. Complimentele, când se îmbrăca frumos. Ochii care începeau să strălucească, atunci când își scotea hainele elegante. Umărul de care putea să se sprijine, când era nefericită. O cană cu ceva cald, când era frig.

Șapte ani își jelise prima căsnicie, aceea cu Robert. Dacă și de data asta avea să dureze la fel de mult? Nu-i mai rezista durerii nici măcar o zi. Dar ce-ar fi putut s-o aline? Nu exista nimic care să se măsoare cu ceea ce existase între ea și Adam.

– Gândiți-vă că Sonja s-a îndrăgostit aici!

Tonul lui Susanne i-a întrerupt șirul gândurilor.

– Abia aștept următoarea scrisoare, să aflu dacă povestea cu Luke a continuat. Sau dacă e vorba despre vreun alt bărbat.

A izbucnit în râs.

– La naiba! Mi-e așa de dor de ea câteodată! N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să se bucure de viață așa cum a făcut-o ea.

Maggan a dat din cap.

– Așa e. Cred că toate pierderile pe care le-a suferit în copilărie și-n tinerețe i-au dat putere și m-am gândit mult la asta când am scris cartea despre ea. Cum, în ciuda tuturor tragediilor, a reușit să fie fericită. O vedeam puternică și plină de energie.

Rebecka s-a gândit dacă asta era posibil și în cazul ei. Dar, nu. În orice caz, nu în clipa de față.

Maggan a băut ultima picătură din ceașcă și s-a aplecat către prietenele de pe partea cealaltă a mesei.

– Ajunge dacă luăm cu noi doar una dintre cutiile de pudră, a șoptit ea.

– Cred că poți să vorbești tare, a spus Susanne. Mă îndoiesc că e cineva aici care să știe suedeza. Și mă

îndoiesc și mai tare că ar înțelege că o avem pe Sonja în cutia de pudră.

S-au hotărât să împrăștie cenușa lui Sonja în miezul zilei, când verdeața din parc părea să se întindă către soare. Acasă era toamnă, dar aici venise primăvara și nu era de loc frig. Nu aveai nevoie decât de o haină subțire. Plimbarea decurgea încet, picioarele lui Maggan nu rezistau pașilor repezi, dar, oricum, nu erau grăbite.

Numele corect al parcului era *Chinese Garden of Friendship* și plimbarea în compania celorlalte prietene într-acolo era simbolică, s-a gândit Susanne, când Rebecka și-a trecut brațul pe după al ei. De partea cealaltă, Maggan le zâmbea.

– Am putea să bem o ceașcă de ceai în ceainăria pe care ne-au recomandat-o cei de la recepție, a propus Susanne și s-a aplecat puțin, să nu se zgârie în crengile care coborau până aproape de capul ei. Și să mâncăm *dim sum*.

Recepționista părea nostalgică când le povestise despre mâncarea și ceaiurile de acolo.

– N-am mâncat niciodată așa ceva, a spus Maggan. Dar totul trebuie încercat, bineînțeles.

Parcul era minunat. Totul părea minuțios gândit pentru a se potrivi cu întregul. Era un regal să privești fiecare copac, floare sau tufiș. În apă, pești de toate culorile și formele înotau cu mișcări repezi. Din copaci se auzea ciripitul păsărelelor, ascunse în verdeața deasă. O șopârlă a traversat prin fața lor și s-a ascuns între boschete.

Ceainăria era așezată pe o înălțime, dar plimbarea până acolo a meritat osteneala. Plăcințelele umplute cu verdețuri aveau un gust delicios. Susanne s-a bucurat când a văzut cu ce poftă mânca Maggan. Dar era îngrijorată din cauza lui Rebecka, care a mâncat doar un sfert din cât mâncaseră ele.

Susanne a privit-o cu atenție.

– Cum te simți? a întrebat ea. Ți-e greu?

– Nu mai mult decât altă dată. Mă bucur că sunt aici, cu voi, a răspuns Rebecka liniștită. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc cât de mult i-ar fi plăcut lui Adam grădina asta.

A clipit și a sorbit o înghițitură de ceai înainte să continue.

– Și apoi, mă gândesc la Sonja. O văd ca acum, când am vizitat Grădina Botanică din Göteborg. Vă amintiți? Sonja s-a încăpățânat să facem un picnic și, când a venit, coșul era plin cu vin și cu pere.

Rebecka a zâmbit.

– Da, îmi amintesc, a spus Maggan. Ai fost și tu atunci, Susanne?

– Am fost și eram mută de uimire că Sonja era atât de mondenă. E ciudat că n-am întrebat-o niciodată despre călătoriile ei și despre șederile ei în străinătate, dar aveam mereu impresia că voia să evite discuțiile pe tema asta. Nu credeți? a spus Susanne.

Celelalte două prietene au dat afirmativ din cap.

– Voia, desigur, să nu ne pară superioară și nici altfel decât majoritatea fetelor de vârsta ei, a spus Rebecka. Îmi amintesc când ne-a propus călătoria aia ieftină, prin Europa, cu trenul. A fost prima mea ieșire în străinătate și, înaintea plecării, ea era la fel de emoționată ca și mine.

– Și ca mine, a zâmbit Maggan.

– Când am plecat cu adevărat prima dată în străinătate, am făcut-o împreună cu Sonja, a spus Susanne. Mai fusesem în Londra, la un sfârșit de săptămână, dar n-o să vă dau detalii, a râs ea.

– Mulțumesc, a spus Rebecka zâmbind.

Când au văzut cascada mică din mijlocul parcului, au știut că găsiseră locul potrivit. Nu era mai înaltă de doi metri și apa curgea susurând cristalin în bazinul în care mai multe

pietre frumoase alcătuiau diverse figuri geometrice, sub umbra coroanelor bogate ale copacilor. Razele soarelui pătrundeau ici și colo printre ele și sclipeau pe suprafața apei.

Când au ridicat capacul cutiei, erau pătrunse de un sentiment de înaltă solemnitate. Au hotărât ca fiecare să spună ceva. Maggan a vărsat cu grijă o grămăjoară de cenușă în șervețelul fiecăreia, înainte să închidă capacul la loc și să pună cutia înapoi în poșetă.

Susanne avea un nod în gât.

– Începe tu, i-a spus ea lui Rebecka, care a făcut cu grijă un pas în spate și s-a aplecat peste marginea bazinului.

Nu i-a fost ușor să-și stăpânească lacrimile când a auzit vocea lui Rebecka. Simțea încă durerea de a nu mai fi un cvartet. Susanne s-a apropiat de Maggan și i-a pus brațul pe după umeri. În timp ce Rebecka vărsa puțin câte puțin din cenușă în torentul cascadei, Susanne și Maggan stăteau lipite una de cealaltă.

La urmă a venit rândul lui Susanne. S-a apropiat, s-a așezat pe vine și a rămas așa un timp. O vedea pe Sonja în fața ei. Buzele ei împodobite cu un ruj de un roșu-intens, mereu desenând un zâmbet larg.

– Draga mea Sonja, ai fost sora mea mai mare, modelul meu în viață, cea pe care am urmat-o îndeaproape și care m-a învățat cum să devin un om matur. Îmi lipsește înțelepciunea ta, poate cel mai mult chiar în clipa asta. Trei prietene rătăcite își iau rămas-bun de la tine în această călătorie și, dacă ești pe aici, pe undeva, fii bună și dă-ne un semn, a spus Susanne și a vărsat cenușa. Știi, sper, că ești enorm de iubită și de regretată.

9

Deși trecuseră șapte ani, era greu și tulburător. Pierderea lui Sonja se simțea încă și durea. Susanne și Sonja fuseseră

apropiate. Nu era o exagerare că Susanne o privea ca pe o soră mai mare. Călcase pe urmele lui Sonja și de la ea învățase totul despre bărbați, despre atitudini, despre cum să lovești țintit în testicule, când te simți amenințată fizic, și despre cum să alegi petrecerile care merită frecventate. Sonja era emancipată, fără pereche și sorbea din viață ca și cum aceasta ar fi luat sfârșit dintr-o clipă într-alta. O bea cu înghițituri mari și probabil că se poticnise de multe ori, dar nu povestea niciodată nimic despre asta. Se ridica, se scutura și mergea mai departe. Îi spunea lui Susanne să nu se uite în jos, la fiecare pas, ci înainte, la drumul pe care îl urma. Îi spunea că toată lumea trebuie să-și găsească un drum propriu. De ziua ei, Susanne primea întotdeauna în dar prezervative, împreună cu predici despre cum să te protejezi „nu numai împotriva bolilor".

Abia după moartea ei, prietenele au aflat că Sonja avea o fiică. Julie, care, treizeci și șapte de ani, dusese o viață retrasă, alături de tatăl ei și de soția lui, în Londra. Julie avea atât de mult din Sonja! Semănau la înfățișare, dar împărțeau și ceea ce Susanne numea bucuria de a trăi. Julie nu a acuzat-o niciodată pe Sonja că o părăsise. Dimpotrivă, spunea că a avut o copilărie minunată împreună cu părinții ei și, chiar dacă nu i s-au dat detalii despre venirea ei pe lume, înainte să atingă maturitatea, asta nu a fost ceva care s-o preocupe. În prezent, lucra la *Londra lui Sonja*, își iubea soțul suedez și se considera omul cel mai fericit din lume.

Susanne a închis ochii. O vedea pe Sonja în „caftanul" – cum își numea singură halatul în care picta – brodat și roșu ca sângele. Își amintea cum i se înfășura pe picioare, când Sonja alerga prin apartamentul ei, dintr-o cameră în alta. Și mirosul, un amestec din parfumul lui Sonja și terebentina din atelier... Dorul era la fel de adânc și nu avea să treacă niciodată. Dar era minunat să se gândească la ea, deși durea.

Susanne era ea însăși acum mai aproape de moarte decât fusese în adolescență și, ceea ce părea nesfârșit la patruzeci de ani, acum părea oricum numai nesfârșit, nu. Totul se schimbase în doar câțiva ani. Sonja și Adam nu mai erau. Ea avusese cancer și nu exista nimic care s-o asigure că boala nu avea să recidiveze. Doctorii o asiguraseră că îndepărtaseră tot țesutul malign, totuși... Existau exemple de pacienți care primiseră asigurări similare, dar cancerul revenise după zece ani.

Gândul că acum începea să aibă din ce în ce mai puțin timp îi revenea tot mai des în minte. Anii treceau în goană. Când să apuce să facă tot ce voia, din moment ce, în loc de soluții, avea capul plin cu probleme? Ceremonia din ziua aceea, de la cascadă, i-a amintit că totul putea să se întâmple foarte repede. Se gândise la asta și altă dată: dacă ar mai fi avut doar un an de trăit, ar fi vrut să fie legată de cineva sau complet liberă?

– Fetelor, am luat o hotărâre, a spus Susanne.

Restaurantul de pe marginea apei reprezenta o încheiere perfectă a acelei zile. Au mâncat fructe de mare, au băut vin, iar Rebecka s-a rujat, lucru pe care Susanne și Maggan nu l-au comentat, dar ochii plini cu lacrimi ai lui Maggan vorbeau totuși despre ce însemna acel roz-pal.

– O hotărâre în legătură cu ce? a întrebat Maggan, rupând capul unui rac, scoțându-i icrele și punându-le deoparte pe farfurie.

– Ai înnebunit? a întrebat Susanne. Mănâncă, e partea cea mai bună!

A luat și ea un rac și i-a demonstrat lui Maggan cum trebuia să procedeze.

Maggan s-a scuturat.

– Nu, nu-mi plac icrele. Am o problemă cu textura lor...

– Rămâneseși la hotărâre, i-a spus Rebecka lui Susanne.

– Da, exact. Hotărârea.

Susanne s-a șters pe mâini cu șervetul.

– O să-mi trăiesc tot restul vieții în bucurie, a spus ea și și-a privit plină de speranță prietenele.

– Ceea ce înseamnă...? a întrebat Rebecka.

– E foarte simplu. Mă gândesc să mă debarasez de tot ce e dureros în viața mea, de tot ce mă deprimă, ce mă îngrijorează, ce mă întristează și ce îmi consumă energia.

– Ca de exemplu?

– De Michael.

Prietenele au privit-o mirate.

Susanne a reflectat o clipă. Apoi a clătinat din cap.

– Gândul la el, la un an după ce relația noastră s-a sfârșit, mă deprimă, iar faptul că facem sex din când în când nu îmbunătățește cu nimic situația. Mă zgârie pe creier, pentru că macin mereu același gând. Nu ne dăm unul altuia ceea ce avem nevoie să ne dăm. Eu îi fac numai rău când, mai întâi, îl vreau aproape, apoi îl alung. Și el îmi face mie numai rău, când nu înțelege că vreau să mănânc din prăjitură, dar, în același timp, vreau să-mi rămână întreagă.

A râs cu amărăciune. Veselia pe care tocmai o simțise se evaporase. Nu era o hotărâre ușoară. Dar era necesară, dacă voia să-și liniștească sufletul.

– Nu mai rezist să fac compromisuri. Pur și simplu, nu mai merge.

– Încerc să înțeleg ce vrei. O viața fără contact uman? Legături sexuale ocazionale? Nu e nicio problemă, dar așa trăiai când l-ai întâlnit pe Michael și să nu-mi spui că erai mai fericită atunci.

Rebecka o privea întrebătoare, de pe partea cealaltă a mesei.

– Eu cred că înțeleg ce spui, a spus Maggan, care până atunci tăcuse. Într-un fel, leg asta de dorința ta de libertate. Dar sunt de acord cu Rebecka. Singurătatea o să te copleșească. O relație înseamnă să dai și să primești.

– Da. Dar poate că eu îmi doresc singurătatea. Nu eram nefericită înainte să-l întâlnesc pe Michael, nu-i așa?

Susanne a pus jos tacâmul. A simțit deodată o durere în piept, la gândul că poate era adevărat. Simțea atât de puternic dorința de singurătate, dar nu era deloc atât de simplu, cum voia ea să dea impresia. Dragostea pentru Michael ardea încă, dar nu-i producea decât o usturime periferică, în loc să-i lumineze viața.

– Mi-e îngrozitor de frică, a spus ea cu sinceritate. Dar mi-e și mai frică să nu mă pierd pe mine însămi. Trebuie să merg mai departe.

– Explică-ne din nou de ce nu poți să faci asta împreună cu el, a spus Rebecka.

– Pentru că nu pot să-i dau ce vrea. Michael vrea mai mult, mai mult de la mine. Mai mult timp împreună. Iar eu am nevoie de mai mult timp pentru mine. E o ecuație imposibilă.

– Nu înțeleg de ce nu poți să fii împreună cu bărbatul pe care-l iubești.

– Știi tu, Rebecka, nici eu nu înțeleg. Dar așa e. Mă simt sufocată și ăsta e un sentiment îngrozitor, când știu că el ne vrea – mie și lui însuși – numai binele. Nu are nimic rău în el. Eu sunt de vină, nu el.

– Trebuie neapărat să învinuim pe cineva? Voi doi sunteți fantastici împreună și nimeni nu poate să se îndoiască de dragostea voastră, dar dacă nu puteți să vă înțelegeți cum s-o manifestați, pricep că e complicat. Ai cincizeci și cinci de ani și ai dreptul să alegi ce ți se potrivește, a spus ea cu hotărâre.

– Tot despre mine vorbim acum? a zâmbit Susanne.

– Da, și poate puțin și despre mine, a murmurat Maggan.

– Voi două ar trebui să vă dați seama ce aveți, a spus Rebecka tulburată.

Zgâria farfuria cu furculița.

– Vreți să-i sacrificați pe Michael și pe Paul ca să fiți libere?

A scuturat din cap.

– Văzut din unghiul meu...

Nu și-a terminat fraza.

Nu era nevoie. Susanne înțelegea exact ce voia să spună. Dar nu se simțea confortabil, pentru că nu putea să ofere mai mult și pentru că era încolțită. Era greu de explicat, mai ales când nici ea însăși nu înțelegea.

Când Susanne a intrat în cameră, a luat telefonul și l-a privit o clipă înainte să apeleze numărul lui Michael. La Londra era după-amiază și el era, probabil, la hotel. Din câte știa de la Maggan, Paul era încă acolo și Susanne se gândea că asta era bine. Michael, la fel ca și ea, avea nevoie de prieteni în clipa aceea.

– Eu sunt.

– Am văzut. Ce faceți?

– Mulțumesc, bine... Călătoria e frumoasă și... tot, a spus ea încet.

– Susanne, ce e?

– Crezi că noi doi, ceea ce avem, eu și cu tine... funcționează? a întrebat ea cu voce scăzută.

– Ce anume? Că ne vedem din când în când? Nu, nu cred. Tu știi că eu am nevoie de mai mult de atât ca să fiu mulțumit.

– Atunci, așa, a spus ea. Te iubesc, vreau să știi asta. Dar am nevoie să fiu singură.

– Dar ești, Susanne. Noi nu mai suntem împreună de un an. N-am făcut sex de două luni. Ce anume vrei să sfârșești? Întâlnirile secrete de la care n-am putut să ne abținem de la înmormântarea lui Adam?

– Da, a răspuns ea. Nu pot să merg mai departe dacă nu încetăm să ne vedem. Când te întâlnesc, vreau să fac sex cu tine și atunci e ca și cum aș profita de tine, pentru că știu că tu vrei mai mult de-atât.

– Nu face asta. Nu așa trebuie rezolvată problema asta. Dacă ne iubim...

– Ei, vezi? Tu știi ce e dragostea, dar eu, nu. În primii ani, eram speriată de moarte c-o să mă părăsești, iar acum sunt speriată de moarte de ideea de a fi împreună. Ceva nu e în regulă cu mine, a spus ea. Și trebuie să-mi dau seama dacă e un lucru pe care vreau să-l îndrept sau unul pe care trebuie doar să-l accept.

– Fără mine?

Această punere a punctului pe i a durut-o atât de mult, încât a simțit că nu putea să respire.

– Da, Michael, fără tine.

Apoi a închis telefonul și a încheiat convorbirea cu cel pe care îl iubise în ultimii șapte ani.

Știuse că avea să doară și că îi vor lipsi atât el, cât și invitațiile la întâlnirile lor pasionale. Dar, de fiecare dată când se vedeau, el o întreba dacă s-a răzgândit, dacă voia să înceapă o viață împreună... Și de vreme ce niciunul dintre ei nu a putut să renunțe la nevoile lui sau să accepte o întâlnire la jumătatea drumului, hotărârea ei era cea bună.

Dar simțea că inima îi bătea de să-i iasă din piept.

Ultima seară în Sydney. DVD-ul se afla în cutia poștală a lui Maggan, de la recepție. Coperta nu spunea nimic despre conținut. Doar când Maggan a pornit filmul pe calculator și a transferat imaginea pe televizor, a văzut și titlul.

De aici în eternitate.

– Bineînțeles, a murmurat Rebecka. Iubea filmul ăsta.

– Nu mai știu, a spus Susanne. Unde mergem acum?

A doua scrisoare

Hawaii

Când mă gândesc în urmă, la viața mea, simt o mare recunoștință că n-am știut unde mă va duce. Sentimentul meu a

fost întotdeauna că doar am urmat-o. Mi-a fost, pur și simplu, ușor să mă adaptez la situații noi. Foarte rar mi s-a întâmplat să derulez banda înapoi. Am mers înainte, indiferent dacă a fost vorba despre un urcuș sau despre un coborâș. Așa cum știți deja în clipa asta, am născut un copil, o fetiță cu părul roșcat, care avea nevoie de altcineva decât de mine. Am avut grijă să aibă acea persoană. Pentru că am urmărit-o de la distanță de-a lungul anilor, știu că i-a mers bine și că a fost îngrijită cum nu se putea mai atent.

Tatăl ei mi-a fost aproape și a încercat să mă consoleze când viața mea, atunci când a trebuit să renunț la propriul copil, s-a prăbușit, dar nu ne-am aparținut niciodată unul altuia.

Inima mea era dată de mult altcuiva.

Am venit în Hawaii și în Maui doar ca să-l întâlnesc pe Luke. Lacrimile au început să ne curgă când ne-am întâlnit și le-am lăsat să cadă. Avea două zile de permisie, înainte să se întoarcă în Vietnam, și inima mi se sfâșia numai când mă gândeam la asta. Și eu, ca toți ceilalți, uram războiul.

Eram atât de profund recunoscătoare că era teafăr. Îmi povestise în scrisori despre toate pierderile, despre camarazi traumatizați sau rămași infirmi pe viață. El scăpase fără nicio zgârietură. Până acum.

Aveam o idee fixă, că trebuia să facem dragoste pe o plajă, exact așa cum fac Deborah Kerr și Burt Lancaster în film. Jeep-ul pe care l-am închiriat ne-a dus departe, pe plaja insulei, până am găsit locul perfect. Eram atât de tineri! Pe vremea aia, plajele ni se păreau făcute pentru asta. În realitate, a fost destul de incomod. Ne-a intrat nisip peste tot, dar am stat îndelung strâns îmbrățișați și romantismul momentului a fost suficient.

Dar cel mai bine a fost în camera de hotel.

Îi oferisem virginitatea mea, mai mult decât de bunăvoie, cu un an mai devreme, înainte să fie recrutat. A fost una dintre cele mai înțelepte hotărâri ale mele, pentru că am descoperit că, exact așa cum bănuisem, sexul era una dintre vocațiile mele. Sau

am simțit asta pentru că Luke era un amant atât de fantastic. Încă de prima dată a fost atât de minunat și nu apucasem să ne tragem sufletul, când eu am vrut s-o mai facem o dată.

Înainte ca el să părăsească Australia, am fost mereu împreună. Râdeam și plângeam la aceleași lucruri, discutam politică și gândeam la fel. Îmi plăceau ochii lui negri și lui îi plăceau ochii mei verzi. Nimic nu putea să ne despartă. Dar, ca american, nu avea nicio șansă să scape de război. SUA erau în război, Luke avea 18 ani și a fost obligat să facă un lucru pe care nu-l dorea, dar puterea familiei a fost mai mare decât dorința lui. Ca bun cetățean, trebuia să-ți faci, pur și simplu, datoria. Șederea lui Luke în Sydney a fost, așadar, scurtă, iar în ultima parte am fost împreună mereu. Chiuleam de la școală, dar mama a spus că era în regulă, că aveam să recuperez orele pierdute mai târziu. Dragostea era mai importantă, spunea ea.

Nu-mi amintesc dacă i-a povestit tatei. Lui îi plăcea de Luke și nu avea nimic împotrivă că era acasă la noi tot timpul. Luke mânca, dormea și era întotdeauna în apartamentul nostru, când eu eram acolo. Mama se ocupa de o grămadă de acțiuni de binefacere, până seara târziu, iar noi puteam să fim singuri.

Îmi amintesc fiecare amănunt din ultima noastră seară, în Hawaii. Cât de migdalați deveneau ochii lui când zâmbea. Mirosul pielii lui. Lacrimile mele. Simțămintele noastre.

Eram atât de tineri! În luna următoare aveam să împlinesc optsprezece ani.

Când ne-am despărțit, nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce avea să urmeze. Trebuia să ne mutăm înapoi în Suedia, iar Luke și cu mine aveam să ne vedem, desigur, cât mai des cu putință. Nu ne păsa că era o distanță atât de mare între țările noastre.

„Când mă întorc, am de gând să te cer de nevastă și ar fi mai bine pentru tine să nu refuzi."

Când scriu asta, îi aud încă vocea.

S-a culcat lângă mine și m-a îmbrățișat cât de tare a putut.

Și atunci, chiar atunci, am știut că asta avea să rămână cea mai fericită clipă a vieții mele.

Atunci nu înțelegeam cât de repede poate să se schimbe viața, nu știam că anii care urmau aveau să fie încărcați de pierderi.

Una dintre cele mai tulburătoare amintiri de dragoste ale mele e cea din Hawaii.

Vreau să-mi împrăștiați o parte din cenușă acolo, în mare.

10

Maggan era copleșită de amabilitatea stewardeselor, admira colierele de flori în culori vii care atârnau la gâtul personalului și savura mâncarea bună de la bordul liniei *Hawaiian Airlines*. Îmi merge cu adevărat bine, s-a gândit ea și și-a înșurubat și mai bine șezutul în fotoliul comod.

Rebecka le spusese că în ziua aia se simțea tristă și nici Susanne nu părea să fie mai veselă, dar Maggan era mai ușoară decât o pană și veselă ca o mierlă. În orice caz, așa descria în jurnal acea zi. Își închisese blogul. Când Sonja murise, îi dispăruse cheful să mai scrie în el. Mai târziu și-a deschis un blog, împreună cu Rebecka și cu Susanne, pe care l-au denumit, din motive practice, *The Blog*, dar niciuna dintre ele nu-l ținea în ordine și nu-l actualiza, așa cum se înțeleseseră la început, așa că proiectul s-a stins cu timpul. În plus, Susanne voia să scrie despre înfloritoarea – în timpul acela – ei viață sexuală cu Michael, dar nici Maggan și nici Rebecka nu considerau asta ca fiind ceva potrivit.

În orice caz, acum Susanne și Rebecka stăteau una lângă cealaltă și vorbeau încet. Maggan era bucuroasă că zilele ei ca mijlocitor al împăcării trecuseră. Ar fi fost împovărător să fi continuat cu rolul ăsta. Călătoria era destul de încărcată cu trăiri puternice și fără așa ceva.

Toate erau copleșite de povestea lui Sonja, care nu pomenise niciodată despre dragostea ei din tinerețe: Luke. De ce fusese un secret atât de mare? Doar toată lumea avea o primă iubire. Pe de altă parte, Sonja nu povestise niciodată prea multe despre viața ei intimă. Maggan își amintea că vorbiseră despre asta când, după moartea lui Sonja, făcuseră curățenie în apartamentul ei și presupuseseră, în glumă, că Sonja trebuia să fi avut mai mulți amanți în străinătate. Poate că avuseseră mai multă dreptate decât bănuiseră.

A cules cu linguriță ultimele rămășițe de pe farfuria în care fusese desertul.

– A fost foarte bun, a spus ea și a ridicat farfuria goală. Ați gustat?

– Nu, arată dezgustător, a spus Rebecka și s-a cutremurat de neplăcere.

Susanne s-a aplecat în față.

– Iar ai poftă de mâncare, Maggan?

– Da, eu n-am nicio supărare, așa cum aveți voi, a spus ea, a apucat farfuria cu desert a lui Rebecka și a pus-o pe tava ei. Și am fost întotdeauna interesată de dulciuri.

A luat o înghițitură din crema roz. Nu putea să se decidă dacă era de zmeură sau de căpșuni. Oricum, avea un gust divin.

– Ce știți despre Honolulu? a întrebat ea și a pus linguriță jos.

– Că durează peste nouă ore să ajungi acolo, a suspinat Rebecka.

– Da, da, dar în afară de asta?

– Nimic. Îmi închipui palmieri, muzică și coliere din flori, dar nimic mai mult de-atât.

Susanne a ridicat din umeri.

– La fel și eu. Cald și bine. Fără griji.

– Apropo, a spus Maggan. Sper că o să avem timp în călătoria asta să ne așezăm și să vorbim despre bani. Azvârlim

cu milioanele încoace și-ncolo, în scop de binefacere, dar eu simt că aș vrea să mă angajez mai serios. Trebuie să luăm o hotărâre. Doar am vorbit despre asta de atâtea ori.

– Te îngrijorează că ai prea mult? a întrebat Rebecka zâmbind.

– Să știi că da.

– Am putea să dăruim tot ce avem fără nicio problemă. Să cumpărăm pământ, să construim locuințe pentru emigranți, să sponsorizăm clinica de cardiologie de la Karolinska și să-i rugăm să boteze ceva cu numele lui Sonja, să facem o donație considerabilă la „Fondul pentru cancer", să sprijinim Greenpeace, Medpax sau alte organizații. Dar presupun că tu vorbești despre altceva.

– Nu știu. Mă gândesc doar la timpul pe care îl pierd făcând plăcinte, deși am posibilitatea reală să schimb în bine vieți omenești.

În ziua precedentă, Maggan adormise cu acest gând și dimineață se trezise tot cu el. Sonja îi dăduse posibilități de care se folosise cât locuise în Paris, dar acasă, în Farsta, totul se oprise.

– Mă gândesc la Oprah, care a înființat școli pentru fete. Și noi am putea să facem asta. Sau să le sponsorizăm pe ale ei.

– Sigur. Sun-o tu pe Oprah. Salut-o din partea mea, a zâmbit Susanne amuzată.

– Dacă am învățat ceva în anii ăștia, este că ușile se deschid când ai bani, a spus Rebecka. Deci nu e chiar imposibil ca Oprah să-mi răspundă la telefon.

– Am știut eu că o să vă însuflețesc, a spus Maggan și a căscat. Acum sunt sătulă și o să mă culc puțin.

Dormise bușteau în drum către Sydney, iar acum era atât de obosită, încât nu avea nicio problemă să adoarmă din nou.

Rebecka și-a lăsat scaunul pe spate și a început să se uite pe fereastră. Se întreba cum avea să fie întoarcerea în

Mallorca, după ce vor fi împrăștiat cenușa lui Sonja. Îi spusese Rafaelei să înceapă planificarea sosirii copiilor și părinților din vacanța de toamnă, din noiembrie. Rafaela protestase, spusese că era prea devreme și că nu credea că Rebecka avea să fie în stare să-i primească. Rebecka îi înțelesese îndoiala. Se găsea întotdeauna vreun năzdrăvan care voia să doarmă în camera ei și a lui Adam. Fără el, poate că asta era de nesuportat? Adam ar fi fost un tată minunat.

Și ea ar fi vrut să aibă măcar doi copii, dar primul ei soț nu fusese interesat – nu înainte s-o părăsească și să se însoare cu o femeie mai tânără, care rămăsese repede gravidă. Dar, pentru Rebecka, era deja prea târziu. Ar fi trebuit să accepte o fecundare artificială în Copenhaga, să fi făcut sex cu cineva fără să se protejeze, să-l fi întrebat pe unul dintre prietenii ei homosexuali, dar nu făcuse nimic din toate astea. Vrusese să aibă un soț.

Când înțelegea că nu avea să-l aibă niciodată, se închidea în casă și plângea.

Din cauza lui Robert.

Un bărbat care nu știuse niciodată s-o aprecieze.

Încă se mai înfuria când se gândea la asta. Atâția ani risipiți! Cum putuse să creadă că mai avea timp? La patruzeci de ani, viața i se părea încă suficient de lungă ca să-și irosească zilele cu deșertăciuni. Aici era de acord cu Susanne. Era o prostie să te complaci în suferință, când aveai posibilitatea s-o elimini din viața ta.

Într-o bună zi – nu prea îndepărtată, spera – Rebecka avea să găsească puterea să aleagă. Sau să fie din nou cu Adam, cu ajutorul tabletelor pe care le strânsese, sau să se ridice din mlaștina în care se cufundase și să-și găsească din nou un sens.

Dar era epuizată. Se gândea că sensul divin al vieții era o inepție, în timp ce era important să-și privească propria viață ca plină de sens. În clipa asta n-o privea așa.

Susanne s-a culcat pe o parte și a încercat să se concentreze la cartea audio, dar gândurile n-o lăsau în pace.

– Hai să vorbim, i-a zis ea lui Rebecka.

– Despre ce?

– Despre orice.

– N-am chef de vorbă, a spus Rebecka și a închis ochii.

– OK, a replicat Susanne și s-a întors pe partea cealaltă.

Hopa! – și-a spus în gând, când l-a văzut pe bărbatul arătos care stătea două scaune mai încolo. Vecinul ei de scaun se ridicase și acum vederea îi era dintr-odată liberă. De ce nu? S-a aplecat zâmbitoare către culoar.

– Eu și prietenele mele tocmai ne întrebam ce-am putea să facem în Honolulu, a spus ea. Ai vreo idee?

Când vecinul de scaun s-a întors, a fost nevoit să se așeze pe scaunul lui Susanne, pentru că locul lui era deja ocupat. Bărbatul cel arătos o rugase imediat să se așeze lângă el, iar ea nu se lăsase rugată de două ori. Rebecka și Maggan voiau să doarmă, dar ea avea chef de un mic flirt. În curând a aflat că bărbatul era într-o călătorie de afaceri. Lucra cu vapoare. Dacă le fabrica sau doar le vindea, Susanne nu a înțeles prea bine, dar și-a fixat privirea pe buzele lui și a lăsat fantezia să-i zboare liberă, în loc să asculte ce spunea omul.

– Și tu? O suedeză care călătorește din Sydney în Hawaii. Ești în concediu? Puțină aventură?

Tipul i-a făcut cu ochiul.

– Așa s-ar putea spune, a zis ea și și-a mutat brațul, când bărbatul și-a pus mâna grea pe el și i l-a strâns ușor.

Ce era asta? Susanne și-a încrucișat brațele și s-a îndepărtat puțin de el, aplecându-se înspre culoar.

– Sună bine, a constatat el. Ce spune soțul, că ai plecat singură? Adică... Faci senzație cu picioarele astea...

Ea i-a zâmbit larg. Prea larg. Tipul se exprima cât se poate de explicit. Fără subtilități.

Cheful de un flirt pașnic i-a pierit. Nu era un bărbat plăcut, ci un ticălos.

– Ce spune soția ta, că ai plecat fără ea?

– Nu a avut nimic împotrivă. În căsnicia noastră, fiecare e liber să facă orice vrea.

Susanne a rezistat tentației de a-și da ochii peste cap. Crezuse într-adevăr că era arătos? Probabil că își pierduse complet discernământul.

– Sper, pentru binele ei, că are o armată de italieni focoși după ea, în clipa asta, a zis Susanne și s-a ridicat.

A întins mâna și l-a bătut pe umăr pe bărbatul cu care schimbase locul.

– Îmi vreau scaunul înapoi, l-a anunțat ea.

Nu mai exista niciun bărbat adevărat pe lume. În afară de unul. Dar pe acela îl părăsise.

Și Susanne avea libertatea după care râvnise atât și cu care habar nu avea ce să facă.

11

În timp ce își aștepta valiza, care nu mai venea, Maggan aproape că era pe cale să facă o criză de nervi.

– Au găsit-o pe Sonja, a murmurat ea. Am știut că n-o să țină. S-a terminat. Poți să fii trimis la închisoare pentru asta?

Era atât de aproape să izbucnească în plâns, încât Rebecka a scos punga de hârtie pe care o luase din avion.

– Ia asta. Respiră în ea. Valiza a nimerit cu siguranță în altă parte. Se întâmplă zilnic cu o grămadă de valize.

– Dar, de obicei, nu există un cadavru împachetat în ele, s-a răstit Maggan și a dat la o parte punga pe care Rebecka i-o întindea.

Privirea ei fixă a măturat încă o dată banda de bagaje.

– Și acum ce facem? a spus ea cu voce ascuțită, după ce toți ceilalți și-au luat bagajele și n-au mai rămas decât ele trei.

– Normal, mergem să declarăm că valiza lipsește, a zis Susanne. Mă duc să întreb acolo, a continuat ea și a arătat cu mâna.

– Nu-i mai bine să întrebe Rebecka? a spus Maggan. Temperamentul tău poate să ne facă necazuri.

Susanne, care o pornise în direcția biroului de informații, s-a oprit brusc și a ridicat din umeri.

– Bine. Rebecka, te duci tu? Se pare că eu nu sunt potrivită.

– Ai grijă de valiza mea, până una-alta, a spus Rebecka. În altă ordine de idei, or să vrea să știe unde stăm, dar noi nu aflăm asta decât în sala de sosiri.

Deodată Maggan a slobozit un strigăt.

– Uite-o!

A fugit către bandă și a apucat valiza. Aproape că plângea de ușurare.

– Valiza mea frumoasă! Ce bine că te-am găsit! Acum să ieșim odată de-aici!

Au trecut fără nicio greutate de controlul de vamă și au ajuns în sala de sosiri. Ieșite în cealaltă parte a ușilor, s-au uitat în jur. Maggan era atât de ușurată, încât râdea în hohote. Acum nu mai rămânea decât să afle unde vor merge. Deodată Susanne a scos un strigăt și a arătat cu mâna. Pe o pancartă, ținută de un bărbat cu un superb colier de flori la gât, scria *Călătoria lui Sonja.*

– Sonja trebuie să se fi amuzat copios când a plănuit asta și m-aș bucura dacă ar fi așa, a spus Susanne și s-a îndreptat către bărbatul cu pancarta.

În timp ce șoferul încărca valizele în portbagaj, Susanne și Rebecka s-au așezat pe bancheta din spate, iar Maggan, pe scaunul din față.

– Unde mergem? a întrebat Maggan curioasă, după ce omul a închis portierele și a pornit motorul. Vedea în fața

ochilor cum, în curând, se vor plimba pe una dintre numeroasele plaje, poate chiar vor locui într-un hotel pe malul mării. Se gândea să facă direct o baie. Costumul pe care și-l cumpărase cu un an înainte era aproape nefolosit. Ca să faci baie afară, în Suedia, era prea frig, chiar și când vara era călduroasă. Și-a scos jacheta de lână, de care avusese nevoie în Sydney și în avion. Aerul era fierbinte și, cu toate că pantalonii erau subțiri, acum se încingea în ei.

– Către terminalul de vapoare.

Șoferul i-a întins un plic.

Susanne s-a aplecat în față, peste locul gol dintre scaune.

– Poftim? Am auzit bine? Către terminalul de vapoare?

Maggan a rupt plicul.

Bine ați venit în Honolulu.

Ca să vedeți grupul de insule care alcătuiesc Hawaii, am aranjat o croazieră din insulă în insulă. Plăcut, nu?

– Ah, nu! a spus Rebecka obosită. Orice, în afară de asta...

– Plaja mea s-a dus pe apa sâmbetei, a comentat Maggan și a oftat.

Avea în fața ochilor călătoriile dezgustătoare pe care le făcuse între Suedia și Finlanda, în care vaporul era plin cu oameni beți, în căutare de relații amoroase ocazionale.

– La naiba, a exclamat Susanne. *„Vapor"*

– Nu m-ar mira deloc dacă va fi furtună și va cădea grindină, a spus Maggan, când se îndreptau către locul de îmbarcare pe *Radiance of Seas*. Știți că am rău de mare?

– Trebuia să păstrezi punga pe care ți-am dat-o, a spus Rebecka.

Când Rebecka a deschis ușa apartamentului, i-a trimis totuși un gând de recunoștință lui Sonja, pentru că, la prima vedere, părea atât încăpător, cât și modern. Poate că

totuși nu avea să fie chiar atât de rău. S-a apropiat de fereastră și a tras perdelele, care ascundeau o ușă către terasă. A deschis-o și a lăsat aerul să intre. Aici, Susanne putea să facă plajă, dacă dorea. Două șezlonguri și o măsuță încăpeau pe mica terasă. Lângă patul dublu se afla un grup de canapele pentru două persoane, în fața unui televizor. Patul părea comod și Rebecka se gândea cum își va petrece cea mai mare parte a timpului în el, deși făcuse o înțelegere cu sine însăși, să uite de doliu măcar o zi. Să pretindă că nu simțea nicio durere.

Realiza că n-ar fi trebuit să facă asta, dar, în același timp, trebuia să-și adune puterile. Durerea era atât de adâncă, încât nu ajungea să se detașeze de ea câteva clipe, din când în când. Avea nevoie de o întreagă zi. O singură zi, în care să simtă o fărâmă de bucurie.

S-a uitat în jurul ei, prin apartament. Era făcut ca pentru o pereche de îndrăgostiți. Pe măsuța din fața canapelei se aflau o sticlă de șampanie și două pahare. Nu, trei pahare, a văzut ea, și în colțurile buzelor i-a apărut, în sfârșit, un zâmbet. Bineînțeles. Sonja avusese grijă și de asta. Cu ajutorul firmei de avocați, desigur, care, după moartea lui Andreasson, era condusă de fiica acestuia. Rebecka se întreba cât din planificarea inițială a lui Sonja mai era valabilă acum, la șapte ani de la moartea ei. Probabil că firma trebuise să facă o serie de modificări, pentru ca totul să se potrivească. Călătoria avea loc cu cinci ani întârziere. Toate trei fuseseră atât de ocupate cu noua lor viață și cu noile lor relații, încât o amânaseră pentru un viitor incert, de fiecare dată. Îi era rușine să se gândească la asta.

Rebecka a ridicat sticla din frapieră și a luat paharele cu picior între degete. Dacă avea de gând, cu adevărat, să încerce să se debaraseze de durere, trebuia să acționeze.

– Spune-mi că mă înțelegi, a șoptit ea, cu privirea ridicată către tavan.

– Intră!

Susanne a izbucnit în râs când a văzut-o la ușă pe Rebecka, cu o sticlă și trei pahare în mâini.

– Nu trebuia să iei sticla. E una și aici.

Apoi și-a dat seama ce însemna asta.

– Dar, Rebecka, vrei să închini cu noi? Ce mult mă bucur! Vino, să mergem la Maggan.

Și-a luat poșeta, pe care o lăsase lângă ușă.

– Să văd numai dacă am cartela de acces.

A scotocit câteva clipe și, când a găsit-o, și-a pus poșeta pe umăr.

– Să mergem!

Apartamentul lui Maggan se afla pe același coridor. Când a deschis ușa, Maggan era îmbrăcată într-un halat de baie.

– M-am gândit să-mi pun pantaloni scurți, a zis ea. De ce nu v-ați schimbat?

– Pentru că ne-am gândit să bem niște șampanie întâi, a spus Rebecka și a întins sticla.

– Și tu?

Rebecka a dat afirmativ din cap.

Susanne s-a așezat pe canapea și și-a pus picioarele pe măsuța din fața ei.

– Apartamentele noastre sunt exact la fel. Norocul lui Sonja. Dacă ale voastre ar fi fost mai frumoase, m-aș fi supărat. Trebuie să recunosc că mi-a revenit buna dispoziție, de când m-am urcat la bord.

Rebecka a deschis sticla cu mișcări de expert și a turnat băutura spumoasă în pahare.

– Mi-am promis mie însămi că voi lua o pauză de doliu, timp de o zi, dacă se va putea. Sunt atât de lipsită de vlagă, încât trebuie să fac ceva, a spus ea încet. Vă rog, nu mă presați, dar voi încerca. Nu știu ce e corect și ce nu, în clipa asta.

– Atunci și eu îți promit același lucru, a spus Susanne. Niciun gând legat de durere, câteva zile.

– Eu nu sunt nici în doliu, nici nu mă gândesc la nimic, a spus Maggan și s-a așezat în fotoliul de alături. Dar promit să nu mă plâng că mă aflu la bordul unui vapor. Dacă puteți voi, pot și eu.

– Pentru ce să închinăm? a întrebat Susanne, uitându-se la Rebecka.

– Pentru prietenie, a rostit ridicând paharul. E destul, nu?

12

Paul a părăsit Londra ca să viziteze Parisul câteva zile, în timp ce Michael s-a hotărât să facă din nou o încercare serioasă să-și înece necazul. Nu i-a prea reușit. A ajuns în pat cu directoarea blondă de la *Park Hyatt* și, după aceea, n-a mai știut cum se întâmplase asta.

Au ieșit împreună să ia cina și să vorbească despre afaceri, au ajuns la un bar, apoi au mers la hotelul de peste drum. S-a dezmeticit când femeia stătea în ușă, gata de plecare, flutura telefonul și îi spunea că se vor auzi mai târziu.

După ce ușa s-a închis în urma ei, Michael a ridicat plapuma. *La naiba!* Se culcase totuși cu ea. S-a uitat prin cameră. Chiloții erau aruncați lângă pat, cămașa atârna de un scaun, portmoneul era pe jos, în mijlocul camerei. Putea să spere că tipa îl refuzase?

Acum era, în orice caz, treaz. Destul de treaz ca să-și dea seama că o dusese la *Claridges*, lucru cu totul nepotrivit, desigur. Lumea hotelieră era mică și nu era posibil să te furișezi afară fără să fii văzut, când mai întâi trebuia să și plătești camera. Dumnezeule, ce făcuse? O colegă? O colegă mai tânără, care îl privea ca pe un mentor! Aveau mai multe întâlniri de serviciu hotărâte pentru zilele următoare și rămânea de văzut cât de discret va putea gestiona această nouă situație. La naiba!

În duș și-a amintit că ea fusese cea care insistase. Că spusese ceva de genul... întotdeauna vrusese să... cu el... Dar că atunci el era interesat de o altă femeie. Deci îi povestise despre separarea de Susanne.

În timp ce își ștergea energic părul, se gândea la zilele care urmau. Știa de pe acum că nu vor fi plăcute.

L-a sunat pe Paul, în drum către unul dintre taxiurile din fața hotelului.

– *Hyatt Regency,* mulțumesc, i-a spus șoferului prin geamul coborât, înainte să deschidă portiera din spate. „Răspunde odată!", s-a gândit, cu telefonul la ureche.

Avea nevoie să discute cu cineva. Nu ca să audă că se comportase ca un idiot, pentru că asta știa deja, ci ca să fie sfătuit cum să iasă din situație cu fața cât mai curată posibil.

Dar Paul nu răspundea. Michael a închis dezamăgit telefonul și l-a vârât în buzunarul interior al sacoului. S-a uitat la ceas. Ședința începea peste trei sferturi de oră. Abia dacă apuca să înghită ceva și să se schimbe, înainte de a o întâlni din nou. Să râdă de toată povestea asta era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă și, în același timp, singura atitudine pe care ar fi trebuit s-o adopte. *O, ce plăcut a fost, dar, vai, în ce a degenerat! Ha, ha, ha.*

Michael se simțea vinovat. Ca și cum ar fi înșelat pe cineva. Era, desigur, absurd, dacă se gândea că Susanne fusese cea care pusese punct relației lor. Nu fusese decât amantul ei, vreme de câteva luni, și fusese la fel de fantastic de fiecare dată, dar ea nu voia mai mult. Se întâlniseră de câteva ori, din când în când, atunci când avea ea chef. Și el avea chef mereu, dar el voia mai mult. Aproape că se umilise în încercările de a o convinge.

Femeile...

Le ura uneori. Fosta lui soție, de care se despărțise cu câțiva ani înainte s-o întâlnească pe Susanne, îl înșelase cu antrenorul personal, dar nu vrusese să se despartă. Nici

Michael nu vrusese, dar nu existaseră alternative. Nu putuse să treacă peste această trădare.

Dar asta, ceea ce poate făcuse în noaptea trecută, nu era o trădare. Nu trădase pe nimeni. De ce se simțea vinovat?

S-a grăbit prin fața recepției, a salutat, a intrat în lift și a închis repede ușile. S-a sprijinit de perete.

O să le spun să vină sus cu micul dejun, s-a gândit el. O ceașcă mare de cafea și o cămașă proaspăt călcată și avea să fie pregătit.

– Camille, a salutat-o el, întinzându-i mâna.

A ezitat o clipă.

– Mulțumesc pentru ieri, a spus el și a zâmbit forțat.

– Eu trebuie să-ți mulțumesc, a șoptit ea, a clipit din ochi și i-a mângâiat mâna cu degetul mare.

Cu coada ochiului, Michael a văzut o figură cunoscută.

– Roger! a strigat Michael recunoscător și i-a făcut semn cu mâna să se apropie. Iartă-mă, i-a spus și s-a îndepărtat de femeie, ca să iasă în întâmpinarea colegului american.

Apoi lumea a început să sosească și, în cele din urmă, Michael s-a văzut înconjurat de șefi de hotel, care zburaseră din toate colțurile lumii pentru a lua parte la acea întrunire, ce avea să dureze patru zile. Șapte femei și patru bărbați în posturile cele mai înalte, care trebuiau să hotărască în privința unei expansiuni americane.

La un moment dat, pe parcursul zilei, a simțit mâna lui Camille pe coapsă, dar asta a fost tot. Când, în aceeași seară, întregul grup a mers la restaurantul de la *Hyatt*, totul era din nou în regulă. Putea să bea un pahar cu vin pentru a socializa, dar asta era de ajuns. Trebuia să se culce devreme în seara aceea. Era important, dacă voia să fie în stare să conducă discuțiile tot restul săptămânii.

Numai câteva ore mai târziu, Camille îl călărea cu voluptate. Sânii aproape că nu i se mișcau deloc, deși

restul corpului o făcea. El mulțumise restului grupului pentru o zi fructuoasă și plecase de acolo cât putuse mai repede, dar ea se strecurase în lift exact când ușile se închideau și acum stătea aici, peste el.

A fost tranșantă. I-a spus că îl dorea. Că avea fantezii erotice extreme cu ei doi împreună. Că fusese excitată toată ziua și că îl voia peste ea, în spatele ei, în ea. Cu cât mai furtunos, cu atât mai bine.

Iar el era doar un om.

Ceea ce făceau era doar sex, nimic altceva, dar îi era rușine.

Însă nu suficient, după câte se părea.

– E bine, a spus Paul la telefon a doua zi dimineață, după ce Michael i-a povestit toată istoria. Ai nevoie de o altă femeie, dacă vrei să mergi mai departe.

– Atunci de ce am mustrări de conștiință?

Michael tocmai ieșea din camera lui. A mai aruncat o privire în jur, ca să se asigure că nu rămăsese niciun semn al exercițiilor nopții. Aruncase prezervativul. Cearșaful avea să-l schimbe când se întorcea.

– Nu știu. Pentru că e o noutate? Tu n-ai avut decât o singură relație timp de mulți ani.

– Și tu spui că sexul e soluția? Suntem cu-adevărat atât de primitivi?

– Nu spun nimic, a replicat Paul. Dar nu cred că trebuie să ai mustrări de conștiință. Susanne a rupt relația înainte de chestia asta.

– Hai să vorbim despre altceva, a propus Michael. Cum e în Paris? Cum știam noi?

– Am fost ieri la JP's. Au modificat o serie de lucruri, de când restaurantul a fost al lui Sonja, dar sunt treburi mai mult de suprafață. Mâncarea a fost fantastică și câțiva dintre foștii mei angajați sunt încă acolo. A fost o seară plăcută și

plină de nostalgie. E greu de acceptat că acum altcineva conduce totul acolo. Aș fi vrut ca Maggan să fi fost cu mine. E deprimant să mergi acolo singur.

– Ce face Maggan? Ai vorbit cu ea? a întrebat Michael, care, de fapt, voia să afle ce făcea Susanne.

Încerca și ea să *meargă mai departe*? Se simțea rău numai la gândul că așa ar fi putut să stea lucrurile.

– Bine. Acum sunt într-o croazieră prin Hawaii, a răspuns Paul. Am vorbit scurt. N-am apucat să-i povestesc despre vizita la vechiul nostru restaurant.

Era pur și simplu incredibil, s-a gândit Michael, că putea să fie atât de gelos, după două nopți petrecute cu o altă femeie. *El* se culcase cu altcineva, nu Susanne –, nu din câte știa, în orice caz. Totuși gelozia ardea ca un foc în el, când se gândea că poate altcineva o satisfăcea. O vedea goală. O săruta. Îi mângâia sânii care se mișcau la fel de sălbatic ca restul corpului. O croazieră. Toată lumea știa ce se întâmpla la bordul navelor alea.

Își închipuise că era pregătit s-o uite. Dar nu era de loc așa. Sexul nu rezolva absolut nimic.

– Vino înapoi în Londra, înainte să te întorci în Farsta, l-a rugat el.

– Da, de fapt, m-am gândit la asta. Am vorbit cu Anneli. Mi-a spus că ea și copiii sunt ocupați săptămâna asta, iar săptămâna viitoare vor fi la tatăl lor și atunci m-aș simți singur. Așa că vin cu plăcere.

13

Trei femei elegante se îndreptau către masa festivă din seara aceea. Maggan își pusese una dintre rochiile ei pariziene, care încă i se potrivea, dacă avea sub ea două furouri elastice, Rebecka îmbrăcase o pereche de pantaloni

albi, o bluză-cămașă albă, iar la urechi avea cerceii cu briliante pe care îi primise de la Adam, și Susanne purta una dintre rochiile ei cele mai mulate.

– Nu știu ce afinitate am eu cu modelul leopard, le-a spus prietenelor când s-au întâlnit, dar mă simt ca o sălbăticiune feroce când îmbrac rochia asta.

A zâmbit larg și și-a unduit ușor șoldurile.

– Și se poate întâmpla să nu am chiloți pe dedesubt.

– Așa faci mereu, a comentat Maggan. Eu cred că mai nou ai mai multe variante „moartea pasiunii" decât noi.

– Nici vorbă, a spus Susanne. Abdomenul meu nu trebuie să stea comprimat de chiloți, e incomod. Și bunica *mea* spunea întotdeauna că perineul trebuie aerisit, așa că asta fac eu azi.

Rebecka a oftat.

– Putem să schimbăm subiectul?

Susanne era binedispusă. Totul era ca pregătit pentru o seară plăcută. Era împreună cu cele mai bune prietene și în seara asta aveau să stea la masa căpitanului. Portretul lui atârna pe perete, în salonul prin care trecuseră când urcaseră la bord. Era un bărbat frumos. La cel mult cincizeci de ani. Umeri lați și, cu toate tresele de pe sacou, părea și mai impunător. Mai mulți bărbați ar fi trebuit să poarte uniformă, a constatat ea când omul i-a ținut scaunul și a ajutat-o să se așeze la masă. Era la fel de înalt și de frumos precum și-l imaginase. Vizavi stătea un om de afaceri, nu la fel de bine mirositor, care explica sonor și cu gesturi ample multiplele calități ale firmei sale. Rebecka stătea de partea cealaltă a căpitanului, iar Maggan, ceva mai încolo. Tovarășul ei de masă era agreabil, timid și retras. Dar nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Era greu de crezut că era fiul bogătașului gesticulant, dar poate că așa ajungeai cu un tată care consuma tot oxigenul din jurul lui.

Companionul de masă al lui Susanne s-a ridicat în picioare.

– Sunt căpitanul de bord al acestei nave, a spus el cu o prestanță firească în voce.

Devenea tot mai atrăgător în ochii lui Susanne. Încă două pahare cu șampanie și căpitanul avea să devină extrem de periculos. Sau ea. Omul și-a aruncat privirea peste masă.

– Când eu sunt aici, la cină, cu voi, secundul are sarcina de a controla vasul. Întrebarea asta mi se pune deseori și vreau să vă liniștesc și să vă spun că nu-i nevoie să fiți câtuși de puțin neliniștiți văzându-mă stând aici și simțindu-mă bine, preț de două ore.

A zâmbit și, când Susanne a observat că ochii îi luceau, și-a spus că trebuia să-i facă o vizită pe puntea de comandă și să vadă cum conducea acest colos. Mai avusese aventuri cu căpitani și alte dăți. Cu căpitani de avion, e adevărat, dar căpitani. În majoritatea cazurilor, Susanne voia să dețină controlul asupra situației, dar bărbații care luau decizii și purtau și uniformă erau incitanți. Era o femeie simplă, din punctul ăsta de vedere. Dar era singură, avea voie să aibă fantezii oricât de multe și de orice fel. Și dacă, în plus, avea posibilitatea să înfăptuiască vreuna dintre ele, de ce nu? Avea o cabină proprie și în ea putea să facă orice voia.

Imaginea fulgurantă a lui Michael i-a trecut prin fața ochilor, dar a alungat-o. Trebuia să înceteze să se mai gândească la el. În loc de asta, i-a zâmbit catifelat tovarășului de masă. Celui care mirosea atât de bine.

După cină s-au deplasat în trupă către bar. Căpitanul le oferea câte un cocktail, înainte să revină la post, pe puntea de comandă.

– Ai spus că administrezi un hotel, i s-a adresat el lui Susanne, în timp ce se înghesuiau la bar. De când faci asta?

Erau siliți să stea aproape, cu corpurile aproape lipite, iar ei îi plăcea ce simțea. Și că, deși era înaltă, nu-i ajungea bărbatului decât până la nas.

– De vreo șapte ani. Și tu? De când te învârți prin Hawaii?

El a zâmbit.

– Nu de prea multă vreme. Am umblat cam peste tot cu compania asta navală.

I-a întins paharul cu șampanie.

– Apele în care navighez variază.

– Tot nu vrei să bei nimic? a întrebat ea. Numai o înghițitură, poate?

– Nu, nu atât timp cât sunt de serviciu, a răspuns el. O să beau o înghițitură mai mare când o să ies din tură, peste o săptămână. Unde au dispărut prietenele tale?

– Rebecka are nevoie de puțin aer și s-a dus undeva unde poate să fie singură. Dar Maggan e pe-aici și flecărește cu ceilalți. Se simte cu siguranță bine.

Căpitanul a dat din cap, apoi s-a scuzat. Trebuia să se întoarcă pe punte și a rugat-o să-și salute prietenele.

– Mulțumesc pentru companie, a spus el zâmbind.

Privirea ei îi urmărea spatele lat, în vreme ce el se îndrepta către lifturi. Un scurt moment s-a gândit să-l urmeze, dar, după o matură cugetare, s-a hotărât să n-o facă. Era mulțumită de cum decursese prima întâlnire. Corpul ei reacționase la întâlnirea cu un alt bărbat decât Michael și era minunat să se simtă din nou vie. În clipa aceea era destul.

Rebecka și-a aruncat privirea către barul lângă care prietenele păreau să se simtă bine. Susanne stătea la tejghea, iar Maggan vorbea și râdea cu câteva femei, la una dintre mesele de alături. Avea darul de a se face plăcută imediat. Majoritatea femeilor se arătau rezervate față de Susanne, dar erau încântate de Maggan.

Rebecka s-a retras și a căutat un colț mai liniștit. Voia să stea acolo câteva clipe, înainte să se întoarcă la prietenele ei. Ferestrele mari ofereau cu siguranță o priveliște fascinantă în timpul zilei, dar, la ora aia, era negre ca păcura. Nu avea nicio importanță. Ajungea să știe că acolo, afară, era apă. Mările lumii erau legate unele de altele, așa că Adam era și el acolo, s-a gândit ea și a închis ochii. L-a văzut în fața ei. Își amintea cum apăruse în apartamentul din Palma și cum, încetul cu încetul, îi învinsese rezistența. Durase, dar, după ce reușise, lucrurile merseseră foarte repede și, după doar câteva luni, erau soț și soție. A fost important pentru amândoi să se căsătorească și, din ziua în care s-a mutat la ea, nu s-au mai despărțit decât atunci când au fost obligați de munca lui de arhitect, în afara insulei, în primii doi ani. După aceea a început proiectul cu tabăra pentru copii și părinți, iar el i-a lăsat biroul de arhitectură partenerului său, ca să se concentreze pe familiile care își petreceau vacanța în casa lor.

În perioada aceea arăta mai tânăr și mai sănătos decât oricare alt bărbat pe care Rebecka îl văzuse vreodată și își amintea și acum ochii lui plini de viață. A surâs de una singură. Dragul meu Adam. De ce a trebuit să te pierd atât de repede? Abia începusem să te iubesc. S-a gândit cum degetele ei obișnuiau să-i urmeze liniile chipului. El îi povestise despre fiecare dintre ele. Una apăruse de la prea mult râs, alta, de la tristețea care îl stăpânise după moartea primei soții. O a treia, care mergea din colțul ochiului în jos, pe obraz, era pe cale să dispară, spunea el. Apăruse când Rebecka, mai întâi, îl refuzase, dar acum, când erau un cuplu, devenea din ce în ce mai puțin vizibilă.

– Adam, a șoptit ea, spune-mi ce vrei să fac. Să vin la tine sau să învăț să trăiesc din nou?

A tras adânc aer în piept și a încercat să discearnă o formă de răspuns.

– Se poate? a spus cineva.

Femeia a tresărit și a deschis ochii. Un bărbat stătea în picioare, lângă ea, și zâmbea.

– Sigur.

Omul s-a așezat pe scaunul de alături.

– E o seară frumoasă. Ești singură?

– Deloc. Prietenele mele sunt la bar.

– O călătorie între fete?

– S-ar putea spune.

– Plăcut.

Ea s-a ridicat.

– Tocmai plecam la culcare, a spus și a zâmbit cu amabilitate. Îți doresc o seară frumoasă în continuare.

– Ești singură aici. Eu la fel, a zis tipul și s-a ridicat rapid.

Ea n-a răspuns, dar, când a început să se îndepărteze și să părăsească pupa, el a urmat-o. Rebecka avea un sentiment neplăcut și s-a hotărât să iuțească pasul. A luat-o în direcția lifturilor, dar nu a apucat să meargă prea departe, când el a ajuns-o din urmă.

– Hei, nu te grăbi așa. Așteaptă, să vorbim puțin. Să ne cunoaștem. Doar avem câteva zile de petrecut împreună la bord. Pari singură și o femeie ca tine ar trebui să aibă companie masculină.

Rebecka s-a crispat. Ce-a spus? Cum îndrăznea? Nu-l rugase să-i acorde atenție, nu-i aruncase nici măcar o privire, totuși el își luase libertatea de a hotărî de ce avea ea nevoie. În spatele lor se auzea forfota din bar. Vocile ajungeau până la ea și s-a gândit să se întoarcă acolo și să ceară ajutorul prietenelor, dar, pe de altă parte, de ce s-ar fi temut? Care era lucrul cel mai rău care se putea întâmpla? Nu se întâmplase deja? Tipul n-o speria. Nimeni nu mai putea s-o sperie.

– Lasă-mă-n pace, te rog, a spus ea hotărâtă.

Individul a zâmbit ușor forțat, ca și cum nu era convins că ea voia asta cu adevărat.

– Draga mea, nu vreau decât să te cunosc.

– Dar eu nu vreau să te cunosc, a spus ea.

Zâmbetul lui a pierit.

– Atunci de ce naiba vii într-o croazieră, dacă nu vrei să cunoști oameni noi?

S-a apropiat de ea.

Mirosul de alcool a lovit-o pe Rebecka în nări, provocându-i greață.

– Trebuie să plec, a spus ea și s-a dat câțiva pași înapoi.

– Nu așa de repede.

Bărbatul s-a întins și i-a prins mâna.

Rebecka simțea strânsoarea dureroasă.

– Lasă-mă. Mă doare.

– Fii mai înțelegătoare atunci, a spus el fără s-o slăbească și a tras-o brutal înspre lifturi, către spațiul întunecat din spatele lor.

Rebecka nu avea nicio șansă să se elibereze.

– Strig, dacă nu-mi dai drumul, a spus ea, începând să înțeleagă că tipul nu avea să accepte un refuz.

Era pregătit s-o violeze.

A încercat să-și răsucească mâna, să se elibereze, dar îi era imposibil. Ar auzi-o cineva dacă ar striga? Pulsul îi bubuia în urechi, în același ritm nebunesc în care muzica răsuna din clubul de noapte, de pe partea cealaltă a promenadei centrale.

– Suntem singuri aici, inimioară! a spus el, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Apoi a tras-o mai aproape și i-a prins și cealaltă mână. Îl avea în fața ei, cu halena aceea insuportabilă, pe care individul i-o expira în nas. Când l-a simțit respirând greu, ca atunci când voia s-o aibă, o siguranță i-a sărit parcă din creier. Genunchiul i s-a ridicat brusc, ca de la sine, și a lovit în plin în testiculele bărbatului. Atacatorul i-a dat drumul imediat, și-a pus mâinile sub pântece și, căzând în genunchi, a scos un urlet.

Rebecka a fugit după colț, în direcția lifturilor, și a început să apese disperată pe butoane. După ce s-a văzut înăuntru, iar ușile s-au închis, i s-a părut o veșnicie până liftul s-a pus în mișcare.

Ajunsă la etajul ei, s-a repezit spre cabină și, după ce a încuiat bine ușa, s-a sprijinit de ea și a început să caute telefonul în poșetă. Mâinile îi tremurau și abia a putut să selecteze numărul.

– Susanne, ia-o pe Maggan cu tine și veniți încoace. Am fost atacată.

14

Niciuna dintre ele nu a dormit prea mult în noaptea aia. Rebecka a trebuit să povestească de mai multe ori ce i se întâmplase. Ofițerul însărcinat cu administrația navei, șeful de securitate și medicul navei au venit primii, apoi a sosit și căpitanul, care a început să umble agitat prin cabină, apoi s-a așezat în fața lui Rebecka, care se înghesuise pe canapeaua de două locuri, împreună cu Susanne și cu Maggan.

– Așa cum sigur înțelegi, nu mai putem să rămânem la bord, a zis Rebecka, întâlnindu-i privirea îngrijorată. Nici nu pot să concep să mai rămân aici.

– Înțeleg și poți să fii sigură că o să luăm măsuri, a spus căpitanul. Ajungem în primul port mâine dimineață, dacă nu vrei să aranjăm să pleci direct cu un elicopter. Desigur, vom pune paznici în fața cabinei, dacă alegeți să debarcați mâine.

– E în regulă să așteptăm să ajungem într-un port? a întrebat ea și a luat mâinile prietenelor într-ale ei.

Ele au dat afirmativ din cap. Rebecka era cea care trebuia să hotărască.

– Unde putem să te găsim la nevoie? Compania navală va compensa, desigur, toate cheltuielile pe care le-ai avut până acum cu această călătorie și cu cele pentru drumul de la navă la destinație. Nu trebuie să te mai preocupe bărbatul ăla. Va fi pedepsit, a spus căpitanul hotărât.

Rebecka era convinsă că asta avea de gând să facă.

Susanne a deschis ușa de zece ori în noaptea aia, ca să se asigure că paznicii erau tot acolo.

Susanne era furioasă, Maggan, neliniștită. Cea mai calmă dintre ele era Rebecka. Avea o imagine clară asupra întâmplării, putea să relateze cu lux de amănunte ce spusese bărbatul și să descrie exact cum arăta. Nu voia să meargă la etajul cu restaurante și să le arate locul unde se întâmplase incidentul, dar a desenat o hartă pe o hârtie.

Maggan era impresionată că Rebecka înregistrase totul, deși fusese expusă unei tentative de viol. Îi ea greu să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Ce noroc că avusese prezența de spirit să se apere!

La cinci dimineață, s-au culcat. Rebecka a trebuit să accepte să le primească în patul ei, fiecare de câte o parte. Nu voiau s-o lase singură.

După numai câteva ore de somn, stăteau împreună la pupa, ținându-se de braț. La mijloc era Maggan, cu cenușa lui Sonja într-un șervet. Era rândul ei să o împrăștie.

– Sonja, a spus ea, aș fi vrut să fi fost aici, să fi fost împreună, toate patru, în loc să ne luăm rămas-bun. Te-ar fi înfuriat teribil ce i s-a întâmplat lui Rebecka aseară și ai fi pornit, cu siguranță, în căutarea făptașului. Aveai curajul ăsta. Erai întotdeauna puternică și neînfricată. Urăsc absența ta. Câte nopți n-am stat treze și-am vorbit... Și-am râs. A doua zi mă ajutai cu Anneli, pentru că înțelegeai că eram prea obosită ca să mă descurc singură. Grija ta era

mare, Sonja, și vreau să-ți spun că lui Anneli îi lipsești la fel de mult ca și mie.

A desfăcut șervetul deasupra apei și a lăsat cenușa să plutească în aer.

Au mai rămas acolo câteva clipe, ținându-se strâns una pe cealaltă.

– În continuare, trebuie să stăm mereu împreună, a spus Maggan.

– În continuare, bărbații ar trebui să înceteze să mai atace femeile, a spus Susanne furioasă. De ce ar trebui vreuna dintre noi să-și impună limite, doar pentru că un bărbat nu poate să accepte un refuz? Dacă îl prind pe blestematul ăla, îl castrez.

– Cred că asta e o problemă deja rezolvată, a spus Rebecka liniștită. N-am nimerit niciodată mai bine o lovitură.

Se apropiau încet de port și apa se învolbura în spatele navei. Când pasarela de debarcare a fost coborâtă, prietenele erau deja pregătite, cu valizele alături. Au descins primele, flancate de paznici.

Trebuiau să stea la un hotel din Honolulu, două zile. Compania navală aranjase totul. Li se asigura paza și la hotel, căpitanul nu vrusese să discute în privința asta. Firma de avocați urma să le trimită acolo următoarea scrisoare a lui Sonja.

– Nu vrei să te întorci acasă, în Mallorca? a întrebat Maggan îngrijorată.

– Ciudat, dar nu. Vreau să cobor de pe vaporul ăsta blestemat, dar să continui călătoria. Nu credeam, de fapt, că o să pot să spun asta, le-a explicat Rebecka și a zâmbit.

– Sper să-l prindă repede, a intervenit Maggan.

– Și eu, a zis Susanne. Să-l arunce peste bord. Să-l spânzure de candelabru. Să-i trimită o poză la toate televiziunile, cu un text de avertizare.

Rebecka se simțea puternică. E ciudat, se gândea ea, dar devenise mai puternică atât fizic, cât și mintal, după ce zădărnicise atacul. De-a lungul anilor fusese atacată de bărbați în diverse feluri. La fosta ei slujbă, în calitate de șefă de concern, la JH Foods, era mai mult o regulă decât o excepție ca bărbații să i se adreseze pe un ton de superioritate, menit s-o umilească. I-a luat mai mulți ani să înțeleagă asta, dar, când a făcut-o, a acționat și, în decursul aceluiași an, directorul de marketing, economistul-șef și președintele comitetului de conducere au trebuit să renunțe la posturile lor, după ce au fost dezvăluite o serie de intrigi, care urmăreau s-o submineze pe Rebecka. Apoi a rămas în siguranță, pe postul ei, până în ziua în care a ales să-și părăsească munca, acceptând provocarea lansată de Sonja, aceea de a-și construi casa din Mallorca.

De atunci nu mai avusese nevoie să fie prudentă. Îl avusese pe Adam, avusese casa, prietenele și nimeni nu mai încercase să-i facă vreun rău. Nimeni, în afară de Dumnezeu, iar cu El refuza să aibă de-a face. În rest, vechile lupte erau uitate. Când se gândea mai bine, își amintea de colegi îndrăzneți, pe la conferințe, și de mâini care nu erau „ținute acasă", în timpul cinelor. Atunci se gândise că asta se întâmpla din cauza alcoolului. Dar acum era convinsă că era vorba despre bărbați și despre putere. La fel ca și cu nebunul din seara precedentă, care nu putuse să accepte un refuz din partea unei femei.

Simțea o satisfacție nemărginită că avusese puterea să se apere. După acel episod, a fost ca și cum ar fi luat un drog: deloc speriată, doar puternică. De neînvins. Ca și cum i se administrase adrenalină, iar mușchii din corpul ei plăpând se întăriseră extraordinar de mult. A roșit când și-a adus aminte cum, cu brațe încă tremurânde, boxase cu o umbră în fața oglinzii, înainte ca Susanne și Maggan să-i

bată la ușă, dar în clipele acelea trupul îi era plin de energie, într-un fel în care nu se mai simțise de mult.

Dar azi era mai realistă. Totul ar fi putut să se termine foarte prost. Dacă ar fi reușit s-o ducă până după colț, ar fi putut s-o violeze în voie. Strigătele ei ar fi fost acoperite de muzica din clubul de noapte.

Spera cu adevărat că aveau să-l prindă.

I s-au arătat fotografiile pasagerilor, cele făcute la îmbarcare, dar nu a putut să-l identifice pe agresor. Singurele indicii pe care le-a putut da au fost că era potrivit de înalt, că avea un sacou în carouri și o cămașa care aproape că-i crăpa pe burtă. Și că purta cizme de cowboy. Văzuse asta când individul se prăbușise pe podea. Atunci se gândise că era un amănunt pe care trebuia să-l țină minte.

Avionul de la Hilo la Honolulu trebuia să plece la unu și jumătate și, în timp ce așteptau, au mâncat de prânz în aeroport. Susanne o privea pe Rebecka. Dacă n-ar fi fost descrierea cumplită a întâmplării de pe vapor, Susanne ar fi spus că Rebecka se deschisese acum, prima dată după moartea lui Adam. Avea o energie specială în mișcări și privirea îi era limpede, deși nu dormise prea multe ore.

Împrejurările erau, desigur, îngrozitoare, dar Susanne se bucura că avea motiv să coboare de pe vapor. Nu fusese niciodată în mod special încântată de mare. În orice caz, nu ca toți ceilalți, care se aruncau în ea, deși era rece ca gheața, și care *trebuiau* să aibă vapor și să pornească la drum pe calea apelor cu el, chiar dacă vântul bătea puternic sau ploua cu găleata. Susanne era mulțumită că locuia în centrul unui oraș și, dacă era vorba despre centrul Stockholmului sau al Londrei, avea mai puțină importanță. Michael era la fel. Sigur, puteau să stea o săptămână pe o plajă, dar niciunul dintre ei nu-și muia mai mult decât degetul mic în apă, dacă aceasta nu avea peste douăzeci și cinci de grade.

Susanne lupta din răsputeri să nu se gândească la Michael, dar el revenea mereu și era imposibil să-l îndepărteze, oricât de mult ar fi vrut. Se întreba cum ar fi reacționat el la întâmplarea prin care trecuse Rebecka. Cel mai probabil, n-ar fi făcut nimic impulsiv, ci s-ar fi așezat și ar fi făcut un plan, despre cum să-l prindă pe făptaș. Așa e el, s-a gândit femeia. Echilibrat, duce întotdeauna la bun sfârșit orice începe.

Lui Susanne îi plăcea să se întâlnească cu el în secret. Întâlnirile, prin raritatea lor, creau o tensiune erotică intensă. Avea grijă să-și pună desuuri care știa că îi plăceau, iar el folosea parfumul care îi plăcea ei și se rădea, deoarece știa că fața nerasă o zgâria când se sărutau. Îi părea atât de rău că nu puteau să continue, și-a spus Susanne și a oftat. Dacă el i-ar fi dat libertatea de care avea nevoie, totul ar fi funcționat perfect. Spre deosebire de el, ea nu schimbase niciuna din regulile jocului, de când se întâlniseră. Încă de atunci i-a povestit cine era, de ce avea nevoie și la ce putea el să se aștepte. Susanne avea atunci aproape cincizeci de ani și știa exact cum era mai bine pentru ea, cum voia să-și trăiască viața. La început nu fusese nicio problemă – Michael părea să fi acceptat totalmente felul ei de a vedea lucrurile. Dar după doi ani...

Of! Gândurile astea îi veneau atât de des, încât simțea nevoia să vomite. Atât le întorcea pe toate părțile, încât la ora asta probabil că-i lăsaseră urme pe creier. Trebuia să facă eforturi mari ca să se concentreze pe ceea ce era cu-adevărat important. Pe ea însăși. Pe propria ei viață. Și pe călătoria cu prietenele sale.

La hotel aștepta următorul pachet. Firma de avocați își făcea cu prisosință datoria, chiar dacă itinerarul călătoriei se schimbase. Film, scrisoare și bilete.

Susanne a pus caseta în player. Apoi a sărit în patul în care Rebecka și Maggan se instalaseră deja, fiecare cu o

pungă de chipsuri și cu o sticlă de Coca-Cola. Niciuna nu se obosise să-și ia un pahar. Nici măcar Susanne, care și-a potrivit perna, s-a întins după punga și sticla ei și a pornit filmul.

Când au înțeles că pelicula era norvegiană, s-au uitat mirate una la cealaltă. *Eu sunt Dina*. Niciuna dintre ele nu mai văzuse și nici nu auziseră de filmul ăsta, dar, peste câteva minute, erau absorbite de poveste. Maria Bonnevie era magnifică în rolul Dinei, care suferea de o dizabilitate psihică.

Ce avea filmul de-a face cu Sonja nu au înțeles decât când au deschis scrisoarea.

A treia scrisoare

Lofoten

V-a plăcut filmul? Vă întrebați ce am vrut să spun cu el, în afară de a vă arăta priveliștile minunate?

De fapt, doar un lucru: că poți să înnebunești când îi pierzi pe oamenii pe care-i iubești.

Viața mea s-a schimbat radical când părinții mei au murit. Azi nu pot să înțeleg cum am depășit perioada aia fără să-mi pierd mințile. Ne mutaserăm de curând din Sydney și, în timp ce mama și tata se instalau iar în Stockholm, eu m-am mutat în Paris, ca să studiez artele plastice. Totul s-a întâmplat când se întorceau în Stockholm, dintr-o scurtă vizită la o rudă de-a mamei, din Scoția: micul avion al familiei s-a prăbușit, cu tata la manșă, și părinții mei au murit pe loc. O catastrofă totală pentru o fată de doar optsprezece ani. Nu aveam alte rude.

Am fost luată din Paris de avocatul Andreasson și, două săptămâni, am locuit în camera lui de oaspeți, pentru că n-a vrut să mă lase singură. Și eram, cu adevărat, singură. Aveam în Scoția câteva rude îndepărtate, dar pe avocat îl cunoșteam mai bine, căci era un prieten apropiat al părinților mei.

Nu mult după aceea am aflat că îl pierdusem și pe Luke. Toată lumea mea s-a prăbușit când am primit scrisoarea de la mama lui. Îmi spunea că, după încheierea războiului, chiar înainte să se întoarcă acasă, Luke călcase pe o mină și murise în explozie.

Luke fusese speranța mea de viitor. Visul meu. Ar fi trebuit să ne întemeiem o familie. Ne făcuserăm atâtea planuri, erau atât de multe lucruri pe care vrusesem să le facem împreună și, în scrisorile noastre, nu vorbiserăm decât despre asta. Îl iubeam și mă iubea. Desigur, eram tineri, dar eram suflete gemene și acum jumătate din mine dispăruse.

Cum am supraviețuit?

M-am aruncat în vâltoarea amețitoare a distracțiilor. Beam prea mult, am avut o serie de relații ocazionale, care îmi alinau pentru moment durerea. Așa am rămas gravidă și atunci realitatea m-a ajuns din urmă. În starea în care mă aflam, cufundată într-o adâncă suferință, nu puteam să am grijă de Julie.

Când am fost sigură că a nimerit într-o familie care putea să-i ofere dragoste și siguranță, m-am mutat înapoi în Stockholm și v-am întâlnit pe voi. Nu pot să spun că asta m-a făcut să uit pierderile pe care le suferisem, dar mi-a fost mai ușor să le port.

Cu timpul, voi ați devenit familia mea. Este purul adevăr.

Și într-o zi... într-o joi... Făcusem niște cumpărături. Știți... cele obișnuite. Detergent, săpun, alimente. Îmi amintesc de asta pentru că, atunci când am scăpat pungile din mână, în fața porții din Vasastan, m-am mirat că nu s-au rupt.

El stătea acolo, ca și cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Dar nu era deloc!

Nu-l mai văzusem de zece ani. Zece ani îl crezusem mort.

Zece ani!

Amintirea asta mă tulbură și acum. M-am repezit la el. L-am lovit cu toată puterea. L-am lovit cu piciorul și am strigat înainte să mă prăbușesc plângând. El s-a așezat lângă mine. M-a luat în

brațe. M-a legănat. După zece ani, avea același parfum. Aș fi putut să-l recunosc și legată la ochi, chiar și după atâția ani.

M-a urmat înăuntru. A avut grijă să mă culce în pat și să mă învelească. Dinții îmi clănțăneau și tremuram din toate încheieturile. Mi-a făcut un ceai și mi-a pus în el puțin lapte, ca și cum așa aș fi băut întotdeauna ceaiul. S-a așezat pe marginea patului și m-a mângâiat pe cap.

Îl prinseseră chiar când se pregătea să plece acasă. Stătuse întemnițat un an și, când i se dăduse drumul, nu mai putuse să mă găsească. Mă căutase peste tot, mi-a spus. Scrisese scrisori, încercase să-mi găsească numărul de telefon, mersese chiar și în Paris, unde crezuse că aș fi putut să fiu. Scrisorile se întorseseră. Nu mai exista nicio Sonja la acea adresă.

I-am spus că primisem o scrisoare de la mama lui, prin care mă înștiințase că el murise. Cu voce tremurătoare, mi-a povestit că acum era însurat și că avea doi băieți.

În cele din urmă, renunțase. Făcuse ceea ce toată lumea se așteptase de la el să facă. Se însurase cu fata care îi era de mult menită să-i devină soție. Mama lui câștigase, fără ca el să știe cum.

Cu o lună înainte să mă caute în Stockholm, fusese în Paris și, din întâmplare, nimerise în restaurantul La Sonja. *Era un restaurant căutat, despre care se vorbea mult. S-a oprit sub portretul meu, care atârna la intrare, și nu și-a putut crede ochilor. L-a găsit pe Paul, care – slavă Domnului! – avea chef de vorbă în acea zi, și a aflat că eram coproprietara restaurantului, dar că locuiam în Stockholm, că nu aveam bărbat și nici copii.*

Dacă aș fi avut o familie, Luke m-ar fi lăsat în pace.

Dragul meu Luke...

Că se afla acolo, în apartamentul meu, era de-a dreptul incredibil – nu puteam să mă abțin să-l tot ating, să mă conving că nu visam. Era dureros de neschimbat. Avea aceiași cârlionți care îi cădeau pe frunte și pe care îi tot dădea la o parte cu mâna. Mai multe cute pe față – doar împlinise treizeci de ani! –, dar, altfel, era la fel de frumos cum îl văzusem în ziua în care deschisese ușa sălii de clasă din Sydney.

Zece ani înseamnă o perioadă lungă, totuși a fost ca și cum fiecare ceasornic și-ar fi dat înapoi arătătoarele, ca să anuleze acea perioadă.

Mă iubea încă. Se căsătorise, dar asta nu schimbase cu nimic lucrurile. Rămăsesem în inima lui și, din clipa în care ne despărțirerăm, nu mai simțise vreodată bucurie, mi-a spus.

În ceea ce mă privea, îl jelisem, negândindu-mă vreodată că mama lui ar fi putut să mă mintă. Ce mamă face așa ceva? Dacă aș fi știut că era dat dispărut, aș fi rămas cu o speranță.

Așa că întâlnirea noastră a fost un șoc pentru mine. Nu știam nici ce să cred, nici ce simțeam în clipa aceea. Și, chiar dacă exista vreun fel de efervescență de fericire acolo, înăuntru, în mine, nu îndrăzneam s-o las să iasă la suprafață.

Când mi-a propus să-l urmez în Lofoten, în Norvegia, unde mergea cu o sarcină de serviciu, mi s-a părut o idee bună. Era însurat, dar știam că nu aveam să întrerup legătura cu el. Oricum, nu imediat. În mine se petreceau lucruri pe care aveam nevoie să le înțeleg. Fusese mort, iar acum trăia. Era prea mult de priceput și de digerat în cursul unei singure după-amiezi.

Dar el stătea acolo, lângă mine. După zece ani de absență, Luke stătea pe marginea patului meu.

Mi-a sărutat mâinile, iar eu am încetat să tremur.

Împrăștiați-mi cenușa acolo unde credeți voi că e mai bine. Întregul Lofoten înseamnă pentru mine iubire.

15

– Ah, la asta nu m-am așteptat, a spus Maggan, după ce au citit scrisoarea lui Sonja.

Simțea un mare gol. Era dezamăgită, într-un fel. Dacă Sonja le-ar fi povestit atunci despre toate astea, ar fi putut s-o sprijine.

– Luke. Nu i-a pronunțat niciodată numele cât a trăit, iar acum descoperim că a fost iubirea vieții ei.

Susanne a scuturat din cap.

– Da, ce poveste! Cum se face că nu ne-a spus niciodată nimic? Și, după Norvegia, ce s-a întâmplat?

– Probabil că asta o să aflăm când o să ajungem acolo, a spus Rebecka. Trebuie să fi avut motivele ei să nu ne spună nimic.

Maggan a rupt plicul cu biletele.

– Mai întâi acasă, în Suedia? a spus ea uimită când a văzut biletele către Luleå, via Stockholm.

Nu vreau acasă, s-a gândit ea. Îi lipsea familia, în special nepoții, dar se pregătise atât de mult să lipsească șase săptămâni, încât i se părea ciudat să se întoarcă deja, după doar douăsprezece zile. Și mai ciudat era însă că trebuiau să aterizeze în Arlanda ca să ia un avion mai departe, către nord.

– Ce diferență de fus orar e? a spus îmbufnată Rebecka. Capul meu e amețit de toată goana asta prin fusuri orare.

– Mă uit acum, a spus Susanne, care avea calculatorul încă pe genunchi. Douăsprezece ore, a spus ea apoi acru. În plus, trebuie să facem și o escală, ceea ce o să ne prelungească voiajul la nesfârșit. N-ar fi fost niciun necaz dacă ar fi trebuit să mergem în altă parte. Dar acasă, în Suedia? Cel puțin, am fi putut să stăm câteva zile în LA.

Maggan a privit-o pe Susanne, apoi pe Rebecka.

– Nu vă dați seama ce spunem? Am zburat încoace din Sydney, am călătorit în cabine de clasa întâi, am stat în hoteluri de lux și în cabine de vapor la care alții nu pot decât să viseze. Și acum ne plângem că trebuie să ne întoarcem în Suedia.

– Da, suntem niște oameni îngrozitori, a spus Susanne, a luat doi cartofi și i-a vârât în gură.

– Într-adevăr, i-a ținut isonul Rebecka.

– Terminați, a spus Maggan. Începând de acum, mă gândesc să-mi schimb atitudinea și să accept cu recunoștință tot ce a plănuit Sonja. Arlanda sună minunat, *ce* dor mi-a fost...

Susanne și Rebecka au privit-o, apoi s-au uitat una la cealaltă, clătinând din cap.

– Nu, Maggan, nu ține. Poți și mai bine, dacă vrei.

– Trebuie să te străduiești mai mult, a spus Susanne.

– Mă duc în camera mea să-mi fac bagajul, a spus Maggan ofensată. Stockholm – Luleå. Ura!

– Norvegia e frumoasă. Dar... un autobuz? a spus Susanne nedumerită, când a citit în documentul de călătorie ce urma după Luleå.

S-au oprit în zona de sosiri din Arlanda. Erau deja obosite și acum știau că nici nu aveau să se odihnească prea curând.

Genele lui Rebecka îi ajunseseră la rădăcina nasului.

– Da, a spus ea. Și o să ne urcăm în autobuzul ăsta imediat după aterizare. Dacă ai fi citit documentul ca lumea, n-ar mai fi fost o surpriză, a zis ea și i-a fluturat lui Maggan hârtiile. Ce-ați spune să sărim peste asta? Eu votez pentru.

– Și ce să facem în loc? a întrebat Susanne, uitându-se cu poftă către Pressbyrån.

Voia, în orice caz, să cumpere dulciuri suedeze, înainte să plece mai departe. Nu mai fusese acasă, în Suedia, de trei ani și atunci venise numai pentru că Michael vrusese să vadă Stockholmul. În ceea ce o privea, nu se simțea nicăieri mai bine decât în Londra și nu-i era deloc dor de casă. Doar de dulciurile suedeze.

– Nu știu, a spus Rebecka. Dar Sonja nu poate să ne pretindă să ne dăm sufletul pe baricade. Foiala asta o să ne dea gata. Uneori e dimineață când e seară și invers. Mic dejun sau cină? Habar n-avem! Nu putem să mâncăm numai chifle tot restul călătoriei.

– În orice caz, tu ai destulă energie ca să te înfurii, a spus Maggan. Nu putem să facem cum vrem noi. Asta e ultima ei dorință. Trebuie să i-o respectăm.

– Ce se întâmplă altfel?

– O să avem mustrări de conștiință. Eu, una, nu pot să nu mă gândesc tot timpul la Luke al ei. Ce s-a întâmplat după aceea? După Norvegia? Voi nu sunteți curioase? a întrebat Susanne.

– Ba da, sigur că sunt curioasă, dar mustrări de conștiință n-o să am, i-a răspuns Rebecka hotărâtă. Sonja încearcă acum să ne omoare și nicio iubire de pe pământ nu poate să motiveze asta. În altă ordine de idei, n-am nicio haină groasă. În Lofoten e frig, nu-i așa?

– Cumpără-ți o geacă. Nu e mare lucru.

– Eu cred că Susanne are dreptate. Trebuie să continuăm, oricât de obosite am fi. Cât timp mai avem până la avionul de Luleå?

Susanne a pornit hotărâtă înainte, către Pressbyrån, unde și-a umplut o pungă cu bomboane, a ales trei rulouri cu ciocolată și s-a simțit „absolut obligată" să încerce noua varietate de Polly. Susanne s-a oferit să le umple și lor câte o pungă, dar, când Maggan și Rebecka au refuzat-o, le-a țintuit cu privirea, ca și cum nu putea să-și creadă urechilor.

– Stați puțin, vreți să spuneți că aveți de gând, voi, niște mătuși de vârstă mijlocie, să nu mâncați bomboane suedeze, când aveți posibilitatea?

– Eu locuiesc aici, a spus Maggan obosită.

– Uitasem, a zis Susanne și a ridicat între două degete o bomboană în formă de craniu, în două culori. Știți, am o pasiune copilărească pentru ele, a adăugat și a mușcat din bomboană.

– Nu înțeleg cum faci să-ți schimbi starea de spirit de la o secundă la alta, a comentat Rebecka. Erai la fel de furioasă ca și noi că trebuie să venim acasă, iar acum strălucești ca un soare la miezul nopții în Lofoten. Hotărăște-te!

– Nu vreau decât să mă simt bine. O existență brodată cu aur, știi. Și, pentru ca asta să se întâmple, depinde

numai de mine. Ce-ați zice dacă aș găsi un hotel părăginit și l-aș pune la punct în lumina minunată a Nordului? Sau dacă aș găsi un norvegian divin, cu care să mă distrez o noapte? Ar fi ceva, nu?

Susanne a luat o bomboană cu punci și le-a fluturat-o pe sub nas îmbufnatelor.

– Sunteți sigure că nu vreți?

Susanne a constatat dezamăgită că niciuna dintre fostele ei colege nu se afla la bordul „coșciugului zburător" către Luleå. În rarele ocazii în care părăsea Londra, zbura cu British Airways, așa că nu-și revedea vechile prietene decât atunci când acestea mergeau și o vizitau. Atunci încerca să-și ia liber câteva zile, dar nu-i era ușor să stea prea mult departe de hotel, care se afla la o aruncătură de băț de casă, și, dacă voia cu adevărat să se simtă liberă, trebuia să plece din oraș. Să stea acasă, la masa din bucătărie, nu era un lucru prea vesel, nici când avea prieteni în vizită. Când bârfele se terminau, și asta se întâmpla cel mai adesea după câteva ore, Susanne simțea că ar fi vrut să fie la serviciu.

La aterizarea pe Arlanda a sunat-o pe Vera. Totul era în ordine. N-o căutase nimeni și fratele ei mai mic, Patrick, care era bucătar-șef, îi transmitea că nimeni nu făcuse indigestie.

– Sunt cam în plus, i-a spus ea lui Maggan, care stătea alături. Poate că totuși ar trebui să mă duc acolo.

– În Londra?

– Da.

– Pentru ce? a întrebat-o Maggan, în timp ce primea o ceașcă de ceai.

– Ca să-mi marchez teritoriul, a zis Susanne și a făcut un semn de refuz către stewardesă.

Nu mai voia nici cafea, nici dulciuri. Se simțea rău. Dacă ar fi avut o fărâmă de cumpătare, n-ar fi mâncat mai

mult de două bomboane, dar îi fusese foame și se îndopase. Pedeapsa nu se lăsase așteptată.

– Cine ar putea să ți-l invadeze? Doar e hotelul tău.

– Sigur, dar ei ar putea să-mi preia toate sarcinile, până mă întorc, și așa să mă facă dispensabilă.

– E posibil.

– Vera poate că se hotărăște să iasă la pensie, a spus Susanne gânditoare. Atunci o să am mai multe de făcut.

Se simțea ușor marginalizată. Sarcina ei era aceea de a reprezenta hotelul. În rest, era ținută la curent, dar simțea că situația nu era așa cum și-ar fi dorit. I-ar fi plăcut să fie mai aproape de oaspeții hotelului, să discute cu ei și *acolo* ar fi vrut să i se simtă lipsa. Dar, dacă asta nu s-ar fi întâmplat, nu i-ar mai fi rămas decât să stea închisă în birou.

– Ți-au spus să nu-ți faci griji în călătoria asta. N-au vrut decât să te protejeze, eu așa cred. În altă ordine de idei, Paul te salută. E tot în Paris.

– Ce face acolo?

– Mănâncă la vechiul nostru restaurant. Îi lipsește *La Sonja* și, în plus, întâlnește clienți obișnuiți și prieteni, presupun.

– Azi e vineri?

– Da. Vom fi în Lofoten până marți seara.

Vineri. Atunci ea și Michael erau de obicei liberi. Liberi să se ocupe unul de celălalt. Altădată aștepta asta cu înfrigurare.

A studiat-o pe Maggan, care sorbea din ceai, apoi s-a întors către Rebecka, care stătea singură, pe partea cealaltă, și părea furioasă.

– Pst!

Rebecka s-a întors către ea.

– Faci riduri pe frunte când arăți așa.

– Cum arăt?

– Îmbufnată.

Rebecka a ridicat dintr-o sprânceană.

– *Sunt* îmbufnată, a spus ea.

– Te gândești la ce s-a întâmplat pe vapor?

– Nu, mă gândesc că urmează o călătorie de mai multe ore cu autobuzul.

– Vrei să te înveselesc cu planurile mele?

– Ai inclus în ele și viața ta sexuală?

Susanne și-a dres vocea.

– Da.

– Drăguț din partea ta, dar, nu, mulțumesc, a replicat Rebecka și, când lampa de avertizare s-a aprins, și-a pus centura.

– Norvegienii arată atât de puternici și de sănătoși! În plus, nu înțeleg niciun cuvânt din tot ce spun. Mai bine de atât nu poate să fie, a zis Susanne lăsându-se visătoare pe spate.

16

Michael și a scuturat umbrela înainte să urce în trenul spre Paris. În Londra era o vreme urâtă: ploua neîntrerupt de câteva zile. Prognoza arăta că ploile aveau să înceteze la sfârșitul săptămânii, dar, pentru el, asta nu avea nicio importanță, căci tot nu avea de gând să se întoarcă acolo decât miercuri după-amiază.

O minivacanță în Paris. Nu mai fusese de ceva vreme acolo. Călătoria nu lua mai mult de două ore și regreta că n-o făcea mai des, dar, fără Paul, orașul pierduse din atractivitate. Acum însă aveau să se vadă și în seara aia voiau să meargă la *La Sonja* sau la *JP's*, cum se numea acum.

– Iertați-mă.

Se străduia să treacă cât mai elegant cu putință pe lângă mama care ocupa culoarul cu valize, copii mici și cu un cărucior pe care încerca din răsputeri să-l plieze. Pe scaunul de alături stătea un bărbat cu o figură plictisită. Scuzându-se,

femeia a întâlnit privirea lui Michael. Arăta obosită, așa cum arată de obicei mamele cu copii mici. Michael s-a gândit la ce fel de tată ar fi fost el. Și un lucru era sigur. N-ar fi stat niciodată doar să se uite cum soția ținea în brațe un copil și, în același timp, încerca să strângă căruciorul. Idiotul. Michael nu i-a dat acelei căsnicii mai mult de cinci ani. După aceea femeia avea să se satură. Soțul era tipul care, cu timpul, începea să se plângă că soția și-a pierdut apetitul sexual și că e întotdeauna responsabilitatea lui să ia inițiativa și, dacă nu reușea s-o convingă, se îmbufna până ea era nevoită să cedeze. Cinci ani, băiete, s-a gândit Michael. Apoi o să rămâi singur-singurel.

Își cumpărase un loc unde putea să stea nestingherit. A privit spătarele scaunelor, să-și găsească numărul. Acolo.

În timp ce își punea valiza în compartimentul pentru bagaje, se întreba cum se simțise Paul când își vânduse restaurantul, care fusese viața lui atâția ani. Paul era nemărginit de mândru de restaurant, de creația lui. Sonja fusese coproprietar, dar nu se amesteca niciodată în administrație. Când Paul înțelesese că era tatăl fiicei lui Maggan, înțelesese și de ce Sonja, cu mulți ani înainte, vrusese să-l ajute să pună restaurantul pe picioare. Fără ca Maggan să fi spus vreun cuvânt despre cine era tatăl lui Anneli, Sonja nu avusese nevoie decât să se uite la fetiță ca să priceapă că era fiica lui Paul.

Numai după ce Sonja a murit și Maggan a preluat partea ei din restaurant, lucrurile s-au limpezit. Acum, când Michael se gândea mai bine, Paul vânduse *La Sonja* și se mutase în Farsta din dragoste pentru Maggan. Dar, odată cu asta, fusese nevoit să renunțe la creația vieții lui, iar asta trebuia să fi fost mai greu decât voia el să arate. Michael nu se gândise prea mult la subiect, căci Paul spunea întotdeauna că îi era bine în Suedia, dar prietenul i se confesase mai mult când se întâlniseră în Londra, ultima dată.

Îi povestise că nu era ușor să fii emigrant și să nu știi limba. În Franța, era cineva. Toată lumea îl cunoștea pe proprietarul lui *La Sonja*. Era respectat pentru cunoștințele lui de gastronomie, era consultat ca expert și trebuia să faci rezervare cu mai multe săptămâni înainte ca să-ți asiguri o masă în celebrul lui restaurant. În Farsta, lumea ofta cu subînțeles când vedea că o persoană nu știa să se exprime în suedeză. Asta îl făcuse să se închidă în casă și să nu mai iasă nicăieri, deși își dădea seama că avea nevoie de o slujbă. Nu atât pentru bani, ci ca să-și recapete încrederea în el. Îi era rușine de Maggan și, în clipele alea, se simțea penibil. Iritat. I se părea că ea nu înțelegea. Michael îl întrebase dacă putea să-l ajute cumva, dar, pe de altă parte, știa că era o situație pe care trebuia s-o rezolve singur. Poate însă că avea nevoie de un prieten în fața căruia să-și descarce inima.

Michael s-a așezat comod în scaun. A luat căștile telefonului, și-a pus cartea în față și și-a sprijinit capul pe pernă, în timp ce trenul s-a urnit din loc, părăsind centrul Londrei și luând viteză către *Gare du Nord*, din mijlocul Parisului. Aproape imediat, un cărucior de servire a apărut lângă el, dar Michael a făcut un semn de refuz. Cunoscându-l pe Paul, aveau să-și petreacă întreaga zi bând și mâncând.

L-a întâmpinat un Paul zâmbitor. Arată chiar mai francez decât atunci când locuia aici, s-a gândit Michael, contemplând bereta care acoperea buclele încărunțite ale lui Paul. În ceea ce-l privea, locuise în Londra toată viața. Nu vrusese niciodată să plece de-acolo, decât sub forma unor scurte ieșiri. Când părăsea Londra, o făcea aproape întotdeauna în interes de serviciu. Și uneori pentru câte o scurtă vacanță. Dar se întorcea mereu repede.

I-a dat valiza lui Paul, care a întins mâna după ea.

– Sper că ți-ai scos bătrânul Citroën din garaj. Vreau să călătoresc în lux cât stau aici.

– Bineînțeles, i-a răspuns Paul și pornit-o cu pași mari către parcare. I-am făcut și revizia, să nu cumva să ne lase pe drum.

Michael a început să râdă când a dat cu ochii de bine cunoscutul automobil.

– Aveai optsprezece ani?

– Douăzeci, poate. E o raritate, a zâmbit Paul și a aruncat valiza pe bancheta din spate. Capota se coboară în stilul clasic. Vrei să conduci?

– În niciun caz.

– Mergem întâi acasă, să te instalezi, apoi te invit la un prânz prelungit.

Automobilul i-a dus prin oraș cu poticneli de motor.

– Ești sigur că rezistă până ajungem? a întrebat Michael.

– Sută la sută, a spus Paul.

– Arăți vesel. E minunat să constat asta.

– Uită-te la cer, a zis Paul și a arătat în sus. Ăsta e Parisul. Albastru, cu un soare strălucitor. Cum era în Londra azi-dimineață? a zâmbit el.

– Presupun că știi deja, a răspuns Michael, arătând către umbrelă.

– Da. Și în Farsta era la fel. Dar în Paris... Soare. Trebuie să iubești orașul ăsta.

Paul a cotit către clădirea cu mai multe etaje care îi aparținuse lui Maggan și în care locuise împreună cu ea.

– Am ajuns acasă, a anunțat el vesel.

Când a întâlnit-o pe Maggan, Paul locuia într-un apartament deasupra restaurantului *La Sonja*, dar al ei era mai mare și mai elegant, așa că nu a fost nevoie de multă muncă de convingere ca să-l facă să se mute la ea. Au transformat vechiul lui apartament într-un birou, cu un dormitor.

– Cum te simți acum? Maggan o să lipsească încă vreo patru-cinci săptămâni.

Michael s-a întins după valiză.

– Încerc să nu mă gândesc la asta, a spus Paul. Azi au aterizat în Suedia. Or să ia un autobuz către un loc care se cheamă Lofoten, în Norvegia. Habar n-am ce oraș e ăsta. Or să doarmă în autobuz. Susanne nu era prea încântată de asta.

Michael a tresărit când a auzit numele. Apoi a zâmbit forțat. Nu, Susanne a lui voia întotdeauna să voiajeze comod și să doarmă în paturi moi.

– Are tot dreptul.

– Ești cam abrupt, a replicat Paul râzând, când au ajuns la scară.

N-a apucat să deschidă ușa, că portarul i-a luat-o înainte.

– Monsieur, bine ați venit înapoi, a spus omul, dând vesel din cap.

– Mulțumesc, Alain, e minunat să fiu aici din nou.

Michael s-a instalat în același apartament în care locuia de obicei. După ce a intrat, a început să inspecteze locul bine cunoscut. Atât cât putea să constate la prima vedere, totul era neschimbat. Stătuse aici de multe ori împreună cu Susanne. Petrecuseră multe zile minunate. Și nopți. Nu voia să se gândească acum la asta, dar cum să scape de gândul la ea, când era la Paris, în acest apartament?

– Femeie încăpățânată! a strigat el tare în eter, întrucât cea care ar fi trebuit să-l audă se afla într-un autobuz, departe de el.

La naiba! Nu știa nici măcar ce făcea Susanne în călătoria aia.

O cunosc, s-a gândit el îndreptându-se spre dormitor. Știa cum cheful ei de amor putea să izbucnească din senin. Înainte îl suna pe el, când voia să fie satisfăcută.

Dar acum cum rezolva problema?

17

Când, în dimineața următoare, autobuzul a intrat în Svolvær, în față li s-a deschis o priveliște ireal de frumoasă. Rebecka nu mai văzuse niciodată ceva asemănător și se uita în jurul ei cu religiozitate. Tot drumul către centru a stat cu nasul lipit de geam. Era ca și cum fragmentele peisajului erau prelucrate cu un program foto. Se contopeau aproape imperceptibil: munții înalți, fiordul în nuanța de albastru a gheții și casele înghesuite de-a lungul coastei. Obișnuia să spună că nu exista un loc mai frumos decât cel în care era așezată casa ei din Mallorca, dar Svolvær era un concurent puternic.

– Ah, Adam, a spus ea când, imediat după micul dejun servit la sosire, stătea la fereastra hotelului și privea către munte. Dacă ai ști ce mult îmi doresc să fii aici!

Cu un oftat, s-a întors către patul pe care își lăsase valiza. A deschis-o, a scos fotografiile soțului și le-a pus pe noptieră. Așa putea să fie și el acolo. Dar Susanne avusese dreptate. Era posibil să plângi pierderea omului drag și să mai simți și altceva. În timpul scurt în care lipsise din Mallorca simțise bucurie, furie, durere. Una nu le excludea pe celelalte, așa cum crezuse înainte. Simțămintele conviețuiau în paralel și asta era acceptabil. Ideea nu o mai speria ca altădată. Puteai să simți și altceva decât disperare. Lucrul acela oribil, care i se întâmplase pe vapor, îi demonstrase asta. Acolo se luptase. Literalmente. Ca și cum s-ar fi bătut să-și apere viața. Ar fi putut să fie așa.

Rebecka a sărutat fotografia.

– Te iubesc, a șoptit, înainte de a o așeza din nou pe noptieră.

Cele trei prietene s-au înțeles să se odihnească două ore înainte să facă o plimbare prin oraș și, după câteva minute,

Rebecka era deja culcată în patul comod și, după alte câteva, dormea adânc și fără vise.

Două ore mai târziu își aștepta prietenele în fața recepției.

– Nu pot să cred că mi-e iarăși foame, a spus Susanne când ieșeau din hotel.

– E din cauza mării, a lămurit-o Maggan. Marea te epuizează, asta știe toată lumea.

Rebecka le-a lăsat să flecărească. A tras adânc în piept aerul proaspăt și l-a lăsat să-i umple plămânii. Era prea fascinată de frumusețea copleșitoare a naturii ca să mai spună ceva. Ce minunăție să locuiești aici! Acasă, vegetația era verde și pământul mănos, dar aici natura era alcătuită în alt fel. Munții se înălțau abrupt, ascuțiți și neprimitori. Totul era glacial, dar numeroasele clădiri, în culori pastelate, înmuiau strictețea peisajului și dădeau o impresie generală de căldură și ospitalitate. Rebecka nu mai văzuse un asemenea contrast.

– Nu mai vorbiți, a zis ea. Pierdeți toată frumusețea asta.

– Dă-mi de mâncare și tac imediat, a replicat Susanne.

S-au hotărât să ia prânzul la un restaurant cu vedere la mare, când cicăleala lui Susanne le-a trezit apetitul și celorlalte două.

Toate trei au refuzat să meargă în scurta croazieră pe care hotelul o organiza, dar, după ce Rebecka a terminat cel mai bun pește pe care-l mâncase în viața ei, a regretat acea hotărâre. Era cu siguranță o excursie de basm. S-a uitat la ceas.

– La ce oră trebuie să plece?

– La unu, cred, i-a răspuns Maggan.

Rebecka s-a ridicat și și-a îndesat în gură ultima bucată de pâine.

– Încerc să ajung acolo, dacă e OK cu voi, a spus ea pe un ton întrebător și, când celelalte două i-au făcut semn cu mâna să fugă, s-a îndepărtat cu pași repezi.

Adunarea era peste zece minute. Dacă se grăbea, avea timp să treacă și prin cameră, să-și ia o căciulă. Poate nu era nevoie, dar era bine s-o aibă în buzunar.

S-a oprit brusc în fața intrării la hotel. Dincolo de peretele de sticlă se afla grupul care avea să fie pe vapor.

Dumnezeule, trăiesc, s-a gândit ea. Nu știu cum s-a întâmplat, dar *trăiesc*.

S-a grăbit să intre în hol.

– Bună! Pot să merg și eu cu voi?

– Ceva s-a întâmplat cu ea după incidentul de pe vapor, a spus Maggan, uitându-se după Rebecka, care alerga cu jacheta fluturându-i. Pare mai puternică, într-un fel, nu crezi?

– Da, absolut, i-a răspuns Susanne și a încercat să ia cu o bucățică de pâine și ultima picătură din supa de homar. Dacă a rămas pe vapor, probabil că până acum l-au și prins pe violator.

– Da. Sper c-o vor anunța curând pe Rebecka. Dar n-o să-i fie ușor să-l identifice de aici... Dacă trebuie să se întoarcă acolo?

– În Hawaii? Niciodată. Vrei cafea? Comandăm una italiană. Aia norvegiană, de la hotel, a fost îngrozitor de lungă.

Dacă Susanne nu primea imediat o ceașcă de espresso tare, risca o durere de cap.

– Da, comandă tu. Dacă Sonja și Luke ar sta la masa asta și ar aștepta să le vină cafeaua, exact ca noi? a zis Maggan.

Susanne a zâmbit.

– Mă întreb cum continuă povestea lor. Sper să ne spună în scrisoarea următoare.

Maggan a dat ușor din cap.

– Credeam că știm tot, nu-i așa? După ce am aflat că a născut o fetiță, am crezut, în orice caz, că i-am descoperit secretul.

– Și eu la fel. Viața ei e demnă de-un film.

I-a făcut un semn chelnerului.

Maggan s-a întors către fereastră și a început să studieze peisajul.

– Ce minune să locuiești aici, a spus ea visătoare. Numai liniște. Câteva vapoare care trec din când în când. Multă zăpadă iarna.

– Da, la naiba, ce plicticos, a comentat Susanne, accentuând ultimul cuvânt. Aș putea rezista aici două zile, apoi mi-ar fi dor de zgomot și de gazele de eșapament. Eu *iubesc* betonul.

– Ești cu adevărat total lipsită de romantism.

– Se poate să ai dreptate. Dacă ăsta e romantism, e plicticos.

S-a întors către chelnerul care trecea pe lângă masă.

– Două cești cu espresso triplu, te rog.

A rostit cuvintele rar și în engleză, ca să evite orice eroare. Norvegiana era imposibil de înțeles.

– Nu ți-a plăcut cafeaua de la hotel? a zâmbit el și a clipit din ochi. Te înțeleg. Norvegienilor le place apa chioară. Două triple sosesc în câteva secunde.

Maggan a izbucnit în râs.

– N-ai auzit adineauri că vorbea în suedeză?

– Bineînțeles că nu, a exclamat Susanne indispusă. Ce caută un suedez în nordul Norvegiei?

– Ce caută o suedeză în Londra? a contrat-o Maggan.

– Nu m-am gândit la asta, a zâmbit Susanne. Crezi că ar fi ceva pentru mine?

– Cine?

– Chelnerul, desigur.

– Nu.

– Pentru că...?

– E prea tânăr.

– Prostii. Dacă am ales să trăiesc singură, trebuie să încerc ceva nou.

Tipul s-a întors cu cafeaua și a așezat cești le pe masă, în fața lor.

– Câți ani ai? l-a întrebat Susanne, înclinându-și capul într-o parte.

– Cum? Eu? Douăzeci și nouă. Tu câți ani ai?

Susanne s-a răsucit pe scaun.

– Cincizeci... în jur de..., i-a răspuns ea zâmbitoare.

– La fel ca mama, a remarcat tânărul și s-a îndepărtat.

Maggan mustăcea de partea cealaltă a mesei, în timp ce Susanne a strâns din ochi și a ridicat un deget amenințător.

– Nu vreau să aud niciun cuvânt, a zis ea. Nu vreau să aud niciun cuvânt despre asta.

Când au părăsit restaurantul, Maggan încă mai râdea.

Susanne stătea întinsă pe pat, în camera de hotel, cu mâinile încrucișate pe abdomen. Voia acasă, să fie în hotelul *ei*, și își dorea să le poată împacheta pe Maggan și pe Rebecka în valiză și să plece, în loc să rămână acolo, în Norvegia, *într-un fel de paradis* – cum se exprimase Rebecka.

În seara zilei următoare, autobuzul avea să le ducă înapoi, în Luleå. Încă o noapte în care nu vor dormi. Dar, mai întâi, vor împrăștia cenușa lui Sonja. Exista un traseu frumos de drumeție, pe care puteau să meargă, spusese Rebecka, care întrebase și primise această recomandare. Se întorsese din croazieră cu obrajii îmbujorați și lăuda încontinuu frumusețea locului. Le arătase toate pozele făcute cu telefonul și cuvintele izbucniseră din ea într-un fel în care n-o mai făcuseră de peste un an. Apoi plânsese pentru că Adam nu putea vedea toate lucrurile alea minunate.

Transformarea treptată a lui Rebecka era lucrul cel mai bun din călătorie și făcea ca, în ciuda tuturor neajunsurilor, depărtarea atât de îndelungată de casă să merite. Deși era adesea îndurerată, Rebecka mai simțea și altceva. O recunoșteai și asta era o mare transformare.

În ceea ce o privea, Susanne nu crezuse că avea să-i fie dor de casă, dar îi era. Nu era deloc la fel de impresionată ca Rebecka de munții și de fiordurile Norvegiei. Și îi lipsea Michael mai mult decât voia să recunoască.

Rămăseseră mai multe săptămâni din călătorie și nu aveau nici cea mai mică idee ce le aștepta. Era ciudat, dar, dintre ele trei, Susanne suferea cel mai mult. Ea, cea mai spontană dintre ele, avea dintr-odată nevoie de o planificare.

Când Rebecka a descris promenada către vârful Svolvær-geita folosind cuvântul „întăritoare", Maggan a simțit că se săturase de subita vioiciune norvegiană a prietenelor ei.

– Nu, nu e. E ca și cum aș fi trecut printr-o moarte aparentă, a bombănit ea.

Tricoul de sub pulover era rece și ud leoarcă, iar pantofii nu erau la fel de comozi ca atunci când se ducea încălțată cu ei prin centrul comercial din Farsta. Picioarele o dureau de la degete și până sus și, dacă ar fi știut că avea să fie așa, n-ar mai fi mers acolo. Vremea se schimba atât de repede, încât ceea ce cu puțin înainte fusese o dimineață senină era acum o după-amiază cețoasă.

– Nu te neliniști, a spus Rebecka. Bineînțeles că nu mergem până în vârf, asta nu poate niciuna dintre noi. Dar încă puțin mai reziști, nu? Nu e chiar atât de abrupt. Uite ce frumos e!

Maggan s-a întors către Susanne.

– Ajută-mă puțin aici, a zis ea iritată, când a văzut că Susanne părea să n-o asculte.

– Voi aveți semnal? a întrebat ea absentă, agitându-și telefonul în aer.

Nu era interesată să știe unde mergeau și părea să nu-i pese câtuși de puțin de priveliște. Vorbise toată ziua numai despre întoarcerea în Londra.

– Bagă-l în buzunar acum, i-a cerut Rebecka.

Neinvitată, preluase rolul de conducător de excursie și acum întinsese brațul spre marea care li se așternea la picioare.

– Bucură-te, a spus ea. Bucură-teeeee!

Dacă prietena ei n-ar fi fost încă în doliu, Maggan i-ar fi îndesat căciula în gură.

Susanne a lăsat telefonul.

– Sunt de acord cu Maggan. Nu-i nevoie să mergem mai departe. Cred că Sonja o să se odihnească aici în liniște.

Rebecka a oftat.

– OK, mă dau bătută. Dar n-o să împrăștiem cenușa în mijlocul drumului. Haideți pe cărarea aia, a zis ea și a arătat cu mâna.

– Atunci trebuie să mă țin de ceva, a spus Maggan. Picioarele nu mă mai duc.

– Trebuie să ne grăbim puțin, a intervenit Susanne. Autobuzul pleacă peste trei ore. Trebuie să mai și coborâm.

Rebecka și Susanne au luat-o fiecare pe Maggan de câte un braț și au părăsit drumul pentru a găsi un loc potrivit unde Sonja să se poată odihni în pace. Cărarea era bătătorită, nu era nicio problemă să mergi pe ea.

Când, brusc, pământul a cedat, Maggan n-a simțit decât uimire și, doar când s-au trezit în groapa adâncă, i s-a făcut frică.

– Sunteți în regulă? a întrebat Susanne. Ce s-a întâmplat? Vă simțiți bine?

– Nu știu, nu înțeleg nimic, a spus Rebecka.

– Are cineva o lanternă? a întrebat Maggan.

– Da, doar e un lucru pe care trebuie să-l ai în poșetă, a ironizat-o Susanne.

– Scutește-mă de tonul ăsta, i-a replicat Maggan. N-ai lanternă la telefon? Al tău e mult mai modern decât al meu.

– L-am scăpat din mână acolo, sus, când am căzut. La naiba... Rebecka, tu îl ai pe-al tău?

În groapă era întuneric. Se vedeau una pe cealaltă, dar atât. Singura lumină venea de deasupra, dar cerul cenușiu și înnorat nu le ajuta. Până sus, la marginea gropii, trebuia să fi fost cel puțin doi metri și jumătate.

– Nu, a spus Rebecka. Eu nu am nevoie de telefon ca voi. L-am lăsat în valiză.

– Atunci nu avem decât telefonul tău vechi, Maggan, a conchis Susanne. Nu cred că putem să ieșim de-aici fără ajutor, așa că ar fi o idee bună să sunăm pe cineva.

Susanne, de obicei înfiptă și îndrăzneață, avea vocea gâtuită. Asta nu avea câtuși de puțin darul de a le liniști. Susanne era cea care ar fi trebuit să fie stăpână pe situație și să le scoată de acolo. Așa fusese întotdeauna.

Maggan ținea deja telefonul în mână.

– Să sunăm unde?

– La 112 sau la 90 000 sau unde se sună în Norvegia. Nu știu, a spus Susanne.

– Sună-l pe Paul. El trebuie să ne poată ajuta, a propus Rebecka.

Maggan s-a răsucit, astfel încât o geană slabă de lumină a căzut pe ecran. Atunci au înțeles că nu aveau să sune pe nimeni.

Telefonul era mort.

18

Paul trebuia să-l invite pe Michael la cină la *JP's*. Era prima vizită la vechiul restaurant *La Sonja*, de când se afla în oraș.

I-a deschis ușa bine cunoscută lui Michael și au intrat în foaier. Cu ani în urmă, acolo atârna portretul lui Sonja, dar Paul îl luase cu sine când el și Maggan vânduseră restaurantul. Acum stătea împachetat în Farsta și Paul

și-a amintit că trebuia să găsească un perete potrivit pe care să-l expună.

JP i-a zărit prin fereastră și le-a ieșit în întâmpinare, cu mâna întinsă.

– Bine ați venit! Trebuie să-i cunoașteți pe soția și pe prietenii mei înainte să vă așezați, a zis el și a luat-o înainte, arătându-le drumul prin restaurantul plin ochi.

Paul o întâlnise pe Jessica Romin de mai multe ori și o cunoscuse, desigur, mult înainte să-i fie prezentat. Romanele ei erau celebre și Maggan citise tot ce scrisese.

– Paul, ce plăcere! a spus femeia și s-a ridicat când s-au apropiat de masă.

Apoi l-a salutat pe Michael și le-a prezentat-o pe prietena ei și pe soțul acesteia.

– Vreți să beți ceva cu noi, înainte de masă?

– Mulțumesc, a spus Paul, dar n-am mâncat nimic toată ziua, așa că suntem morți de foame. O să ne ierți dacă o să atacăm direct mâncarea soțului tău?

– Desigur, a râs ea. Dar aveți grijă. Prietena mea, Sara, a mâncat atât de mult, încât nu mai poate să se ridice de pe scaun.

– E adevărat, a spus bruneta și a gemut. Nu mâncați pâine, din cauza ei mă simt acum așa.

Au mai schimbat câteva cuvinte, apoi și-au luat rămas-bun. JP i-a condus la masă. Aceeași la care Paul stătea de fiecare dată când se afla aici.

– Am impresia c-o știu de undeva, a spus Michael.

– Pe care dintre ele? Pe soția lui JP? E scriitoare. Cealaltă e ziaristă. Scrie materiale despre călătorii speciale. Soțul ei, Texas, e fotograf. Sunt femei plăcute, prietene de-o veșnicie.

– Apropo de prieteni, a zis Michael și și-a tras scaunul. Cum se simt fetele noastre acolo, în Norvegia?

– Bine, cel puțin când am vorbit cu ele ultima dată. Azi n-am vorbit cu Maggan, a răspuns Paul și s-a așezat vizavi.

Acum am închis telefonul, să putem să stăm la poveşti nederanjaţi. Am nevoie de sfatul tău.

– În legătură cu ce?

– Să cumpăr înapoi *La Sonja*?

Michael l-a privit uimit.

– JP vrea să vândă?

– Pentru un preţ potrivit, o va face cu siguranţă, a spus Paul liniştit şi şi-a întins şervetul de pânză pe genunchi.

– Deci vreţi să vă mutaţi din nou aici?

În ciuda avertismentului pe care tocmai îl primise, Michael n-a rezistat să nu ia o bucată din pâinea caldă care li s-a pus în faţă. Mirosea atât de frumos, încât era imposibil să i te împotriveşti.

– Eu vreau, a spus Paul. Vreau să se mute aici toată lumea. Anneli, copiii şi Maggan. Nu ştiu dacă o să pot să-i conving. Dar, în orice caz, o să încerc...

A zâmbit amar.

– Nu mai rezist în Farsta, mă topesc pe picioare. Ăsta e restaurantul meu, Michael. Al meu. L-am deschis împreună cu Sonja acum mai bine de treizeci şi cinci de ani. E creaţia mea, viziunile mele despre gastronomie sunt impregnate în fiecare centimetru din el. Dacă-l botezi *JP's* şi dai jos portretul lui Sonja de pe perete, situaţia nu se schimbă.

A făcut o pauză şi l-a privit rugător pe Michael.

– Înţeleg. Dar dacă o să trebuiască să alegi?

– Între Maggan şi restaurant?

– Da.

– Atunci o să capotez. Nu se poate, e o alegere imposibilă.

– Poate ar trebui să începi prin a te convinge dacă restaurantul e într-adevăr de vânzare.

– Înainte să discut cu Maggan?

– Da. De ce să trezeşti cine ştie ce nelinişti în ea dacă, oricum, nu poţi să-l cumperi înapoi?

Paul a dat din cap și a tras adânc aer în piept. Se simțea ușurat. Ca și cum, faptul că Michael acceptase situația îi permitea să se gândească la un viitor pe scena restaurantelor pariziene. Maggan și Anneli aveau să înțeleagă, nu-i așa? Dar Michael avea dreptate. Nu era o idee bună să speculeze, înainte ca afacerea să devină realitate. Paul simțea cum pulsul îi creștea. Înainte să plece, în seara aia, voia să stabilească o întâlnire cu JP.

Michael vedea că Paul era ușurat. Stăteau acum în fața restaurantului, așteptau un taxi după o seară plăcută și zâmbeau mulțumiți.

– Mâine, la ora unsprezece, a spus el, a scos telefonul din buzunar și l-a deschis. Atunci o să știm mai multe.

Din telefon s-a auzit semnalul de apel pierdut.

– Stai numai să văd cine a sunat.

Paul a ascultat încruntat. Apoi s-a întors către Michael.

– Cineva vorbește în suedeză și spune ceva despre Maggan, dar nu știu ce, a zis el. Trebuie să fug înăuntru și să văd dacă JP poate să traducă. Ține taxiul dacă vine.

Paul era palid ca un mort când s-a întors. Aproape că plângea când s-a urcat în taxi.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să plecăm în Norvegia. Fetele sunt dispărute. Compania de autobuze a sunat la firma de avocați, care, la rândul ei, a încercat să ne găsească. Și tu ți-ai închis telefonul? Autobuzul s-a întors în Suedia fără ele și acum se bănuiește că au urcat pe munte.

Michael a simțit o răceală răspândindu-i-se în corp.

– Bineînțeles, a spus el. Mergem acasă, aruncăm câteva lucruri în valiză și lăsăm taxiul să ne aștepte. E ora zece. Sunt zboruri către Scandinavia acum?

I-a dat ordin șoferului să meargă cât mai repede. A scos telefonul și l-a deschis să vadă când puteau să ajungă în Norvegia și în Lofoten.

Într-o oră a angajat un avion privat, care să-i ia din Paris și să-i ducă în nord, în timpul nopții.

Se vorbea despre vremea rea din nordul Norvegiei, despre furtuni și ploi masive. Oare Susanne a lui era îmbrăcată potrivit pentru o astfel de vreme? A scuturat din cap și a privit cu o expresie disperată pe fereastra taxiului. Poate c-o să moară înghețată înainte ca el să ajungă acolo. Teama care îl cuprinsese gândindu-se la ce puteau să pățească fetele îi strângea pieptul ca într-o menghină. Nu trebuia să li se întâmple nimic. Pur și simplu, nu trebuia. Ajungea cu atâta durere.

19

E indescriptibil de frig, s-a gândit Susanne încețoșată. Era un ger cum nu mai simțise niciodată. Stăteau în apa adâncă de câțiva centimetri; apă care nu apucase să intre în pământ după ploaia torențială. Niciuna dintre ele nu mai avea putere să stea în picioare și se prinseseră una de cealaltă. Simțea cum bărbia îi cădea tot mai aproape de piept și a încercat să se miște puțin din loc. Capul lui Rebecka se sprijinea tot mai greu pe umărul lui Susanne.

Apoi a înțeles ce se întâmpla.

– Trezește-te.

Susanne i-a dat un ghiont puternic lui Rebecka.

– Nu avem voie să adormim. Afară se luminează de ziuă și ploaia a încetat. Cu siguranță lumea ne caută și trebuie fim în stare să strigăm. Revino-ți! Eram la capitalele Europei. E rândul tău. Cu P.

– Paris, a șoptit Rebecka.

– Cu Q nu există, a zis Maggan încet. R de la...

A tușit.

– Mi-e sete. Și foame. Și nu-mi mai simt un picior.

– Concentrează-te pe R, a spus Susanne. R de la...

– Reykjavik.

– Bine, Maggan, a spus Rebecka obosită. Te rog, nu pot să dorm puțin? N-am putea să dormim pe rând, ca două dintre noi să fie mereu treze?

– Nu avem voie să adormim. Nu e bine, a spus Maggan. Am citit asta undeva.

– Continui să nu înțeleg cum am nimerit aici, a spus Susanne. E o capcană pentru animale?

Dinții îi clănțăneau și abia dacă putea înțelege singură ce spunea.

– Groapa nu se vedea, trebuie să fi fost acoperită cu crengi, cele pe care stăm acum.

Susanne s-a strâmbat. Gura părea că i se înțepenise. A încercat să-și miște mâinile. Era necesar, dacă voia să iasă de acolo.

Făcuseră câteva încercări să se cațăre afară. Rebecka s-a urcat pe umerii lui Susanne ca să ajungă la margine. Au făcut o grămadă de crengi pe care s-au urcat să ajungă cât mai sus, dar lemnul se rupea sub cea mai mică greutate. Susanne a fluierat cu degetele în gură, celelalte au strigat cât au putut de tare, dar totul a fost în zadar. A început ploaia, pereții gropii au devenit lipicioși și alunecoși și au fost nevoite să-și economisească energia și să încerce să-și țină de cald una celeilalte.

Dar Susanne știa că nu aveau să mai reziste mult. În cazul ăsta, aveau să moară. S-a ridicat în genunchi și, sprijinindu-se de peretele gropii, a reușit să ajungă în picioare. S-a aplecat peste Rebecka și Maggan.

– Sus cu voi.

Cele două prietene nu s-au mișcat.

– Sus, am zis, a strigat Susanne.

Asta e din cauza mea, s-a gândit Rebecka, privind fix silueta întunecată a lui Susanne. Dacă n-aș fi insistat să urcăm pe munte, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Rebecka se simțise entuziasmată – un sentiment pe care nu-l mai avusese în ultima vreme – și le-a tras pe celelalte două pe Svolværgeita, în ciuda protestelor lor. Iar ele au cedat de dragul ei, pentru că era atât de veselă și nu voiau să-i strice buna dispoziție. Era singurul motiv. Și acum avea mustrări de conștiință, când se gândea că starea ei de spirit îi influențase prietenele. Maggan a cedat prima. Susanne a încercat să le facă să se răzgândească, dar nu a reușit. Rebecka a înțeles. Durerea era o putere dominantă, căreia oamenii rar îndrăzneau să-i țină piept. Susanne a făcut ce a putut, dar era singură împotriva a două.

Dacă ieșeau vii de aici, Rebecka avea să-și dedice restul vieții acțiunilor de binefacere, în loc să se îngroape în propriile nemulțumiri.

– Ai dreptate, trebuie să ne mișcăm, a spus ea și s-a desprins din strânsoarea lui Maggan. Să ne punem sângele în mișcare.

S-a ridicat cu greu în genunchi. Nu-și mai simțea picioarele, nu știa decât că trebuia să stea pe ele. Să se deplaseze pe cei doi metri pătrați. Să urmeze instrucțiunile lui Susanne. Până acum, ea le ținuse treze.

Totuși ce ciudat! Rebecka își dorise moartea și o privise ca pe o eliberare de toată suferința, dar acum, când era amenințată, n-o mai dorea la fel de mult. Abia ținându-se pe picioare, s-a ridicat. S-a strâmbat de durere și și-a șters pe pantaloni mâinile pline de noroi. Voia să iasă vie de acolo.

– Bine, a spus Susanne. Hai s-o ajutăm și pe Maggan.

Harald Sannes a privit către recepție și la grupul care se adunase. Câinii lătrau și săreau nerăbdători. Câțiva bărbați și câteva femei ieșiseră pe teren în timpul nopții, dar nu era o idee bună să pornești în căutarea cuiva, atâta vreme cât era întuneric și vremea instabilă. Nu era prima dată când se căutau turiști dispăruți, iar data trecută o

făcuseră fără succes. Dar atunci era zăpadă și femeile care se pierduseră nu erau alpiniste. În orice caz, personalul de la hotel asta înțelesese. Pe de altă parte, nu știi niciodată dacă suedezii ăștia fără minte se gândesc la schimbările bruște de vreme, s-a gândit Harald. În ziua precedentă plouase cu găleata și vântul bătuse cu putere. Aici schimbările de vreme erau bruște și dese. Localnicii știau asta, dar pentru turiștii care veneau aici prima dată era mai greu să înțeleagă. Ca salvamontist, se aflase de multe ori în situația de a porni în căutarea turiștilor imprudenți.

Femeile fuseseră văzute ultima dată când luaseră prânzul. Recepționista a spus că plănuiau o plimbare, pentru că discutau aprins despre pantofi, își amintea ea, și una dintre ele întrebase dacă nu avea nevoie de cârjă, în cazul în care urcau pe munte. Vorbiseră și despre cineva care se numea Sonja, așa că exista riscul să mai fi luat cu ele o persoană pe drum.

Și, să ai în preajmă doi soți care așteptau disperați, care nu vorbeau decât engleză și care nu contribuiau decât la și mai mult stres, nu avea darul de a ușura situația. Să-i trimită să caute pe cont propriu era exclus. Harald ar fi vrut cel mai mult să-i închidă într-o cameră de hotel, dar nu putea să facă nici asta. Avea să le ia un scurt interogatoriu, apoi avea să-i invite să aștepte în hotel.

– Mâncați ceva. Beți cafea. Găsiți ceva de făcut, dar nu plecați de aici. Dacă dăm de ele, o să fie sigur nevoie de voi. De-asta vă rog să nu vă atingeți de alcool.

– *Dacă* dați de ele? Nu e de la sine înțeles că o să le găsiți?

– Nu, a răspuns Harald scurt.

Nu era bine să le dea speranțe. Trebuia să-i lase să se aștepte la ce era mai rău. Harald era prea rutinat, participase la multe acțiuni de salvare care se terminaseră prost și știa că era o loterie. Unii câștigaseră, alții pierduseră.

Michael și Paul își gestionau neliniștea fiecare în felul lui. Paul stătea într-un colț, cu brațele încrucișate și se legăna într-o parte și-n alta, în timp ce Michael nu putea să stea locului. Trebuia să se miște. Să ajute, nu să stea închis ca un caraghios, în pantofi de lac. Nu apucaseră să se schimbe; habar nu avuseseră unde aveau să ajungă. Știau doar ceva de nordul Norvegiei. Maggan îi povestise lui Paul de peisajul fantastic și îi spusese că era puțin răcoare în comparație cu Farsta, dar Michael nu se așteptase să fie atât de rece și de „altfel".

Slavă Domnului că totuși exista un aeroport. Le luase șase ore să ajungă acolo de la Paris. Aterizaseră de trei ore și încă nu se întâmplase nimic. Coordonatorul acțiunii de salvare le prezentase situația, dar atât. Michael și Paul nu puteau să ajute cu nimic mai mult decât cu descrierea celor trei dispărute și cu infirmarea informației potrivit căreia o a patra persoană, pe nume Sonja, s-ar fi aflat cu ele. Harald i-a întrebat dacă doamnele erau îmbrăcate potrivit pentru vremea de afară, ca să poată rezista câteva zile, dar la asta Michael nu a putut răspunde decât cu „probabil că nu". O văzuse pe Susanne încălțată cu pantofi comozi – avea întotdeauna adidași în picioare când mergea la serviciu –, dar asta se întâmpla în centrul Londrei. Aici era nevoie de cu totul altceva. În special dacă se hotărâseră să meargă pe munte, așa cum bănuia coordonatorul echipei de salvare. El presupunea că părăsiseră drumul principal și că se rătăciseră, altfel ar fi fost deja găsite.

Michael s-a bucurat când a văzut câinii. Lătrau și săreau și păreau nerăbdători să pornească, s-a gândit Paul. Era mai mult decât se putea spune despre Paul, care acum se culcase în poziție fetală. Michael simțea cum îl cuprindea enervarea.

– La naiba, revino-ți, a spus el și s-a așezat în fața lui Paul. Nu pot să am grijă și de tine.

Trei femei dispăruseră și Paul nu făcea altceva decât să-și plângă singur de milă.

– Ridică-te, a strigat Michael. Altfel o să-i povestesc lui Maggan ce bărbat lamentabil are.

– Crezi că mai sunt în viață? a spus Paul cu disperare în voce.

– Bineînțeles că asta cred, s-a răstit Michael. Temperatura n-a coborât sub zero grade azi-noapte și e vorba despre trei femei adulte, obișnuite să-și poarte singure de grijă. Maggan ar trebui, în orice caz, să aibă această obișnuință, pentru că tu nu ești de prea mare ajutor.

Michael știa că lovea pe cineva deja căzut, dar nu se putea abține. Era prea stresat. Prea neliniștit. Ce naiba se întâmplase?

Paul s-a ridicat și și-a acoperit fața cu mâinile.

– Știu, a spus el cu o voce grea. Nu o merit.

Michael nu vrusese să meargă atât de departe, dar nu-l recunoștea pe Paul, pe care îl crezuse întotdeauna un om de acțiune. Avea însă în față un bărbat prăbușit, lucru pe care Michael nu rezista să-l vadă în clipa aceea. Avea nevoie de un prieten puternic lângă el, cât așteptau.

Nu era prima dată când Michael se îngrijora din cauza lui Susanne. Ultima dată păți asta când iubita lui se îmbolnăvise de cancer. Atunci își dorise ca ea să cedeze, ca să poată s-o îngrijească.

Acum nu voia altceva decât s-o știe la fel de puternică.

20

– Ascultați, a spus Susanne. Trebuie să încercăm s-o suim pe Rebecka până la marginea gropii. Trebuie să reușească. Dacă o ridicăm pe brațe, ajunge și poate să se cațăre.

Groapa începea să se usuce. Soarele era sus pe cer și bătea până în adâncime. Asta le dădea puțină energie, dar hainele nu aveau să apuce să li se usuce și Susanne știa că nu vor mai rezista încă o noapte. Maggan era slăbită, dar Susanne nu putea să țină cont de asta. Dacă voiau să supraviețuiască, una dintre ele trebuia să scape și să cheme ajutoare. Asta trebuia să fie Rebecka, pentru că era cea mai ușoară dintre ele.

– Nu sunt în stare. Mâinile îmi sunt complet înțepenite, a șoptit Maggan.

– Și ale mele, Maggan, dar împreună o să reușim. Trebuie, în orice caz, să ne dăm o șansă.

Susanne s-a uitat la deschizătura de deasupra lor. Rebecka trebuia să ajungă cu jumătate din corp deasupra marginii, ba chiar cu puțin mai mult, pentru ca apoi să se ridice singură și să iasă afară. Dar avea forța necesară? Încercaseră și în ziua precedentă, dar, din cauza ploii, pământul fusese lipicios și alunecos.

– Hai, Maggan. Trebuie să te ridici. Fă câțiva pași, dezmorțește-te. Uite, eu pot acum să-mi îndoi degetele și genunchii.

Susanne a demonstrat o genuflexiune, ca s-o inspire pe Maggan. Apoi i-a întins mâinile s-o ajute.

– Hai, să te ridici. Poți să te sprijini de noi până îți găsești echilibrul.

Rebecka s-a așezat în raza de soare, ca să-și adune puterile. Susanne a instruit-o să încerce să simtă cum e să se ridice în mâini, să găsească o tehnică bună de cățărare, care să funcționeze acum, când ploaia n-o mai biciuia.

– Fă ca Stefan Holm, a îndemnat-o Susanne. Uită-te numai în față.

Pentru că știau toate un lucru. Nu aveau să mai reziste încă o noapte.

– Maggan, o să reușim, a zis Rebecka. Am trecut noi prin situații și mai grele decât asta, nu-i așa?

S-a așezat lângă Susanne, apoi au apucat-o pe Maggan, fiecare de câte o mână, și au început s-o tragă încet, ca să-i dea posibilitatea să-și găsească echilibrul. Apoi au ajutat-o să ajungă până la pata mică și caldă de soare.

– Stăm așa puțin, a spus Susanne. Spune când ești gata să faci o încercare.

Maggan era speriată. O mare răspundere apăsa pe umerii ei. Nu avea voie să dea greș. Susanne nu putea s-o ridice singură pe Rebecka, dar împreună ar fi trebuit să reușească. Numai de m-ar ține picioarele, s-a gândit Maggan. Vă rog, vă rog, picioarelor, țineți-mă numai de data asta!

Accidentul de mașină i le zdrobise pe amândouă și uneori simțea că nu avea deloc putere în ele. În niciunul. Dacă își făcea exercițiile cum trebuia, mergea mai bine. În Paris, ăsta fusese un exercițiu zilnic, dar acasă, în Farsta, revenise la mâncatul de prăjituri. O grămadă de prăjituri. Drăcui în sinea ei.

– Numai dacă aș putea să mă sprijin puțin într-o parte, aici, a gândit ea cu voce tare. Atunci n-aș avea nevoie să mă încred în totalitate în piciorul drept, care mă doare acum cel mai tare.

A întins mâna și a pipăit peretele gropii. Era lutos, dar stabil. Cu o zi înainte, apa se scursese de-a lungul pereților.

Poate că avea să meargă.

– Facem o încercare, a spus ea.

Rebecka zăcea pe pământ, afară din groapă. A inspirat adânc de câteva ori, înainte de a le striga prietenelor că era în regulă.

Încheieturile mâinilor o dureau. Și le îndoise peste măsură când se cățărase pe marginea gropii, dar asta era tot.

– Grăbește-te! Dacă trebuie să fac pipi în groapa asta încă o dată, înnebunesc, a strigat Susanne și, pentru prima dată după prăbușire, Rebecka a zâmbit.

Supraviețuiseră. Nu trebuia decât ca prietena lor să ajungă la drumul principal și să găsească pe cineva.

La spital așteptau Michael și Paul. Când Susanne a coborât din Salvare, abia ținându-se pe picioare, Michael a alergat s-o îmbrățișeze. Ea s-a prăbușit în brațele lui: își epuizase și ultimul strop de energie. Iar el n-a mai slăbit-o din priviri nici măcar o clipă după aceea. Susanne nu trebuia să spună sau să facă nimic. El a avut grijă de tot. A vorbit cu doctorii, cu echipa de salvare, cu cei de la hotel, a ajutat-o să facă baie, să se îmbrace și, în cele din urmă, i-a dat ordin pilotului unui avion privat să-i ducă pe toți înapoi, în Mallorca. Casa lui Rebecka era caldă, avea paturi pentru toată lumea și Rafaela avea să fie pregătită cu frigiderele și cu cratițele cu mâncare proaspătă pline. Michael aflase că groapa în care căzuseră femeile fusese săpată pentru un monument, dar fusese uitată, când primăria nu mai avusese bani, și că se discuta despre o compensație bănească pentru accidentul suferit. Dar niciuna dintre ele nu era interesată încă de o asemenea discuție. Acum nu voiau decât să plece de-acolo cât mai repede.

Singura care părea să-și fi revenit complet era Rebecka. Avea o fractură la încheietura mâinii, dar, în rest, se simțea bine, spunea ea. Susanne se uita la Maggan, care stătea rezemată de Paul în autobuzul care îi ducea către aeroport. Arătau amândoi la fel de șocați. Ca doi copii, care nu știau încotro s-o ia. Michael avea grijă și de ei, și Susanne era extrem de recunoscătoare că venise tocmai până la Lofoten să le ajute.

– Aici aș vrea să mă întorc, a spus Rebecka și și-a îndreptat privirile către vârfurile munților, înainte de a se sprijini cu mâna sănătoasă de balustradă și de a începe să urce scara îngustă a avionului.

Susanne nu era în stare să comenteze. A doua zi, după o noapte întreagă de somn, avea să-i spună lui Rebecka ce credea ea despre acea idee.

Trecuseră două săptămâni de când Maggan și Susanne părăsiseră Mallorca, ducând cu ele o Rebecka sfâșiată de durere, și Rafaela se temea de imaginea femeilor, la sosirea lor acasă. Făcuse cumpărături și umpluse frigiderul cu tot ce spera ca Rebecka să mănânce. De când murise Adam, Rebecka nu mai mâncase totul din farfurie. Mai mult învârtea cu furculița în mâncarea pe care Rafaela o gătea cu atâta grijă.

Era bucuroasă că toți se vor reuni aici, pentru că atunci nu trebuia să aibă grijă singură de Rebecka. Nu știa dacă mai rezista. Avea nevoie și de puțină bucurie în viață, de mult mai multă decât avusese parte în ultimii ani. Poate venise timpul să părăsească casa lui Rebecka și să-și găsească o nouă slujbă. Începuse să se gândească tot mai mult la asta, după ce îl vizitase pe vecinul Nikodemus câteva seri la rând. Acolo era viață și veselie și, pentru Rafaela, fusese ca și cum ar fi intrat în altă lume. Ca aceea în care intrase când Adam și Rebecka o angajaseră, cu mulți ani înainte.

O durea că trebuia s-o părăsească pe Rebecka, dar poate că o schimbare le-ar fi făcut bine amândurora. Rebecka plătea atât de bine, încât nu era o problemă să angajeze pe altcineva. Rafaela se gândea să rămână, până o altă persoană avea să-i ia locul. Îi datora asta prietenei și angajatoarei ei.

Rebecka a aruncat valiza în hol și a alergat prin sufragerie, către grădină. Ajunsă lângă piscină, și-a ridicat brațele spre cer. Era plină de dragoste. Ceea ce simțea nu se putea descrie altfel. Adam fusese cu ea tot timpul; din groapa în care căzuse, afară din ea și înapoi, acasă. El îi zâmbea, se bucura pentru ea, iar ea i-a promis în șoaptă să trăiască,

deși, fizic, el nu era acolo. Voia să le ofere prietenelor un răgaz de odihnă de câteva zile, dar apoi trebuiau să urmeze planul lui Sonja.

Rebecka împrăștiase în secret puțin din cenușa lui Sonja înainte să plece din Norvegia. La recepția hotelului, luase în primire pachetul plat, la care celelalte două prietene nu se gândiseră nicio clipă. Acum era rândul ei să fie puternică, așa cum fuseseră Susanne și Maggan pentru ea, la începutul călătoriei. Trebuiau să deschidă plicul căptușit când se simțeau pregătite să plece mai departe.

A vorbit cu Andreasson și i-a explicat situația. I-a spus că va reveni cu noi informații, când cele două prietene se simțeau în stare să continue călătoria. Până atunci rămâneau în vigoare instrucțiunile din filmul și scrisoarea pe care le primiseră în Norvegia.

– Rafaela, ce *minunat* să te văd! pe buzele lui Rebecka a înflorit un zâmbet larg, când și-a întâlnit asistenta. Cum a fost aici? E totul bine? Sper să nu fie nicio problemă că apărem cu toții așa, pe nepusă masă. Grădinarul și-a făcut treaba? Piscina poate fi folosită? Trebuie să ne așezăm și să facem împreună planurile pentru vacanța de toamnă sau ai aranjat tu totul? Ce bine ar fi dacă măcar două familii ar putea să vină... Ce crezi? L-ai văzut pe Nikodemus? Curând o să plece în Suedia. Atunci o să trebuiască să ne mai uităm din când în când și la casa lui.

Rafaela o privea înmărmurită.

– Inimioară, închide gura. Mă simt bine. Acum trebuie să ne gândim la viitor. Sunt multe de făcut.

21

Susanne sforăia sonor, așa cum obișnuia. Michael stătea culcat pe o parte și îi privea toracele care se înălța și cobora

în ritmul respirației adânci și liniștite. Dormise șaptesprezece ore în șir. Maggan stătea pe terasă, pe un șezlong, acoperită cu un pled, pentru că era încă înghețată de frig, iar Rebecka se învârtea prin casă, plină de energie. În clipa aia se gândea să zugrăvească sufrageria, îndată ce avea să revină din călătorie.

Michael și Paul au protestat la auzul planului ei de a duce la îndeplinire dorințele lui Sonja, în timp ce Rebecka susținea că nu era nicio problemă, căci până atunci se descurcaseră destul de bine. În afară de fractura de la încheietura mâinii, care n-o deranja chiar atât de tare, pentru că era mâna stângă și era protejată cu un ghips ușor, nu avea nevoie decât să doarmă, să se încălzească și să mănânce bine. Apoi puteau să pornească din nou la drum. Michael nu știa ce să creadă despre noua energie pe care Rebecka o căpătase, dar a găsit de cuviință să nu comenteze. Rebecka plutise atât de mult timp într-o stare de adâncă tristețe, așa că optimismul ei de acum era un semn bun. Ea era cea căreia i se întâmplaseră lucrurile cele mai neplăcute, dar se părea că, dintr-un motiv oarecare, asta o făcuse mai puternică.

Maggan n-a spus nimic când Rebecka a început să vorbească despre călătorie, iar Susanne dormea, așa că Michael și Paul s-au înțeles să nu discute mai mult cu Rebecka, pentru că erau convinși că prietenele ei aveau să se opună reluării voiajului.

Lucrul acela îngrozitor care se întâmplase în Norvegia l-a făcut pe Michael să gândească altfel. Dacă Susanne nu voia să-l vadă decât uneori, era mai bine decât să nu se mai vadă de loc. Era simplu. Nu trebuia să mai complice situația. Se vedeau pentru că doreau, când doreau și pentru că aveau nevoie unul de celălalt.

Și iată că avusese nevoie de atât timp ca să înțeleagă asta. Spera din tot sufletul că nu era prea târziu.

– Bună. Cât am dormit? a întrebat ea somnoroasă.

A deschis întâi un ochi, apoi pe celălalt și s-a înfășurat în plapumă, ca și când i-ar fi fost frig.

– Mult.

Michael a întins mâna și a mângâiat-o pe păr.

– Ți-e foame? Să pregătesc ceva?

– O căldare mare cu cafea. Mă doare capul.

Susanne și-a îndreptat privirea către fereastră. Deși draperia era trasă, lumina pătrundea înăuntru.

– E ziua-n amiaza mare, nu-i așa?

El a dat din cap.

– Da, e cam două și jumătate.

– Ce fac Maggan și Rebecka?

– Maggan stă la soare și Rebecka se tot învârte și vrea să facă totul odată. Ultima ei idee e să zugrăvească.

– Acum? Când trebuie să plecăm mai departe?

A încercat să se ridice și pe față i-a apărut o grimasă. El s-a aplecat peste ea și i-a aranjat pernele la spate.

– Vreți cu-adevărat să plecați din nou? Nu v-a ajuns accidentul din Norvegia? a întrebat el.

– Ce vrei să spui cu asta? Că s-ar putea întâmpla și altceva? Cred că ne-am făcut deja plinul, în special Rebecka. Restul va fi ca o adiere de vânt, în comparație cu uraganul care a fost, a zâmbit ea. Ce se aude cu cafeaua mea?

Oare ar fi trebuit să vorbim despre situația noastră, despre relația noastră terminată?, s-a gândit bărbatul îndreptându-se spre bucătărie. Cel mai mult ar fi vrut să uite tot ce se întâmplase de la prima lor întâlnire și până atunci. Dar ce putea să-i spună, dacă ea l-ar fi întrebat despre relațiile lui cu alte femei? Nu voia s-o mintă. Dar l-ar înțelege? Și ea avusese relații sexuale ocazionale înainte să-l întâlnească, dar poate că acum ea vedea altfel lucrurile. Relația lor îl schimbase și, pe undeva, spera că și pe ea.

Michael s-a uitat după o tavă, a făcut câteva sandviciuri cu brânză, a turnat cafeaua proaspătă într-o ceașcă mare și

s-a întors la Susanne. Ceilalți erau afară, în grădină. Paul stătea lângă Maggan, la soare. Rebecka tundea iarba, ținând tăietorul cu o singură mână. Părea că fredona o melodie.

Michael spera din tot sufletul că nu înnebunise.

Michael se purtase extraordinar cu ea, deși Susanne hotărâse că relația dintre ei era terminată. Asta însemna că acum erau prieteni? Susanne spera asta. El a încălzit-o toată noaptea: au stat îmbrățișați, așa cum făcuseră întotdeauna. A sărutat-o pe frunte, i-a spus că acum era în siguranță.

Dar ce știa el despre asta? El n-a fost acolo, în groapa plină de apă rece ca gheața. N-a văzut-o pe Maggan aproape cedând. N-a avut responsabilitatea să le țină pe celelalte treze și să le dea speranțe într-o salvare. Susanne a purtat singură povara. Și lucrul ăsta, în sine, era o dovadă că putea să se descurce și fără el.

Nu avea nevoie de Michael.

I-a spus vreodată „Ajută-mă", în afară de atunci când îl ruga să-i încheie fermoarul la rochie? Nu, nu i-a spus și existau milioane de explicații pentru asta, dar nu avea de gând să le dezgroape. În toți anii ăștia, Michael se întrebase de ce Susanne era așa cum era. Cum se făcea că ea nu dorea aceeași apropiere pe care el și toți ceilalți oameni o căutau? De ce era atât de important să se descurce singură? Iar ea încercase să găsească un răspuns. S-a gândit mult la copilăria ei și a înțeles că fusese ciudată și diferită de ceilalți copii. Dar apoi n-a mai rezistat. A hotărât că a psihanalizat destul și că, de fapt, era mulțumită de ea însăși, așa cum era. Libertatea de a face așa cum poftea stătea cel mai sus pe lista lucrurilor negociabile.

Dar, Dumnezeule, ce atrăgător era când s-a întors zâmbind cu cafeaua!

– Parcă nu mai arăți chiar atât de înfrigurată, a spus el.

A desfăcut picioarele tăvii de mic dejun în pat și a pus-o în fața ei.

– Mă simt destul de bine, de fapt.

Susanne a sorbit din băutura fierbinte. Avea un gust excelent.

Michael s-a trântit în patul celălalt și a început s-o privească cu intensitate.

– Accept orice, a spus el.

– Ce vrei să spui?

– Condițiile tale. Le accept pe toate.

– Care condiții?

– Să nu ne vedem decât uneori. Să nu te mai cer de nevastă.

– Dar asta nu e ceea ce vrei și *tu*.

– Nu, dar pot să mă schimb. Dispariția ta m-a făcut să înțeleg că o mică parte din tine e mai bună decât nimic. Trebuie să te am în viața mea, Susanne. Și nu vreau decât să fii fericită. Acum înțeleg de ce am insistat. Am crezut că toate relațiile trebuie să facă pasul următor – care, în creierul meu britanic conservator, a însemnat un inel pe degetul tău. Voiam să schimb regulile jocului, dar tu nu erai deloc interesată de asta.

Ea a pus ceașca jos și i-a întâlnit privirea.

– Nu vreau să te schimbi pentru mine, Michael. Vreau să ai viața pe care o dorești, chiar dacă mă doare enorm când mă gândesc că poate, într-o zi, vei sta culcat, așa, ca acum, alături de altcineva.

Un zâmbet forțat i-a apărut pe buze.

– Pentru mine nu poate să fie mai rău decât acum, a spus el cu voce joasă. Îmi lipsești. Nu, poate n-o să locuiesc împreună cu tine în fiecare zi, dar e OK atât timp cât ne vedem câteodată. Ești dragostea vieții mele, Susanne, și nu pot să te îndepărtez, oricât aș vrea. Crede-mă, am încercat.

– Ai încercat?

Susanne și-a mijit ochii.

– Te-ai tăvălit cu altcineva? Nu, în altă ordine de idei, nu-mi răspunde. Nu vreau să știu.

L-a privit cercetătoare și a continuat cu o liniște lăuntrică subită:

– Când mă întorc acasă, dacă o să mai vrei, putem să ne vedem, a spus ea. Dar vreau să mă simt liberă – chiar dacă o să ne mai întâlnim uneori. Cu asta nu spun că vreau să am libertatea să fac sex cu altcineva. Nu asta vreau. E cu totul neinteresant. Dar se poate întâmpla să-mi schimb părerea și poate că asta contează cel mai mult. Trebuie să am posibilitatea să iau hotărâri noi în ceea ce mă privește, dacă e nevoie. Și nu să fiu contestată din perspectiva unei hârtii, pentru că atunci mă sufoc.

Susanne încerca să vadă dacă el înțelegea. Nu mai putea să hotărască pentru el, Michael trebuia să-și asume singur responsabilitatea asta. Nu putea decât să-i vorbească despre necesitățile ei.

El nu a răspuns, doar s-a apropiat de ea. Și a dat din cap.

– OK.

În ziua următoare și-au luat rămas-bun de la Paul și de la Michael și, după ce au închis ușa de la intrare în urma lor, Rebecka s-a dus în camera ei și a adus filmul.

Documentele de călătorie au venit în aceeași zi, dar ele au urmat regulile: filmul mai întâi, apoi scrisoarea și numai după aceea biletele. Singurul lucru pe care îl știau era că deja, a doua zi, trebuiau să plece mai departe.

Stăteau în sufragerie. Rafaela pusese pe masă niște boluri cu tapas, înainte să plece acasă, la micul ei apartament din Palma, ca să ude florile. Avea să se întoarcă în dimineața următoare.

Rebecka a tras draperiile grele de pluș, ca să facă întuneric în cameră. Le-a pus în mână lui Maggan și lui Susanne câte un pahar cu vin, iar ea și-a luat puțină apă. Euforia încheierii cu bine a călătoriei în Norvegia trecuse. Acum nu mai simțea decât recunoștință că erau în viață.

Când, ceva mai devreme, rămăsese singură în casă, se așezase pe pat, înconjurată de toate fotografiile lui Adam pe care le avea. Le mângâiase. Îi spusese cât de mult îi lipsea și că acum se simțea puțin mai bine, dar că dorul de el era la fel de puternic ca înainte. Îi spusese că nu avea să accepte niciodată că el nu mai era, dar că avea să încerce să învețe să trăiască fără el.

Dar, în clipa aceea, simțea asta ca pe o imposibilitate.

– Mi se spune că trebuie să mă despart de lucrurile tale, a șoptit ea plângând. Dar cum aș putea să fac asta? Cum?

Ingrid Bergman și Humphrey Bogart.

Mai văzuseră filmul și altă dată, acasă la Sonja, care îl iubea. După primele secvențe au înțeles unde trebuiau să plece.

– Vă aduceți aminte când Sonja a organizat, în apartamentul ei, o seară costumată, cu temă cinematografică? Și că ea s-a îmbrăcat ca Ingrid Bergman în Casablanca? Era la fel de frumoasă, deși cu jumătate de metru mai scundă. Fusta i-a crăpat când s-a așezat.

– Da, sigur, a jubilat Maggan. A fost o seară nebună. M-a silit să mă costumez în Humphrey Bogart, pentru că nu avea un bărbat potrivit la îndemână. Nu înțeleg de unde a luat toate hainele și perucile.

– Mă întreb cine eram eu, a spus Susanne. Nu-mi amintesc prea bine petrecerea aia.

– Tu erai Britt Ekland, nu se poate să nu-ți amintești! Te învârteai pe-acolo într-un costum de baie Bond. Până la urmă a trebuit să pui pe tine halatul lui Sonja, pentru că băieții nu-și mai luau ochii de la tine, a lămurit-o Rebecka. Eu eram verde de invidie și îmi amintesc că m-am gândit că ar fi trebuit să găsesc ceva mai amuzant decât să mă costumez într-o servitoare dintr-un film vechi suedez, din anii patruzeci.

Susanne a dat din cap și a zâmbit larg.

– Servitoarea aia nu era deloc sexy.

– Cu tine alături, în costum de baie, era și mai rău de-atât, a râs Rebecka.

– Mă întreb de ce iubea atât de mult Casablanca? Pentru că lui Bergman și lui Bogart nu le-a fost dat să rămână împreună? S-a identificat cu povestea lor? a intervenit Maggan.

– Nu știu, a zis Susanne. Poate c-o să aflam mai multe după ce o să citim scrisoarea. Continuăm?

A patra scrisoare

Casablanca

Cred că a fost unul dintre primele filme pe care le-am văzut împreună. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că numai un scenarist ar fi putut să nu-i lase pe Bergman și Bogart să rămână împreună la sfârșit.

Naiv, desigur, dar acum știți – după ce v-am reunit cu Adam, cu Michael și cu Paul – că, în sufletul meu, sunt o mare romantică. Am vrut un sfârșit fericit. Un sfârșit nebunește de pasional.

După ce l-am reîntâlnit pe Luke, eram din nou atât de năvalnic de îndrăgostită de el, încât am încercat să nu mă gândesc că era însurat. Încercam să-mi spun că nu era responsabilitatea mea. Eram făcuți să fim împreună. Era scris de dinainte. O învinovățeam pe mama lui Luke pentru că lucrurile nu stăteau așa. Dar și pe soția lui, care nu accepta divorțul.

Uneori credeam că voi înnebuni. Luke și cu mine eram atât de apropiați, încât de multe ori nu știam dacă gândurile care îmi treceau prin minte erau ale lui sau ale mele. În același timp, fizic eram departe unul de celălalt. El trăia cu familia lui în New York, iar eu pictam tablouri în Vasastan. Din când în când și fără niciun sens, aveam câte-o relație sexuală cu bărbați de care speram să mă îndrăgostesc. Dar știam tot timpul că, pentru mine, Luke era singurul bărbat.

Am încercat să nu mă gândesc că timpul cât eram cu el era furat de la familia lui și că trecea an după an fără să se întâmple nimic.

Ne vedeam rar. Nu vorbeam despre ce se întâmplase de când nu ne mai văzuserăm. Nu vorbeam niciodată despre anii în care îl crezusem mort. N-a știut niciodată că aveam o fiică. Capitolul acela din viața mea nu-l privea.

Coconul în care ne-am închis i-a exclus pe toți ceilalți și, chiar dacă ne întâlneam doar de două-trei ori pe an, eram profund legați unul de celălalt. Legătura dintre noi era de o natură nemaiîntâlnită până atunci. Aș fi putut s-o compar cu cea dintre Romeo și Julieta, dar sfârșitul lor mă îngrozea (încă o dată: bărbații nu știu să scrie povești romantice).

Invitația la expoziția de artă a prietenei mele din Casablanca a venit la țanc. Nu-l mai văzusem pe Luke de câteva luni, iar acum el lucra în Spania, în apropiere de Gibraltar. L-am invitat la Casablanca, care se afla la o distanță convenabilă, de cealaltă parte a strâmtorii.

Ne-am întâlnit într-o după-amiază. Îmi preluasem deja camera de hotel când a sosit. S-a oprit în fața ușii și îmi amintesc și acum privirea lui. Ochii ăia...

A scos din buzunar o cutie și, când a deschis-o, mi s-a tăiat respirația. Era un diamant solitar, cu siguranță de vreo două carate. Strălucea puternic în lumina soarelui care intra prin ușa deschisă a terasei.

M-a întrebat dacă voiam să mă mărit cu el înainte să ajungă lângă mine. Când i-am amintit că era deja însurat, mi-a răspuns că nu și în inima lui. S-a așezat pe marginea patului. M-a privit cu neliniște și m-a întrebat dacă puteam să aștept. Drept răspuns, i-am întins mâna dreaptă, iar el mi-a pus inelul.

Vă amintiți, desigur. Nu l-am mai scos niciodată și cred că v-am spus că fusese al mamei.

Vă gândiți că am fost credulă? Se întâmplă că și eu gândeam la fel. Dar numai când eram departe unul de celălalt. Când ne

întâlneam, nu aveam nicio îndoială. Ne aparțineam. Aveam treizeci și cinci de ani, eram la apogeul feminității, dar nu puteam să mă imaginez cu un alt bărbat. Mai bine rămâneam singură.

Bineînțeles că nu ne-am dus la expoziția prietenei mele. A fost așa cum se întâmpla de obicei. Nu voiam să vedem pe nimeni. Nu părăseam camera de hotel decât când simțeam nevoia să ne mișcăm puțin. În fața hotelului se întindea plaja. Deschideam ușa și alergam direct în valurile care ne răcoreau după pasiunea aprinsă în care ne petreceam zilele.

Am primit prima și singura mea cerere în căsătorie în Casablanca și cred că vă imaginați cât de fericită am fost atunci.

Împrăștiați-mi cenușa pe plaja din fața hotelului Four Seasons.

PS. Pe prietena mea cu galeria o cheamă Mariana Dobralova. Dacă aveți timp să vă vedeți cu ea, salutați-o din partea mea.

22

Dimineață, Maggan a încărcat din nou în valiză cutiile de pudră. Rămăseseră doar două, pe care trebuiau să le ia cu ele din Mallorca. Atât ea, cât și Susanne se bucurau că Rebecka avusese prezența de spirit să împrăștie o parte din cenușă în Norvegia. Altfel, ar fi fost nevoite să se întoarcă acolo și simțeau că la asta n-ar mai fi rezistat. Maggan și Susanne erau hotărâte să nu mai pună niciodată piciorul în Lofoten și pentru ele era de neînțeles că Rebecka dorea să se întoarcă acolo cât de repede. Străbătuse distanța dintre văduva îndurerată și nebunatica plină de energie în doar câteva zile și ele trebuiau, fără îndoială, să rămână ochii pe ea în continuare.

Susanne făcea bagajul, flecărea și deodată a întrebat-o pe Maggan dacă făcuse sex cu Paul în zilele petrecute împreună

în Mallorca. Tipic pentru Susanne. Maggan nu se gândea însă să raporteze cu ce se ocupaseră ea și Paul în acele zile.

Dar era de la sine înțeles că făcuseră sex. Îi plăcea să facă sex cu Paul acum, când el se simțea mai bine psihic. Sexul însoțit de văicăreli era cumplit. Ca atunci când era deprimat și singurul lucru care îl mai făcea să uite de probleme era sexul. Nu era deloc excitant, dar Maggan lupta din toate puterile și cu toate mijloacele pentru liniștea casei.

Dimpotrivă, când el se comporta ca și cum ea ar fi fost cel mai delicios lucru pe care Dumnezeu l-a creat vreodată, femeia din ea se trezea cu adevărat. Paul nu-i vedea nici grăsimea de pe burtă, nici cicatricele de pe picioare, nici rădăcina albă a părului. Nu vedea decât că era frumoasă.

Maggan a pufnit în râs auzind întrebarea lui Susanne.

– Nu spun decât un singur lucru, a șoptit ea. Am un sentiment de voluptate când îl simt excitat.

– Dacă bărbații ar înțelege asta, femeile ar vrea să se culce cu ei mult mai des, a spus Susanne și a închis capacul valizei. Sunteți gata?

O briză ușoară le-a întâmpinat când au aterizat în Casablanca. Și, bineînțeles, un șofer care purta o mică pancartă pe care scria *Sonja*.

– Mi-e atât de dor de ea, a spus Susanne în automobilul comod care le ducea la hotel. Mi se pare ciudat să-i aud vocea din scrisori, nu credeți?

Maggan a dat din cap.

– Când mă gândesc că l-a iubit pe Luke în toți anii ăștia. Dar nu l-a pomenit în testament. Nu e bizar? Poate din respect pentru soția lui?

– Cine știe? Mă întreb dacă eu am trăit vreodată sentimente atât de puternice ca alea pe care le descrie Sonja, a comentat Susanne gânditoare. Ei doi par să fi fost foarte sudați, unul cu celălalt.

A urmat un moment de tăcere, întrerupt de Rebecka:

– Ce păcat că nu a avut încredere în noi!

– Ce spui e o mare prostie, a exclamat Susanne. Bineînțeles că a avut încredere în noi.

– Nu. N-am știut nici că avea un copil, nici că era bogată, nici că îl iubea pe Luke. Nu ne-a povestit niciodată nimic.

– Nu, dar știa că putea să ne sune pe oricare dintre noi în toiul nopții, dacă ar fi avut nevoie, și că, în orice condiții, am fi sărit s-o ajutăm. Să nu-mi spui că nu știa asta. Asta înseamnă încredere.

Rebecka a ridicat din umeri.

– Normal. Dar nu e ciudat că nu suntem mai furioase pe ea că ne-a ascuns atât de mult?

– Nu, pentru că înțelegem de ce.

Susanne s-a încruntat iritată.

– Tu nu ai lucruri pe care vrei să le păstrezi doar pentru tine? Toți avem asemenea lucruri. Dacă aș ști că am obligația să vă raportez totul, n-am mai fi prietene.

– Eu n-am niciun secret, a spus Maggan.

– Rahat! Doar l-ai ținut secret pe tatăl lui Anneli vreme de treizeci de ani.

Susanne a privit-o cu mirare. Cum putuse Maggan să uite asta?

– Dar asta n-a fost mai de înțeles? a întrebat Rebecka.

– Decât că Sonja ne-a ascuns că a dat-o pe Julie spre adopție?

Susanne a privit-o sceptic pe Rebecka.

– Și tu ne-ai ascuns o serie de lucruri. Nu ne-ai spus niciun cuvânt despre cum te-ai simțit când Robert te-a părăsit. N-ai vrut să vorbești cu noi când Adam a murit. Și tu ascunzi unele lucruri, pentru că e omenește să faci asta.

Rebecka era cea mai introvertită dintre ele și era ridicol că exact ea o acuza pe Sonja că nu avusese încredere în ele, s-a gândit Susanne.

Când mașina a ajuns, în cele din urmă, în fața intrării de la *Four Seasons* din Casablanca, cele două femei furioase au coborât. Maggan era în mijloc, crezând că duelul se terminase, dar se înșelase. Atmosfera era încărcată. În ceea ce o privea, nu eșuase niciodată în asemenea dispute. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap s-o acuze pe Sonja de ceva, dar nici că ar fi trebuit să-și justifice hotărârea de a ascunde anumite lucruri din viața ei. Pentru că, atunci când a dezvăluit adevărul despre Paul și Anneli, a regretat amarnic că n-o făcuse mai repede. Rebecka și Susanne erau două prietene minunate și s-au arătat pline de înțelegere. N-au avut niciuna dintre reacțiile de care Maggan s-a temut tot timpul. Nimeni nu a condamnat-o, așa cum a crezut că se va întâmpla.

Sonja a spus, într-una dintre scrisorile pe care le-au primit după moartea ei, că nu le povestise despre avere deoarece nu-i păsa de ea. A existat, dar nu s-a atins niciodată de ea. Ducea o viață relativ simplă. Singurele lucruri pe care cheltuia erau călătoriile și, unde anume pleca, celelalte trei prietene nu aveau habar. Dar de ce nu le povestise despre Luke era mai greu de înțeles.

Maggan le-a aruncat o privire celor două prietene furioase.

– Trebuie să ne înveselim, a spus ea repede, în timp ce lăsau valizele în mâinile personalului de la hotel.

– Termină, au sărit Rebecka și Susanne aproape în cor și s-au înghesuit în ușă, pentru ca fiecare să treacă prima.

23

Hotelul era așezat pe plajă.

Era cald și Maggan văzuse de la fereastra ei, care dădea către mare, că mulți dintre cei care locuiau în hotel făceau

deja baie, deși era foarte devreme. Dar ea voia să vadă Casablanca și putea face o baie după plimbare. Acum voia să meargă la cumpărături, să bea cafea și să se plimbe.

Atât timp cât nu avea de gând să intre în moschee, se putea îmbrăca oricum, dar acolo trebuia să aibă mâneci lungi și un batic pe cap – aflase asta când o întrebase pe recepționeră despre cum să se îmbrace. Femeia o mai informase că trebuia să se ferească de bărbații care se ofereau să-i arate drumul. Nu o făceau întotdeauna din pură amabilitate, ci putea fi un mod de a-i înșela pe turiștii rătăciți.

– Putem să mergem împreună, a spus Rebecka când a coborât în hol. Și eu îmi doresc o zi liniștită în oraș. N-am putea să încercăm să ne organizăm o excursie fără întâmplări neplăcute?

– Deci niciun tur pe cămile în deșert și nicio noapte dormită în cort? a întrebat Susanne, apărând în spatele lor. Puțin ca în al doilea film din seria *„Sex and the City"*... Nu l-am văzut împreună în Londra?

– Un film prost, a spus Rebecka, în timp ce Maggan a oftat în gând.

Dacă iar începeau să se înțepe, ar fi fost mai bine să le lase singure.

– Se poate întâmpla ca asta să fie părerea ta. Dar mie mi-a plăcut filmul ăla, a replicat Susanne. Erau în deșertul Marocului și călăreau pe cămile – măcar cu asta putem să fim de acord.

– Nu erau în Abu-Dhabi?

– S-a filmat în Maroc.

– Aha, OK. Totuși. Fără cămile, în ceea ce mă privește, mulțumesc. Aveți chef de așa ceva?

– Deloc.

Susanne a zâmbit.

– Dar poate găsim niște danezi atrăgători prin centru.

Maggan a privit-o întrebător.

– Doar ai văzut filmul. Samantha se combină cu un danez cu care se culcă pe plajă.

– N-ai de gând să faci o nouă încercare cu Michael?

Susanne a oftat.

– Dacă toată pălăvrăgeala mea ar fi adevărată, n-aș mai face nimic altceva decât sex în toată călătoria asta. Visez și fantazez fără să am cea mai mică intenție de a pune în aplicare ceva din toate astea. Dacă nici măcar nu i-am făcut vreun avans căpitanului cel arătos, vă dați seama cât de departe e de mine dorința de a le realiza.

Și-a pus un șal pe umeri.

– Michael și cu mine ne-am înțeles să ne mai vedem din când în când. Nimic mai mult. Sunt liberă ca pasărea pe care o vedeți zburând acolo, sus, a spus ea și a arătat către mare. Și așa va rămâne, dacă vreau sa-mi păstrez liniștea sufletească.

Și-a îndreptat cureaua genții pe umăr.

– Mergem?

– Apropo de căpitan. A sunat ieri, a anunțat Rebecka în timp ce se îndreptau către ieșire. Nu e la bordul navei acum, dar colaborează cu poliția. Au primit mai multe plângeri de agresiuni sexuale și se pare că totul e pe cale de rezolvare. Cu mai mulți martori, ar fi mai ușor să-l găsească. A fost destul de agil să facă să dispară vestonul în carouri și cizmele de cowboy pe care le purta când m-a atacat pe mine. Altfel, l-ar fi găsit imediat.

– Ce simți când te gândești la asta acum? a întrebat-o Maggan.

– Nu știu. Încerc să nu mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla și mă concentrez pe faptul că am reușit să scap. Dar sigur că e îngrozitor de neplăcut. Mirosul acru de om beat, mâinile lui dezgustătoare...

Rebecka s-a scuturat.

– O să fiu fericită când o să-l știu după gratii, atât pot să spun.

– Un taxi, mulțumesc, i-a cerut Maggan băiatului care stătea la ușă.

Când mașina a venit, Maggan s-a așezat în față. Picioarele o dureau după aventura din Norvegia și avea din nou nevoie să apeleze la cârjă.

– Închipuie-ți că am uitat că vorbești franțuzește, a spus Susanne impresionată. Cu niște genii lingvistice ca tine și ca Rebecka o să ne descurcăm oriunde vom fi trimise. Nu-i ciudat că Sonja ne-a trimis cu vaporul în Norvegia, unde nu pricepem un cuvânt?

A început să râdă în hohote.

Maggan s-a întors și a întâlnit privirea amuzată a lui Susanne.

– O ai în geantă? a întrebat ea.

Susanne și-a mângâiat poșeta.

– Da, dar plaja e în fața hotelului, așa că nu era nevoie s-o iau și pe ea. Avem de stat aici mai multe zile. Pe de altă parte, dacă o port cu mine, se bucură și ea de Casablanca.

Maggan l-a rugat pe șofer să le ducă în orașul vechi, în *medina*.

– Nu e prea indicat să folosiți cardul de credit acolo, a spus Maggan, care citise asta într-un ghid. Dar am geanta plină cu dirhami, dacă vreți să cumpărați ceva. Am schimbat ceva bani la hotel.

– Tu te gândești întotdeauna la toate, a spus Rebecka. Mulțumesc. Mie nici prin gând nu mi-a trecut să schimb bani.

– Nici mie, a completat Susanne. Mai trebuie să ne gândim la ceva?

– Că o să vedem probabil mulți copii săraci. De asta mi-e cel mai teamă. Cum să-i vezi fără să vrei să-i iei și să-i duci de acolo?

N-au apucat să se plimbe decât câteva clipe, înainte ca Maggan să întâlnească prima pereche de ochi dintre cele cărora nu le putea rezista. Să vadă copii singuri și săraci o

durea mai mult decât putea să spună. Oare băiețelul ăsta avea mai mult de opt ani? Privirea lui nu exprima decât durere. Cum a ajuns aici? Unde era familia lui? Oare avea vreuna? A scos din geantă câteva bancnote, pe care i le-a întins, și a încercat să-l întrebe cum se simțea, dar el părea să nu înțeleagă franceza.

De îndată s-au ivit și alți copii și, în cele din urmă, cele trei prietene s-au trezit înconjurate de mâini întinse. Maggan era disperată. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să deschidă geanta și s-o golească de bani.

– Gata, Maggan, a spus Rebecka. Nu poți să-i salvezi dându-le tot ce ai în portofel.

A apucat-o pe Maggan de braț.

– Nu se poate, vezi bine, a continuat Rebecka pe un ton rugător. Aș propune să mergem undeva unde să putem să stăm jos și să vorbim despre ce putem să facem, în loc să stăm pe post de bancomate fără niciun control.

– Sunt de acord cu Rebecka, a spus Susanne. Trebuie să plecăm de-aici. Asta o să te dărâme.

Au lăsat-o pe Maggan să-și împartă ultimele bancnote, apoi au luat-o fiecare de câte o mână și au condus-o afară, în stradă. O puzderie de copii se țineau după ele.

După ce au oprit un taxi, Maggan l-a rugat pe șofer să le ducă într-o parte mai modernă a orașului și la unul dintre centrele comerciale mai mari, care îi fusese recomandat. Avea nevoie de acest contrast în clipa aceea. Se simțea șocată de imaginea la care tocmai asistase și trebuia să discute cu prietenele ei ca să se liniștească.

– Să și mâncăm de prânz? Sau numai mie mi-e foame din nou? a întrebat Rebecka și le-a arătat un restaurant, chiar în fața intrării lângă care le lăsase taxiul. Localul ăsta e OK.

Lui Maggan nu-i prea ardea de mâncare, dar când s-au așezat, fiecare cu farfuria ei de cușcuș aburind în față, a început s-o evalueze cu bucurie.

– Trebuie să existe organizații care îi ajută pe copiii străzii, a spus Maggan. Nu au nicio șansă dacă nimeni nu are grijă de ei. L-ați văzut pe băiețelul ăla cu ochii mari?

Nu știa cum e să fii orfan și să nu ai o casă, dar avea ea însăși copii și numai gândul că... Cum ar fi fost ca Anneli să fi crescut pe stradă, fără nicio protecție, cu niște copii mai mari pe post de părinți. Gândul era de nesuportat. Dar problema copiilor străzii creștea chiar și în Suedia – citise undeva. Minori care fugeau de aici și care credeau că vor avea o viață mai bună în altă parte. Dar nu era așa.

– Mă gândesc la cei care vin la casa ta din Mallorca... Ei au, în orice caz, un părinte care are grijă de ei, a spus Maggan, în timp ce întorcea mâncarea în farfurie cu lingura, răspândind în jurul mesei arome puternice.

– Ați observat că nu erau decât băieți aici? Am citit despre asta, a spus ea. Tot ce e în legătură cu mame singure mă face să reacționez.

A zâmbit forțat.

– Mamele necăsătorite nu pot să-și înregistreze copiii, deci ei nu au acte nici aici, nici când vin în Suedia.

A rupt o bucată de pâine și a înmuiat-o în iaurt, dar apoi a pus-o pe farfurie. Foamea îi dispăruse.

– Există mame care-și omoară copiii din disperare. Înțelegeți ce situație îngrozitoare? Sexul înainte de căsătorie e ilegal, la fel ca și avortul. Dacă ești violată și rămâi gravidă, e vina ta. Știți, am refuzat să înțeleg ce am citit, eram doar bucuroasă că aveam ocazia să vizitez Marocul și Casablanca, dar acum nu mai e așa.

– Ba eu mă bucur, a zis Susanne. Pentru că aici putem noi să facem ceva. Cred că ar trebui să începem prin a aranja câteva întâlniri. Avem la dispoziție două zile să cheltuim o sumă enormă pe ceva care e foarte important pentru toate trei. Călătoria asta poate că va fi cea mai importantă dintre toate cele de până acum.

A vârât în gură o lingură cu mâncare.

– Acum mâncați. Avem nevoie de energie pentru tot ce urmează.

– Dar cum o să găsim pe cineva care să poată să ne ajute?

– Prietena lui Sonja de la galeria de artă, a sărit Susanne. Ar trebui să începem acolo. Așa cred.

Mariana se arată a fi o femeie exuberantă și veselă, în jur de șaptezeci de ani. În afara timpului pe care îl petrecea în galerie, era filantroapă și sprijinea multe organizații, așa cum putea. Au cinat împreună la *Four Seasons* și, spre sfârșitul serii, aveau deja contactele necesare. Și nu doar asta. În cursul mesei, Mariana le-a povestit întâmplări din perioada anilor în care studiase arta în Paris, împreună cu Sonja, și a descris acei ani ca extrem de furtunoși. Sonja era întotdeauna centrul petrecerilor. Bărbații o adorau.

– Dar pe ea, de fapt, n-o interesau deloc, a spus Mariana râzând. Îi folosea de plăcere, dar n-a nutrit niciodată sentimente mai adânci pentru vreunul dintre ei. Nu din câte știu, în orice caz.

Mariana nu cunoștea nimic despre trecutul lui Sonja, dar nu-i scăpase fondul ei de suferință.

– Numai cineva care nu mai are nimic de pierdut se poate expune unor asemenea riscuri, așa cum a făcut Sonja cu viața ei atât de deschisă. Viața era o petrecere continuă. Înțelegeți ce vreau să spun?

În zilele următoare aveau stabilite trei întâlniri. Una dintre ele trebuia să se desfășoare via Skype, deoarece femeia cu care urmau să vorbească se afla în Alger.

Maggan era mulțumită. Mizeria pe care o văzuse aici lăsase asupra ei o urmă mult mai adâncă decât crezuse că va lăsa atunci când citise despre problemele Marocului.

Era un nou tip de proiect, în care voia să se angajeze. Acum se bucura că avea atât de mulți bani.

Era obosită, când s-a vârât în patul moale de la hotel, dar voia să-l audă pe Paul și să-i relateze ce se întâmplase în zilele petrecute acolo. S-a întins după telefonul care se afla pe noptieră, dar s-a oprit brusc, cu el în mână. Afară, valurile se rostogoleau pe nisipul plajei cu o ritmicitate monotonă. Zgomotul pe care îl făceau era minunat și liniștitor. A căscat cu brațele ridicate în aer, apoi a pus telefonul lângă ea, în pat. Și-a lăsat capul pe perna mare. Mâine. Avea să-l sune mâine.

24

În Farsta, Paul se plimba ca să-și limpezească gândurile. Îi invitase pe Anneli și pe copii la cină, cu o seară înainte, și se simțise atât de bine, încât nu se mai gândise nicio clipă la ceea ce, altfel, îi umpluse timpul de când Maggan plecase în călătorie: restaurantul din Paris.

Dar acum se afla din nou acolo.

Cum s-o facă pe Maggan să se mute înapoi în Franța? Dacă ar fi fost sincer, în Farsta nu era chiar atât de rău. Casa în care stăteau era frumoasă. Puteau chiar să desființeze un perete și să facă o bucătărie foarte mare, în care să-și petreacă timpul peste zi. Ar fi putut să cumpere un local acolo sau în centrul Stockholmului – nu era vorba despre bani. Maggan ar fi putut, cu siguranță, să facă pâine și acolo, așa cum făcuse și la *La Sonja*.

Dar Farsta nu era Parisul.

Asta era problema. Dorul de casă era atât de mare, încât îl sufoca. A simțit asta când a vârât cheia în broască. Ajuns dincolo de granițele Franței, devenise un copil neajutorat și-i era insuportabil să se gândească la asta. A fost

de ajuns să revadă *La Sonja* pentru a-și da seama că aparținea acelui loc, dar cum s-o facă pe Maggan să înțeleagă asta și să-l urmeze acolo din nou? Doar îi aparținea și ei.

Paul ratase întâlnirea cu JP, pentru că trebuise să plece în mare grabă în Norvegia. Dar vorbise cu el la telefon după aceea și înțelesese că exista o șansă să recupereze restaurantul.

– Eu am în proprietate și restul clădirii, a spus JP. Am crezut, în naivitatea mea, că o să pot să fac ceva cu ea, dar știi cum e. Am restaurante în Stockholm și în Rhodos, așa că nu-mi mai rămâne timp și pentru un proiect de construcție atât de mare. Vin prea rar aici ca să pot să mă ocup de el. Jessica și cu mine suntem tot mai des în Grecia. Ea scrie cel mai bine acolo și căsuța noastră e un paradis.

Paul trebuia să plece la Paris în ziua următoare și s-a hotărât să discute cu Maggan despre restaurant numai când avea să știe cu siguranță dacă JP putea să vândă. Doar era vorba despre banii lor comuni, pe care îi economisiseră timp de mai mulți ani, înainte să vândă restaurantul. Nu ajungeau, dar Paul avea economii proprii, pe care putea să le folosească, iar pentru restul se gândea să ia un împrumut.

Când a dat mâna cu JP, după întâlnirea lor, a sunat-o pe Maggan, gândindu-se s-o anunțe imediat că a cumpărat înapoi *La Sonja*. Dar ea a început să vorbească despre copiii străzii, care duceau o viață atât de grea, și Paul s-a simțit brusc un idiot.

Cum putea să-i dezvăluie că cheltuise mai multe milioane pe un restaurant, doar pentru că îi era dor de acasă, când copiii despre care vorbea Maggan nu aveau nici măcar o casă, de care să le fie dor?

În Londra, Michael se gândea că trebuia să facă un pas înapoi pe scara carierei. Îi lipsea munca de la hotel. Cea

practică. Acum nu mai întâlnea nici măcar un oaspete, ci doar stătea în spatele unui birou sau mergea la ședințe, în timp ce colegii lui se îngrijeau de funcționarea hotelului. Desigur, existau avantaje în a fi șef, dar, pentru el, contactul direct cu oaspeții era mai plăcut.

Nu cu mult timp înainte, visa să conducă *Londra lui Sonja* împreună cu Susanne, lucru care nu mai era posibil, dacă se gândea cum arăta relația lor acum. Dar existau alte hoteluri mai mici, care l-ar fi primit cu brațele deschise. E într-adevăr un lucru de luat în considerare, a concluzionat Michael și și-a îndreptat cravata, aruncându-și o privire în oglindă. Și-a încheiat nasturele cel mai de sus de la veston, și-a trecut degetele prin păr și a zărit o pată pe pantof. A luat o batistă de hârtie din buzunar, s-a aplecat și a șters-o. Spatele i-a trosnit când s-a ridicat. A aruncat batista în coșul de gunoi. Încep să îmbătrânesc, s-a gândit el. Părul alb începea să-l acopere pe cel negru. Liniile feței deveneau tot mai adânci. I se părea că era mai scund acum și că nu mai măsura o sută nouăzeci și trei de centimetri, ca întotdeauna până atunci. Așa o să fie de-acum înainte? O să trebuiască să stau aici, până o să ies la pensie, peste câțiva ani, fără să las nimic după mine? Un bărbat care a venit și a plecat. Nicio urmă. Nimic pe care să stea numele meu.

Nici măcar iubita mea nu vrea să-l poarte.

Când telefonul a sunat, Michael l-a ridicat de pe noptieră zâmbind. Trebuia să fie Susanne. Sau poate Paul, din nou. În ultimul timp vorbiseră mult și era bucuros că reînnodase relația cu el.

S-a așezat pe pat și a răspuns, deși pe ecran nu apăruse niciun număr.

– Michael? Bună, aici Camille.

S-a crispat. Ce voia? Nu hotărâseră să mai aibă vreun contact, după cele două nopți pe care le petrecuseră împreună în Londra, dar, pe de altă parte, nu hotărâseră nici să

nu se mai vadă. În ultimele zile ale conferinței nu mai avuseseră decât o relație profesională. El evitase orice altceva și, în cele din urmă – slavă Domnului! –, fata încetase să-l mai provoace. Trecuseră trei săptămâni și, de atunci, nu mai auzise de ea.

– Camille! Cum se face că suni?

S-a răsucit deranjat. Nu avea niciun chef să discute cu ea.

– Sper că nu te deranjez.

– Nu... Eram pe drum către serviciu... E ceva important? Sunt puțin grăbit.

– Ceea ce vreau să vorbesc cu tine e personal, așa că e bine că ești acasă.

Femeia a coborât vocea.

– Vreau să încep prin a-ți mulțumi pentru ultima noastră întâlnire. Ai fost... o gazdă minunată. Dar întâlnirea a avut consecințe.

– Consecințe?

– Sunt gravidă.

Michael s-a așezat pe pat.

– Imposibil!

– Poate că nu e nevoie să-ți povestesc cum se face un copil.

Camille a râs, ca și cum ar fi spus ceva amuzant.

– Am purtat prezervativ, a spus el.

Avea întotdeauna prezervative în portmoneu, din ziua în care a întâlnit-o pe Susanne. Viața lor sexuală era intensă și se întâmpla că ea venea inopinat în biroul lui, pentru o scurtă întâlnire erotică. Acum Susanne nu mai putea să rămână gravidă, dar prezervativele continuau să fie acolo.

– Nu și în prima noapte.

Era cea pe care abia dacă și-o amintea. Era adevărat că nu-și pusese prezervativ?

– Și ești sigură că e al meu?

– Poftim?

– Da, nu știu cum arată viața ta în rest, a spus el.

– Crezi că ți-aș fi spus că sunt gravidă dacă nu aveai de-a face cu asta?

Femeia s-a înfuriat. O înțelegea. Nu se purtase prea frumos.

– Iartă-mă, sunt șocat, a spus el. Și ce te gândești să faci?

Știa răspunsul. Altfel, nu l-ar fi sunat.

– Nu știu, dar cred că asta e ultima mea șansă să fac un copil, așa că...

Ce putea el să spună? Nu voia să aibă copii acum. Trecuseră o grămadă de ani de când gândul ăsta îl părăsise.

– Tu știi că eu nu am niciun sentiment pentru tine, a spus el. Susanne...

– OK, a spus ea oprindu-l. Dar am considerat că e bine să știi că o să devii tată. Și cred că ar trebui să ne vedem și să vorbim despre asta.

Tatăl lui Michael îl atenționase întotdeauna că, de obicei, lucrurile la care te gândești se și întâmplă și, de aceea, trebuie să fii atent la gândurile tale. Asta pentru că am regretat că nu o să las nimic după mine, s-a gândit Michael, când a pus jos receptorul. A izbit cu pumnul în pernă, în timp ce disperarea creștea în el.

Nu voia să aibă un copil. Nu cu ea. Cu nimeni. Timpul ăsta trecuse de mult.

25

Maggan a făcut ochii mari când a intrat în camera plină de culori. Cărămiziu, azuriu, perdele în dungi vișinii. Pe perete atârnau șiruri de tablouri, înfățișând portretele unor fete. În tavan se învârtea un ventilator. Pe jos erau aruncate, în dezordine, perne cu motive populare de toate culorile. Lui Maggan camera i s-a părut dezgustătoare.

– Să aibă copiii unde să stea când vin aici, a zâmbit Fatima, administratoarea cu care aveau întâlnire, când a zărit expresia lui Maggan la vederea pernelor.

A arătat apoi către grupul de sofale din colțul camerei.

– Poftiți și așezați-vă. Eu aduc ceaiul.

O tânără s-a ivit în ușă, zâmbind timid. Își ținea mâinile pe abdomenul voluminos. Maggan i-a făcut un semn prietenesc cu mâna și fata a început să râdă. Fatima s-a întors din bucătărie și i-a spus ceva, i-a dat o prăjitură, apoi fata a dispărut la fel de repede cum venise.

– Fetele sunt traumatizate când vin la noi. Atât sufletește, cât și fizic. Multe au muncit în case în condiții de sclave, au fost violate și au rămas gravide. Ea e un caz tipic pentru fetele care locuiesc aici. Toate sunt foarte tinere, a spus Fatima și umbra de durere din vocea ei n-a putut trece neobservată.

A așezat tava în mijlocul mesei și a plasat paharele în fața celor trei prietene, care stăteau pe sofa, una lângă cealaltă. Apoi s-a așezat pe fotoliu și a turnat ceaiul.

– Mentă?

Maggan s-a aplecat și a inspirat aroma. Era prea fierbinte încă pentru a sorbi din el.

– Da, a răspuns Fatima și le-a întins farfuria cu prăjituri. Harcha, a spus ea. Încercați cu unt și dulceață.

– Câți ani are fata? a întrebat Rebecka.

– Paisprezece, credem noi. Nu are niciun act. Mama ei era și ea tânără și nemăritată. Azi pot să fie înregistrați și copiii mamelor necăsătorite, dar e un proces juridic anevoios și organizația noastră încearcă să ajute fetele cu asta.

A sorbit din ceai și părea că se gândea la cum să continue.

– Neîncrederea în autorități e mare. Acești tineri părinți în devenire nu au fost tratați cum se cuvine de lumea adulților sau de societate. Noi sperăm că, dacă pruncii lor vor putea să aibă un act cu care să dovedească

cine sunt, viața lor va fi mai bună decât cea a părinților. Dacă ajungem la ei, putem să-i ajutăm, dar, din păcate, asta nu se întâmplă întotdeauna. Ei se ascund de cei din jurul lor, pentru că rușinea e atât de mare, iar noi nu avem resurse suficiente pentru o activitate de căutare atât de cuprinzătoare. Ar trebui să facem mai mult înainte ca mamele să-și abandoneze copiii și să se comporte ca și cum ei n-ar exista.

– Nici nu pot să-mi imaginez că unui părinte nu-i pasă de copilul lui, a spus Susanne.

– De fapt, le pasă, dar nu au alternativă, a spus Fatima. Iar noi tocmai asta vrem să le oferim.

A arătat către farfuria cu prăjituri.

– Serviți. E o specialitate marocană.

După ce și-au băut cafeaua și au vorbit cu Fatima, au făcut o vizită prin clădire și i-au salutat pe copiii și pe tinerii care îndrăzneau să se apropie de ele. Mulți fugeau și se ascundeau, unii învățaseră engleza pe stradă și se puteau face înțeleși. Unul știa franceză și vorbea timid cu Maggan. În rest, Fatima traducea.

Celor trei prietene li se părea ciudat că niciunul dintre ei nu-și acuza părinții, dar Fatima a zâmbit și a spus că e un lux occidental să pierzi timpul căutând vinovatul pentru o copilărie nefericită. Acești tineri se concentrau pe supraviețuire. Vorbeau despre sărăcie. Mama unuia era bolnavă psihic, tatăl altuia bea și se bătea. Câțiva fuseseră analfabeți când ajunseseră acolo, dar învățaseră să scrie și să citească. În centru, copiii aveau acces la medici și la asistente medicale de pediatrie și primeau trei mese pe zi. După-amiaza, o gustare.

După ce năștеau, mamele se mutau mai departe într-un alt centru, unde învățau să-și îngrijească pruncii. Primeau slujbe ca ucenice la diverși angajatori și, în același timp,

mergeau la școală, iar copiii rămâneau într-o grădiniță subvenționată de suedezi.

– Nu putem să-i primim pe toți, nu se poate, a spus Fatima. De-asta am ales să ne concentrăm pe fete. Dacă ele sunt ajutate, mai puțini băieți vor ajunge pe stradă.

– Există ceva asemănător și pentru băieți, în altă parte? a întrebat Maggan, care nu putea să scape de imaginea ochilor care o priviseră în orașul vechi.

Fatima a dat din cap.

– Da.

– Vin mulți băieți singuri în Stockholm. Stau pe stradă, chiar și într-o țară ca Suedia, a spus Maggan. Și sunt acuzați pentru te miri ce. Abuzuri de toate felurile, jaf, furt.

– În anumite cazuri e, cu siguranță, adevărat. Ei nu știu alt fel de a supraviețui. Aici nu există slujbe sau școli pentru cei fără acte. Nu știu cum e la voi, dar, dacă stau pe stradă, înseamnă că n-au găsit alt mod în care să se întrețină. Ce vârste au?

– Nu știu. Paisprezece, cincisprezece ani sau mai mult.

Fatima a clătinat din cap.

– Sunt copii care au început să inhaleze aurolac de la opt ani, ca să uite cum arată realitatea lor. Aveți și voi copii suedezi care trăiesc pe stradă?

– S-ar putea să existe, a spus Maggan. Dar e ceva neobișnuit. Autoritățile suedeze au obligația să aibă grijă de copii. În orice caz, de cei care sunt cetățeni suedezi.

– Copiii de aici se ascund de autorități. Nu cred că le vor binele.

– Cum am putea să-i ajutăm atunci? a întrebat Susanne.

– Nu există soluții simple, a spus Fatima. Copiii ăștia sunt aici pentru că așa vor. Pot să plece oricând. Dar vor să fie împreună și de asta un centru îi atrage. Simt siguranță când sunt împreună cu alții aflați în aceeași situație și care au trecut prin aceleași experiențe. Nu putem să le câștigăm

încrederea decât după multă vreme, dar cu mâncare și un acoperiș deasupra capului ajungi departe.

Prietenele se simțeau epuizate când au ajuns înapoi la hotel. Au cinat în tăcere. Numai la desert au început să vorbească despre întâmplările zilei. Era de la sine înțeles că voiau să ajute centrul condus de Fatima, dar trebuiau să pună la punct un plan.

– Andreasson o să ne ajute, normal, așa cum a făcut și cu celelalte organizații cu care am lucrat, dar deosebirea, în cazul ăsta, e că nu vrem să avem intermediari. Banii trebuie să meargă direct la casa de copii.

Rebecka și-a tăiat trufa de ciocolată în două cu furculița.

– La naiba, ce norocoase suntem, a exclamat Susanne. Ne gândim suficient de des la asta? Sau considerăm că totul e de la sine înțeles și ni se cuvine? Nu facem decât să pretindem mai mult, în loc să fim recunoscătoare? Așa sunt făcuți oamenii?

– Nu știu. Am fost atât de îndurerată de moartea lui Adam, încât n-am simțit că am tras un loz câștigător, a recunoscut Rebecka. Dar în Norvegia s-a întâmplat ceva. E greu de explicat. A fost ca și cum aș fi regăsit o scânteie din ceea ce am fost odată. Oricum, în clipa aia mi-a fost clar că o să-mi petrec restul vieții ajutându-i pe alții și în mod practic, nu numai dăruind bani. Cred că trebuie să fac ceva.

– Ce anume? a întrebat Maggan interesată.

– Nu știu, dar cred că atunci când lucrul ăla o să se ivească, o să știu că asta vreau să fac.

– Dar nu ai proiectul din Mallorca?

– Ba da, dar copiii ăia se descurcă și fără mine. Mă joc, înot, povestesc cu ei, dar au părinți. Nu are nicio importanță dacă sunt acolo, cu ei, sau împart supă săracilor în altă parte. M-aș simți mai importantă în fața unui cazan cu supă decât acolo.

Și-a vârât ciocolata în gură și, în timp ce bomboana se topea, a văzut în fața ochilor cum împărțea mâncare săracilor. Asta înseamnă să faci ceva cu adevărat, s-a gândit ea.

– Bine gândit, a spus Susanne. Și eu ar trebui să fac mai mult decât fac acum. Avem câteva activități de binefacere la hotel, dar se poate și mai mult. Uneori mă gândesc să închid hotelul în fiecare duminică, să primesc acolo oameni ai străzii, care ar putea să mănânce și să facă o baie. Credeți că ar merge?

Maggan s-a gândit puțin.

– Hm... Poate. Nici eu nu fac mare lucru. În loc să coc prăjituri pe care să le mănânc singură, aș putea să le ofer copiilor marocani, care locuiesc pe străzile din Suedia. Întrebarea e dacă li s-a oferit vreodată o plăcintă suedeză cu scorțișoară.

Era ultima seară în Casablanca. Cerul nopții se întindea magic, plin de stele, deasupra lor.

– E atât de frumos, că te dor ochii, a spus Susanne, în timp ce mergeau desculțe prin nisip, cu fustele fluturându-le și cu Sonja în cutiuța de pudră.

Maggan s-a gândit că peisajul era parcă luat din *O mie și una de nopți*. Plaja era luminată de făclii aprinse. Ici și colo, perechi îmbrățișate stăteau pe nisip. Contrastele erau cu adevărat mari în acest oraș. Călătoria era importantă pentru Maggan, simțea asta, chiar dacă încă nu știa în ce fel.

Și-a strâns fusta în jurul pulpelor și a intrat, până la glezne, în apa călduță. A lăsat cenușa să i se scurgă printre degete.

– Mulțumesc, Sonja. O să port mereu cu mine bunătatea, clarviziunea și loialitatea ta. Mi-ai schimbat viața de atâtea ori. Îmi amintesc călătoria noastră cu trenul, când mă îndemnai să vorbesc cu Paul. Și când Anneli era mică și eu voiam să devin educatoare, dar nu știam dacă aveam

destul curaj și putere. Îți amintești cum m-ai convins? Mi-ai spus că, dacă reușeam, nu vei mai folosi niciodată rujul acela roșu-aprins, lucru care mie mi s-a părut o jertfă atât de mare, încât m-am pus pe învățat. Tu ai fost una dintre cele trei nașe ale lui Anneli și ți-ai luat sarcina în serios. Fiica mea e cea mai importantă pentru mine. Tu ai înțeles asta și m-ai ajutat, fără ca eu să trebuiască să ți-o cer. Îmi lipsești atât de mult, Sonja.

Rebecka a rupt plicul. Un bărbat cu un zâmbet plăcut, de la *room service*, a venit și le-a lăsat gustări pe măsuța de la televizor. Rebecka a pus filmul. Susanne, care turna vinul, a strigat de bucurie când a văzut ce era.

– Iubesc filmul ăsta, a spus ea râzând. *Femei în pragul unei crize de nervi* trebuie să fie cel mai bun titlu al tuturor timpurilor. Nu-i așa că l-am văzut împreună cu Sonja la cinematograf?

– Da, îmi amintesc seara aia, a zis Rebecka zâmbind.

– Și eu. Anneli a dormit la o prietenă, iar noi eram atât de incitate după film, încât niciuna dintre noi nu voia să meargă acasă.

– Ne-am dus la Riche? a întrebat Rebecka.

– Da, sau la Café Opera. Când a fost asta? În 1989 oare?

Maggan a ridicat o mână.

– Șșșș... Începe...

A cincea scrisoare

Madrid

Madrid. Iubesc și urăsc acest oraș. „Criză de nervi" e, cu siguranță, expresia care poate să descrie experiența pe care am trăit-o acolo. Aveam multe taine, pe care trebuia să le port singură, și credeam că o să pot să mă descurc, dar când am

rămas gravidă totul s-a schimbat. Ajunsesem într-o situație pe care nu mai puteam s-o gestionez singură.

A fost propunerea mea să ne vedem în Madrid. Am ales locul ăsta pentru că era neutru, pentru mine. Nu mai fusesem niciodată acolo și nici nu trebuia să mă mai întorc acolo vreodată.

Voiam să-i fac o surpriză și să-i spun că o să avem un copil, rodul dragostei noastre, și îmi imaginam că asta avea să-l bucure la fel de mult cum mă bucuram și eu.

Vă întrebați de ce nu v-am spus nimic?

Într-un fel, și eu mă întreb, dar a fost o istorie lungă și complicată și n-am putut să nu mă gândesc că, în cazul ăsta, ar fi trebuit să vă povestesc și despre Julie, pentru că durerea acestei despărțiri a ieșit la suprafață când am înțeles că eram din nou gravidă.

Tocmai împlinisem patruzeci de ani, altcineva decât Luke nu putea să fie tatăl și, din motive lesne de înțeles, nu știam cum avea să reacționeze la auzul veștii. Când ne vedeam, nu trăiam decât unul pentru celălalt și nu ne gândeam niciodată la altceva sau la altcineva. Apoi pleca la familia lui, din New York. Dar acum cum avea să procedeze? Pentru că eu mă hotărâsem. Voiam copilul, cu sau fără Luke.

Maggan, văzusem că tu te-ai descurcat ca mamă singură și știam că voi trei aveați să mă ajutați, dacă ar fi fost nevoie.

Plănuisem deja totul. Cum atelierul avea să devină cameră pentru copil, cum să-mi modific baia ca să fac loc pentru o mașină de spălat rufe și un uscător și cum să-mi fac rost de o casă de vacanță, unde micuțul meu să poată să alerge pe iarbă, nu doar pe asfaltul din oraș.

Am vorbit în Stockholm, cu doctorul meu, care mi-a spus că totul era bine, că aveam să duc la bun sfârșit sarcina, dar că voia să mă monitorizeze atent. Singura mea îngrijorare era că nu știam cât aveam să trăiesc, cu inima mea bolnavă, dar am vorbit cu el despre asta și, pentru prima dată în viața mea, m-am hotărât să mă îngrijesc mai bine. Să mănânc mai rațional, să fac

sport și să nu mă mai ating de alcool și de tutun. Asta îmi mai putea da poate, dar numai poate, încă vreo câțiva ani de trăit.

Am suferit avortul înainte ca Luke să ajungă la mine. Sângele a început să șiroiască și am căzut pe trotuar, chiar în fața apartamentului pe care îl împrumutasem de la unul dintre prietenii mei din Mallorca. Am înțeles imediat ce se întâmpla și inima mi s-a sfâșiat în mii de bucăți, s-a amestecat cu durerea de a o fi pierdut și pe Julie. Totul s-a prăbușit în mine acolo, pe trotuarul ăla. Aproape că nu-mi amintesc deloc zilele din spital, care au urmat. Știu că Luke era acolo, că mi se dădea de mâncare, că primeam medicamente, că mi s-a făcut o completare de avort. Nu știu cât timp am stat internată, dar cred că vreo două săptămâni. Eram într-o stare psihică foarte proastă.

Cum a făcut Luke să stea cu mine atât timp, nu mi-a spus niciodată, dar nu s-a mișcat nicio secundă de lângă mine, iar când m-am externat, am luat o hotărâre. Avea dreptul să știe. Așa că, i-am povestit totul despre moartea părinților mei, că am născut un copil pe care l-am dat spre adopție, despre singurătate, despre banii și despre distracțiile din Paris. I-am povestit despre voi trei și i-am spus că sunteți surorile mele de suflet. I-am spus despre totul, în afară de boala mea. Nu voiam să-l fac să se gândească la ea, mai ales că încă nu era vizibilă. Într-o zi avea să se facă remarcată, dar până atunci mă consideram sănătoasă. Deși fragilă psihic.

Nu se mai întâmplase niciodată până atunci ca alții să aibă grijă de mine, nu-mi permisesem niciodată să mă arăt vulnerabilă într-un fel asemănător, dar acolo, în Madrid, n-am avut de ales. N-am fost niciodată mai aproape de un om cum am fost atunci de Luke. Cum a avut grijă de mine.

Am rămas în oraș șase săptămâni, timp în care am fost nedespărțiți. Eu, care de obicei am atâta nevoie să fiu singură, m-am trezit în situația în care voiam mereu să-mi simt mâna în a lui. Îi eram atât de recunoscătoare pentru că se afla acolo, lângă mine, cu empatie, cu nesfârșită durere pentru copilul

nostru pierdut și cu o fantastică duioșie față de mine și de starea în care mă aflam.

Dacă mă îndoisem vreodată de dragostea lui, am înțeles atunci că n-ar fi trebuit s-o fac.

Dragostea. Era atât de simplu.

Și atât de îngrozitor de greu.

Eram bântuită de adânci sentimente de vinovăție. Nu atât de mult în legătură cu soția lui, căci, pentru ea, nu aveam nicio simpatie, dacă e să fiu sinceră. Nu, nu mă gândeam decât la copiii lui. Și cred că și el făcea asta, chiar dacă nu mi-a spus nimic, de teamă să nu mă rănească.

Orice adiere de vânt din Madrid poate să-mi poarte cenușa cu ea, acolo unde există un sufletel pe care l-am plâns până la moarte și cu care vreau să mă contopesc.

26

Niciuna dintre ele nu mai fusese în Madrid și, după ce și-au aruncat valizele în camera de hotel, și-au luat pantofii de plimbare și au pornit să viziteze orașul, în timp ce vorbeau despre scrisoarea lui Sonja.

– Mă întreb dacă avea greutăți de respirație când era cu noi, a spus Maggan, care vărsase câteva lacrimi în timp ce citeau scrisoarea. Bucuria ei de viață nu era o fațadă, nu-i așa?

– Nu, eu cred că avea o capacitate neobișnuită să-și țină cele două vieți separate, a zis Rebecka. Cu noi era destul de intransigentă, mi se părea. Își trăia viața așa cum voia. Picta, mânca și bea bine, fuma ca un turc. Sonja pe care o cunoșteam noi știa să spună nu. Se servea din ce i se oferea într-un alt fel decât o făceam noi. Îmi amintesc că uneori o consideram nesăbuită, a continuat ea. Trăia ca și cum viața i s-ar fi terminat a doua zi.

– Pe de altă parte, tu te-ai temut întotdeauna de lucrurile pe care ea le trăia în mod curent, așa că nu e ciudat, a spus Susanne.

Rebecka a dat din cap.

– E adevărat. Dar acum mă gândesc că asta a avut legătură cu relația ei secretă cu Luke și cu faptul că știa că era bolnavă.

Susanne a luat-o, ca de obicei, înainte. Voia să găsească un bar bun, unde să se îmbete cu cava, care, susținea ea, era la fel de bună ca șampania.

– Eu am simțit întotdeauna pasiune cu Michael și încă mai simt, dar nu la fel ca înainte, când aproape că mă devasta. Dar tu, Rebecka? a întrebat-o Susanne. Dragostea ta și a lui Adam a fost adâncă în alt fel, nu-i așa?

– Da. Eram teribil de îndrăgostiți unul de celălalt, dar nu trebuia să luptăm decât ca să trecem peste împotrivirea mea. Era cu totul altceva. Prin câte furtuni sentimentale n-o fi trecut Sonja cu bărbatul ăsta! Și fără să ne spună nimic!

– Crezi că se temea de ce am fi spus? Poate că i-am fi zis să-l părăsească, a comentat Maggan.

– Da. Eu, în orice caz, asta aș fi sfătuit-o, a conchis Rebecka.

Dorul de Adam era atât de puternic, încât Rebecka abia dacă putea să meargă dreaptă, dar dorința de a trăi acolo și atunci o făcea să-și îndrepte spatele. Probabil că așa se supraviețuiește, se gândea ea, parcurgând străduțele înguste din *La Latina*. Oare așa a fost și pentru Sonja? Știau că rămăsese orfană devreme, dar Sonja nu insistase niciodată pe subiect. Urmase Belle Arte în Paris, se mutase în apartamentul din Vasastan și începuse să picteze. Nimeni nu se mirase și nu se întrebase cum se descurca singură, fără părinți. Și iubirea... Într-un fel, trebuie să fi fost greu de îndurat, s-a gândit Rebecka. Numai gândul că Luke era căsătorit cu altcineva

făcea relația lor imposibilă. Rebecka a încercat să se gândească la perioada în care Sonja avea patruzeci de ani, dar nu și-o amintea altfel decât înainte. Pierduse un copil, însă nimic din comportamentul ei nu-i trăda drama. Era cumplit să te gândești la asta acum. Și Rebecka se pricepea de minune să-și ascundă sentimentele, totuși asta se vedea pe ea, căci își pierduse pofta de mâncare, devenise interiorizată și se izola de ceilalți. Dar la Sonja nu se văzuse nimic. Vrusese să ascundă starea în care se găsea și reușise.

Susanne s-a oprit brusc și s-a întors zâmbitoare către Rebecka și Maggan.

– Asta-mi place.

În piață, o mulțime de oameni stăteau în jurul unor mese mici. Locul era plin de râsete și de clinchete de pahare ciocnite.

– Aici e perfect, a decis Susanne hotărâtă și a pornit printre mese, până a găsit una liberă. Așezați-vă, a spus ea și și-a tras un scaun.

Era într-adevăr o plăcere s-o vezi acum pe Rebecka, spre deosebire de ziua în care o luaseră din Mallorca, cu doar câteva săptămâni înainte. Pare atât de liniștită, s-a gândit Susanne privind-o. Obrajii i se rotunjiseră puțin, iar culoarea trandafirie le venea de la cava, nu de la fard. Când Susanne a comandat, i-a șoptit chelnerului să umple paharele de fiecare dată când vedea că erau goale.

– Ce bine e! a izbucnit Rebecka. Sunt atât de bucuroasă că m-ați luat cu voi în călătoria asta, pentru că e posibil să-mi fi schimbat tot restul vieții.

S-a aplecat în față.

– Aproape că mă hotărâsem s-o termin cu viața, a șoptit ea.

– Încetează! a exclamat Maggan. Nu-i adevărat ce spui!

A privit-o neliniștită.

Rebecka a dat din cap.

– Ba da. Am un flacon cu somnifere, lângă pat, a explicat ea liniștită. Mai rămânea să mă hotărăsc când să le iau.

Susanne a întins mâna și și-a pus-o peste cea a lui Rebecka.

– Sunt atât de fericită că te-am convins să vii cu noi! Nu numai pentru că se pare că ți-am salvat viața, ci și pentru că și tu ne-ai salvat-o pe a noastră, în groapa din Norvegia. Maggan și cu mine n-am fi putut niciodată să ieșim singure de acolo.

– Dar nici eu n-aș fi putut să ies fără voi, așa că putem să stabilim, o dată pentru totdeauna, că avem nevoie unele de altele.

– Gata acum, a zis Maggan printre sughițuri și a luat de pe masă un șervețel, cu care și-a șters ochii. Încetați să mai fiți așa de drăgălașe, pentru că simt că nu mai rezist mult.

– Dar atunci cum vrei să fim? a pufnit Susanne.

– Așa cum sunteți de obicei. Tăioase și bătăioase una cu cealaltă. Nu ca două mieluțele, ca acum. Sau, în altă ordine de idei, nu știu, cred că încep să mă amețesc, a anunțat ea și i-a zâmbit cu lacrimi în ochi chelnerului, care le umplea din nou paharele.

Rebecka a arătat către paharul ei și l-a rugat să-l umple și pe acela. Apoi l-a ridicat în fața prietenelor, care le-au ridicat și ele imediat pe ale lor.

– Pentru ce închinăm? a întrebat ea.

– Pentru noi? Pentru Sonja? Pentru viață? Sunt multe lucruri pentru care ar trebui să fim recunoscătoare, a spus Susanne.

Volumul muzicii a crescut în bar și în jurul lor lumea a început să se ridice de la mese.

– Ce se întâmplă? a spus Susanne. Nici măcar n-am plătit.

Vecinul de masă i-a zâmbit și i-a întins mâna. Susanne a făcut o grimasă către celelalte femei, înainte să se ridice și să înceapă să se miște pe ritmul muzicii.

– Spune că vrem nota, i-a strigat ea lui Maggan. Se pare că piața se transformă în discotecă.

Până la urmă, toată lumea a ajuns să danseze. Mesele și scaunele au fost trase la o parte, paharele sparte, după obiceiul locului, sacourile dezbrăcate. Susanne, Maggan și Rebecka și-au ridicat mâinile către cer, la fel ca toți ceilalți. Când Bee Gees s-au auzit în difuzoare, au început să țipe de fericire și să danseze ca în tinerețe, în anii '80, la Café Opera din Stockholm. Transpirația șiroia pe ele, Maggan râdea în hohote și arăta către piciorul bolnav, dar fără să se așeze, iar Rebecka continua să danseze cu un zâmbet larg pe față.

Ce m-aș fi făcut fără ele, s-a gândit Susanne, care simțea că nu se mai putea ține bine pe picioare. Rebecka, Maggan și Sonja. Ce noroc avusese că le întâlnise când era tânără și că erau în continuare cele mai bune prietene ale ei.

Maggan și-a mișcat încet capul, să vadă dacă durerea mai era acolo. Era. La fel de intensă. Cea mai mică mișcare era dureroasă și femeia gemea cu voce tare. Când fusese mahmură ultima dată? Că fusese împreună cu aceleași persoane, știa. Uneori se simțeau atât de bine, încât pierdeau măsura. Asta se vedea întotdeauna în ziua următoare.

Și piciorul drept îi pulsa îngrijorător. Probabil din cauză că țopăise în piață. Mișcările mai liniștite ar fi fost mai înțelepte, pentru corpul ei încercat.

Dumnezeule, ce penibil! Trei femei de peste cincizeci de ani, care au turnat în ele cava fără nicio măsură. Asta avea să fie ultima dată când bea vin spumant. Din clipa asta avea să bea numai apă. Niciodată alcool. Era clar ce avea de spus corpul ei pe subiect.

A ridicat telefonul pus la încărcat pe noptieră. Zece și jumătate. Nu mai dormise atât de mult de ani buni. A

văzut că Anneli sunase la nouă și că Maggan se hotărâse s-o sune de îndată ce sorbise câteva înghițituri de cafea.

S-a ridicat cu multă grijă, dar asta n-a ajutat-o prea mult. Capul nu avea să-i treacă decât în ziua următoare, atât își mai amintea de ultima dată când băuse mai mult decât ar fi trebuit. Cu o zi înainte văzuse un fierbător de apă lângă garderob și a început să se deplaseze cu greutate către el. Pliculețele cu cafea instant erau puse îngrijit alături, într-o cutie. Cu ceașca aburindă în mână, s-a așezat pe canapeaua de la geam, cu telefonul în mână. Pe fereastră nu se vedeau decât acoperișurile caselor. Era ciudat că ele se deosebesc atât de mult de la o țară la alta, s-a gândit ea și a apelat numărul lui Anneli.

– Bună, fetițo, bătrânica asta răgușită e mama ta. Ce ai pe suflet?

– Bună, mamă. Ce faceți? Ai vorbit cu tata?

– Am schimbat doar câteva cuvinte ieri. Noi suntem bine. Suntem în Madrid și nu știm unde o să plecăm mai departe. Ce fac nepoții mei? Le e dor de bunica?

– Întotdeauna. Întreb de tata pentru că cred că a cumpărat *La Sonja* din Paris și nu mi-a spus niciun cuvânt despre asta. Zilele trecute am udat florile în apartamentul vostru și chiar atunci a sunat JP și mi-a spus că afacerea e gata. Nu știa că tata nu ne-a zis nimic...

– Stai puțin! a sărit Maggan.

A făcut o grimasă și și-a dus mâna la cap. Durerea pulsa cu regularitate.

– Nu am mintea chiar atât de clară în clipa asta, așa că ia-o de la început, mai rar. Paul a cumpărat înapoi *La Sonja*? Dar el locuiește în Farsta acum.

– Da, știu, a zis Anneli. Tocmai asta e ciudat. Dar puteți să vă mutați înapoi în Paris, dacă vreți, a adăuga ea repede. Numai că aș vrea să știu dacă și când părinții mei au de gând să părăsească țara.

– Celălalt părinte nu știe cu ce se ocupă primul, a declarat Maggan cu mânie în glas, dar îți promite că va afla.

27

Michael nu dormise prea bine în ultimele nopți. Gândurile i se învârteau mereu în jurul aceluiași lucru: ar fi trebuit să fi fost mai înțelept. Cum putuse să fie atât de nechibzuit? Să seducă o colegă sau, în cazul ăsta, să se lase sedus era un lucru grav, cu atât mai grav cu cât era vorba despre cineva aflat într-o poziție inferioară pe scara ierarhică față de a lui.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva și era nevoit să se gândească în ce direcție o luase după o asemenea greșeală de neiertat. Era o catastrofă, din mai multe puncte de vedere, și cel mai mult ar fi vrut acum să-și tragă plapuma peste cap și să n-o mai dea niciodată la o parte. Dar nu putea. Trebuia să ia taurul de coarne. Și să-i povestească totul lui Susanne.

Îl sunase pe Paul și îl trezise în toiul nopții, dar îl rugase să nu-i spună nimic lui Maggan. Paul i-a răspuns că avea atâtea secrete în clipa aia, încât unul în plus sau în minus nu mai avea nicio importanță. Apoi i-a zis lui Michael că îi părea rău de situația în care se afla și că putea să-l sune ori de câte ori simțea nevoia să discute cu cineva.

Fără vreun entuziasm pentru activitățile zilei, Michael a ales una dintre cămășile albe, care atârnau într-un șir lung în garderob. O cravată gri a decis nota în care ziua avea să se desfășoare.

S-a îmbrăcat fără să se uite în oglindă. A refuzat să-și întâlnească propria privire. Barba pe care o lăsase să crească în ultimele săptămâni era la locul ei și nu necesita îngrijiri speciale.

Era o mizerie că se culcase cu o colegă și cu atât mai grav cu cât Susanne nu avea să accepte asta. Dar cel mai groaznic era că nu voia să devină tată.

Dar cum să trăiești știind că undeva există un copil fără tată, pe care l-ai conceput tu însuți? Cum putuse să dea dovadă de atâta amatorism, încât să nu se retragă la timp? Dumnezeule, doar învățase asta încă din adolescență. Nu putea să dea vina pe alcool. Prezervativ, iar dacă n-ai unul la îndemână, retrage-te la timp – era ceva care-i intrase în sânge, numai că trecuseră mulți ani de când nu se mai gândise la o astfel de problemă.

– Și un avort... Te-ai gândit la asta? o întrebase pe Camille.

– Sigur că m-am gândit, îi răspunsese ea. Dar nu vreau unul. Vreau să am copilul nostru și, dacă tu nu vrei, e treaba ta. N-ar fi trebuit să te culci cu o subalternă, nu-i așa, Michael?

Michael nu a răspuns când Susanne l-a sunat. Era prima dată când o convorbire cu ea nu-i făcea plăcere. A lăsat robotul să răspundă, ca să afle ce voia Susanne. Îi era greu să-i audă vocea.

Nu l-ar fi iertat niciodată pentru asta. Și chiar dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi înțeles legătura ocazională, era pe drum un copil de care, într-un fel sau altul, trebuia să aibă grijă. Camille se arătase dispusă să se mute în Londra, dar numai gândul la asta îi făcea rău.

Pe la jumătatea zilei și-a anunțat personalul că avea o indigestie, a plecat acasă, în Hampstead, și s-a dezbrăcat de costum. Și-a pus un tricou, o pereche de jeanși uzați, s-a așezat pe canapea, a dat drumul la televizor și a început să butoneze canalele.

O asemenea angoasă nu mai simțise niciodată până atunci. Era ca un pumn în plex și îl chinuia fără încetare,

până l-a făcut să se culce încovrigat. Se afla într-o situație fără ieșire. Cu totul și cu totul imposibilă.

Nu era obișnuit cu asta. Michael lua întotdeauna taurul de coarne și rezolva totul. Dar acum nu putea. De data asta, soarta lui stătea în mâinile altcuiva.

În Paris, Paul făcea o plimbare ca să-și limpezească gândurile. Avea o idee, dar nu știa încă dacă putea să fie pusă în practică sau nu. În cursul zilei stabilise o întâlnire cu un arhitect, care avea să-i spună în ce măsură clădirea putea să fie reconfigurată așa cum voia el.

Evita să se gândească la faptul că nu-i spusese nimic lui Maggan. Ea avea problemele ei cu călătoria și proiecte mult mai importante cu care să-și bată capul. În orice caz, asta era scuza de care se servea ca să scape de explicații. Își promisese s-o sune și să-i povestească totul după ce avea să afle părerea arhitectului.

Îi simțea lipsa lui Adam. Cel mai bun arhitect din câți cunoscuse și cel care le refăcuse apartamentul din Paris, pe care Maggan îl moștenise de la Sonja, hotelul din Londra și casa lui Susanne din Notting Hill. Ca să nu mai vorbim de casa din Mallorca, unde Adam se îndrăgostise de Rebecka. Adam le fusese prieten tuturor și Paul ar fi dorit să-l aibă acum ca expert. Adam s-ar fi aruncat cu mult entuziasm într-un asemenea proiect.

Paul se întreba ce-ar fi spus Sonja despre ideea lui. Când conduceau împreună restaurantul, el era șeful bucătăriei, iar ea nu se amesteca niciodată în treaba lui. Dar se îngrijea cu atenție ca în salonul de mese să fie întotdeauna o atmosferă intimă și primitoare, iar el lăsase cu toată inima această sarcină în seama ei. De două sau de trei ori pe an, Sonja venea în Paris și, de fiecare dată, îi spunea că adora restaurantul lor.

Da, lui Sonja i-ar fi plăcut planurile lui. Era sigur de asta.

Numai după întâlnirea cu arhitectul, care s-a dovedit a fi optimist, Paul s-a gândit că ar trebui să-l implice și pe Michael. De ce nu-i venise ideea asta până atunci?

– Vino în Paris, i-a spus el vesel la telefon. Vino și lucrează cu mine.

Michael a izbucnit în râs.

– În restaurantul tău?

– În hotelul meu.

– Acum nu înțeleg ce vrei să spui.

– Am cumpărat toată clădirea. În afara restaurantului, fac și un hotel.

– Glumești? E un proiect enorm. Știi în ce te bagi?

– Nu, habar n-am, dar cred că tu ai. Dă-ți demisia. Vino aici. Poți măcar să te gândești la propunerea mea?

Paul era într-o stare de bună dispoziție când Maggan l-a sunat. Arhitectul îi dăduse câteva idei excelente, iar Michael îl sunase din nou și-și declarase entuziasmul în legătură cu propunerea lansată de Paul. Îi surâdea ideea să lucreze împreună.

– Iubito, cum îți merge?

Și-a auzit propria voce sunând puțin forțat.

– Întrebarea e cum îți merge ție, a răspuns ea cu răceală în glas.

Draga lui Maggan nu era niciodată distantă. Paul s-a simțit cuprins de panică. A înțeles imediat că Maggan știa. Și-a dres vocea.

– Ce vrei să spui?

– Se zvonește că rămâi în Paris. Că ai cumpărat înapoi *La Sonja*. Fiica ta m-a sunat și mi-a povestit.

Era lovitura de care Paul avea nevoie ca să revină la realitate. Ce făcuse? Era nebun? Nu se gândise nicio clipă la familia din Farsta. Se îmbătase doar cu ideea de a conduce restaurantul din nou.

– Maggan, eu...

Ea l-a întrerupt.

– Deci e adevărat?

Auzea că era furioasă. Maggan nu ridica niciodată vocea, așa cum făcea acum. Paul nu mai știa ce să spună.

– Răspunde, la naiba! a strigat ea.

Atunci el a închis telefonul. Un bărbat știe când nu are nimic de spus în apărarea lui și, brusc, Paul a înțeles ce vrusese Michael să spună cu trasul plăpumii peste cap.

28

– Vrei să te duci acasă, să rezolvi situația cu Paul? a întrebat Rebecka.

Stăteau toate trei în camera lui Maggan și puneau țara la cale.

– Nu, nici vorbă. Nu vreau să-l văd acum, pentru că s-ar putea întâmpla să-l bat, a răspuns Maggan.

– Bine. Pentru că trebuie să găsim un loc frumos pentru cenușa lui Sonja, a zis Rebecka hotărâtă. Locul ăsta are un alt fel de importanță pentru ea, față de celelalte, așa că veniți cu propuneri.

Susanne și-a deschis calculatorul.

– Să căutăm pe Google. Unde credeți că ar fi mai potrivit? Într-un parc?

Celelalte două s-au așezat fiecare de câte o parte a ei, pe canapea, în vreme ce Susanne căuta parcuri în Madrid.

– Ăsta? Teleférico de Madrid?

Maggan s-a lăsat pe spate.

– Încă nu pot să judec cu claritate, așa că hotărâți voi. Eu fac ce spuneți, atât timp cât împrăștiem cenușa în Madrid.

– Bine, pentru că există un teleferic. Uită-te la poza asta: are și ferestre pe care poți să le deschizi. Am putea s-o împrăștiem deasupra orașului. N-ar fi perfect?

Maggan și-a îndreptat din nou spatele.

– Pentru nimic în lume! a exclamat ea aproape strigând. Nu mă urc în așa ceva nici în ruptul capului! Îmi pare rău. Sub nicio formă.

Rebecka nu a spus nimic. Nu suferea de fobia asta și putea să se urce într-o cabină de teleferic, dar, dacă lui Maggan îi era frică, o înțelegea.

– Pentru Sonja. Ea a vrut să fie purtată de vânt, a implorat-o Susanne.

– Nu, a declarat Maggan. O dată sunt și eu hotărâtă într-o privință și trebuie să mă asculți. Nu.

– Ești lașă, a bombănit Susanne.

– Gata, a zis Rebecka. Dacă Maggan nu vrea, găsim alt loc. Trebuie să mai existe un parc frumos. Prin care să putem doar să ne plimbăm.

Susanne a ridicat din umeri.

– OK. Ăsta?

Le-a arătat fotografiile cu un parc din centrul orașului și, după ce ele au acceptat, a închis calculatorul.

– Dar nu începem ceremonia înainte să fi mâncat niște tapas.

– Sunt de acord, a zis Rebecka. O să ne emoționăm toate, așa că e mai bine să mâncăm înainte.

Aromele de mâncare din restaurant au dus-o pe Susanne cu gândul la insulele Canare, unde fusese, ca stewardesă, de mai multe ori.

– Eu vreau un pahar cu vin roșu. Mai vrea cineva? a întrebat ea, după ce farfurioarele au venit la masă, una după alta.

Îi plăcuse meseria de stewardesă. Se obișnuise în cele din urmă să se trezească la patru dimineața, pentru ca în ziua următoare să se culce la aceeași oră. În primii ani, atât ea, cât și colegele ei băuseră vin roșu și dansaseră pe mese în fiecare noapte petrecută într-o altă țară, dar, după ce

trecuseră de treizeci de ani, se liniștiseră. Au început să-și întemeieze familii și, chiar dacă Susanne n-a tânjit niciodată după așa ceva, viața ei s-a schimbat când colegele de serviciu nu i-au mai ținut isonul. Ultimii ani au fost greu de suportat. Nu mai era același serviciu comod ca atunci când începuse, pe la mijlocul anilor '80. Oferta lui Sonja, de a deschide un hotel în Londra, a venit, într-adevăr, în ceasul al doisprezecelea, s-a gândit ea și a vârât în gură un crevete în ulei, cu aromă de usturoi.

– Trebuie să mai comandăm, a spus ea și a început să se uite după chelner. Mâncarea asta nu-mi ajunge decât mie.

– Mie nu mi-e prea foame. Nu pot să înțeleg cum de Paul a cumpărat *La Sonja* fără să mă întrebe, a zis Maggan cu o voce pierdută.

– Ce te gândești să faci? a întrebat-o Susanne

– Nu știu. O să văd când ajung acasă.

– Poate e bine că o să treacă puțin timp. O să capeți o altă perspectivă asupra situației.

– Da, poate.

– Poftim! Papas con mojo. Trebuie totuși să mănânci un pic, a intervenit Susanne și i-a întins farfuria cu cartofi. Eu nu mâncam decât asta în Canare.

– Sunt incredibil de buni, a spus Rebecka și și-a pus câțiva pe farfurie.

– Cât de des mănânci tu tapas în Mallorca? a întrebat-o Susanne și a suflat pe cartoful fierbinte din furculiță.

– Prea rar. Nu merg aproape niciodată la restaurant. Adam și cu mine obișnuiam să gătim împreună, iar după ce el a murit, Rafaela a încercat să mă hrănească. O s-o întreb dacă poate să mă învețe să-i pregătesc și eu așa.

Maggan a pus jos furculița fără să se fi atins de mâncare.

– Mănânc mâine, a decis ea.

Parcul era unul dintre cele mai mari din oraș, dar în zilele de lucru trebuia să fie destul de liniștit, le-a spus

chelnerul. După ce au plătit, omul le-a condus până la ușă și le-a arătat direcția în care trebuiau s-o ia.

– Intrarea e acolo. Se vede de aici.

N-au trebuit să meargă prea mult ca să găsească grădina de trandafiri. Au intrat tăcute pe o alee cu arcade și tufe enorme de trandafiri englezești de toate culorile, înainte să se oprească sub doi chiparoși înalți.

Când se pregăteau să spună câteva cuvinte, Maggan a izbucnit în plâns. Îi era milă de Sonja, care pierduse copilul. Nici măcar nu putea să-și imagineze cât de dureros trebuia să fi fost. Sonja ar fi putut să fie o mamă minunată.

Dacă Anneli ar fi putut să aleagă, ar fi locuit la fel de des la Sonja, ca la Maggan, și asta era nota cea mai mare pe care puteai s-o primești de la un copil de cinci ani. Din când în când, Sonja mergea în Farsta, o lua pe Anneli și făceau împreună „lucruri ca fetele", la care Maggan nu avea voie să participe. Anneli dormea în atelierul lui Sonja și venea acasă cu creații proprii, pictate în ulei – culorile probabil că erau usturător de scumpe. Pe vremea aia, nimeni nu știa că Sonja avea bani să cumpere oricâte culori voia.

Maggan își imagina cum micuța Anneli se cățăra pe genunchii lui Sonja, se culca pe umărul ei, încrezătoare și iubită, și această imagine a făcut-o pe Maggan să-și piardă cuvintele printre sughițurile de plâns. Susanne s-a văzut nevoită să continue. Maggan n-a mai fost în stare să spună nimic de data asta. Câtă durere poate un om să poarte în suflet? Sărmana, sărmana Sonja!

Înainte să plece, Maggan a sărutat trunchiul noduros al chiparosului, și-a așezat mâna pe el și s-a întors către prietenele ei. În timp ce se îndreptau îmbrățișate, cu pași lenți, către ieșirea din parc, au hotărât să revină cândva la acel copac.

La hotel le aștepta același pachet pe care se obișnuiseră să-l primească la vremea unei noi călătorii.

Rebecka l-a deschis și a scos filmul. Camera de hotel nu avea niciun DVD player, așa că au trebuit să se înghesuie în fața calculatorului lui Susanne.

Rebecka le-a privit întrebătoare.

– Înțelegeți unde o să mergem? Eu n-am văzut filmul ăsta.

– Ah, e *Mireasa e iubita mea!*, o comedie romantică. Eu l-am văzut. E bun, a răspuns Maggan. Bănuiesc că trebuie să mergem la New York. Ah, exact ce-mi trebuia acum!

A șasca scrisoare

Isle of Skye

Ați remarcat colina castelului și competiția din film? Scenele astea au fost filmate în vechea locuință a familiei mele, Dunvegan Castle. Familia mamei e un clan simpatic, de pe Isle of Skye, din Scoția, iar castelul e reședința mandatarului.

Acum stră-strănepotul surorii stră-străbunicului e castelan acolo, cred. Eu nu am niciun contact cu ei, de fapt, dar am fost la câteva reuniuni de familie de-a lungul anilor. Suntem câteva sute de MacLeod în lume. E un clan de viță veche, cu care nu am legături prea apropiate. Mama nu a avut frați, ci a fost, exact ca mine, singură la părinți.

Când eram mică, bunicul și bunica veneau des să ne viziteze acolo unde ne găseam ocazional. Bunica avea rădăcini nobile, iar bunicul venea din clanul care deținea castelul pe care l-ați văzut, dar oameni mai modești și mai amuzanți ca ei, mai rar. Era cu adevărat zi de sărbătoare în familia Gustavsson când soții MacLeod veneau în vizită. Presupun că mama a moștenit de la ei viziunea optimistă asupra vieții, pentru că nu aveau niciodată ceva negativ de spus. Pe mama au făcut-o târziu – bunica avea peste patruzeci de ani când a născut-o –, lucru care a fost aproape un scandal atunci, la începutul anilor '30. Dar bunicului și bunicii

nu le-a păsat. O adorau pe mama și, când ea s-a căsătorit și m-a avut pe mine, fericirea lor a fost totală. Au murit la un interval de câțiva ani unul de celălalt – eu aveam zece ani atunci – și mama a moștenit totul, dar a vândut majoritatea clădirilor de pe Isle of Skye, deoarece noi locuiam în Stockholm. Eu le-am vândut pe ultimele, pe la sfârșitul anilor '80.

Am simțit singurătatea foarte acut în Scoția, după moartea mamei. Îl cunoșteam pe bătrânul Andreasson, dar, din familie, nu mai exista aproape nimeni. De asta m-am întors în Paris imediat după înmormântare.

Știți că mama și tata locuiau în apartamentul ăla mare, de la ultimul etaj al casei din Vasastan. Când, în cele din urmă, m-am mutat înapoi în Stockholm, Andreasson a propus să iau apartamentul de la parter. Era mai mic și i se potrivea unei femei singure, spre deosebire de apartamentul enorm al părinților. Îi sunt recunoscătoare bătrânului avocat. El a avut grijă de mine și a înțeles întotdeauna de ce aveam nevoie. Voiam să fiu ca oricine altcineva. Nu o fată bogată, într-un apartament luxos, care și-ar fi speriat prietenii.

Din ziua în care v-am întâlnit pe voi nu m-am mai simțit niciodată singură. Vreau să știți asta.

Am avut nevoie de timp, eu și Luke, să ne revenim după ceea ce s-a întâmplat în Madrid. Convorbirile noastre au luat o altă formă. Înainte eram plini de speranță. Acum eram amândoi sceptici cu privire la viitor. Nimic nu ne ieșise. Dar niciunul dintre noi nu voia să renunțe, iar asta ne făcea să mergem înainte. Pur și simplu, nu puteam să renunțăm unul la celălalt. N-am spus-o niciodată cu cuvintele astea, dar cred că niciunul dintre noi nu îndrăznea. Ne temeam că, într-o zi, aveam să fim pedepsiți pentru dragostea noastră. Privirea lui spunea asta și cred că și a mea.

Dar anii au trecut. Continuam să ne întâlnim când aveam prilejul, iar când am primit biletele de la el m-am bucurat nespus. În sfârșit, puteam să contemplu frumusețea din Isle of

Skye – cea despre care mama îmi vorbise atât de des – și, în plus, aveam să fiu însoțită de bărbatul pe care îl iubeam.

Luke a închiriat o mașină. Nu-i era ușor să conducă pe partea stângă, dar s-a obișnuit repede și am pornit-o fericiți și îndrăgostiți de-a lungul coastei de vest.

Am tras la un B&B și, pentru mine, căsuța aia a fost cea mai minunată locuință din viața mea. Personalul ne numea „doamnă" și „domnule", iar eu savuram totul și mă prefăceam că era adevărat. Când eram împreună eram căsătoriți și eu am închis ochii, mi-am pus inelul pe degetul pe care trebuia și am colindat așa Scoția, în pielea doamnei Danes, în vârstă de patruzeci și cinci de ani. Mă simțeam rușinos de bine. Am vizitat toate locurile despre care îmi vorbise mama și am pus flori pe mormintele bunicilor. Am vizitat Dunvegan și am fost primită acolo ca o fiică pierdută și regăsită.

Luke era drogul meu, aerul meu, corpul meu. În preajma lui, totul era treaz în mine și asta era o motivație căreia nu puteam să-i rezist.

Nu știu dacă v-ați înfiorat vreodată la atingerea buzelor unui bărbat, dacă ați vibrat sub mâna lui mângâietoare. Dacă v-ați simțit vii sub greutatea corpului lui. Dacă ați avut impresia că nimic nu e mai important decât asta, că orice altceva încetează să mai existe. Că atunci când ajungeți la orgasm, o faceți împreună, fără să știți unde se termină unul și unde începe celălalt.

Ca să ajungi aici trebuie să fi suferit, iar noi suferiserăm.

Ne iubeam până la sfâșiere. Nu aveam nicio măsură care să ne spună cât e de-ajuns. Despărțirile erau atât de intense fizic, încât eram nevoiți să plecăm fiecare în drumul lui cu vânătăi, cu zgârieturi și cu urme de mușcături. Ne sfâșiam și ne vindecam unul pe celălalt, rând pe rând.

La început am crezut că e doar pasiune, dar la sfârșitul călătoriei în Scoția, când eram pe drumul înapoi, către realitate, am înțeles că era și disperare. Ne aparțineam pentru totdeauna, dar nu

puteam să ne întâlnim niciodată, pentru că Luke era căsătorit cu o altă femeie. Deși ne comportam ca o pereche obișnuită, nu eram.

Luke voia să divorțeze de soția lui, dar eu m-am opus. Nu puteam să fiu cea pe care copiii lui s-o urască tot restul vieții.

Atunci ne-am certat prima dată cu-adevărat.

Totuși n-am crezut niciodată că relația noastră avea să se schimbe. Credeam că aveam să continuăm cu clipele noastre de fericire, care întrerupeau din când în când cotidianul. Viața lui din New York. Viața mea din Stockholm.

N-am fost niciodată atât de fericită ca în zilele alea, când m-am numit doamna Danes.

Împrăștiați-mi cenușa aproape de părinții mei, care sunt înmormântați împreună cu bunicii, în cimitirul Kilmuir. E cel mai frumos cimitir pe care l-am văzut vreodată.

29

– Mă gândesc să iau trenul rapid către *Hyatt* și să fac amor cu Michael, a anunțat Susanne după ce meditase la acest aspect pe parcursul șederii în Madrid.

Mai erau șase ore până la următorul avion către Scoția și socotise că n-ar fi fost nicio problemă să ajungă la *Hyatt* și în patul lui Michael, apoi să se întoarcă la timp.

– Dar apuci? a întrebat Maggan îngrijorată.

– Bineînțeles, nicio problemă.

Susanne a zâmbit larg.

– Vă trimit un sms când sunt în Heathrow Express.

Le-a făcut un semn de bun-rămas cu mâna și a rupt-o la fugă spre ieșire.

Poate că scrisoarea lui Sonja o făcuse să-l dorească, pentru că nu era obișnuită să i se facă dor de cineva.

Dar hotărâseră să se vadă din nou, iar acum nu mai putea să aștepte.

– Bună! E înăuntru? i-a strigat ea recepționerei, trecând cu pași repezi pe lângă ea și îndreptându-se către lifturi.

– Sigur, îl anunț că vii.

– Nu, nu, am un card de acces și vreau să-i fac o surpriză, a strigat Susanne înainte ca ușile liftului să se închidă.

În fața biroului a simțit că era emoționată. Ce ridicol! Știa doar că el se va bucura. Așa că a deschis ușa și a intrat. Înăuntru se afla asistentul lui, dar Michael nu era acolo.

– E undeva, pe etaj? l-a întrebat ea.

Asistentul a dat din cap.

Susanne a ieșit din nou și a mers repede de-a lungul coridorului, către apartamentul privat al lui Michael. Chiar înainte să ajungă în fața ușii, o femeie a ieșit de acolo.

Susanne s-a crispat. Cine era? Ce făcuse în camera lui Michael?

– Unde e Michael? a spus Susanne când a ajuns în dreptul ei.

Femeia a făcut un semn cu capul către cameră.

– Acolo, înăuntru, a răspuns ea și a întins mâna. Eu sunt Camille, a adăugat, ca și cum Susanne ar fi trebuit s-o cunoască.

Susanne a dat scurt din cap, dar n-a luat mâna femeii.

– Bună! Eu sunt Susanne.

Se uita la ea cu sprâncenele ridicate a mirare.

– Ei, iartă-mă, a spus ea, când a văzut că individa nu se dădea la o parte.

A încercat să zâmbească firesc când această *Camille* a făcut, în sfârșit, un pas într-o parte. A deschis ușa cu cardul și a închis-o cu grijă după ea.

Din baie, apa de la duș se auzea curgând. A intrat înăuntru fără să bată la ușă, s-a dezbrăcat și a dat la o parte ușa glisantă aburită a cabinei de duș.

– Ce spui despre o partidă rapidă de sex? a zis zâmbind.

Michael părea să nu-și creadă ochilor. Văzând că nu spune nimic, Susanne a intrat lângă el, a luat sticla cu gel de duș, și-a umplut palmele și a început să-l maseze peste tot.

El i-a luat mâinile.

– Dumnezeule, ce mă bucur să te văd! Dar cum... Când... Eu credeam...

Zâmbea larg și scutura din cap.

Susanne și-a lăsat capul într-o parte.

– Șșș..., a zâmbit ea. Nu am decât o oră la dispoziție. Apoi trebuie să mă întorc la Heathrow.

Și-a apăsat buzele de bărbia lui și l-a adulmecat ușor.

– O oră, iubitule. Fă dragoste cu mine.

S-a ridicat pe vârfuri ca să ajungă la buzele lui.

Acum era grăbită. Nu avea vreme să stea de vorbă cu el. În timp ce Susanne își punea jacheta cu motiv de leopard peste tricou, i-a întâlnit privirea amuzată.

– Camille, a zis ea încheindu-și catarama de la pantofii cu toc. Trebuie să vorbim despre ea?

– Cum...?

– Femeia pe care am întâlnit-o în ușă. Părea să creadă că știu cine e și asta m-a iritat puțin, l-a întrerupt Susanne.

S-a ridicat și, îndreptându-se spre el, și-a strâns părul umed într-o coadă de cal.

– Trebuie să fug, a anunțat ea. Vorbim mai târziu. OK?

– OK.

S-a lăsat pe spate, pe bancheta taxiului. Michael e într-adevăr un amant divin, s-a gândit ea, jucându-se cu catarama genții. Știa exact ce voia ea. Cât de duios voia să fie mângâiată și cât de brutal voia să fie posedată. Michael avea o totală siguranță de sine când ajungeau la sex. Ea, la fel. Sau se stimulau reciproc.

Numai după ce a ajuns la aeroport și a recapitulat în gând fiecare detaliu a întâlnirii din baie, s-a gândit din nou la acea femeie.

Eu sunt Camille.

Michael nu-i răspunsese la întrebarea dacă trebuiau să vorbească despre ea și un sentiment neplăcut a cuprins-o pe Susanne, în timp ce mergea către poarta de îmbarcare. Dar, cu siguranță, nu era decât o închipuire. Michael era sincer, întotdeauna fusese așa. Dacă ar fi fost ceva cu acea femeie, despre care ar fi trebuit să-i povestească lui Susanne, ar fi făcut-o.

– Vreți să știți ce-am făcut? a întrebat Susanne când a ajuns la poartă și s-a prăbușit pe unul dintre fotoliile din sala de așteptare.

– Probabil că nu, a bombănit Maggan, cu nasul într-o carte.

Rebecka stătea alături, cu căștile pe urechi, și părea să nu fi băgat de seamă că Susanne se întorsese.

Susanne citea rar cărți. Putea să asculte câte una înregistrată pe CD, dacă acțiunea era suficient de antrenantă, dar nu o încântase niciodată ideea de a duce cu ea o carte de hârtie, cu subiect grav. Nu, lectura nu era deloc ocupația ei preferată. Și când ar fi avut timp să citească? Spre deosebire de prietenele ei, Susanne avea o muncă grea. Asculta câteodată în căști, pe CD, câte un roman, când se deplasa de la serviciu către casă, dar asta era tot.

Când personalul de îmbarcare a sosit, s-a ridicat imediat. Neliniștea care o cuprinsese nu-i mai dădea pace.

Eu sunt Camille.

Ar fi vrut să nu se mai gândească la asta.

Maggan nu putea să se concentreze la cuvintele din carte. Era furioasă și în asta găsea o forță căreia nu i se putea împotrivi. Acum înțelegea exact despre ce vorbise

Rebecka, când îl lovise pe bărbatul de pe vaporul către Hawaii atât de tare, încât îl făcuse să cadă în genunchi. Rebecka căpătase o oarecare tărie sufletească după acest episod, iar Maggan nu se simțea la fel de lipsită de inițiativă cum obișnuia să fie.

Totul a fost întotdeauna OK pentru ea. Nu contrazicea niciodată pe nimeni, ci lăsa totul să treacă. Pentru liniștea sufletului, spunea ea. Și deoarece controversele o speriau, pentru că nu știa niciodată unde puteau să ducă. Dacă ea și Paul se certau vreodată, disputa se sfârșea întotdeauna cu o tristețe imensă, care îi cuprindea pe amândoi și care făcea ca incidentul să dispară. Atunci se simțeau datori să aibă grijă de lacrimile celuilalt.

O singură dată nu putuse să discute cu Paul. Atunci când Maggan îi spusese de Anneli și când bărbatul aflase că avea o fiică pe care nu o întâlnise niciodată. Nu-i mai răspunsese la telefon mai multe săptămâni. Fusese cearta cea mai gravă. Tăcerea lui fusese la fel de eficientă ca și când ar fi strigat la ea.

În timp ce aștepta avionul următor, a căutat un loc liniștit, unde să poată să discute cu el, dar, când l-a întrebat din nou ce fusese în mintea lui, Paul i-a închis telefonul. Asta a înfuriat-o. Cum a putut să facă așa ceva? Și-a îndesat cartea în geantă.

– Nu vreau să simt furie în clipa în care ne vom lua rămas-bun de la Sonja, a spus Maggan, când s-au așezau pe locurile lor în avion. Așa că lăsați-mă să mă liniștesc și să dau problema asta la o parte, până o să mă văd cu trădătorul.

După ce a rostit această scurtă comunicare, a tăcut și și-a privit fix prietenele.

– Ce infamie, a spus Susanne, accentuând cuvântul.

– Chiar că nu înțeleg ce a fost în capul lui, a zis și Rebecka.

– Sunteți neprețuite, a comentat Maggan mulțumită și a inspirat adânc, înainte să-și pună centura de siguranță.

Acum, când prietenele îi țineau isonul, putea să răsufle ușurată, să-și uite furia și pe Paul. Cel puțin, pentru moment.

30

– Eu conduc, a anunțat Susanne, când erau pe drum către biroul firmei de închirieri de mașini.

Conform instrucțiunilor pe care le primiseră de la firma de avocați, de data asta trebuiau să-și găsească singure un loc unde să stea, undeva, de-a lungul coastei dinspre Isle of Skye.

– Știi să conduci pe stânga? Conduci în Londra? Dar nu ai mașină. Dumnezeule, cum o să ne descurcăm? a bodogănit Maggan neliniștită.

– Am condus suficient de mult ca să fiu sigură pe mine, i-a răspuns Susanne. Dar puneți-vă cărțile deoparte, pentru că vreau să vorbim pe drum.

Au pus bagajul într-un Mini, care s-a dovedit destul de comod, în ciuda mărimii. Maggan a trebuit să ia una dintre valize lângă ea, pe bancheta din spate, dar asta nu o deranja.

– V-ați pus centurile? Sunteți gata de aventură?

Susanne a apăsat pe accelerație de câteva ori, ca să marcheze demarajul.

Rebecka, care stătea lângă ea în față, s-a întors către Susanne.

– Văd că vrei să ne povestești ceva, așa că dă-i drumul.

În timp ce părăseau aeroportul din Glasgow, Susanne le-a relatat întâmplarea cu femeia pe care o întâlnise în fața apartamentului lui Michael de la *Hyatt*.

– Nu obișnuiește să invite lume acolo? a întrebat-o Rebecka.

– Ba da, se mai întâmplă. Dar persoana asta era altfel. Înțelegeți voi: cu capul puțin pe sus. Impertinentă, într-un

fel, ca și cum voia să sublinieze că ea – vezi Doamne! –, avea toate motivele să fie acolo. Mă irită numai gândul la ea. E ca și cum ar fi intrat cu forța pe teritoriul meu, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Susanne a aruncat o privire rutinată peste umăr, înainte să cotească spre autostradă, în direcția Fort William. I-a făcut cu ochiul lui Maggan în oglinda retrovizoare, apoi a apăsat accelerația până la fund.

– Înțeleg, a spus Rebecka. O fată tânără, frumoasă, iar tu ești geloasă.

– Termină, a exclamat Susanne. Nu sunt de loc geloasă. Doar mă irită.

– De ce nu l-ai întrebat pe Michael?

– Pentru că n-am apucat. Pentru că trebuia să conduc o mașină către Isle of Skye cu două prietene care nu mă înțeleg.

– Eu te înțeleg, a strigat Maggan din spate. Și eu sunt trădată și dezamăgită. Poți să conduci puțin mai încet, te rog?

– Nu mai face-atâtea mofturi, i-a replicat Susanne și a ridicat puțin piciorul de pe accelerație. Eu nu sunt nici dezamăgită, nici trădată. De ce spui asta?

– Glumesc, pentru că știu că Michael te adoră. Nu te-ar înșela niciodată. Crezi cu adevărat asta? a întrebat Maggan.

– Nu, dar asta face totul și mai ciudat. Pentru că, evident, ceva nu era în regulă și vreau să știu ce.

La Fort Williams, prima lor grijă a fost să găsească un loc unde să se cazeze. Susanne a propus un hotel, dar a trebuit să cedeze în fața lui Maggan și a lui Rebecka, care voiau să încerce un B&B, căci și Sonja locuise tot acolo, împreună cu Luke.

– M-aș simți bine acolo, cred, a spus Maggan. N-aș vrea pentru nimic în lume să am un hotel, ca tine, dar aș putea să coc chifle și să schimb așternuturile într-o pensiune mică și intimă.

Farsta nu era poate cel mai potrivit loc pentru asta și de asta încetase să mai viseze, dar nu nega că i-ar fi plăcut.

– V-am povestit când am fost cu Anneli în Dalarna și am văzut *Carmen*? a continuat ea.

Stătuseră la un B&B din apropiere. Aveai acolo tot ce-ți doreai. Mici cabane cu dormitoare, una pentru micul dejun, oi care pășteau și câini care le păzeau. Cinci perechi puteau să stea acolo în același timp și, conform proprietarului, B&B-ul era plin atât timp cât erau spectacole în teatrul construit în vechea carieră de piatră.

– Nu știam că-ți place opera, a comentat Susanne interesată. E mai mult pasiunea lui Rebecka.

– Anneli m-a convins să merg, a lămurit-o Maggan. Ea a avut întotdeauna gusturi culturale mai rafinate decât mama ei, a zâmbit ea. Dar mi-a plăcut. Poți să fredonezi și tu majoritatea ariilor care s-au cântat acolo.

Rebecka s-a întors râzând către ea.

– O să țin minte că vrei să cânți, data viitoare când mă duc la un spectacol de operă. Poți să mă însoțești și să lălăi puțin.

– Când ai fost ultima dată? a întrebat-o Maggan.

– La Opera din Stockholm? Înainte ca Sonja să moară, deci acum vreo șapte ani. Și am văzut tot *Carmen*. Cu Gloria Moreno în rolul principal. A fost extraordinară, dar am auzit spunându-se că a fost și mai bună în ultima punere în scenă, în care a cântat împreună cu Dominic Evans. Aș fi vrut să văd spectacolul ăla. Au ieșit scântei între ei, se pare.

– Îmi amintesc că am citit despre asta în presa de scandal, a zis Maggan. Nu-ți lipsește niciodată Suedia, Rebecka? Nu te aud spunând asta.

Rebecka s-a întors către prietena ei aflată în spate.

– Ba da. Îmi lipsești tu. Și Susanne. Serile noastre din subsolul casei tale. Anneli, care era mică și se strecura pe scară ca să audă ce vorbim. Sonja care fugea după ea, până

sus în camera ei, când era descoperită. Vă amintiți cum mai râdeau?

Susanne a cotit către o parcare aflată în fața unei clădiri care semăna cu un birou turistic.

– Nu mai pot să vorbesc până nu am ceva în stomac, a anunțat ea și a deschis portiera. Aici ar trebui să aibă evidența tuturor restaurantelor și a locurilor de dormit.

Rebecka stătea singură în fața Glinchlosh Hill, așa cum se chema B&B-ul la care trăseseră. Maggan și Susanne dormeau încă, dar ea se trezise, ca de obicei, mai devreme.

Priveliștea era magnifică. Pe o parte a coastei se afla Loch Linnhe, complet nemișcat, în lipsa oricărei adieri. Vasele cu pânze erau ancorate la țărm. Proprietara, care locuia alături, într-o casă mai mare, le povestise că și ea avea un vaporaș, dar că nu îndrăznise niciodată să meargă pe distanțe mai mari cu el. Prefera să rămână în zona golfului, îi ajungea.

Rebecka se gândea la ultimul mail pe care-l primise de la compania navală. Nu-l găsiseră încă pe violator și acum îi ofereau lui Rebecka o compensație pentru ceea ce i se întâmplase la bord. Rebecka îi trimisese scrisoarea lui Andreasson. Nu era interesată de bani, dar voia ca unul dintre avocați să se uite totuși pe ea și să hotărască o sumă pentru neajunsurile fizice pe care Rebecka le îndurase. Acești bani aveau să fie trimiși apoi unei organizații oarecare, poate unui adăpost pentru femei abuzate. Era o experiență cumplită, dar să-l îngenuncheze pe mizerabil fusese minunat.

Rebecka și-a întins mâinile spre cer, împreunându-le, și și-a răsucit corpul într-o parte, apoi în cealaltă. S-a înălțat pe vârfuri. Sus și jos. Înțepeneala nu venea de la nesomn, ci de la lipsa de antrenament. Altădată se mișca mult. Înota. Dar terminase cu toate astea când Adam murise, la fel cum

terminase cu orice altceva. Piscina și înotul fuseseră bucuriile lor comune. În fiecare dimineață și în fiecare seară săreau în apă. Dragul ei Adam. I-ar fi plăcut căbănuța asta veche, cu iarbă pe acoperiș, și ar fi trebuit să se aplece pe sub tocurile ușilor, pentru că totul era atât de mic. Foarte englezesc. O cameră de zi îngustă, cu un șemineu gigantic, urât, dar, într-un fel, plin de șarm. O bucătărie în care nu puteai să intri decât cu spatele și două dormitoare. Rebecka ceruse voie să aibă un dormitor doar pentru ea, căci era cea care se trezea cel mai devreme.

Gândul de a se muta din casa din Mallorca îi revenea din ce în ce mai insistent, dar nu era sigură unde voia să se mute. Avea încă apartamentul din Palma, cel în care locuise în perioada cât se construise casa, dar voia oare să rămână pe insulă? Nu era timpul pentru o schimbare? Încercase să discute cu Adam despre asta, dar el nu făcea decât să zâmbească, iar ea interpretase surâsul lui ca dorința de a o lăsa pe ea să hotărască singură. Ceea ce știa sigur era că avea nevoie de o ocupație serioasă. Ceva care să însemne mult atât pentru ea, cât și pentru ceilalți. Dar ce anume, nu știa.

– Bună, a auzit ea o voce strigând.

S-a întors și a privit către casa cea mare. De la o fereastră, proprietara îi făcea semne cu mâna.

– Vino și la micul dejun, dacă vrei. E servit în sala de mese.

Rebecka a răspuns semnelor prietenești. Voia doar să vadă dacă prietenele ei se treziseră.

– Dumnezeule, ce bun! a spus Maggan și și-a pus pe farfurie patru felii de bacon.

Apoi a umplut-o cu omletă, șuncă și brânză, până n-a mai rămas loc pentru nimic. Era încă furioasă pe Paul și asta îi dădea o enormă energie. Bărbatul o sunase de mai multe ori. Regreta, desigur, că îi închisese telefonul nu doar o

dată, ci de *două* ori. Dar nu era interesată să discute cu el. Se gândea acum că, dacă el voia să locuiască în Paris, era liber s-o facă. În ochii ei, asta era totuna cu dorința de separare. N-ai decât, s-a gândit ea. Nu intenționa să-l împiedice. Dacă ea și Anneli nu erau destul de importante, putea să se mute. Maggan se descurcase fără el peste cincizeci de ani și ar fi putut să se descurce, fără nicio problemă, încă vreo cincizeci.

S-a așezat la masă când Rebecka își turna deja cafeaua.

– Așa! Către Isle of Skye așadar. Cât timp ne ia să ajungem acolo?

– Cam două ore și jumătate, i-a răspuns Susanne.

– Și acolo? Căutăm cimitirul unde sunt înmormântați părinții lui Sonja?

Susanne a dat din cap.

– Da, așa am hotărât, nu? a spus ea.

Apoi a scos telefonul care-i suna în geantă.

– Număr necunoscut, a comentat ea și a respins apelul. Nu răspund niciodată la numere necunoscute. Voi răspundeți?

Rebecka a izbucnit în râs.

– Eu o am pe Rafaela care îmi triază convorbirile.

– Eu răspund la toate apelurile, în afară de alea de la Paul, a lămurit-o Maggan cu gura plină. Poate să fie ceva important.

Susanne a vârât înapoi telefonul în geantă, exact când a auzit semnalul de mesaj.

– Nu-l asculți? a întrebat-o Maggan curioasă.

– Nu. N-am timp. Acum sunt în Scoția, cu cele mai bune prietene ale mele. N-am intrat nici măcar pe Facebook, în timpul călătoriei. N-am postat nicio fotografie pe Instagram. Sunt eliberată de tot, în afară de voi.

– Dar nu ești curioasă?

– Chiar deloc, dar pot să ascult mesajul pentru tine, ca să nu te mai gândești la el.

A scos din nou telefonul.

– OK. Îl pun pe speaker. Sunteți pregătite?

Maggan a observat cum Susanne a tresărit când a auzit vocea.

– Bună, aici e Camille. Se pare că avem niște interese comune, despre care Michael nu ți-a povestit. Mi-e greu să cred că ai fi venit cu atâta nonșalanță în apartamentul lui, dacă ai fi fost la curent cu ele. Întreabă-l...

Convorbirea s-a întrerupt.

Susanne își privea fix prietenele.

– Ce-a fost asta?

– Sună-l pe Michael imediat, a sfătuit-o Rebecka.

Susanne a tras adânc aer în piept și a apelat numărul lui Michael. După câteva semnale, a intrat robotul. Bărbatul ei avea să vadă apelul pierdut. Până atunci trebuia să încerce să-și păstreze calmul.

31

Michael a tras adânc aer în piept și s-a uitat la ceas. Biroul principal din New York tocmai se deschisese. Trebuia să rezolve problema. Camille nu-l amenințase că avea să anunțe conducerea, dar el avea sentimentul că atitudinea prietenoasă a fetei nu avea să dureze prea mult.

S-a uitat în jurul lui, prin apartamentul pe care îl primise când devenise șef, cu nouă ani înainte. Câte nopți nu petrecuse aici, în loc să doarmă acasă?

Nu avea nevoie de prea mult timp ca să împacheteze tot ce era al lui, dar se temea că avea să aibă nevoie de mai multă vreme ca să se despartă mintal de *Hyatt*, locul lui de muncă de peste paisprezece ani.

– Cum naiba am reușit să ajungem în situațiile astea în doar câteva săptămâni? l-a întrebat Paul.

Michael se întreba exact același lucru. În plus, avea senzația că devenise un ticălos și nu era obișnuit să se perceapă așa.

Cei doi bărbați se plimbau prin Hampstead. Vremea frumoasă nu le oglindea starea de spirit.

– Sunt răutăcios cu femeia pe care am lăsat-o gravidă și o mint pe cea pe care o iubesc. Ești un prieten bun, a spus Michael.

– O bere? l-a întrebat Paul, în timp ce traversau strada către berăria pe care o vizitaseră de atâtea ori.

– Nu, din cauza alcoolului am ajuns în situația asta, trebuie să mă păstrez treaz ca s-o gestionez. Dar dacă tu ai chef de-o bere, pot să-ți țin companie cu o Cola?

Michael l-a privit întrebător pe Paul.

– Ai bere acasă?

– Câtă vrei.

– Atunci așa facem.

Au continuat să meargă fără să mai vorbească. Amândoi aveau problemele lor și, în loc să discute despre hotelul pe care aveau să-l deschidă împreună, așa cum hotărâseră inițial, conversația se învârtise numai în jurul femeilor.

Vizita lui Camille îl surprinsese pe Michael. Ar fi preferat să comunice cu ea prin telefon. Dacă sau când copilul avea să vină pe lume, urmau să poarte o nouă discuție.

Nu-l ajuta nici faptul că nu era complet sigur în privința sarcinii. O mică parte din el spera că fata îl mințea, că, în orice moment, avea să-l sune și să-i spună că avortase. Camille încercase să-l seducă chiar din clipa în care intrase pe ușă, dar, de data asta, eforturile ei îl lăsaseră indiferent. Se simțise cumplit de stânjenit când ea încercase să-l sărute, iar el o respinsese fățiș. Fusese clipa în care fata ieșise precipitată din apartament, tocmai când Susanne sosea.

Sunt un idiot, s-a gândit Michael. Nu am nicio slujbă, nicio femeie care să mă iubească și sunt pe cale să devin

tată, la cincizeci și opt de ani. Bună treabă, Michael, cu-adevărat bună treabă!

Conducerea din New York a încercat să-l împiedice să-și dea demisia și a propus să mai discute pe subiect, dar Michael i-a anunțat că venise timpul să meargă mai departe. Nu le-a povestit exact cum stăteau lucrurile, doar că avea să lucreze pentru cel mai bun prieten al lui, în Paris. Putea să sară peste detalii. Își asumase consecințele nesăbuinței lui și asta era de-ajuns.

A deschis ușa casei și l-a lăsat pe Paul să intre primul.

– Și ce-ai de gând atunci să faci? l-a întrebat prietenul lui, atârnându-și geaca de piele în cuier.

– În ceea ce privește serviciul, sper să pot să lucrez în continuare pentru tine. În ceea ce le privește pe Camille și pe Susanne, n-am nicio idee.

Michael și-a aruncat geaca pe scăunelul de lângă ușa de la intrare.

– Hai în bucătărie! Am nevoie de puțină pregătire.

– E exact ceea ce voiam să aud. Ai putea să te gândești să devii coproprietar, în loc de angajat? Nu știu dacă Maggan o să fie de acord să mă urmeze și am nevoie de un partener, a spus Paul, plin de speranță, în timp ce se așeza la insula din mijlocul bucătăriei.

– E, desigur, o problemă de preț, a zâmbit Michael. Dar, da, aș putea să mă gândesc.

– Parteneri cu-adevărat.

– Da. De fapt, mă gândisem să-ți propun chiar eu asta.

Paul s-a luminat la față.

– Deci o să pot să dau vina pe tine, când Maggan o să se repeadă la mine să-mi taie beregata. Știe ce înseamnă prietenia. Dacă îi spun c-a fost ideea ta, o s-o fac să accepte situația mai ușor.

– Ha! Îndrăznește numai!

Michael a deschis frigiderul, a scos mușchiul de vită pentru grătar și l-a pus pe masă.

– Trebuie să se odihnească aici câteva clipe.

S-a sprijinit în coate și l-a privit pe Paul.

– Parteneri ai zis?

A zâmbit și i-a întins mâna.

– O strângere de mână ajunge?

Nodul din stomac începea să-i dispară. Era oare posibil? Așa simțea, în orice caz. Avea să devină tată și asta nu era bine, dar va avea și altceva. Ceva numai al lui. O moștenire pe care putea s-o lase în urmă, deși nu voia să aibă nimic.

Ar fi trebuit s-o sune pe Susanne, dar se făcuse târziu și, când s-a băgat în pat și a văzut cât era ceasul, s-a hotărât s-o sune în dimineața următoare. Ar fi putut să doarmă și nu voia s-o trezească.

Gândurile i-au zburat către proiectul cu hotelul. Într-adevăr, ar fi fost un nou început. Ar fi putut să păstreze casa, dar să-și facă rost de un apartament, în care să locuiască ocazional în Paris. Paul îi promisese deja că putea să primească unul în clădirea cu apartamente a lui Maggan, pentru că nu credea că ea ar fi avut ceva împotrivă să-l aibă pe Michael acolo, din când în când. Patru apartamente erau întotdeauna libere, dintre care unul era cel în care locuise ea însăși, iar la etajele cinci și șase nu mai fusese de mult aprinsă vreo lumină, lucru de care Maggan se plânsese de câteva ori.

Planul era ca Michael să răspundă de hotel, iar Paul, de restaurant și să dețină fiecare jumătate din afacere. În ziua următoare, Michael se gândea să contacteze banca, dar asta n-ar fi trebuit să fie o problemă. Avea deja cea mai mare parte a finanțării din veniturile proprii. Era de acord cu Paul că ar fi trebuit să se inspire din *Londra lui Sonja*, când au discutat despre cum voiau să fie hotelul. Fără țevi de oțel, ci, mai degrabă, să fie aranjat astfel încât să aibă o atmosferă de hotel vechi. În Londra, reconfigurarea a fost

mai ușoară, deoarece *Londra lui Sonja* fusese hotel și înainte. În Paris, clădirea avea o fațadă frumoasă, dar restul trebuia să treacă printr-o renovare substanțială, care avea să coste multe milioane. Însă lui Michael nu-i păsa de bani. Ce dacă își golea visteria? În cel mai rău caz, putea să împrumute o sumă girând cu casa din Londra. Valora o mică avere și era plătită de mult.

În forul lui interior era puțin gelos pe Susanne, care avea un hotel al ei, în vreme ce el lucrase mereu pentru un mare lanț de hoteluri. Ea era implicată în tot, iubea fiecare cameră, ca pe propria sa casă, și făcea curățenie în toalete, când îi venea rândul. Schema lor de lucru, în care toată lumea făcea totul, era într-adevăr o idee care trebuia împrumutată, s-a gândit Michael. Cei care nu erau pregătiți să facă orice muncă nu erau angajați în hotelul lui Susanne și așa avea să fie și la hotelul lui. Când Susanne își începuse cariera, făcuse practică la *Hyatt*. Așa se cunoscuseră. Iar acum el ar fi avut nevoie să facă o perioadă de practică la ea. Dar cum, când ea nici măcar nu-i răspundea la telefon?

S-a uitat din nou la ceas. Unsprezece și jumătate. A ezitat o secundă, apoi a apelat-o.

– Bună, iubito.

– În sfârșit! Ce-ai făcut?

– Paul e aici. Am cinat împreună și am vorbit. Voi ce faceți? Sunteți bine?

– Cine e?

– Cine? a întrebat el, într-o încercare de a câștiga timp.

Nu voia s-o mintă, dar nici să-i mărturisească adevărul în clipa aceea.

– Termină!

– Camille? Lucrează la *Hyatt*, în Sydney.

– M-a sunat. Știai?

– Glumești? Nu, nu știam.

Oare Camille îi spusese totul? La naiba, ar fi trebuit să-i povestească el primul.

– Deci nu e nimic între voi?

– Absolut nimic, a spus el repede, dar și-a blestemat în gând lașitatea.

A urmat o tăcere. Ar fi putut să-i spună acum. Dar ea a continuat.

– Dar ea ar vrea să fie? Mi-a spus că avem interese comune. Trebuie să se fi referit la tine.

– Da, probabil, a răspuns el.

– Nu vreau s-o primești în apartamentul tău, a zis Susanne.

– Înțeleg. A fost ultima dată.

– Deci a mai fost acolo și altă dată?

– Da, o dată, acum câteva săptămâni, când am avut o conferință.

– OK. Dar acum a fost ultima dată.

– Ultima dată.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– Salută-l pe Paul.

– Salută-le pe Rebecka și pe Maggan.

– Te sărut.

– Te sărut.

Când a închis telefonul, s-a întrebat dacă mințise. Nu chiar, nu-i așa? Doar evitase să-i spună cum stăteau, de fapt, lucrurile. Ea nu-l întrebase direct și de-asta nu fusese nevoit să-i dea alte explicații.

Avea să-i spună totul. Dar nu azi.

32

Rebecka fusese veselă în ultimele zile. Dar cum era posibil să fie veselă, când Adam nu mai era lângă ea? Era

înspăimântător că plângea când pleca singură noaptea la culcare, dar putea să râdă în hohote în timpul zilei.

Se temea că Adam avea să creadă că-l uitase, dacă nu era tristă tot timpul. Pe de altă parte, știa că astea nu erau decât prostii. El ar fi vrut ca ea să trăiască o viață normală și frumoasă.

Oare trăia o viață frumoasă acum? Da, în orice caz, așa simțea în clipa asta. Peisajul care i se perinda prin fața ochilor era diferit de oricare altul pe care-l mai văzuse până atunci. Era pustiu, colorat doar de o natură rece, dar abundent verde, și de o mare albastră. Scoțienii erau prietenoși și aproape imposibil de înțeles când vorbeau între ei, cu toate că engleza lui Rebecka era excelentă. Dar aveau politețea să vorbească mai rar când ea îi întreba ceva, ca bărbatul de la stația de benzină, la care oprise să alimenteze mașina.

– Hotelul Kinloch Lodge? Continuați numai până la vaporul dinspre Mallaig către Armadale și, când ați trecut apa, aproape că ați ajuns. Sunteți în vacanță? Acum sunt mulți turiști aici.

Apoi omul le-a zâmbit cu amabilitate.

– Căutăm un mormânt, a spus ea. Părinții prietenei noastre sunt înmormântați acolo.

– Înțeleg. Bine ați venit în Scoția. Sper că aveți timp suficient la dispoziție, pentru că e mult de văzut. Aveți grijă la condus.

– Mulțumim.

El i-a făcut un semn de bun-rămas cu mâna, înainte să se urce în camioneta lui și să pornească mai departe.

– Așa deci, te-ai apucat să cucerești populația locală, a spus Susanne și i-a aruncat un măr lui Maggan. Hrană de călătorie, a spus ea și și-a vârât o ciocolată în geantă. Voiai și tu? a continuat ea, când a văzut-o pe Rebecka uitându-se cu poftă la ciocolată.

– Știi ceva? Eu vreau, de fapt, o prăjitură mare, dacă au.

Susanne a dat din cap.

– Da. Au înăuntru.

– Cumpără-mi și mie una. Cu alune, a zis Maggan și a vârât mărul în buzunarul lateral de pe portiera mașinii.

Mașina le-a purtat mai departe, printr-un ținut cu o natură dramatică, de film. Maggan a rugat-o pe Susanne să conducă mai încet. Voia să vadă totul. Parcurgeau drumeaguri pitorești, cu poduri vechi din piatră. Erau și conace, la fel de vechi, sau poate castele. Munți înalți și o mare sălbatică și furtunoasă. În orice caz, așa credea Maggan, pentru că, în clipa aia, nu se vedea niciun fel de apă, așa încât, în loc de vikingi pe mare, își imagina bătălii între bătrânele clanuri scoțiene, pe culmea îmbrăcată în verdeață a muntelui. Bărbați îmbrăcați în carouri verzi se năpusteau, cu kilturile fluturând, asupra altora, în carouri roșii.

– Nici țipenie de om, a remarcat Susanne când, ceva mai târziu, s-au apropiat din nou de mare și s-au oprit să admire priveliștea.

S-au așezat pe jos, lipite una de cealaltă, și au contemplat perspectiva magnifică din fața lor, care se întindea peste mare, până departe.

– Cum rezistă localnicii, bieții de ei? Priveliștea e minunată, dar nicăieri nu e nici urmă de viață. Eu aș muri de plictiseală.

– Și eu, a zis Maggan. Dar e romantic. E ca în Jane Austen. O casă ici și colo, câte un castel și, firește, familii vechi care se războiesc între ele.

Maggan a simțit că îi lipsea scrisul. Jurnalul zilnic nu-i era de-ajuns. Scrisese toată viața; avea o grămadă de proiecte începute, care zăceau într-o cutie ascunsă bine într-un garderob, din pivnița din Farsta, pe care nu-l deschidea nimeni niciodată. Să scrii o biografie, ca aceea a lui Sonja,

era una și alta era să scrii un roman. Nu prea avea încredere în ea la capitolul ăsta, dar la cursul de scriere creativă i se spusese că toată lumea trecea prin această stare de incertitudine și că avea talent. Totuși singura explicație pe care o găsise pentru afirmația profesorului fusese că omul era interesat s-o facă să mai plătească încă un curs.

Oare îndrăznea să scoată cutia din ascunzătoarea ei? Sau să înceapă să scrie altceva? Dacă avea să se despartă de Paul, lucru care era pe cale să se întâmple, căci el dorea să se întoarcă în Paris, ar fi putut să scrie despre asta. Despre dragostea care revenise după treizeci și cinci de ani, pentru ca apoi să-i întoarcă spatele și să plece din nou. Putea să scrie despre un bărbat care-și părăsise soția, copiii și nepoții ca să-și petreacă ultimii ani din viață într-un restaurant.

A clătinat din cap și a oftat adânc. Era, pur și simplu, vorba despre egoism – ușor de descris. Întrebarea era cum să-și descrie propria invidie. Cea de care era cuprinsă când se gândea că ar fi vrut și ea să facă așa cum o tăia capul și să nu-i pese de nimic, exact cum făcuse Paul când cumpărase din nou *La Sonja* din Paris. Maggan nu avusese niciodată o asemenea libertate. Întotdeauna existaseră lucruri de care trebuise să țină seama. Dacă nu erau copiii, erau nepoții. Singurul motiv pentru care Maggan locuia în Farsta era acela că Anneli și cei mici se mutaseră înapoi.

Nu pentru că Anneli ar fi rugat-o – dimpotrivă, fiica îi spusese să rămână în Paris, că nepoții puteau s-o viziteze în vacanța de vară și că Maggan era bine-venită oricând. Dar Maggan vedea altfel lucrurile. Voia să fie aproape când fiica ei ar fi traversat o perioadă dificilă. Că Anneli și Peter rămăseseră buni prieteni și că trecuseră prin divorț amiabil nu avea nicio importanță pentru Maggan. Ce se întâmpla dacă nepoții se îmbolnăveau în timpul săptămânii pe care o petreceau la Anneli? Nu era nimeni care să aibă grijă de ei.

– Atunci îmi iau liber, mamă. Nu trebuie să te gândești la asta.

– Dar pentru Alex nu poți să-ți iei liber. E prea mare, spusese Maggan.

– El a rămas singur acasă de la zece ani, când a fost bolnav. Dacă se va întâmpla să fie muribund, îți promit să-mi iau liber de la serviciu.

Tocmai asemenea comentarii ale lui Anneli îi întăreau convingerea că era *cu adevărat* indispensabilă acolo și, de aceea, propriile ei interese trebuiau lăsate la o parte.

Propunerea lui Anneli, să lase copiii să meargă singuri până în Paris, nu era nici măcar de luat în discuție. În vremurile astea, când avioanele erau deturnate tot timpul, fata ei voia să-și expună copiii unui asemenea risc. Nu. Era exclus. Maggan trebuia să se mute acasă și Paul avea s-o urmeze. Dar asta nu însemna că nu-și dorea și ea să aibă libertatea de a face așa cum poftea. Chiar dacă nu prea știa ce anume își dorea. Avea să se mai gândească dacă voia să scrie din nou. Asta o ispitea și să scrie despre propria căsnicie nu era o idee chiar atât de rea.

Cum Maggan nu ascultase mesajele de la Paul, bărbatul o sunase pe Susanne. Dar nu găsise cine să-l asculte. Susanne nu putea să discute cu el fără să aibă permisiunea lui Maggan. Doar erau prietene. Paul trebuia să se mulțumească doar cu Michael, dacă voia să stea de vorbă cu cineva. Era prietenul lui. Pe prietenele ei trebuia să le lase în pace. De fapt, ar fi trebuit să scrie o carte despre prietenie. Ar fi ieșit o poveste mult mai plină de suspans.

– Mi-e rece la fund, a anunțat ea în cele din urmă și s-a ridicat de pe pământ, după care s-a scuturat de iarbă.

– Pornim mai departe?

După o cină gustoasă luată la hotel, urmată de o noapte cu somn odihnitor, trioul era pregătit pentru ultima etapă din drumul către cimitirul din apropierea castelului Dunvegan.

Susanne savura rolul de șofer. Conducea câteodată mașina lui Michael, dar nu era la fel ca atunci când aveai una a ta. Mașinuța asta ar fi fost ușor de condus și în traficul din Londra. Dacă ar fi avut mașină, ar fi putut să facă excursii în afara orașului. Erau hoteluri pe care voia să le vadă, dar nu avusese timp. Acum însă lipsea șase săptămâni fără nicio problemă, deci era clar că, dacă voia să-și ia câte o zi liberă, pentru vreo scurtă ieșire prin împrejurimile orașului, nimeni și nimic n-ar fi fost afectat. În plus, era bine să se mai și odihnească din când în când. Dormea mai adânc și mai mult decât celelalte prietene în călătoria asta. Poate că era un semn de oboseală, că ar fi trebuit să-și ia liber mai des decât o făcuse până acum.

Privirea i-a fugit spre dealurile înverzite. Cum supraviețuia lumea de aici? Trebuia să fie îngrozitor. Sigur, natura era minunată, dar la fel de minunată era și în Hyde Park. Nu era nevoie să stai la țară ca să ai verdeață în jurul tău. Susanne se plimba adesea prin parc, ca să ajungă la Harrods, unde își făcea de obicei cumpărăturile. Ca un turist, îi spusese Michael. Și avea dreptate. Serviciul era excelent și magazinul avea o gamă largă de produse. Când termina acolo, mergea mai departe, la Harvey Nichols, urca la etajul cinci, lua prânzul, se uita la personalitățile artistice care obișnuiau să fie prezente acolo la acea oră, după care lua un taxi către casă. Apoi lucra în tura de seară la *Londra lui Sonja.*

Cimitirul era așezat pe malul mării. În interior erau morminte monumentale, cu pietre funerare enorme, înconjurate de garduri din metal. Clanul MacLeod avea o istorie de mai multe secole, după cum îi povestise Andreasson lui Maggan, când femeia se documenta pentru cartea despre Sonja. Pe Sonja o chema Gustavsson după tată – care se îmbogățise din afaceri imobiliare. Pe de o parte, prin cumpărări și vânzări, pe de altă parte, prin

moșteniri. Împreună, părinții lui Sonja avuseseră o avere care abia dacă putea să fie evaluată.

– Deci cunoașteți familia MacLeod? a spus bătrânul preot din biserică, când Rebecka l-a întrebat unde se afla mormântul. E o familie mare. La care ramură vă referiți?

– Nu știu, dar părinții și bunicii prietenei noastre sunt înmormântați aici. Donald și Iris. Vă sună cunoscut?

– Ah, da, pe ei mi-i amintesc foarte bine. Eram mic când am fost invitat la ei împreună cu restul clasei. Fiica lor era de vârsta mea. E și ea înmormântată aici, ați spus?

Rebecka a dat afirmativ din cap și omul a continuat:

– Ați fost la castel? E magnific. Îmi amintesc că ne era milă de fetița aceea, care nu avea frați și stătea singură în casa aia uriașă. Părinții ei locuiau într-una dintre aripile castelului, după câte îmi amintesc.

– E departe de aici ?

– Nu, la câțiva kilometri. Merită văzut. Dar de ce vreți să găsiți mormântul?

– Prietena noastră ne-a rugat să-l vizităm, a spus Rebecka și s-a ridicat de pe bancă.

Nu voia să-i spună de cenușă, pentru că era cu siguranță ilegal să o împrăștii acolo.

Au mers de-a lungul aleii curățate de frunze, care pornea din fața bisericii, și Rebecka ținea cutiuța cu cenușa lui Sonja ca și cum ar fi dus ceva viu.

Era o situație absurdă, din multe puncte de vedere. Totuși era de la sine înțeles că prietenele lui Sonja aveau să aibă grijă ca ea să se odihnească acolo unde dorise. Rebecka nu se sinchisea prea mult de priveliști. În orice caz, asta nu era cel mai important. Nu-i păsa decât de Susanne și de Maggan. Cele două femei însemnau că ea nu avea să se simtă singură niciodată. Că exista cineva care avea să-i fie mereu alături, indiferent de alegerile ei viitoare. Susanne și Maggan nu ezitau s-o mustre, când nu făcea ceea ce trebuia,

dar erau și primele care-i sărbătoreau succesele. Așa fusese mereu. Avea douăzeci de ani când le întâlnise pe Maggan și pe Sonja. Apoi în grup apăruse și Susanne, doar după doi ani. Patruzeci de ani de prietenie!

– La naiba, ce minunate sunteți! a spus Rebecka înainte să intre în cimitir. Spun asta acum, pentru că nu vreau să vorbesc așa când suntem înăuntru.

Și-au zâmbit, s-au luat de mână și au intrat.

– Bine ai venit acasă, Sonja, a șoptit Rebecka și a desfăcut capacul cutiei de pudră, pe care apoi a înclinat-o și a lăsat cenușa să zboare. Îți mulțumim că ne împărtășești amintirile tale. Călătoria în care ne-ai trimis înseamnă enorm pentru mine și sper că tu și Adam sunteți împreună acum și ne vedeți. Salută-l din partea mea. Spune-i că mi-e dor de el. Întâi te-am pierdut pe tine, apoi pe el, și asta doare. Dar dacă aș ști că sunteți împreună...

Când n-a mai putut să continue, Susanne i-a pus o mână pe umăr.

– Draga mea, a continuat Rebecka. Am fi putut să facem călătoria asta împreună. Dar ai avut motivele tale să nu vorbești despre trecutul tău și vreau să știi că ești cu noi în toate împrejurările. Vorbim despre tine și despre tot ce ne-ai povestit acum despre Luke. Ne amintim, râdem și ne întristăm împreună. Tu ești întotdeauna cu noi, a spus ea și a împrăștiat ultimele fărâme de cenușă.

Apoi a închis capacul la loc.

Acum nu mai era decât o cutioară goală.

Așa cum se înțeleseseră cu Andreasson, au dormit o ultimă noapte în Scoția, într-un hotel din Glasgow, și au procedat la fel ca până atunci: s-au adunat ca să deschidă pachetul împreună.

Au constatat uimite că, de data asta, nu exista niciun film. Doar o scrisoare și documentele de călătorie.

A șaptea scrisoare

Haiti

Nu știu dacă v-ați gândit la asta, dar uneori lipseam mai mult de o săptămână. Am preferat adesea să mă angajez activ în proiectele pe care le finanțam. Simțeam că era important să mă aflu acolo și să găsesc oameni potriviți, care să se ocupe de proiectele la care țineam mult, dar nu puteam să vă vorbesc despre ele, căci partea asta din viața mea era secretă.

Când am făcut călătoria în Haiti, doctorul mi-a spus că inima mea începea să slăbească. A vrut să știu asta, chiar dacă puteau să mai treacă ani până ca totul să se sfârșească, și mi-a propus să vorbesc cu apropiații mei despre ceea ce avea să urmeze... lucru pe care eu, desigur, nu l-am făcut.

Dacă Luke și cu mine am fi fost un cuplu în realitate, i-aș fi vorbit lui despre situația în care mă aflam. Dar lucrurile stăteau așa cum stăteau. El era legat de mâini și de picioare de loialitatea pe care o datora familiei, dar dragostea pentru mine îl făcea să se gândească la divorț. Știam asta. Făcuserăm câteva încercări de a pune punct relației noastre. De câteva ori, Luke a fost cel care a cedat, simțind că nu mai rezista. De alte câteva ori l-am rugat eu să rămână la copiii lui.

Am înțeles că, în cele din urmă, trebuia să-i mărturisesc că eram bolnavă, că viața mea nu avea să fie chiar atât de lungă, dar nu știam cum să-i spun. Cel mai bine ar fi fost poate ca, într-o zi, să dispar.

Dar, de fapt, eram lașă. Îmi era teamă că aveam să-l fac să sufere. Pentru că era limpede că avea să sufere. Iar eu aș fi fost disperată dacă n-ar fi fost așa. E mai ușor să fii cel care pleacă, decât cel care trebuie să continue să trăiască – în orice caz, eu așa gândeam.

Și după verdictul doctorului am început să-mi concep cu mai multă grijă testamentul, lucru care m-a amuzat teribil și

care îmi distrăgea atenția când, de fapt, ar fi trebuit să vorbesc cu Luke. Puteam să-mi spun că aveam prea multe de făcut ca să mă mai îngrijesc de durerea lui.

Plantația de cafea din Haiti era o moștenire rămasă de la părinții mei, pe care m-am hotărât s-o vând. Știam că voi veți avea destulă bătaie de cap cu administrarea restului moștenirii, după moartea mea, în privința căreia aproape totul era planificat: locuințele fuseseră renovate și Andreasson mă ajutase să concep un testament care să fie o adevărată provocare pentru voi. Dar am hotărât să vând toate proprietățile din afara Europei.

Am aterizat în Port-au-Prince și am fost întâmpinată de administratorul plantației, care m-a dus la fața locului, mi-a arătat și mi-a raportat situația proprietății. Pe drum, am trecut cu mașina pe lângă un șir de copii. Când am întrebat dacă se duceau la școală, administratorul m-a privit uimit – mergeau la muncă.

Munceau pe plantația mea de cafea.

Înțelegeți, desigur, că am suferit un șoc. Aveam copii, ca angajați, și nu știusem nimic. Micuții ăștia, în vârstă de șapte ani, își întreținеau familiile. Am avut nevoie de luni întregi de călătorii înainte și înapoi, ca să aranjez lucrurile și să vând plantația unei persoane potrivite.

Dar am continuat să finanțez școli. A fost modul meu de răscumpăra acea dramă. În orice caz, sper că școlile respective s-au deschis până la urmă. Corupția era atât de răspândită, încât nu sunt convinsă că banii mei au nimerit în buzunarele în care trebuiau să nimerească, dar sper să se fi întâmplat așa. Toate astea au însemnat timp și energie consumată. Când scriu aceste rânduri, e planificat ca școlile să înceapă să funcționeze undeva, între sfârșitul lui 2009 și începutul lui 2010. Am făcut și încercări naive de a le explica tuturor celor implicați că acei copii au nevoie de dragoste, nu de bătaie, dar n-am idee dacă mesajul meu a fost înțeles. Pedeapsa cu bătaia nu va fi, în orice caz, permisă în școlile care poartă numele părinților mei: Școlile Mary și Robert din Haiti.

Aș vrea să mergeți acolo și să vedeți cum stau lucrurile. Andreasson poate să vă spună totul despre fundația pe care am înființat-o în vederea ducerii la îndeplinire a acestui proiect. Informații despre ea și despre persoanele de contact sunt atașate aici, ca să știți totuși câte ceva când aterizați.

Împrăștiați-mi cenușa în apropierea uneia dintre școli. Gândul ăsta îmi încălzește inima.

33

Maggan simțea cum o cuprindea panica.

– Haiti! Dar acolo sunt o mulțime de cutremure și de alte chestii din astea. Putem să pățim ceva.

Furnicăturile din picioare au silit-o să se ridice și le-a privit pe celelalte două femei, ca să vadă dacă și ele înțelegeau gravitatea și pericolul acestei întreprinderi.

– Ei, și în Norvegia am pățit ceva. Și care era probabilitatea? a contrat-o Susanne sec. Vreau să vorbim despre Sonja și despre Luke. Ce credeți că s-a întâmplat? I-a spus până la urmă despre boala ei? Trebuie să-i fi spus...

– Poate că a ales să rupă relația cu el, a zis Rebecka gânditoare și s-a întins după un măr. Poate că i-a fost prea greu. Situația era, fără îndoială, complicată.

– Da, pentru că, dacă, în cele din urmă, ar fi rămas împreună, am fi știut.

Susanne a oftat și s-a uitat la Maggan.

– Ce bilete avem acolo? a întrebat ea.

Susanne era cea mai interesată. Rebecka nu părea să aibă vreo părere, iar Maggan, care ținea biletele în mână, nu făcea decât ce hotărau celelalte două. Însă nu și de data asta. Ea era cea mai fricoasă dintre ele, întotdeauna fusese așa, dar asta era din cauză că avea copii. Când ai copii

începi să te temi de lucruri de care altădată nu-ți păsa, dar prietenele ei înțelegeau asta. Dacă li se întâmpla ceva în Haiti? Poate venea un nou cutremur? Nu și-ar fi iertat-o niciodată, dacă ar fi fost de acord cu plecarea.

– Plecăm din aeroportul din Glasgow la ora zece, via Londra și New York, apoi ajungem în Port-au-Prince, a spus Maggan acră.

– Trebuie să pornim. Nu mai e nimic de discutat, a zis Rebecka.

– Eu cred că e, a contrazis-o Maggan. O țară în criză... Cu ce am putea noi să fim de ajutor acolo? Cu bani, dar în afară de asta? N-o să facem decât să arătăm caraghios în hainele noastre elegante. Și gândiți-vă la ce s-a întâmplat în 2010. S-a refăcut țara de atunci?

– Nu știu, Maggan, dar n-ar trebui să mergem acolo și să vedem cu ochii noștri? Doar avem fiecare câte două mâini cu care putem să ajutăm, a spus Rebecka.

– Nu și tu, a intervenit Susanne și a întins un deget către mâna în ghips a lui Rebecka. Dar sunt de acord să mergem acolo. E de la sine înțeles.

– Și unde o să stăm? a întrebat Maggan neliniștită.

– Știi doar că nu avem nevoie să ne facem griji din cauza asta. Biroul de avocați a aranjat, cu siguranță, ceva, a lămurit-o Susanne. Sunt convinsă că n-o să fim nevoite să stăm într-o colibă.

– Nu înțeleg cum de nu vă revoltați. Nu vă e frică?

– Mie, nu, i-a răspuns Rebecka.

– Nici mie, i-a ținut isonul Susanne.

– Multe familii nu au reușit să-și refacă viața după cutremur. Am citit asta chiar ieri. Iar acum voi două vreți să vă faceți apariția acolo, cu înfățișarea voastră de oameni fără griji, și să stați la hotel. E dezgustător, a concluzionat Maggan, într-o ultimă încercare de a le opri.

Rebecka a ridicat dintr-o sprânceană, Susanne, la fel. Amândouă o priveau pe Maggan fără un cuvânt.

– Suntem gata deci? a spus Maggan furioasă și a făcut doi pași către ușă. Trebuie să-mi fac bagajele.

S-au îmbrăcat subțire: pantaloni, bluze fără mâneci, sandale și pălăriile de pai pe care le cumpăraseră în cursul escalei din New York. Lui Maggan i se părea că arăta ca o ciupercă. Susanne n-a contrazis-o, dimpotrivă, i-a spus că se întâmplase altă dată să arate și mai bine, dar că asta era valabil pentru toate trei. Erau îmbrăcate după cum le tăiase capul pentru o asemenea călătorie. Dacă aveau să aibă nevoie și de altceva, puteau să-și cumpere de la fața locului.

– Dacă există vreun magazin, da, a bombănit Maggan.

– Fruntea sus, a spus Susanne. Aici e vorba despre copii săraci, nu despre tine.

Maggan a tresărit. Ca și cum ar fi primit o lovitură în figură. Și-a întors privirea, jenată. Bineînțeles. Ego-ul ei crescuse odată cu furia pe care o simțea față de Paul, iar acum lucrurile merseseră atât de departe, încât uitase de ce se afla în Haiti.

– Iertați-mă, a spus cu durere în glas. Uitasem de copii.

Cum putuse să uite? Devenise chiar atât de preocupată de sine? În ziua precedentă vorbise cu micuții ei. Nu aveau nicio problemă pe lumea asta și nici măcar nu știau că ea nu era acasă de patru, aproape cinci săptămâni. Copiii suedezi de azi erau ocupați cu tot felul de lucruri. O grămadă de activități le umpleau zilele. Erau duși în toate părțile de niște părinți din ce în ce mai obosiți.

Când Anneli era mică, se juca cel mai adesea pe-afară, cu prietenii din cartier. Deschideai fereastra și strigai „Vino la masă". Dar acum totul era altfel. Gemenele erau, desigur, întotdeauna împreună. Nu aveau totuși decât șase ani. Dar Alex prefera să stea de vorbă cu prietenii pe internet. Avea antrenament de trei ori pe săptămână, plus școala, așa că întâlnea destui copii în viața reală. Probabil.

Maggan nu voia să se amestece prea mult. Anneli se enerva când făcea asta. Doar o dată, când copiii erau îmbrăcați prea subțire, Maggan nu putuse să reziste.

– Trebuie să hotărască singuri dacă le e frig sau nu, obișnuia Anneli să spună, dar Maggan nu putea doar să tacă și s-o aprobe.

Niște copii de șase ani care trebuiau să hotărască singuri. Nu auzise niciodată o prostie mai mare.

– Dar dacă vor să iasă afară fără mănuși în miezul iernii?

– Foarte bine. Or să iasă o dată, după care n-or să mai repete experiența, îi răspunsese Anneli calmă.

– Greu de crezut că e fiica ta și a lui Paul, pentru că voi sunteți amândoi niște nevrotici îngrozitori, comentase Susanne și Maggan tăcuse.

Acum înțelegea ce vrusese Susanne să spună și era hotărâtă ca restul călătoriei să se concentreze pe ceea ce nu avea legătură cu persoana ei. De problema cu Paul avea să se ocupe la întoarcerea acasă. În clipa aceea se afla în Haiti ca să controleze dacă școlile funcționau și dacă putea să ajute în vreun fel. Îi era în continuare frică, dar îi era mai ușor dacă se gândea mai mult la copii și mai puțin la ea însăși.

– Sunteți aici prima dată? le-a întrebat șoferul de taxi, care le ducea la hotelul din Port-au-Prince. Stați mult?

– Câteva zile, a răspuns Maggan.

Replicile în franceză îi veneau firesc când cineva i se adresa în această limbă. A trimis un gând de recunoștință cursului de franceză din Paris. Cunoștințele dobândite acolo îi folosiseră mult în această călătorie. A continuat:

– O să vizităm școli și case de copii.

Omul a dat din cap.

– Ați venit cu ajutoare? Înțeleg. Sunt mulți pe-aici ca voi. E bine, avem nevoie de ajutor. Sunt mulți oameni săraci în Port-au-Prince.

Când s-au oprit în fața hotelului, Maggan i-a dat o sută de dolari. Șoferului nu i-a venit să-și creadă ochilor când a văzut bancnota. De fapt, vrusese să-i dea mai mult, dar nu era sigură cât de înțelept era să arate că avea atâția bani la ea.

– Mulțumesc mult, a spus el și a rămas lângă mașină, făcându-le semn cu mâna până au intrat în hotel.

Maggan a aruncat o privire uimită în jurul ei, prin holul enorm. Pe pereți atârnau tablouri. Personalul de la recepție era îmbrăcat în uniforme bine croite și stătea în fața unor calculatoare moderne. Picoli cu canafuri aurii atârnate de epoleți le-au preluat bagajele. Hotelul era construit pentru vesticii bogați cărora, exact ca și ei, le era frică de realitate. Îi era încă rușine de cum se comportase când citiseră scrisoarea lui Sonja.

– Nu putem s-o invităm pe femeia din consiliul de conducere al școlilor să vină să cineze cu noi? N-ar fi cel mai bine să ne punem direct pe treabă? a întrebat Susanne după ce au luat cheile. Eu aș mânca repede, ca să pot să mă culc devreme.

Maggan s-a uitat la ceas.

– E abia șase, a spus ea. Dar, desigur, în ceea ce mă privește e în regulă. N-am dormit prea mult în avion. Ce spui, Rebecka?

– E foarte bine. Și eu sunt obosită. Dacă lăsăm bagajul și facem un duș scurt, am putea să ne vedem din nou aici peste o jumătate de oră? Cine sună la... – a citit de pe hârtia pe care o primise de la Andreasson – Amanda Johnson?

– Eu, a zis Maggan și i-a smuls hârtia din mână.

Rebecka se simțea plină de speranță și nu știa de ce. Sărăcia nu era tocmai ceva care să-ți ridice moralul. Poate pentru că aici, la fel ca și în Casablanca, puteau să ajute. Din nou, lăsând un teanc de bani, dar, dacă ăsta era modul cel mai potrivit, era fantastic că aveau această posibilitate.

A privit cu melancolie cada de baie, apoi ceasul. Am timp, s-a gândit ea și a răsucit robinetele la maximum. În timp ce cada se umplea, și-a desfăcut bagajul. Își dăduseră hainele la curățat în Scoția, iar acum totul era proaspăt și frumos mirositor. Prin „totul" se înțelegea tricouri și desuuri, pentru că altceva nu prea folosise. Două rochii pe vaporul de croazieră, dar pe acelea le dăduse la o curățătorie chimică în Madrid și rămăseseră împachetate în saci de plastic, pe fundul valizei. Pe acelea, cu siguranță, nu avea să le scoată de acolo atât timp cât era în Haiti.

Rebecka voia să facă o baie fierbinte. Douăzeci și două de ore de călătorie trebuiau lăsate să se topească din corp și să dispară. A deschis sticla cu cremă de duș și a turnat conținutul în apa care curgea. Mirosul de portocală s-a răspândit în baie.

Mai întâi și-a înmuiat un deget în spuma de la suprafață, apoi a păsit cu prudență și s-a cufundat în apa fierbinte cu totul. Aproape că îi ardea pielea. Dar după câteva secunde nu mai avea decât capul și mâna în ghips deasupra apei. Era minunat. Nu mai făcuse baie în cadă de la moartea lui Adam. Nu mai făcuse nimic care s-o bucure. Și acum? Da, ceva se schimbase, era limpede. Ce anume, nu știa exact, dar era convinsă că întreaga călătorie și aventurile prin care trecuse contribuiseră la asta. Era enorm de recunoscătoare că Susanne o silise să meargă cu ele și că Sonja știuse cât de mult însemnau prietenele una pentru cealaltă. Se învinovățise singură și avea mustrări de conștiință pentru că Adam se îmbolnăvise și murise, în timp ce ea era vie și sănătoasă. Ca și cum ar fi fost mai drept să sufere și ea. Dar acum totul era altfel. Adam avea să-i lipsească mereu, iar moartea lui o schimbase pentru totdeauna, dar, dacă avea să facă un lucru util în viitor, viața avea să i se pară suportabilă.

Douăzeci de minute mai târziu a prins să se grăbească. Rebecka și-a luat pe ea un tricou și și-a pus o pereche de

pantaloni cargo largi, în timp ce se uita după geanta din pânză subțire, pe care putea s-o poarte pe umăr. Părul îi era încă umed și, după ce și-a ridicat ochelarii de soare pe cap, ca să vadă mai bine, s-a rujat, și-a vârât picioarele într-o pereche de sandale și s-a declarat gata de plecare.

Holul hotelului era plin de lume. Nici Maggan, nici Susanne nu erau încă acolo, așa că s-a hotărât să meargă direct în restaurant.

– Rebecka, aici suntem, a auzit-o pe Susanne strigând.

S-a uitat în jur și le-a zărit făcându-i semn și stând la o masă împreună cu câțiva necunoscuți. S-a îndreptat cu pași repezi către prietenele ei.

– Aceasta e Rebecka, a spus Susanne în engleză.

– Bună, Rebecka, eu sunt Amanda, administratoarea școlilor. Mă bucur să te întâlnesc. Bine ai venit în Haiti.

34

În dimineața următoare, Rebecka s-a trezit devreme. În cameră era sufocant de cald. Cu o seară înainte, oboseala o făcuse să-i fie frig și oprise aerul condiționat. În timp ce-l pornea din nou, și-a amintit de poveștile pe care le auzise la cină cu o seară înainte. Stătuseră la aceeași masă cu câțiva medici din asociația de caritate, căci hotelul era plin.

Abia dacă fuseseră în stare să le asculte. Poveștile erau despre copii și despre foamete. Despre violența fizică și sexuală asupra femeilor și despre cum mamele și copiii mureau la naștere. Dar Amanda vorbise și despre școli, despre copiii care începeau, în sfârșit, să învețe să citească și despre cât de important era acest lucru într-o țară în care analfabetismul era atât de răspândit. Cu cât mai mulți copiii primeau o instrucție școlară, cu atât mai bine era pentru societate. În privința asta, cercetătorii erau cu toții de acord.

Rebecka simțea un adânc respect pentru cei pe care-i întâlnise și care rezistau să lucreze în asemenea condiții grele. Oare ea ar fi rezistat?

S-a dus la fereastră și a tras perdelele. Afară nu era decât verdeață. Hotelul era așezat la o oarecare distanță de mare, pe care o bănuia undeva, în depărtare. S-a întins și a căscat. Ceasul de pe noptieră arăta ora 07:05.

Cu o seară înainte, Amanda le promisese un tur ghidat, în care să le arate cum era viața adevărată din Haiti, viața care nu se vedea din hotelul de lux. În școlile lor erau copii care locuiau în case ce n-ar mai fi rezistat încă unui cutremur. Cei săraci nu aveau alternativă. Iar numărul săracilor era mare, atât în oraș, cât și la țară.

Rebecka se pregătea pentru micul dejun cu sentimente amestecate. Ea stătea într-o cameră cu aer condiționat și cu apă caldă și avea mâncare pe masă, în timp ce, la numai un kilometru distanță, locuiau copii ai căror părinți nu știau ce să le pună pe masă. Era un contrast revoltător, dar ea era acolo tocmai ca să încerce să ajute într-un fel – și ăsta era un lucru pozitiv. Trebuia să se gândească la asta ca să reziste acestor zile, care aveau să fie, cu siguranță, foarte grele.

Rebecka a insistat să vadă cu propriii ochi condițiile în care trăia populația locală, nu ca să hotărască unde era nevoie mai mare de bani, ci pentru că era de datoria lor, în calitate de bogătașe răsfățate din Suedia.

– Trebuie să ne luăm inima-n dinți și să vedem cu ochii noștri, nu doar să citim și să trimitem bani, a spus ea.

– Eu o să fac o criză de nervi, a anunțat Maggan.

– Dă-i drumu', i-a zis Rebecka. Dar ar fi bine să termini cu nervii la hotel, să nu-i faci să se simtă prost pe cei care au nevoie de ajutor.

Vechiul jeep cu care Amanda le-a luat era plin de praf și avea, cu siguranță, mulți ani la activ.

– Urcați-vă, a spus ea, după ce le-a mulțumit încă o dată pentru cina din seara precedentă.

– Mulțumim.

Rebecka s-a așezat pe scaunul de lângă șofer.

– Mi-e puțin teamă de ceea ce o să vedem azi, a spus ea cu sinceritate. E doar mizerie peste tot?

– Nu, în niciun caz. Departe de asta. Sunt și multe lucruri bune. Dar poate că e mai ușor să le vedeți cu ochii mei, decât cu ai voștri, care sunt obișnuiți cu priveliști mai luxoase. Nu mi-o luați în nume de rău, dar, de fapt, așa e.

– Ai putea să ne descrii cum arată munca voastră? Pe ce vă concentrați cel mai mult?

Rebecka a privit-o pe Amanda. Inspira încredere și siguranță, s-a gândit Rebecka. Simțea cât de simplu era să vorbești cu cineva coerent și clar în exprimare. Se părea că școlile erau pe mâini bune.

– Avem multe de făcut, pe mai multe planuri, a început femeia să le explice. Reconstrucția continuă încă. În plus, avem și alte planuri în ceea ce privește activitatea școlară, nu doar să-i învățăm pe copii să citească. Trebuie să-i învățăm și cum să aibă grijă de ei înșiși. În momentul cel mai critic, imediat după cutremurul din 2010, eram concentrați pe procurarea de apă proaspătă. Poate să sune simplu, dacă vii dintr-o parte mai dezvoltată a lumii, dar depozitele de apă pe care nu mai poți s-o filtrezi pot să dea naștere la mari probleme de sănătate. Dacă bacteriile intestinale se înmulțesc... O epidemie de holeră, în mijlocul unei catastrofe, nu e lucrul cel mai de dorit.

S-au strecurat pe câteva străzi întortocheate din oraș, către mare, apoi au urmat coasta, spre sud.

– Unde mergem? a întrebat-o Maggan aplecându-se în fața, printre scaune.

– La Jacmel, un oraș de pe coasta de sud. Sărăcia e mare și acolo, dar majoritatea copiilor merg la școală. Mulți datorită și unor oameni ca Sonja.

– Pentru că mulți copii sunt orfani, poate ar trebui să ne concentrăm pe casele de copii? E greu să știi unde e mai mare nevoie de bani, a zis Rebecka îngrijorată.

Se gândise cum era mai bine: să acționeze pe cont propriu sau să lase banii spre administrare unor organizații de caritate. Dar nu putea să ia nicio hotărâre.

– Cred că prietena voastră a procedat corect când s-a gândit, în primul rând, la educație și la școlarizare. Personal, consider că acolo e nevoie de cei mai mulți bani și că nu poți să fii peste tot. Cu cât instruim mai mulți tineri, cu atât individul își asumă mai multă responsabilitate. Cercetările au demonstrat asta în repetate rânduri. Mortalitatea infantilă, de exemplu, a scăzut, căci se nasc mai puțini copii.

Are, desigur, dreptate, s-a gândit Rebecka. Nu merge să ghicești unde e mai multă nevoie de bani. Trebuiau să se încreadă în cei care știau mai bine, oameni ca Amanda și ca medicii pe care îi întâlniseră cu o zi înainte. S-a lăsat din nou pe spate, pe bancheta incomodă, și a început să se uite pe geam. Restul călătoriei n-a mai făcut decât să se bucure de peisaj, fără să vorbească.

În cele din urmă, Amanda a cotit la dreapta, într-o intersecție, și a continuat pe un drumeag îngust, neasfaltat. Praful se ridica și le intra în ochi și-n nas. Jeepul se balansa, aruncându-le în toate părțile. În zare se vedeau munți acoperiți de verdeață ridicându-se spre cer.

Când s-a oprit în fața unei case din piatră, vopsită în albastru și în cărămiziu, pe chipul Amandei se putea citi o expresie de mândrie. La ferestre atârnau perdele în carouri. După puțin timp, câțiva copii le priveau cu curiozitate. Amanda le-a făcut un semn de salut cu mâna și chipurile li s-au luminat când au recunoscut-o. Din casă a ieșit un bărbat, care le-a întâmpinat cu căldură.

– Intrați, a spus el zâmbind, când au dat mâna. Chiar acum avem lecția de franceză.

Copiii, care stăteau înghesuiți unul în celălalt în bănci, îmbrăcați în tricouri la fel, le-au privit uimiți pe cele trei femei care stăteau lângă Amanda, când aceasta le-a explicat că veneau din Suedia. Profesorul a desfăcut o hartă a lumii și toți copiii au ridicat mâna când au fost întrebați cine putea să arate unde se găsea Suedia. Un băiețel a luat indicatorul din lemn și i-a așezat vârful cu mândrie pe țara din nord.

– Sonja, a spus el și s-a uitat sfios la Rebecka.

Copiilor li se explicase cine pusese bazele școlilor. Totul era așa cum dorise Sonja.

În pauză, o fetiță s-a apropiat de ele și și-a îndreptat degetul arătător către mâna pusă în ghips a lui Rebecka. Amanda le-a povestit că era mezina unei familii pe care ea însăși o urmărea încă de la cutremur.

– Yelanda are șase ani. S-a născut în timpul catastrofei și mai are doi frați, care și ei merg la școală, a spus ea zâmbind, cu privirea la fetiță. Mama lor e singură și foarte tânără, dar lucrează la o brutărie în oraș și, cu ajutorul organizației noastre, și-a construit o casă nouă. E una dintre familiile care se descurcă bine, a spus ea. Se pare că îi place de tine, a adăugat femeia.

Rebecka i-a zâmbit fetiței adorabile, care a luat-o de mâna sănătoasă și a început s-o tragă. Amanda a izbucnit în râs.

– N-o să-ți mai dea drumul toată pauza, a strigat ea după ele.

Au stat acolo două ore și, când a părăsit școala, Maggan era ferm hotărâtă să sprijine personal fiecare copil.

– Cum pot să fac asta? a întrebat ea. Putem să mergem pe la fiecare părinte și să-i dăm bani?

Amanda a zâmbit.

– Toți cei care vin aici vor să facă la fel, a spus ea. Și e imposibil să nu vrei să te angajezi personal. Se găsește întotdeauna o pereche de ochi care te va urmări după o

vizită aici. Copii pe care ai vrea să-i adopți, familii pe care ai vrea să le întreții. O să vezi chiar și animale pe care ai vrea să le salvezi. Dar cel mai bine e să te folosești de organizațiile de caritate care sunt aici și care cunosc societatea. Dacă aveți posibilitatea și vreți să ajutați, opțiuni sunt nenumărate.

Rebecka s-a gândit că era bine că Amanda le explicase cum stăteau lucrurile. Puteau să-și folosească bagheta magică ici și colo, dar, dacă voiau să facă un lucru trainic, aveau nevoie de ajutor. Rebecka aștepta cu nerăbdare întâlnirile cu organizațiile de caritate din zilele următoare. Spera să li se explice unde anume banii lor ar fi fost de cel mai mare folos.

Când s-au întors la hotel, către seară, toate au vrut să meargă direct la culcare. Rebecka s-a vârât sub plapumă și, în timp ce ochii i se închideau, a mai apucat să se gândească la familia Yelandei. Apoi a adormit buștean.

35

Apartamentul de două camere din Paris era cu-adevărat perfect pentru el în acel moment, s-a gândit Michael, trecând pe lângă bucătărie. Încăperea era micuță, cu rafturi fără uși și, chiar lângă intrare, se afla o masă de două persoane. Baia nu era nici ea prea mare, dar o cadă înaltă tot încăpuse în ea. Susanne adora baia asta mică și, dacă ar fi fost acolo, l-ar fi silit să intre în cadă de îndată. La naiba, ce dor îi era de ea! Voia să fie cu ea. Știa exact cu ce-ar fi vrut amândoi să-și umple timpul. Nu îndrăznea să se gândească la situația în care ea n-ar mai fi vrut să facă dragoste cu el niciodată.

Ajuns în dormitor, Michael a aruncat valiza pe patul dublu. Nu avea nevoie s-o deschidă acum. Își lăsase costumele în Londra, pentru că nu avea să le mai folosească

decât la inaugurarea hotelului. Până atunci, cel mai bine funcționau jeanșii și un tricou. Paul trebuia să sosească și nu avea nevoie decât de ochelarii de soare, de cardul de bancă și de telefonul mobil.

– E aici? l-a întrebat el pe Alain, care a apărut de îndată ce Michael a ieșit din lift.

Portarul i-a ținut ușa și a scuturat din cap.

– Nu, domnule.

– O să mă așez afară și o să aștept. E o vreme frumoasă azi, a spus Michael zâmbind.

Și-a pus ochelarii de soare și s-a așezat pe scară. Franceza lui era precară. Trebuia să și-o îmbunătățească, dacă voia să conducă un hotel aici. Din multe puncte de vedere, avea să înceapă o viață nouă și, cu cât mai mult făcea abstracție de femeia gravidă din Sydney, cu atât îi revenea cheful de făcut planuri. În unele zile nu se gândea deloc la ea, până la culcare. Atunci neliniștea revenea și îl ținea treaz jumătate de noapte, dar mai bine așa, decât să trăiască în anxietatea permanentă care punea stăpânire pe el în alte zile.

Cum naiba putuse să fie atât de lipsit de discernământ? Încă nu înțelegea.

Când Paul a claxonat din stradă, Michael s-a ridicat repede, bucuros că gândurile i-au fost întrerupte. Avea să-și reia meditația ceva mai târziu, dar acum avea de pus la cale deschiderea unui hotel.

– Ai apucat să vezi *Londra lui Sonja*? a întrebat Michael când, câteva clipe mai târziu, s-a așezat în restaurant împreună cu Paul și cu arhitectul.

– Da, minunat loc. Înțeleg ce vreți să spuneți.

Omul a scos câteva suluri de hârtie pe care le avea cu el și le-a desfăcut pe masă.

– Uitați la ce m-am gândit.

Două ore au stat aplecați asupra desenelor și au plănuit tot, de la pereți până la căzile de baie. În cele din urmă, Michael și-a dus mâna la spate și a încercat să se îndrepte, icnind de durere.

– Trebuie să mă ridic puțin, a zis el zâmbind.

– Suntem gata, până una-alta, a anunțat arhitectul și a strâns hârtiile împrăștiate. Dacă nu mai aveți întrebări, mă duc acasă să completez desenele și poate ne vedem din nou, la începutul săptămânii viitoare. Dacă vrem să respectăm termenul și să fim gata până la Crăciun, trebuie să ne apucăm de treabă cât mai repede. Echipa de lucru va fi mare și cei care vor face parte din ea trebuie să se sincronizeze unii cu alții.

– Nu vrei ceva de mâncare înainte să pleci? l-a întrebat Paul. O cafea, un *croissant*?

– Nu, mulțumesc. Atunci ne auzim luni?

Paul nu a spus nimic până când arhitectul nu a părăsit restaurantul.

– Ei, ce crezi? Nu e Adam, desigur, dar îmi place băiatul ăsta.

– Și mie. Poți să crezi că facem asta pe bune? Că deschidem un hotel în Paris?

– Mă bucur mult pentru tot, fii sigur de asta..., a spus Paul.

Prietenul lui nu era în aceeași formă ca altădată și asta se vedea acum, când întâlnirea se terminase. Paul arăta obosit și Michael l-a privit îngrijorat.

– ... dar Maggan refuză să discute cu mine și asta mă stresează enorm. Nu pot să trăiesc dacă nu e lângă mine, a explicat Paul cu mâhnire în glas.

– Dar crezi că lucrurile or să ajungă atât de departe, încât să fii nevoit să alegi?

– Dacă mă întrebai asta acum câteva săptămâni, răspunsul ar fi fost nu. Atunci eram sigur că o să vrea să se mute

cu mine. Dar am senzația că s-a întâmplat ceva în călătoria asta a lor. Maggan nu e niciodată furioasă. Tu ai văzut-o furioasă vreodată?

Michael s-a gândit o clipă.

– Nu. Dar asta nu înseamnă că n-ar putea să ia în considerare posibilitatea să se mute iar în Paris.

– Mi-e teamă că nu e cazul. Și ce fac eu atunci? În Farsta mă usuc pe picioare. Tot ce mai am în Suedia e familia. Și e atât de îngrozitor să spun că nu ajunge, că am nevoie de mai mult. Am nevoie de asta, a spus el.

– Ai vorbit cu Anneli?

– Da, și tu știi cât e ea de flexibilă. În lumea ei, totul se aranjează, ceea ce e foarte bine, pentru că, dacă și ea ar fi protestat, nu știu ce m-aș fi făcut. Dar Maggan e cea care mă neliniștește.

– Și dacă o să se întâmple lucrul cel mai rău? Știu că te-am mai întrebat asta, dar poate că ar trebui să ai un plan.

– Exact așa cum și tu ai un plan pentru camera copilului.

Michael a gemut.

– Nu vorbi despre asta.

– Care e lucrul cel mai rău care ți s-ar putea întâmpla? S-o pierzi pe Susanne?

– Nu știu. Nu îndrăznesc să mă gândesc așa de departe. În clipa asta nu fac decât să sper că fata asta, Camille, o să rămână în partea ei de lume. Copilul e ca hotelul nostru. Nu există încă în realitate. Amân gândul la el cât se poate mai mult.

– Trebuie să-i spui lui Susanne.

– Știu. Dar când? Pot să aștept până se întoarce, peste două săptămâni? Nu știe nici măcar că nu mai lucrez la *Hyatt*. Totul s-a întâmplat atât de al naibii de repede! E ca și cum m-aș feri de toate adevărurile. Îi spun ce știu că poate să audă și evit restul.

– Suntem niște personaje triste, a spus Paul și și-a pus mâna peste a lui Michael. Dar avem un hotel împreună. La naiba, asta nu e trist!

Michael mergea către casă, venind de la *Londra lui Sonja*. Paul vrusese să rămână la restaurant, dar Michael, după ce stătuse atât de mult pe scaun, avea nevoie să se miște.

Când telefonul i-a sunat în buzunar și a văzut că era vechiul lui prieten, directorul de la *Claridges*, Michael s-a hotărât să nu răspundă. Existau două motive posibile pentru această convorbire. Unu: auzise despre demisia lui de la *Hyatt*. Doi: știa că stătuse la *Claridges* o noapte. Michael nu avea însă niciun chef să discute despre niciunul dintre ele. La timpul potrivit, avea să-l sune. Era un prieten de nădejde și nu avea niciun motiv să nu stea de vorbă cu el. Doar că era prea devreme.

A pus telefonul pe *silent* și l-a vârât înapoi în buzunar. Dacă un director de hotel știa că își dăduse demisia, în curând aveau să știe toți. Inclusiv Susanne, chiar dacă nu era în Londra. Era cunoscută în branșa hotelieră ca o predecesoare a exploziei de hoteluri mici, foarte personale, care își deschiseseră ușile în ultimii ani. Susanne reușise cel mai bine. Nu mai exista niciun hotel care să depășească *Londra lui Sonja*, în ceea ce privea numărul de clienți mulțumiți. Dacă ar fi vorbit întâmplător cu vreunul dintre contactele ei, ar fi aflat imediat despre demisia lui Michael.

Deci trebuia să-i spună totul fără întârziere, pentru că, dacă Susanne afla situația de la altcineva, relația lor nu ar mai fi avut niciun viitor. Deși, acum, cel mai probabil oricum avea să se termine. Să devină mamă vitregă, oricât de mare era distanța dintre ea și copil, nu era una dintre dorințele ei cele mai arzătoare. Iar el trebuia să-și asume responsabilitatea, așa era croit.

Numai două convorbiri în care să audă că-i era dor de el. Apoi avea să-i mărturisească adevărul.

36

Văzuseră și trăiseră atât de multe lucruri în această călătorie! Cu cât Maggan vedea mai multă sărăcie, cu atât i se făcea mai dor să audă vocea lui Anneli.

– Cum reziști să vezi atâta mizerie? Tu, care ești atât de sensibilă? a întrebat-o fiica sa când Maggan a sunat-o.

– Nu rezist. Și sensibilitatea mamei tale e un lucru bun, a răspuns ea hotărâtă. Din clipa asta am voie să fiu cât de sensibilă vreau.

– Da – Dumnezeule! –, nu asta am vrut să spun. Îmi place că plângi din orice, a râs Anneli. Pot să pronunț numele lui tata fără începi să dai apă la șoricei?

– Ești invitata mea, a zis Maggan.

– Tata e disperat că nu-l suni.

– Aha! O să-l sun când ajung acasă. Altceva?

– Nu.

– Niciun nepot care să întrebe de bunica lui?

– Păi... Nu.

– Eu te-am învățat să fii așa de sinceră?

– Da.

Maggan a dat ochii peste cap și a zâmbit.

– Poți, în orice caz, să-i prinzi și să le dai câte-un pupic de la mine. Mi-e atât de dor de voi, că inima mea de bunică e sfâșiată.

– Așa o să fac. Salută-le pe mătușile mele.

Și Susanne a vorbit la telefon. Mai întâi, o convorbire scurtă cu Michael, care era atât de ocupat, încât nu apuca să discute mai mult. Nu vorbiseră prea mult în acea călătorie, dar avea să-i povestească cum decursese totul

când ajungea acasă. Apoi a sunat-o pe Julie, pe fiica lui Sonja, care o căutase de două ori, de când Susanne părăsise Londra.

Julie avea noutăți.

– Benny și cu mine o să mai avem încă un copil. Și vreau ca tu, Rebecka și Maggan să aflați primele.

– Încă unul? a spus Susanne râzând.

– Da! Până una-alta, când vorbim despre el/ea îi spunem Fyran, dar ceva îmi spune c-o să fie fetiță. Și-atunci o s-o botez Sonja. I-am întrebat pe mama și pe tata și, din partea lor, e în regulă.

– Și dac-o să fie tot băiat?

– Între noi fie vorba, trebuie să fac întâi o criză de nervi, apoi să găsesc un nume. Mi-aș dori atât de mult să am și o fetiță! Îmi iubesc băieții mai mult decât orice, dar ar fi minunat să am și o fetiță. Am trecut de mult de patruzeci de ani, așa că asta e ultima mea șansă. Voi ce faceți?

– Mulțumesc, bine. Ca de obicei, mama ta biologică nu încetează să ne facă surprize, i-a răspuns Susanne. Chiar acum mergem pe urmele ei, după Luke. Un bărbat despre care habar nu aveam că există, dar care a fost marea iubire a lui Sonja.

Julie a râs surprinsă. Ea nu comentase niciodată hotărârea lui Sonja de a renunța la calitatea de mamă. Dar, cu anii, devenise tot mai curioasă să știe cine fusese Sonja. Julie îi pusese lui Susanne multe întrebări, când lucraseră împreună și Julie făcuse prăjituri în bucătăria hotelului. Ea și Benny își împărțeau responsabilitățile de părinți și, datorită lui Sonja, nu duceau lipsă de bani.

– Am fost și la mormântul bunicilor tăi din Scoția, i-a spus Susanne. Se pare că există atât un castel, cât și alte lucruri aflate încă în posesia familiei.

– Sună ireal. Poate o să-mi iau odată familia și o să fac o vizită acolo. Acum avem nevoie de un autobuz, cum zice Benny.

Julie a izbucnit în râs.

– Cred că ai moștenit simțul umorului nu numai de la mama, ci și de la bunicii tăi biologici, a comentat Susanne. Amândoi erau niște oameni veseli, după cum spune Sonja în scrisori.

– Aș putea să le citesc și eu după aceea?

– Da, bineînțeles că poți.

Zilele în Haiti au trecut cu o viteză ametitoare și n-au văzut aproape nimic din ceea ce era frumos și se armoniza, într-un fel, cu ceea ce era dureros. N-au văzut munții decât pe fereastra hotelului, dar, într-o zi, Amanda a insistat să le ducă la *playa*, pentru că exista și așa ceva. Vizita a fost scurtă. Nu puteau să se bucure de plaja paradiziacă, știind că numai turiștii din Vest își puteau permite să-și petreacă vacanțele acolo. După ce și-au înmuiat degetele în apă, s-au întors.

În cursul numeroaselor întâlniri au discutat cu reprezentanți ai Crucii Roșii, ai UNICEF și ai organizației „Medici fără frontiere", dar și cu asociații de caritate mai mici, locale. La toți exista încredere în viitor, chiar dacă sărăcia era cea care stătea în centrul convorbirilor. Schimbările se produceau încet, dar mergeau într-o direcție bună.

Cele trei școli ale lui Sonja erau în cea mai bună stare posibilă și, când prietenele au părăsit Haiti, erau mai bogate, datorită acestei experiențe complet noi. Una dintre cele mai intense, s-a gândit Rebecka, după ce a vizitat și a treia școală. S-a ascuns de privirile celorlalți și a împrăștiat acolo o parte din cenușa lui Sonja, așa cum își dorise prietena lor.

Rebecka nu era obișnuită să călătorească în țări sărace. Era naivă, neștiutoare și ar fi putut să gafeze dacă n-ar fi avut-o pe Amanda ca ghid. Se întreba cum era să muncești acolo, în perioadele cele mai crunte. Puteai oare să-ți dai deoparte propriile probleme și să-i ajuți pe alții? Așa trebuia să fi

fost după cutremurul din 2010, când în toată țara era haos. Nu era sigură că ar fi putut să-i ajute pe oamenii aceia în vreun fel, când îl plângea pe Adam. Durerea o paralizase. În unele zile fusese apatică și indiferentă. I-ar fi păsat atunci de un cutremur? Era adânc impresionată de ceea ce haitienii făcuseră atunci unii pentru alții, de ceea ce oamenii păreau să fie capabili în mijlocul unor tragedii de nedescris.

S-a desemnat singură conducătoare de grup și celelalte două prietene n-au avut nimic împotrivă. Spre deosebire de ele, Rebecka nu mai avea pe nimeni altcineva la care să se gândească și se simțea bine concentrându-se pe nevoile altora. Ochii Yelandei i-au apărut în minte. Cu o zi înainte, Amanda o dusese pe Rebecka la brutăria unde lucra mama fetiței. Rebecka îi dăduse un teanc de bancnote. Amanda văzuse, dar nu spusese nimic. Înțelesese. Yelanda îi câștigase inima lui Rebecka și femeia spera să poată să urmărească familia și în viitor, chiar dacă avea să fie departe de-acolo. Le luase adresa și se gândea să-i sprijine cu orice aveau nevoie.

Era un gând care o mulțumea acum, când nu le mai rămăseseră decât o seară, un film și o scrisoare, înainte să pornească mai departe, către un alt colț de lume.

A opta scrisoare

New York

Dispăruse. Puteți să vă imaginați disperarea mea. Nu știam ce se întâmplase. De obicei vorbeam de mai multe ori pe săptămână, dar acum, tăcere. Am sunat la cele câteva numere pe care le aveam, fără să primesc vreun răspuns, iar acasă nu puteam să-l apelez. Chiar dacă soția lui Luke știa de existența mea de mai mulți ani, nu aveam niciun drept să mă amestec în viața lui din New York.

Nu știam aproape nimic despre acea parte din viața lui, pe care o dedica familiei. Și era ciudat, pentru că era și cea mai mare. Știam în ce magazine obișnuia să-și facă cumpărăturile, ce frizer îl tundea și că avea un croitor, chiar la colțul străzii, care era excelent. Știam, desigur, că serviciul îl obliga să călătorească în toată lumea, dar cu ce se ocupa exact nu știam, dincolo de faptul că serviciul lui avea legătură cu marea și cu acidifierea solului.

Avea destui bani? Habar n-aveam. El era cel care plătea întotdeauna, dar evita luxul. Uneori îmi făcea cadouri scumpe, dar nu știam dacă făcuse economii sau dispunea mereu de atâția bani. Copiii lui studiau în sistemul Ivy League, ceea ce însemnau mulți bani, dar poate că aveau burse. În orice caz, era mândru de fiii lui și știu că, pentru el, era important că-și continuaseră studiile, pentru că era singurul lucru pe care-l povestea despre familia lui.

Iar eu nu-l întrebam nimic. Soția lui ar fi fost un subiect cumplit pentru amândoi. Era devastator că el, în ochii lumii, aparținea unei alte femei, care se împotrivea separării. Iar asta era tot ce aveam nevoie să știu.

În lumea noastră, sub clopotul de sticlă cu care ne acopeream când eram împreună, ea nu exista. Eram ca o mâncare pusă pe foc, cu doar două ingrediente: el și eu.

Îmi trebuiau zile întregi să îmblânzesc frigul care mă cuprindea de fiecare dată când se întorcea la New York, iar ocaziile în care vorbeam la telefon erau desfătătoare, dar într-un fel dureros. Nu suna niciodată de acasă. Cred că din respect pentru soția lui. În schimb, țineam legătura prin mobil, cu ajutorul a sute de sms-uri și de mailuri. Îmi spunea cât îi era de dor, cum asta îl măcina, în vreme ce, la capătul celălalt, eu eram bolnavă de dorința de a-l revedea.

În cele din urmă, am plecat la New York. N-am avut de ales. Eram total devastată de incertitudine.

L-am căutat peste tot. În localurile în care îmi spusese că era client constant, în salonul de frizerie unde știam că se rădea

o dată pe săptămână. În cele din urmă am sunat la ușa casei în care credeam că locuia. Mă simțeam atât de rău, încât am crezut c-o să vomit acolo, pe scară. Era un abuz, un lucru pe care nu crezusem că aș fi putut să-l fac vreodată. Dacă soția lui... Dar n-ar fi trebuit să mă îngrijorez. Nu mi-a deschis nimeni. Ferestrele de la etajul al doilea, unde-mi spusese că locuia, erau pustii, ca și cum locatarii s-ar fi mutat de acolo. Un bătrân a coborât scara și l-am abordat imediat.

– N-ai aflat? mi-a spus el încet. S-au mutat. Luke n-a mai locuit aici de la accident.

– Ce accident? am întrebat eu. Luke a avut un accident?

Am simțit că mi s-au tăiat picioarele.

– Ești o prietenă de familie?

Privirea omului era cercetătoare. Ca și cum ar fi trebuit să știu ce se întâmplase.

– Sunt o veche cunoștință a lui Luke, din anii de școală. Ne-am întâlnit în Sydney, când familia lui a locuit acolo.

Nu era o minciună, chiar dacă nu era nici tot adevărul. Unde era? Era rănit? Mii de gânduri îmi alergau prin minte.

– El a fost la volanul mașinii și a scăpat teafăr. Dar soția lui și-a pierdut ambele picioare. A stat în spital multă vreme, timp în care Luke și copiii s-au mutat în Queens. Aici nu poți să te descurci cu un scaun cu rotile, a adăugat bătrânul și a arătat către casa în care locuise Luke.

Era ca și cum aș fi primit o lovitură de măciucă în cap. Îmi amintesc că am făcut un pas înapoi. De parcă aș fi stat prea aproape de ceva cu care nu aveam nimic de-a face. Asta era adevărata viață a lui Luke. Eu nu fusesem decât o ocupație auxiliară, de mai mulți ani. Așa am simțit atunci, chiar dacă în forul meu interior știam că sentimentele lui pentru mine erau autentice.

Am părăsit New Yorkul imediat și nu m-am mai întors niciodată acolo.

Împrăștiați-mi cenușa din Empire State Building.

Poate că un fir din ea o să aterizeze lângă Luke.

37

Stăteau ghemuite în patul de hotel al lui Susanne, în ultima seară din Haiti. Toate trei aveau ochii roșii de la plâns, după ce, mai întâi, văzuseră *O aventură de neuitat*, iar apoi citiseră scrisoarea lui Sonja.

– Citește din nou ultimele rânduri.

– Împrăștiați-mi cenușa din Empire State Building. Poate că un fir din ea o să aterizeze lângă Luke.

Nu mai scria nimic altceva despre relația cu Luke. Oare nu se mai revăzuseră niciodată?

– Nu mai rezist.

Lacrimile curgeau în șiroaie pe obrajii lui Susanne. Era copleșită de deznodământul tragic al poveștii de dragoste.

– Sărmana, sărmana Sonja! a spus ea printre sughițuri.

În clipa aia nu putea să se bucure că următoarea călătorie avea să o ducă în New York.

În timp ce intra în Central Park, pe aleea dinspre Fifth Avenue, Susanne îngâna *Moon River*. Era mișcată de tot ceea ce vedea în jurul ei și melodia asta frumoasă se potrivea atât ce bine cu lacrimile pe care nu și le putea opri. Veneau și dispăreau. Era tristă pentru Sonja, emoționată să vadă că Rebecka se simțea ceva mai bine și bucuroasă că era în New York, împreună cu cele mai bune prietene ale ei. Lui Susanne nu-i păsa totuși de amestecul de sentimente. Le lăsa în voia lor.

Întrebarea e dacă parcul a fost mai frumos vreodată, s-a gândit ea plimbându-se pe lângă lac. Azi observa totul. Frunzele care-i cădeau la picioare legănându-se, covorul de iarbă care se întindea la nesfârșit, cu clădirile ireal de înalte în fundal, cele două femei care își făceau tura de jogging, fără să vorbească. Perechea de bătrâni care se ținea de mână. O veveriță, un dog german și o femeie care

alergau unul după celălalt. Susanne s-a dat la o parte răzând, să nu le încurce joaca.

Când a zărit chioșcul, a grăbit pașii și și-a cumpărat un covrig sărat și cald. Era o gustare perfectă pentru acea plimbare. Când a luat prima îmbucătură, a închis ochii și a savurat gustul. Era o zi pe care avea să și-o amintească mereu.

Zâmbea și îi saluta pe cei pe care îi întâlnea. Ce prietenoasă e toată lumea în orașul ăsta, s-a gândit ea. Mai fusese în New York și altă dată, dar nu atât de des cum ai fi crezut, ținând cont că lucrase ca stewardesă. Dar ea alegea liniile scurte. În loc de nopți petrecute prin hoteluri, prefera să vină acasă. În plus, după patruzeci de ani, începuse să resimtă schimbările de fus orar din ce în ce mai intens și, în ultimii ani, le evitase, hotărând să nu mai zboare în afara Europei.

Mihael venea des aici cu slujba și, de două ori, își luase și ea liber de la hotel și îl urmase, dar de atunci trecuseră mai mulți ani. Asta se întâmplase când erau proaspăt îndrăgostiți și el îi înțelegea necesitățile altfel decât acum. Stătuseră aici trei nopți, apoi nu se mai văzuseră o săptămână, dacă își amintea bine. Ceea ce nu era nicio problemă pentru el, pe vremea aia.

Susanne a tras adânc aer în piept, când a simțit cum neliniștea i se cuibărea în stomac, apoi i se insinua tot mai aproape de piept. Numai gândul de a se simți constrânsă îi stârnea această angoasă. Nu era normal, dar nu ripostase la timp, luptase să-și inhibe propriile nevoi și lăsase lucrurile să meargă prea departe. Și asta era ceea ce nu mai funcționa.

Dar nu intenționa să cedeze vreodată.

Dacă Michael n-ar mai fi presat-o, ar fi putut să aibă o viață bună împreună, dar el nu voia să trăiască așa. Sigur, Michael avusese un fel de revelație, când ea dispăruse în

munți, în Norvegia, dar putea să-i treacă și să se întoarcă la punctul de unde plecase.

Pe de altă parte... Dacă totuși aranjamentul putea să funcționeze?

Trebuia să încerce, în orice caz. Dacă nu mergea, nu mergea și gata! Atunci aveau să evite să se mai întâlnească, s-a gândit ea. Dar nici prieteni nu puteau să mai fie. Cum ar fi putut să reziste să-l vadă cu o altă femeie? Niciodată! Și-ar fi omorât rivala cu mâinile goale. Fusese de-ajuns s-o vadă pe acea Camille, în fața apartamentului lui Michael, ca să nu-și mai găsească liniștea. Era total ilogic, desigur, dar care sentimente sunt logice? Niciunul – spunea experiența ei.

Susanne a început să râdă singură când și-a imaginat tot felul de posibile scenarii. Așa cum arătau lucrurile acum, aveau să-și reia întâlnirile. Ar fi trebuit să tânjească după asta, în loc să se gândească la femeile pe care, poate, Michael le întâlnea.

A ajuns la scară. Mai fusese acolo și altă dată. Se vedea lacul și, ceva mai departe, restaurantul The Boathouse, unde îl dusese pe Michael, într-o primăvară. Nu-și amintea dacă mâncaseră la prânz sau doar băuseră o cafea.

În fața lacului era fântâna. În dreapta ei, un grup de yoghini își făceau exercițiile, în stânga, câțiva dansatori și-au început reprezentația. Când a coborât scara, a auzit o muzică venind din tunel, iar pe apă se înghesuiau bărci cu vâsle, având la bord perechi mai mult sau mai puțin obișnuite să navigheze.

În exact același loc ca și atunci, stătea bărbatul care cânta din țiteră. Trebuie să-i cumpăr un CD, s-a gândit ea și a scotocit în buzunar după portofel. Bărbatul arăta îngrozitor de sărac.

– Vreau trei, a spus ea și i-a întins o sută de dolari. Nu, nu, păstrează restul, a adăugat, ridicând mâna în chip de refuz și zâmbind.

A vârât CD-urile în geantă, cu gândul să li le dăruiască prietenelor, și și-a continuat plimbarea.

Trei ore în parc au trecut repede și Susanne a trebuit să se grăbească, ca să ajungă la timp la masa de prânz. Dar, mai întâi, voia să-l sune pe Michael și să-i spună că se afla în orașul lor preferat. Pe drum către camera ei le-a întâlnit pe Maggan și pe Rebecka, care stăteau în hol, și le-a spus să meargă înainte, că ea avea să le urmeze imediat.

– Bună, iubitule, eu sunt. Ghici unde suntem!

Și-a tras șalul de la gât și l-a aruncat pe scaunul de la birou, apoi și-a dezbrăcat geaca, pe care a aruncat-o tot acolo.

Bărbatul a râs și ea a simțit în tot corpul o dorință intensă. Îi adora râsul și vocea baritonală.

– Nu, nu ghicesc, i-a spus el.

– Suntem în New York.

– Susanne, înainte de orice, trebuie să-ți spun eu ceva.

Vocea îi devenise gravă. Când Michael a tras adânc aer în piept, Susanne a simțit cum ceva se i răsucea dureros în măruntaie. Nu și el, nu acum. Îi fuseseră de-ajuns bolile lui Sonja și Adam. Nu și Michael. Orice, numai să nu fie bolnav.

– Spune direct, fără introduceri, i-a cerut ea și s-a așezat greu pe pat.

– Am lăsat gravidă o femeie.

38

– Unde sunteți? a strigat Susanne în telefon.

Rebecka și Maggan tocmai atacaseră fiecare câte o porție de somon la grătar. Peștele arăta minunat și se aruncaseră asupra lui hămesite.

– Nu știu. O las pe Rebecka să-ți explice, a răspuns Maggan uimită și i-a întins telefonul lui Rebecka. Susanne

e furioasă și vrea să știe unde suntem. Eu nu știu cum se chemă locul ăsta.

Aromele îmbietoare care veneau de la peștele din far-furie îi ajungeau în nări. I-a întins telefonul lui Rebecka și a continuat să mestece. Era moartă de foame și mâncarea din fața ei era delicioasă, dar se întreba de ce Susanne era atât de revoltată.

– Vine încoace? a întrebat ea când și-a primit telefonul înapoi. Era aproape isterică.

– Da, era furioasă. Dar tu știi ce temperament are, i-a răspuns Rebecka liniștită. Doamne, ce bun e peștele!

Când Susanne li s-a alăturat, a tras un scaun și s-a așezat. I-a strigat chelnerului că voia o cafea. Asta a îngrijorat-o pe Maggan și mai tare. Susanne nu refuza niciodată mâncarea. Niciodată. Nici măcar când era bolnavă. Doar când era nefericită.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Maggan neliniștită.

– Michael a lăsat gravidă o femeie.

S-a așezat greu pe scaun.

– Glumești...

Maggan a rămas cu gura căscată.

– Ar putea Michael...?

– Arăt ca și cum aș glumi? a șoptit Susanne.

– Dar, Dumnezeule! Povestește-ne! Ce-a zis?

– Doar atât. Apoi i-am închis telefonul în nas.

Rebecka nu avea prea mult succes la bărbați și cei doi cu care fusese căsătorită erau și singurii care îi aruncaseră vreo privire. Susanne, dimpotrivă, dacă punea ochii pe cineva, îi arunca un laț nevăzut în jurul gâtului, după care bărbatul o urma ca un câine. Așa fusese întotdeauna. Bărbatul din barul hotelului, chiar dacă era ora două și un sfert după-amiază, nu avea, de aceea, nicio șansă. Rebecka și Susanne trebuiau să bea o cafea împreună, dar Susanne a dat pe gât două

pahare de șampanie, i-a șoptit lui Rebecka că aveau să se vadă mai târziu și apoi s-a dus – ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume – la bărbatul de la bar și s-a așezat pe scaunul de lângă el. Rebecka n-a putut s-o împiedice și s-a gândit că era, poate, bine că Susanne se consola în felul ăsta, pe care ea însăși îl considera cel mai potrivit. Că Rebecka nu s-ar fi gândit niciodată să procedeze la fel, era altceva.

Când Michael a sunat, Rebecka era deja în camera ei. Maggan se dusese la Macy's, direct după masa de prânz, și Rebecka nici nu îndrăznea să se gândească cu ce se ocupa Susanne. În ceea ce o privea, avea nevoie să se odihnească puțin.

– Michael, ce-ai făcut? l-a întrebat ea.

Îl cunoștea pe Michael de-o veșnicie, încă din adolescență, de când se întâlniseră în voiajul cu trenul prin Europa, ceva ce Michael nu făcea în mod obișnuit.

– Încerc să dau de ea. Unde e? Nu răspunde la telefon.

– Povestește-mi! Ce s-a întâmplat?

Rebecka nu putea să-i dezvăluie cu ce se ocupa Susanne în clipa aia și nici minciuna nu era o idee bună.

– M-am culcat cu o femeie când eram beat. Cu cineva care lucrează la *Hyatt*, în Sydney, acolo unde ați stat voi.

– În timp ce erai cu Susanne?

– Nu, bineînțeles că nu. Susanne mi-a spus că relația noastră a luat sfârșit, iar eu eram disperat, ceea ce nu e o scuză, dar e adevărul.

Rebecka abia dacă auzea ce spunea Michael. Vocea lui era plângăreață, trădând o stare de adâncă tristețe.

– Femeia locuiește în Sydney și nu se gândește să întrerupă sarcina?

– Da. Și nu doar asta. Mi-am dat demisia de la *Hyatt*. Tu însăți ai avut o poziție înaltă și știi cât de „curat" trebuie să fii. Așa că mi-am dat demisia, mă mut în Paris și deschid un hotel împreună cu Paul.

Rebecka s-a așezat pe un fotoliu, în fața ferestrei care dădea către Central Park. Priveliștea era minunată. Convorbirea avea să dureze.

– Nici Maggan nu știe asta.

– Ar putea să știe dacă i-ar răspunde la telefon lui Paul.

– Nu pot să păstrez secretul ăsta, l-a anunțat ea. Așa că, dacă Paul a vrut să-i dea el vestea, acum e deja târziu.

– La naiba! Mi-a scăpat. Suntem prea apropiați unii de alții. Ne cunoaștem mult prea bine. M-am plimbat ieri prin clădirea care o să se transforme în hotelul nostru și am simțit că mi-era dor de Adam. Ba chiar l-am trimis pe arhitect la *Londra lui Sonja*, ca să înțeleagă cum ar fi gândit Adam.

– Deci o să deschideți ceva asemănător în Paris?

– Da, așa ne-am gândit.

– Of, acum mă faci să plâng. Cred că e absolut minunat. Lui Sonja i-ar fi plăcut mult ideea – chiar dacă Maggan și Susanne nu sunt acum în cea mai bună pasă. Dar care e locul unui copil în toată povestea asta?

A tras un șervețel de hârtie din cutia de pe masă și și-a suflat nasul zgomotos.

– Rebecka, eu nu vreau să fiu tată. Sunt prea bătrân pentru asta. Acum douăzeci de ani m-aș fi bucurat, dar acum nu simt decât tristețe.

Maggan a ieșit din lift cu șapte pungi în mână. Deși Anneli protesta, ea le cumpăra întotdeauna gemenelor haine la fel. Mai ales pentru că se gândea că, primind modele diferite, s-ar fi bătut pe ele. Anneli avea tot felul de idei, printre care și aceea că fetițele trebuiau să meargă în clase diferite, ca să se „dezvolte ca indivizi". Maggan nu mai auzise niciodată ceva atât de absurd. Apăruseră, cu siguranță, noi cercetări, de când studiase ea ca să devină educatoare, cu o sută de ani înainte, dar să separi niște gemeni era ceva lipsit de inimă. Punct. Aveau să-și găsească

un drum propriu încetul cu încetul. Nu era nevoie să le îmbrânceşti către el.

Lui Alex îi cumpărase un tricou de hochei, trei şepci şi o geacă de „dur". Aşa credea Maggan, în orice caz. Mai rămânea să vadă ce părere avea şi el. Anneli avea să primească o poşetă de la Michael Kors, iar Paul nu avea să primească nimic. Îndepărtase şi vaga urmă de mustrare de conştiinţă. Bărbatul acţionase pe la spatele ei şi de aceea nu avea să primească niciun cadou din New York.

A pus cadourile în dulap şi s-a întins pe pat, peste cuvertură, cu mâinile împreunate pe abdomen. Călătoria avea să se sfârşească în curând şi ea trebuia să dea ochii cu Paul. Era ca şi cum totul se întâmplase în timpul acestor şase săptămâni. Michael lăsase o femeie gravidă, ea şi Paul aveau să se despartă, Rebecka începuse să se simtă mai bine, iar Susanne... avea oare să accepte vreodată felul în care Michael înţelesese să meargă înainte?

Fusese mai simplu decât crezuse să-l facă pe bărbatul de la bar să o urmeze în cameră. Că voia să facă sex cu ea îi arătase încă din lift, unde începuseră să se giugiulească exact ca doi adolescenţi şi, dacă mai rămăsese vreo urmă de îndoială cu privire la ceea ce avea să urmeze, ea dispăruse de îndată ce au ajuns în cameră şi şi-au smuls unul altuia hainele, cu o grabă disperată.

Apoi a urmat ceva neobişnuit. Goală, cu braţele atârnându-i de-a lungul corpului, Susanne îl privea cu nişte ochi din care începuseră să curgă şiroaie de lacrimi. Omul a privit-o mirat, dar, în loc să o întrebe ceva, s-a îmbrăcat repede, a luat halatul de baie din cuier, i l-a pus pe umerii goi şi a condus-o încet către pat.

Susanne s-a prăbuşit pe el şi, în timp ce bărbatul o învelea cu plapuma, i-a spus printre sughiţuri că Michael lăsase o altă femeie gravidă.

– Cine? Soțul tău? a întrebat-o el și s-a așezat lângă ea, pe marginea patului.

– Ceva în genul ăsta. Dar luasem o pauză în relația noastră.

Susanne s-a întins după pachetul cu șervețele de hârtie de pe noptieră și și-a suflat zgomotos nasul.

– O să fie un tată minunat. L-am văzut împreună cu copiii fratelui lui, care îl adoră.

Știa că-l pierduse pe Michael. Durerea era cu mult mai mare decât crezuse. S-a răsucit în pat să scape de ceea ce semăna tot mai mult cu o crampă dureroasă. S-a ghemuit ca un copil, în timp ce bărbatul continua s-o mângâie pe braț. Era o situație total absurdă, dar tipul era cumsecade și – slavă Domnului! – nu voia să profite de situație. Era, dimpotrivă, amabil și înțelegător.

Nu i-a mai pus nicio întrebare. A lăsat-o să plângă și să se liniștească. După câteva clipe, Susanne și-a tras nasul. Durerea era înlocuită, încetul cu încetul, de ceva care semăna a pustiu.

– Vrei să sun pe cineva? a întrebat-o el șoptit.

Ea a scuturat din cap.

– Îți mulțumesc pentru că ești atât de minunat, i-a spus cu sinceritate. A fost o reacție de moment și îmi pare rău că am încercat să te folosesc ca să mă simt mai bine. Sper că înțelegi că nu e vina ta. Altă dată, poate...

El i-a pus un deget pe buze.

– Și eu am folosit metoda asta o dată, a zâmbit el și s-a ridicat de pe pat. Sper că lucrurile or să se aranjeze. În ceea ce mă privește, nu pot să spun decât că bărbatul despre care vorbești e un mare idiot.

39

Călătoria se sfârșise. Nu mai rămăsese nicio scrisoare. În ultima seară n-au mai primit decât biletele de întoarcere

acasă. Trebuiau să împrăștie ultimele fire din cenușa lui Sonja din Empire State Building, așa cum dorise ea.

– Nu pot să nu mă mai gândesc la Sonja și la Luke, a spus Susanne, în timp ce urcau cu liftul.

Propriile ei probleme erau mai ușor de suportat, dacă se concentra pe altceva, iar povestea de iubire a lui Sonja și a lui Luke era mult mai tragică decât a ei. Se iubiseră o viață întreagă și Susanne ura felul în care se terminase totul. Dar sfârșitul nu putea să fie ăsta! Trebuia să mai fie ceva. Ar fi fost nedrept să nu mai fie nimic.

Liftul enorm a ajuns la etajul optzeci și șapte și cele trei prietene s-au luat de mână.

– Of, e atât de greu! a spus Susanne. M-am gândit de ce am lăsat-o să stea în biblioteca ta atâția ani și cred că a fost din cauză că n-am putut să-i acceptăm moartea. Acum s-a terminat. După ce o să împrăștiem aici și ultimul fir de cenușă, n-o să mai auzim și n-o să mai primim niciodată nimic de la ea. E greu de înțeles. S-a terminat. Niciodată n-o să mai...

Nu era nevoie să mai continue. Maggan a dat din cap în semn că era de acord cu ea. La fel și Rebecka. Strălucitoarea lor prietenă, Sonja cea plină de viață! Cum putea să fie așa, când un nor negru coborâse peste ea și îi umbrea bucuria?

– A fost un om fără pereche, nu-i așa? a spus Susanne.

La telescop era prea multă lume, așa că s-au retras într-un loc unde nu era nevoie să se înghesuie cu alții. Nu se temeau că le va vedea cineva. Oricum, nimeni n-ar fi înțeles. Împărțiseră la hotel ceea ce mai rămăsese și acum aveau fiecare în buzunar câte o batistă înnodată, cu câteva fire din cenușa lui Sonja, ultimele care mai rămăseseră.

Nu puteau decât să spere că unul dintre acele firicele avea să aterizeze în apropierea lui Luke Danes, în cazul în care el mai locuia în New York.

Chiar dacă el și Sonja nu s-au mai întâlnit niciodată, Sonja trebuie să-i fi lipsit mult, s-a gândit Susanne. Era sfâșietor.

– Dacă dragostea voastră a fost zadarnică, orice altă dragoste e o glumă blestemată, a șoptit ea. Ți se va face dreptate într-un fel, Sonja, îți promit.

A întins mâna și a lăsat briza să preia ultimele rămășițe ale uneia dintre cele mai apropiate prietene ale ei.

După ce și-au luat rămas-bun de la Sonja, au mers pe Fifth Avenue, către hotel, cufundate fiecare în propriile gânduri. Maggan se gândea ce-ar fi spus Sonja despre călătoria lor. Așa o văzuse atunci când o plănuise? Ce ciudat totuși: cât de prezentă fusese, deși trecuseră atâția ani de la moartea ei.

Rebecka a rupt tăcerea și a propus o pauză de cafea, înainte pornească spre aeroport.

– Aici, a spus ea și a arătat o străduță lăturalnică, lângă Bryant Park, unde văzuse firma unei cafenele, pe fațada unei case.

Peste câteva clipe, stăteau fiecare cu câte o brioșă uscată în față. Cafeaua era diluată și chelnerul, total neatent. Nu era câtuși de puțin interesat de clienți. În schimb, era concentrat pe convorbirea cu iubitul lui, care se auzea în tot localul.

– Ador clipa asta, a izbucnit Susanne bătând din palme. Noi trei, într-un loc total eliberat de pretenții și prețiozități, în mijlocul New Yorkului. O să-mi fie atât de dor de voi!

Și Maggan simțea la fel. Slavă Domnului, trebuiau să se întâlnească din nou la Andreasson, în curând. Aveau de făcut o grămadă de lucruri, ca să pună în practică tot ce hotărâseră în Casablanca și în Haiti.

În ceea ce o privea, avea să se gândească la căsnicia ei și să hotărască ce avea să se întâmple cu ea în viitor. Simțea că dezamăgirea pe care Paul i-o provocase era atât de mare, încât nu putea s-o ignore, dar avea să-l asculte, să vadă ce avea de spus. O schimbare avea să se producă oricum, pentru că nu se gândea să mai fie sclavul familiei.

Dacă Paul voia să rămână împreună cu ea, lucru care lui Maggan i se părea imposibil în clipa aia, trebuia să găsească singur un mod de a se îndrepta. Maggan era epuizată. Nu mai putea să-l susțină moral. Nu mai avea de gând să-l încurajeze nici măcar o dată, din moment ce el nu se străduia nici cât negru sub unghie.

După prima ceașcă de cafea, Rebecka a anunțat bomba: Michael și Paul urmau să deschidă un hotel *Sonja*, asemănător cu *Londra lui Sonja*, dar în Paris.

Susanne și-a dus mâna la gură.

– Vrei să spui că Michael a plecat de la *Hyatt*? a întrebat ea șocată. Deci mama și bebelușul or să se mute în Paris?

– Nu știu nimic mai mult, i-a răspuns Rebecka.

– *Am știut* că nu Paul e de vină. Michael trebuie să-i fi băgat în cap ideea asta, iar Paul nu a putut să spună nu.

Maggan a fixat-o pe Susanne cu privirea, ca și cum prietena ei avea ceva de-a face cu toată istoria asta.

– Nu te uita la mine, a exclamat Susanne. Mai bine vorbește cu ticăloșii din Paris.

Dacă Paul și Michael cumpăraseră înapoi *La Sonja* și, în plus, aveau de gând să deschidă un hotel deasupra, Michael putea să stea mai des acolo. Călătoria cu trenul nu-i lua decât două ore. Paul s-ar fi putut duce din când în când. Ar fi fost de-ajuns, nu? Nu era obligat să locuiască acolo, s-a gândit Maggan. Dar ceea ce o rănise cel mai mult era că el făcuse totul fără știința ei. În privința asta, Michael nu avea nicio vină.

Rebecka stătea la masă tăcută. Și-a lăsat prietenele să digere în liniște vestea cea mare.

– Te simți bine? a întrebat-o Maggan.

– Eu? Da.

Dar Susanne arată șocată.

– Chiar sunt bine, a adăugat ea. S-ar fi întâmplat toate astea dacă n-am fi plecat în călătorie?

– Asta n-o să știm niciodată, i-a răspuns Rebecka. Vrei să spui că-ți pare rău că am plecat?

– Nu. Dar sunt uimită că viața poate să se schimbe în felul ăsta și atât de repede.

– Dar tu? Regreți călătoria? a întrebat-o Rebecka pe Maggan.

Maggan s-a gândit câteva clipe înainte să răspundă. Adevărul era că n-ar fi putut să stea acasă, împreună cu un Paul deprimat, și că ea era cea care inițiase plecarea.

A scuturat din cap.

– Nu. Dar mă sperie că am pierdut controlul asupra lui Paul, a spus ea cu sinceritate. Acum el e înapoi în Paris și înflorește în vechiul lui rol, în timp ce eu mă tem că am eșuat din nou în vechea mea viață din Farsta. Dar să nu mai vorbim despre el acum. O să mă ocup de asta când o să ajung acasă. Dar tu, Rebecka, ce simți?

– Eu sunt puțin melancolică. A fost bine, nu-i așa? Gândiți-vă la câte am văzut și la câte am trăit în săptămânile astea! Simt că m-am schimbat de când am părăsit Palma și mi-e puțin teamă să mă întorc. Nu vreau să mă cufund iar în depresie. În ultima săptămână m-am gândit chiar dacă n-ar fi bine să vând casa. Dar atunci „Părinții fără pereche" or să-și piardă casa de vară. Iar eu, ceea ce am clădit împreună cu Adam.

– Nu poți să-ți faci rost și de o altă locuință? a propus Susanne. Poate că nu trebuie să fii în Mallorca tot timpul.

– Dar tu știi cum e, pentru că și tu ești la fel. O locuință e de-ajuns.

– Eu am avut două când locuiam în Paris, a intervenit Maggan.

– Da, dar cât de des erai acasă, în Farsta, atunci? a întrebat-o Rebecka. Rareori, peste vară, altfel nu erai niciodată acolo.

– Nu, dar gândiți-vă ce bine am făcut că n-am vândut-o, pentru că acum pot să stau în ea până mor.

Susanne a izbucnit în râs.

– Da, da. N-ai decât. Sau preia casa lui Rebecka o perioadă, dacă ea are chef să facă altceva. Poate ar fi bine să ne mutăm puțin?

– Iar tu să locuiești în Farsta, vrei să spui?

– Ei, nu știu!

Susanne a zâmbit și a bătut-o pe Maggan pe umăr.

– Dacă n-ai fi avut lambriuri în subsol, m-aș mai fi gândit la asta.

Rebecka simțea o adâncă tristețe când s-au urcat în avion. Era ca și cum ceva îi lipsea, ca și cum lăsase ceva drag în urmă, fără să înțeleagă ce. Îi era teamă să se întoarcă acasă, teamă că nu avea să mai găsească un țel, ceva pentru care să trăiască. Teamă că Adam avea să-i lipsească atât de mult, încât avea să se piardă pe ea însăși din nou. Dar ce putea să facă? Sigur, ar fi putut să se mute, dar cel mai important era să-și găsească o ocupație.

Stătea la fereastră, în spatele lui Maggan. S-a aplecat în față și a bătut-o pe umăr.

– Oare Paul are nevoie de ajutor cu hotelul din Paris?

– Ajutor cu ce?

– Cu orice. O să înnebunesc dacă nu fac nimic.

Maggan și-a ridicat mâinile a neputință.

– Habar n-am. După cum știi, n-am niciun amestec în asta. Sună-l când ajungem acasă.

Rebecka s-a lăsat din nou pe spate, în scaunul ei. Ideea fusese spontană și spusă ca o glumă, dar poate că nu era chiar atât de rea. Putea să administreze hotelul. Să locuiască în clădirea lui Maggan, unde erau mai multe apartamente. Mici, dar confortabile. Era singură și nu avea nevoie de mult spațiu. Și ar fi putut să zboare ușor între Paris și Mallorca, la nevoie.

S-a aplecat în față și a bătut-o din nou pe umăr pe Maggan.

– Aș putea să locuiesc într-unul dintre apartamentele din clădirea ta?

Maggan a întors capul și i-a întâlnit privirea.

– Vorbești serios?

– Cred că da, i-a răspuns Rebecka și a simțit cum chipul i se lumina cu un zâmbet uimit. La naiba! Da, așa cred.

Susanne a părăsit aeroportul Heathrow înlăcrimată, la fel ca și celelalte două prietene ale ei. Surorile ei de suflet zburau mai departe, în timp ce ea se îndrepta către casă, în Notting Hill.

Nodul din gât creștea pe măsură ce se apropia de oraș. Londra fără Michael nu mai era aceeași acum, când el se mutase de-acolo. Plecase de la *Hyatt*. Michael *era Hyatt*. Susanne nu putea să-i reproșeze că făcuse sex cu altcineva, când chiar ea îi spusese că între ei nu mai era nimic. Și ea ar fi procedat la fel. Dar de ce nu se protejase? Vrusese s-o lase gravidă pe femeia aia? Își dorea copii?

Susanne nu știa ce să facă. Să stea de vorbă cu el sau să refuze orice discuție? Ce-ar fi făcut-o să se simtă mai bine? În clipa aia nu-i păsa cum se simțea el. În decurs de câteva săptămâni, viața lui se schimbase radical, în vreme ce a ei era aceeași.

Era ca și cum viața le arăta ceea ce ei singuri nu putuseră să înțeleagă.

Totul se terminase.

Se terminase cu-adevărat.

40

Timp de o săptămână, Maggan a refuzat să-l primească pe Paul acasă, în Farsta. După o convorbire telefonică, a aflat că Paul avea să locuiască în Paris, iar asta hotărâse lucrurile în ceea ce o privea.

Dar, într-o zi, s-a pomenit cu el la ușă. Stătea neinvitat pe scara de la intrare, unde l-a găsit când s-a întors de la Anneli, unde făcuse pe bona pentru gemene. Când a intrat pe poartă, el s-a ridicat în picioare.

– Dacă nu mă lași să intru, fac o scenă, a șoptit Paul.

– Ca și cum tare mi-ar mai păsa de asta.

Maggan a deschis ușa cu niște chei noi și strălucitoare. Era bine că nu reușise să intre. Era casa ei, nu a lui, convenția lor matrimonială era cât se poate de clară. Ce noroc, s-a gândit ea, pentru că el nu mai avea ce să caute aici.

Furia pe care o simțise în cursul călătoriei se întețise la sosirea acasă. Își amintise cum se mai străduise și cum mai alergase ca să-i facă lui toate poftele și să nu-i strice buna dispoziție. În sus și în jos pe scări, deși avea dureri cumplite de picioare. El se plângea, ea se zorea.

Paul nu mai arăta chiar atât de lamentabil, Maggan trebuia să recunoască asta. Cu capul aplecat, l-a invitat în bucătărie. Dar nu era ciudat că, de îndată ce ea plecase de-acasă, Paul se înviorase subit și acționase?

– Cafea?

El a dat din cap și s-a așezat la masă, pe același scaun pe care stătuse în toți cei trei ani cât locuiseră împreună în Farsta.

– Cum a fost în călătorie? a întrebat-o el.

– Bine, mulțumesc.

Ea a deschis frigiderul.

– O brioșă la cafea?

– Sigur.

Maggan a scos două brioșe cu scorțișoară și le-a pus pe o farfurie, pe care a vârât-o în cuptorul cu microunde. A deschis un dulăpior și a scos două cești din porțelan. Una era puțin ciobită – a văzut acum. De obicei arunca cestile ciobite. Dar azi i-a pus-o în față lui Paul.

– Lapte?

– Da, știi doar, a răspuns el obosit.

– Multe lucruri s-au schimbat în ultimele săptămâni. Laptele ar fi cea mai mică schimbare, în cazul ăsta.

El a ridicat din umeri.

El a ridicat din umeri.

Ca și cum această situație nu exista decât în capul ei, nu și în realitate. Ticălosul, s-a gândit ea. Egoistule ticălos!

Cafeaua era gata. Maggan a luat cana și i-a turnat lichidul în ceașcă. Când cafeaua fierbinte s-a revărsat peste margine și pe genunchii lui Paul, a ridicat din umeri.

– Dar ce naiba, Maggan?!

Paul s-a ridicat repede și a fugit la chiuvetă. Și-a smuls pantalonii și a rupt din sulul de hârtie absorbantă, cu care s-a șters pe coapse.

– Ai făcut asta intenționat.

Ea nu i-a răspuns. Și-a turnat cafea în ceașcă și a pus cana înapoi în filtru. Apoi a luat prăjiturile din cuptor și s-a așezat calmă, în timp ce Paul își spăla pantalonii bombănind.

– Mă duc să-mi pun unii uscați, a anunțat-o el și a început să urce scara.

– Hainele tale sunt puse în niște cutii de carton în pivniță, i-a comunicat ea și a luat o îmbucătură din brioșa aromată.

Erau bune și astea făcute de Findus. Nu la fel de bune ca ale ei, desigur, dar nu avusese timp de copt în săptămâna asta. Îi luase câteva ore bune să împacheteze toată viața lui Paul. Dar acum era gata. Mersese mai repede spre sfârșit, când renunțase să-i mai împăturească hainele.

Bărbatul s-a oprit în cadrul ușii.

– Ce vrei să spui?

– Lucrurile tale erau împrăștiate peste tot în casa mea. Le-am împachetat frumos, ca să poți să ți le muți în Paris. Găsești cutiile în subsol. Nu am notat nimic pe ele, așa că poate o să-ți ia ceva timp să găsești ce-ți trebuie.

Răzbunarea îi dădea o satisfacție ciudată. Când devenise atât de cinică? Nu simțea niciun fel de milă pentru el și considera că fusese destul de înțelegătoare. Ar fi putut, la fel de bine, să-i fi aruncat lucrurile în stradă.

Paul a făcut un pas înapoi în bucătărie. Arăta comic în cămașă, în ciorapi și cu chiloți în picățele.

– De ce zâmbești? e întrebat-o el. E ceva amuzant în asta?

– Nu, poate că nu e, i-a spus ea și a început să studieze brioșa, înainte să rupă o bucată, pe care apoi a băgat-o în gură.

– Maggan, putem să vorbim? Nu m-ai ascultat deloc. De îndată ce auzeai cuvântul „Paris", îți astupai urechile.

– Ce e de vorbit? Tu te muți, eu rămân. Ai abandonat ceea ce odată a fost *„noi"*.

Maggan părea surprinzător de calmă, deși simțea cum o cuprindea furia. Era bine. N-ar fi ajuns nicăieri, dacă ar fi început să strige.

– Eu nu pot să supraviețuiesc aici, în Farsta, i-a spus el.

– Mulțumesc pentru asta.

– Vrei să fiu prizonier aici și doar să mă ții în viață? a zis el și s-a așezat în fața ei. Până acum, așa a fost. Ai luptat și te-ai bătut să mă simt bine, în timp ce eu mă simțeam tot mai puțin ca un bărbat.

– Deci e vina mea? Nu te-am lăsat să fii destul de bărbat?

– Nu asta am spus. Starea mea psihică nu a fost dintre cele mai bune, iar tu ești un om care vrea să ajute. Așa funcționează inima ta și asta e o calitate rară. Dar trebuie să recunoști că, cu cât luptai mai mult pentru mine, cu atât mai puțin respect aveai față de mine. Eram speriat de moarte că, în cele din urmă, te vei uita la mine cu scârbă... Acum nu te uiți așa. Ești furioasă, dar nu pentru că sunt prea slab și lipsit de inițiativă, ci pentru că nu merg în direcția pe care o vrei tu.

– În viața mea n-am auzit ceva mai egoist, a exclamat Maggan. Tu, tu și iarăși tu. Nu e vorba decât despre tine.

Dar eu? Anneli? Copiii? Care e locul nostru în toată povestea asta? Sărmanul, sărmanul Paul, care trebuie să se mute și să-și părăsească familia ca să devină bărbat! Dar noi?

Maggan striga acum. Furia pulsa cu putere în ea și simțea nevoia să-l lovească. Să-l tragă de buclele cărunte, până ar fi gemut de durere.

La naiba, cât luptase pentru el! Muncise aproape pe brânci pentru ca el să se simtă bine. Și acum îi făcea asta. Părăsise căminul conjugal după ce ea îi oferise destulă energie ca să poată să se ridice din pat. Și iată că putuse. Și încă atât de bine, încât plecase la Paris și cumpărase un restaurant. *Și* un hotel.

– Dar, sigur, Paul, a continuat ea, nu trebuie să locuiești aici și să te simți rău. Te eliberez de chinuri aici și acum. Luni o să mă întâlnesc cu Andreasson pentru o altă problemă, dar o să întocmesc și documentele pentru divorț.

Maggan s-a ridicat și s-a uitat la ceas.

– Poți să-ți iei o pereche de pantaloni. Ai un sfert de oră. Apoi vreau să părăsești casa. Îți trimit eu restul lucrurilor.

– OK, a zis el și s-a ridicat. Dacă refuzi să mă asculți, dacă deja ai hotărât că așa trebuie să fie, atunci sunt de acord cu tine că trebuie să ne despărțim. Eu cred că am putea să trăim cât se poate de bine împreună, dar dacă nu vrei să mă asculți...

Maggan a văzut chiloții în picățele părăsind bucătăria și, când ușa de la subsol s-a deschis, a urcat în dormitor și s-a așezat pe pat. Numai când a auzit ușa de la intrare închizându-se, a coborât din nou. N-a vărsat nicio lacrimă. În schimb, a deschis frigiderul și a mai scos două brioșe.

Anneli a sunat-o la patru și jumătate.

– Mamă, trebuie să asculți ce are de spus. Să vă despărțiți e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Tu vorbești?

– Da. Peter și cu mine nu ne mai iubeam, a spus ea.

– Dar e cât se poate de clar că dragostea nu e totul, i-a replicat Maggan.

– Dar să nu asculți ce are de spus cel pe care-l iubești e și mai rău. L-ai lăsat măcar să-ți spună cum s-a gândit el că ar putea să funcționeze totul?

– Cu el în Paris și cu mine în Suedia? Nu, pentru că nu e o opțiune pentru mine.

– Nu asta voia să-ți propună. Ar vrea să locuiți două săptămâni în Paris și două, în Farsta, când copiii sunt la mine.

– Deci să ne tot fâțâim încoace și-ncolo? E o soluție, crezi tu?

– Doamne, ești imposibilă! O să putrezești acolo, în acasă. Să nu-mi spui că nu. Uită-te numai cât de bine ți-au făcut astea șase săptămâni de călătorie. Ai venit acasă fără cârjă, ai dat jos toate kilogramele pe care le puseseși pe tine de când te-ai mutat din Paris, ai o energie pe care n-ai mai avut-o de mult și te gândești numai la ce vrei tu, în loc să te gândești numai la alții. Ai nevoie să pleci din suburbia ta dragă. Voiajul cu fetele a confirmat asta.

– Dar tatăl tău a făcut totul fără știința mea, fără să mă întrebe. A cumpărat înapoi *La Sonja* fără ca măcar să verifice dacă era ceva ce-mi doream și eu. Într-o căsnicie nu se face așa ceva, a spus Maggan iritată.

Era ca și cum Anneli o ruga să șteargă totul cu buretele, ca și cum Maggan era de vină că Paul o trădase.

– În a cui căsnicie? Care e termenul tău de comparație? Știi doar că tata nu se simțea bine. Mi te-ai plâns de o mie de ori. Da, a fost un gest egoist să cumpere restaurantul fără să te consulte, dar asta nu înseamnă neapărat că trebuie să divorțați, nu? Nu prea înțeleg.

Maggan a oftat.

– Nu, dar mie mi-e clar. Și îmi mai e clar și că ai ales să fii de partea lui. Am puțină treabă acum, așa că ne auzim altă dată.

Nu voia să plângă, iar Anneli s-o audă. Dacă fata era de partea lui Paul, avea să-i spună imediat. Maggan și-a tot înghițit lacrimile, dar, până la urmă, ele au izbucnit, în vreme ce corpul i se cutremura de durere.

Durea întotdeauna atât de tare când voiai să ai grijă de propriile nevoi? Atunci ăsta era motivul pentru care nu mai făcuse asta până acum. Pe undeva, trebuia să fi știut că era mai bine să se conformeze și să le facă altora pe plac. Dar nu și de data asta. Se gândea ca măcar o dată să facă doar ceea ce ea singură hotărâse și să nu-i mai pese de ceilalți.

Nu conta dacă suferea din cauza asta.

41

În Londra, Susanne muncise din greu o săptămână întreagă, dar știa, la fel de bine ca și angajații ei, că era acolo mai mult de decor. Hotelul devenise o mașinărie bine unsă, lucru care era meritul lui Susanne, dar, în drumul ei către succes, se făcuse singură dispensabilă. Deși lipsise mai multe săptămâni, nu se întâmplase nicio catastrofă. Nici măcar una mică. Așa că, în săptămâna care trecuse, a trebuit să-și găsească o ocupație și doar când a ajuns să stătea în patru labe, recunoscătoare că găsise o cameră în care să deretice, a renunțat. Atât timp cât nimeni nu era bolnav, nimeni nu-și dădea demisia sau nu dispărea în alt fel din hotel, rolul ei se reducea la primirea oaspeților.

– Sunt plictisită, i-a spus ea Verei, în birou. Mă mănâncă în palme. N-ai să-mi dai nimic de făcut?

Vera a izbucnit în râs.

– Nu, draga mea. Și slujba mea nu mi-o iei.

– N-ai putea să ieși la pensie? a întrebat-o Susanne plină de speranță.

– Cred că nu ți-ar plăcea să faci ce fac eu. Până la urmă, ți s-ar părea plictisitor. Nu ești făcută să te ocupi de hârtii. Ai găsi probleme acolo unde nu există.

Susanne s-a lăsat pe spate în scaun și și-a privit colega care, în ciuda vârstei, era într-o formă fizică fantastică și la fel de elegantă ca de obicei: bluză cu guler șal, șiragul de perle și părul frumos pieptănat și tapat la Johnson's, salonul care se afla ceva mai jos, pe aceeași stradă. Îi stătea ca un halou în jurul capului. Era delicioasă și competentă, pe măsura standardului impus de Susanne. Vera avea dreptate. Dacă ieșea la pensie, Susanne nu era înlocuitorul potrivit.

– M-am gândit întotdeauna că între tine și Otto o să se iște ceva, a spus ea.

Otto dansa ca un zeu, avea bani în bancă și era rafinamentul în persoană, chiar și cu șorțul atârnat pe piept, când spăla vase.

Vera și-a scos ochelarii și i-a lăsat să atârne de lanțul de aur din jurul gâtului.

– Știu. Îmi spui asta cam o dată pe lună.

– Atunci de ce nu se întâmplă nimic?

– E prea bătrân pentru mine.

– Zece ani nu înseamnă nimic.

– Cincisprezece. Ba da, la vârsta asta înseamnă mult.

– Pentru el, care dansează atât de bine?!

– A dansat. Acum nu mai poate. După serviciu e prea obosit.

– Dar vrea să continue, dacă-i e așa de greu? a întrebat-o Susanne îngrijorată.

– Nu încerca să-i furi slujba, i-a replicat Vera. E tot ce are.

– Ar trebui oare să vorbesc cu el?

– Nu, lasă-l în pace. Îți spune el singur dacă simte că nu mai poate.

– Stai tu cu ochii pe el?

– Da, îți promit.

– Mulțumesc. Mâine plec în Suedia și câteva zile n-o să fiu aici. Ți-am mai spus?

– De câteva ori.

Vera și-a pus din nou ochelarii și Susanne a înțeles că discuția se încheiase.

S-a ridicat și și-a privit colega.

– Atunci mă duc acasă, a zis ea, așteptându-se să audă un cât de mic protest.

– Du-te, i-a răspuns însă Vera, fără să-și ridice privirea din calculator.

În seara aia, Susanne trebuia să cineze cu Michael și se simțea ușor neliniștită. Nu erau certați și avuseseră o lungă convorbire telefonică, după întoarcerea ei acasă. De fapt, puteau – așa cum propusese el – să continue să se vadă, dar Susanne știa că, din momentul în care Michael avea să devină tată, totul avea să se schimbe. Ea avea să fie liberă ca pasărea cerului, iar el, legat. Era o ecuație de nerezolvat. În plus, el avea să locuiască mai mult sau mai puțin în Paris și nu era imposibil ca mama copilului să vrea să se mute și ea acolo. Nu, totul avea să devină un haos.

Dar astea erau doar speculații. El avea să-i explice cum își vedea viața în continuare, iar ea avea să decidă dacă putea să se adapteze la noua situație sau nu.

A zăbovit îndelung în fața garderobului, uitându-se la rochii, dar, în cele din urmă, și-a luat o pereche de pantaloni albi și o bluză, tot albă, de mătase. Era o ținută comodă și elegantă și, cu părul prins și câteva bijuterii aurii, perfectă pentru o cină la restaurant.

Michael rezervase o masă la *Dinner by Heston*, iar ea nu protestase. De ce o ducea în locul în care obișnuiau să meargă când sărbătoreau ceva, nu știa. Nici nu îl întrebase. Poate pentru că acolo fuseseră întotdeauna veseli. Închinaseră pahare cu șampanie și râseseră mult. Acolo

sărbătoriseră întotdeauna, de când se cunoșteau, evenimentele mai mari sau mai mici.

Prima dată merseseră acolo când Susanne îl anunțase că numărase de câte ori făcuseră dragoste și tocmai ajunseseră la numărul o sută. Michael considerase că era un eveniment capital. A doua oară, ocazia o reprezentase numărul record de oaspeți de la *Hyatt*. A treia oară... nu-și amintea motivul, dar a zecea oară știa că merseseră acolo când terminase radioterapia, tratamentul urmat după operația de cancer.

Doi ani după ce se întâlniseră, el îi spusese că boala o schimbase. Acum își dădea și ea seama că totul începuse acolo. Teama că el avea să opună rezistență, că n-avea să accepte s-o lase să fie liberă. Susanne simțea că Michael, mult prea adesea, voia să preia comanda și să-i poarte poverile. Prima dată când o ceruse în căsătorie erau în Stockholm, acasă la ea, iar el era beat, așa că propunerea respectivă nu se punea la socoteală. Dar a doua oară erau la *Heston* și atunci totul fusese serios.

Susanne a spus imediat nu și s-a gândit că era un semnal de alarmă. Michael știa foarte bine că ea nu voia să se mărite, că libertatea ei era mai presus de orice altceva. La rândul lui, crezuse că boala o schimbase. Atunci și acolo fusese începutul sfârșitului. Dureros – pentru că se potriveau din toate punctele de vedere.

Susanne și-a aruncat o jachetă de lână pe umeri și a ieșit afară, când a văzut că taxiul sosise. Pentru Michael ar fi fost mult mai simplu dacă ea ar fi mers la restaurant singură, dar a insistat s-o ia el însuși de-acasă.

Susanne s-a urcat în spate, lângă el, și, ca întotdeauna în prezența lui, a simțit un fior dureros. Ochii negri ai bărbatului i-au absorbit privirea.

– Arăți minunat, a complimentat-o Michael.

– Mulțumesc. Și tu.

Costumul era perfect croit și Susanne a bănuit că Michael se antrena în ascuns, altfel n-ar fi putut să arate așa la cincizeci și opt de ani. Și ea făcea încercări eroice să se antreneze în dormitor cu două haltere mici, dar, în afară de plimbările în ritm susținut către și de la hotel, alte exerciții nu mai făcea. Era mulțumită de cum arăta. Ar fi trebuit să-i fie rușine, dacă s-ar fi declarat nemulțumită. Dar, când era vorba despre antrenament, se gândea că, la ea, forma internă avea mai multă nevoie să fie menținută. Inima, plămânii și scheletul, de exemplu. Dacă mergea prea repede, începea să răsufle greu și picioarele s-o doară. Nu erau semnele unei condiții fizice excelente.

– Povestește-mi despre Paris, a continuat ea. Ești mulțumit?

Privirea lui intensă continua s-o învăluie.

– Desigur. Știi clădirea și apartamentele. Stau în același apartament în care am stat împreună.

A zâmbit.

– E central și nu am nevoie de ceva mai mare. Am păstrat și casa din Hampstead.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat, Michael. În câteva săptămâni, toată viața ta s-a schimbat.

– Da, știu. Încă nu am înțeles nici eu bine. Cele mai grele momente, pentru mine, au fost alea din Norvegia, când am crezut că te-am pierdut.

Susanne i-a luat mâna.

– Dar nu acolo te-am pierdut, nu-i așa?

Michael i-a strâns mâna.

– Nu, nu acolo. Cred că m-ai pierdut când m-ai cerut prima dată de nevastă.

– Ce rău crezi că ți-aș face dacă am fi căsătoriți, un rău pe care nu ți-l fac și acum?

– Nu știu, i-a răspuns ea sincer. E o senzație care nu are nimic de-a face cu tine. Te iubesc, te-am iubit din clipa în

care am intrat prima dată în biroul tău. Nu e vorba despre lipsă de dragoste, e altceva în mine care are nevoie de mult spațiu în jur. Dar despre asta am vorbit de multe ori, fără să fi ajuns la o înțelegere deplină a lucrurilor, a adăugat ea cu durere în glas.

– Iartă-mă. Dar nu știu cum o să merg mai departe fără tine. N-am fost pus niciodată în fața unei situații atât de dificile. E mult mai multă durere la mijloc decât am trăit vreodată. Anul ăsta a fost, pur și simplu, blestemat, ca să spunem lucrurilor pe nume, și am fost atât de fericit după Norvegia, când ai fost de acord să ne mai dai o șansă. Și am înțeles, Susanne, am auzit cu adevărat ce mi-ai spus despre libertatea ta și am simțit cu atâta putere că, pentru mine, era în regulă și așa. Aproape că nu înțelegeam pentru ce am luptat atâția ani. Nu voiam decât să te am pe tine. Exact așa cum ești. Nu vreau să schimb nimic.

Michael a tras adânc aer în piept. Apoi și-a îndreptat privirea în față.

– Și acum s-a întâmplat lucrul acesta, la care abia dacă pot să mă gândesc.

– Cum naiba ai putut să fii atât de fără minte, încât să nu te protejezi?

Bărbatul a scuturat din cap.

– Nu știu. Mi-am pierdut cunoștința. Nu-mi amintesc decât crâmpeie.

Taxiul s-a oprit în fața restaurantului și, după ce a plătit, Michael s-a grăbit către partea ei, să-i deschidă portiera. I-a întins mâna ca s-o ajute să coboare.

– Dar nu te-am invitat în seara asta să vorbim despre necazuri, a zâmbit el, în timp ce urcau scara de la intrare. Paul și cu mine vrem să te angajăm pe postul de consultant în Paris. Și, înainte să spui ceva, trebuie să știi că a fost ideea lui Paul. Deși nu pot să spun că eu am protestat, a adăugat Michael.

Apoi s-a întors către plasator, și-a spus numele și a continuat.

– Evident că ar fi un vis să te avem acolo. Din mai multe motive. Unul dintre ele e că ești al naibii de pricepută când vine vorba să urnești lucrurile, iar aici nici eu, nici Paul nu avem destulă experiență. Celelalte motive, ale mele, sunt mult mai egoiste, trebuie să recunosc.

Au traversat restaurantul și s-au așezat la aceeași masă ca întotdeauna. Michael i-a ținut scaunul și apoi s-a așezat în fața ei. Privirea îi era înflăcărată și era greu să nu fii cuprins de entuziasm când vedeai cum îi străluceau ochii.

– Când trebuie să fiți gata?

– Primii oaspeți sosesc după Anul Nou.

– Dar nu mai sunt decât trei luni până atunci.

– Știu. De-asta avem nevoie de ajutor. Constructorii or să termine la timp, dar sunt atâtea alte lucruri care trebuie puse la punct. Și tu ești cea mai pricepută în meseria asta.

Michael o implora din priviri.

– Poți măcar să te gândești la propunerea noastră?

Dar Susanne se gândise deja. Bineînțeles, era o ofertă care-i venea mănușă. În plus, nu avea nicio altă treabă. O atrăgea teribil să contribuie la deschiderea unui hotel *Sonja* în Paris. Dar să colaboreze cu Michael era, desigur... o nebunie.

– Lasă-mă să mă gândesc, a spus ea.

Apoi a adăugat:

– În perioada asta, am *îngrozitor* de multe de rezolvat în hotelul meu.

42

Lui Rebecka îi lipsise grădina. Cu un coș pe braț, cu o foarfecă în mână și cu mănuși de grădină, cerceta răzoarele.

Grădinarul venea în fiecare săptămână, dar, în restul zilelor, Rebecka supraveghea aranjamentele de plante cu o privire de expert.

Toată viața locuise în apartamente și fusese fericită când își luase în primire propria grădină. Se apucase să lucreze cu semințele și cu plantele plină de avânt, iar acum, după câțiva ani, eforturile ei dădeau într-adevăr roade.

– Rafaela! a strigat ea.

Asistenta a apărut pe terasă.

– Sunt aici.

– Putem să ne uităm la planificarea pentru la vară? Peste câteva minute? Am câteva idei despre ce și cum să facem.

– Sigur. Mă gândeam să mă duc după cumpărături. Putem să mai așteptăm până mă întorc?

– Da, desigur. Ai văzut lista de pe frigider?

– E la mine, a spus ea și a fluturat hârtia.

– Perfect.

Rebecka s-a aplecat și a smuls un smoc de buruieni. Creșteau uimitor de repede.

După ce s-a declarat mulțumită, și-a scos mănușile murdare de pământ și le-a pus lângă coș, pe iarbă. Apoi și-a dus mâna la ochi și a privit peste apă. Cerul anunța o aversă de după-amiază. E nevoie de ploaie, s-a gândit ea.

A dat ocol piscinei, până a ajuns la peluza de pe partea cealaltă. S-a așezat pe iarbă, în locul unde se consumaseră cele mai însemnate întâmplări din viața ei. Prima, în ajunul Anului Nou, cu șapte ani înainte, când Adam venise, se așezase lângă ea și îi spusese că o iubea.

Fiecare metru pătrat de acolo păstra amintirea dragostei lor. Putea să părăsească locul ăsta și să se mute în Paris? Vorbise cu Paul cum ar fi putut să ajute la hotel, iar el îi trimisese de îndată cifrele și o întrebase dacă avea timp să se uite peste ele. Dacă nu-și umpleau repede vistieria, puteau să se trezească doar cu un hotel cu pereți, dar fără

paturi. Noi împrumuturi erau necesare, îi comunicase ea, dar se oferise să se ocupe în continuare de administrație. Dacă Paul și Michael erau de acord, firește.

A doua zi urma să plece la Stockholm. Abia aștepta. Prietenele vorbiseră unele cu altele aproape în fiecare zi, de când se întorseseră din New York. Ea și Susanne aveau să stea la Maggan. Lui Rebecka îi era dor de serile lor târzii, când pălăvrăgeau până la orele mici ale dimineții.

Îi fusese teamă să se întoarcă acasă, în Mallorca, teamă că durerea aceea profundă avea s-o năpădească iar. Și, desigur, fusese tristă. Îngrozitor de tristă. Mergea din cameră în cameră plângând și vorbea cu Adam. Dar, într-o zi, a lăsat medicamentele la farmacie, spunând că, de fapt, nu mai avea nevoie de ele. A înotat în piscină, ceea ce nu mai făcuse de la moartea iubitului ei Adam. A gătit. S-a machiat, când a ieșit la cumpărături. Exact ca în timpul călătoriei în jurul Pământului, cu cenușa lui Sonja, durerea era prezentă, dar fără s-o sfâșie. Când a acceptat durerea și a încetat să mai lupte împotriva ei, s-a simțit mai bine. Durerea putea să rămână acolo și era împăcată că, în același timp, simțea și bucurie.

S-a ridicat încet și s-a scuturat înainte să arunce o ultimă privire spre Mediterana. Trebuia să facă un duș și, după aceea, să-și pregătească bagajul.

– Cât o să lipsești? a întrebat-o Rafaela din ușa dormitorului, unde Rebecka scotea haine din dulap și le punea pe pat.

– N-am cumpărat încă biletul de întors, dar nu cred c-o să lipsesc mai mult de câteva zile. Patru, poate. Te sun când știu mai multe, a adăugat ea absentă, privind lucrurile pe care le scosese.

În Stockholm era mult mai frig decât acolo. Avea nevoie de o geacă, de un pulover, poate chiar de două. De ciorapi,

firește. A tras ultimul sertar al comodei și a scos de-acolo opt perechi de ciorapi negri, identici.

Se gândea că, la întoarcerea din Stockholm, avea să fie capabilă să scoată de-acolo tot ce fusese al lui Adam. Continua să-și cufunde fața în puloverele lui și să le inspire mirosul, dar ceva trebuia totuși să facă. Voia să-i ardă hainele, pentru că nu suporta gândul ca altcineva să le poarte. Cum ar fi fost să întâlnească un bărbat îmbrăcat în geaca de piele a lui Adam, aceea pe care o recunoștea de la kilometri distanță? Poate c-ar fi trebuit totuși s-o păstreze? Lui Adam îi stătea atât de bine cu ea!

Se hotărâse, ajutată de Rafaela, să ducă toate hainele lui Adam acasă la grădinar, care apoi avea să le ardă. Și asta de îndată ce se întorcea de la Stockholm. Voia să fie de față, simțea că asta era important.

– Fă ceva ce ți-ar plăcea, cât sunt eu plecată, i-a spus Rebecka îndreptându-se de spate și întorcându-se către Rafaela. Dă o petrecere.

Rafaela a zâmbit.

– Aici?

– Da.

– O să văd. În altă ordine de idei, ai auzit că se anunță un uragan în Haiti?

Rebecka îi povestise tot ce se întâmplase în călătorie, despre familia Yelandei și despre școlile lui Sonja. Asta îi amintea de proiectul lor, pentru că, deși era vorba despre o săptămână în condiții de lux, părinții nu-și puteau permite prea multe plăceri când se întorceau acasă, la viața de fiecare zi.

Rebecka s-a încruntat.

– Nu. Unde ai auzit asta?

– La știri. În Haiti, Jamaica și Cuba. Se încearcă evacuarea populației din zonele care vor fi afectate.

Rebecka a pus deoparte hainele, s-a dus în bucătărie și și-a luat iPad-ul. Nu i-a trebuit decât o secundă ca să

ajungă la informația despre uraganul care fusese botezat Matthew. Se preconiza că avea să aibă o forță neobișnuită. La naiba! Nu trecuse țara asta prin destule greutăți? Ar fi trebuit să încerce s-o găsească pe Amanda și s-o întrebe care era situația în clipa aceea? Nu, șefa școlilor avea cu siguranță destule de făcut și nu avea timp să-i dea ei informații. Trebuia să aștepte până când totul avea să se liniștească.

A încercat să urmărească știrile în timpul călătoriei și s-a mai liniștit puțin. Se pare că în Haiti nu sunt mulți morți, s-a gândit ea și și-a vârât telefonul în geantă. Avionul trebuia să aterizeze la ora șapte. Rebecka îi spusese lui Maggan că avea să ia trenul până în oraș. Între aeroport și Farsta era un trafic atât de intens, încât i-ar fi luat prea mult să ajungă acasă. Cu trenul făcea douăzeci de minute până la stația centrală, iar de acolo putea să ia un taxi.

A refuzat cafeaua care i s-a oferit la bord și, cu capul sprijinit de fereastră, a ațipit un moment. Era senin și, deasupra Stockholmului, luminile orașului străluceau feeric. Rebecka era plină de entuziasm.

Ca de obicei, aveau să se întâlnească în apartamentul lui Sonja din Vasastan și să cineze. Era o tradiție pe care o respectau de câte ori se întâmpla să se afle în Stockholm toate trei. Altfel, apartamentul stătea gol, dar toate tablourile și cea mai mare parte a mobilierului rămâneseră pe loc. Andreasson aranjase supravegherea locuinței și una dintre numeroasele lor sucursale se ocupa de treaba asta. Erau întotdeauna flori proaspete în fereastră, de Crăciun apăreau și lămpile tradiționale, iar cu ocazia festivalului Midsommar casa era împodobită cu un steag suedez și cu tot feluri de simboluri ale acelei zile.

În camera pe care Sonja o folosise ca atelier, tablourile atârnau unul lângă celălalt, iar acum, când cele trei prietene

știau mult mai multe despre Sonja, au hotărât să le treacă din nou în revistă.

Susanne nu putea să renunțe la gândul de a-l găsi pe Luke.

– Nu pot să înțeleg cum a putut s-o părăsească în felul ăsta, spusese ea la telefon, cu câteva zile înainte. Soția lui a rămas fără picioare, iar asta a fost, desigur, o catastrofă, dar ar fi trebuit să aibă măcar o discuție de adio cu ea, după atâția ani.

Rebecka îi dăduse dreptate. Dar căutaseră zadarnic un Luke Danes în New York. Nici în restul țării nu exista nimeni cu acest nume, care să poată să fie el. Poate emigrase sau poate își schimbase numele? Poate că nu se numise niciodată Luke Danes? Poate că nu fusese decât un personaj care nu existase decât în creierul imaginativ al prietenei lor?

Călătoria cu taxiul din centru până în Farsta nu a luat mult. Când Rebecka a început să urce scările către bine cunoscuta casă, a simțit mirosul de mâncare. A sunat la ușă cu un zâmbet larg pe față și o Maggan strălucind de bucurie i-a deschis.

– Intră, intră! Susanne e în camera de zi și Anneli trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

I-a luat valiza din mâna.

– Ai călătorit bine? Nu mai ai ghipsul! a izbucnit ea, când Rebecka s-a dezbrăcat de geacă. E complet vindecată acum? Mâna?

Susanne a apărut din camera de zi cu o sticlă de șampanie într-o mână.

– E minunat că ești aici – și încă fără ghips!

Susanne a răsucit firul de oțel care înconjura dopul.

– Adu repede două pahare, că imediat pocnește, a zis ea și a lăsat dopul să zboare, cu o pocnitură, către tavanul din lemn crud al lui Maggan.

Când Rebecka s-a dus la culcare, câteva ore mai târziu, nu era tocmai trează. E exact la fel de plăcut de fiecare dată să ne vedem, s-a gândit ea căscând și și-a tras puloverul peste cap. A văzut că o sunase cineva, dar nu era în stare să-și mai asculte mesajele. Puteau să aștepte până mâine.

Dormise în patul acela de multe ori de-a lungul anilor. Casa lui Maggan fusese locul lor de adunare. Aici veneau când le era greu să lupte cu viața. Uneori, Rebecka dormise aici și singură, alteori Sonja și Susanne fuseseră și ele prezente. Casa lui Maggan era mare și avea multe camere, ceea ce însemna că, adesea, ca și acum, puteau să se odihnească în dormitoare separate. Când și-a cufundat capul în pernă, s-a gândit, plină de bucurie, la dimineața următoare.

43

– Trebuie să-i mărim salariul, a spus Paul.

– Nu putem să vorbim mai bine cu Maggan? l-a implorat Michael.

– Atunci putem la fel de bine să vorbim și cu Susanne.

Paul și-a privit prietenul vădit deranjat.

– Voi sunteți căsătoriți. Noi nu mai suntem nici măcar un cuplu.

Paul a dat nervos din mâini.

– Cât crezi c-o să mai fim căsătoriți? Hârtiile pot să sosească de la avocat în orice zi.

Maggan îi spusese că avea să se vadă cu cineva de la biroul de avocatură Andreasson, în săptămâna aceea. Gândul ăsta îi dăduse lui Paul un sentiment de disperare, pentru că știa că divorțul avea să se pronunțe, chiar dacă el nu semna nicio hârtie. Nu putea s-o mai roage să-l ajute. Era imposibil și dincolo de demnitatea lui. Nu mai voia nimic de la ea.

– Dar Rebecka? Putem să-i oferim un parteneriat, îl loc s-o rugăm doar să ne consilieze. Poate c-o să-i surâdă să devină coproprietară. Putem măcar s-o întrebăm, a propus Michael.

Paul s-a oprit brusc. Nu era deloc o idee rea. A dat din cap.

– Foarte bine. Bună propunere. Hai să vedem ce ar însemna asta.

Rebecka era un om de nădejde. Exact un asemenea partener le trebuia. Condusese organizații mari, nu se ambala inutil și, în plus, dispunea de un capital care le-ar fi fost de folos. Dar îi părea rău că nu putea s-o aibă alături și pe Maggan. Dumnezeule, ce bine era când conduceau restaurantul împreună! Restaurantul era atât de bine pus la punct, încât își puteau permite să experimenteze, și o făcuseră cu prisosință. O dată, sărmanii parizieni trebuiseră să guste până și heringi fermentați. N-avuseseră însă prea mare succes cu rețeta asta. Dacă Paul își amintea bine, cineva, verde la față, se repezise afară din restaurant, dar pe vremea aia puteau să-și permită și astfel de rezultate.

Anneli nu-i rugase niciodată să se întoarcă acasă, în Suedia, după ce i se pronunțase divorțul, dar Maggan refuzase să accepte asta. Așa că se mutaseră, deși erau fericiți în Paris. Vânzarea restaurantului fusese ideea lui Maggan, iar Paul considerase, la rândul lui, că așa era cel mai bine. Dacă restaurantul ar fi avut un alt proprietar, nu i-ar fi lipsit la fel de mult, se gândise el atunci. Așa că nu putea să dea vina pe Maggan. Amândoi făcuseră ceea ce crezuseră că era mai bine și Paul nu se îndoise că avea să-și facă prieteni în Stockholm și să-și găsească o slujbă, dar combinația „francez și trecut de vârsta tinereții" făcuse ca așteptările să-i fie înșelate. Cu toate că engleza lui era perfectă. Iar orgoliul nu-i ușurase situația. Nu putea să implore pe nimeni. Pur și simplu, nu putea.

Dar acum banii i se terminaseră. În orice caz, cei pe care se gândise să-i investească în hotel. Era o eroare de calcul pe care trebuia să și-o asume. Calculul său se dovedise a fi fost prea optimist, chiar dacă avusese în vedere o marjă de eroare substanțială, știind că totul avea să coste mai mult decât fusese stabilit inițial. Desigur, puteau să împrumute mai mulți bani de la bancă, dar ar fi fost mai bine dac-ar fi avut un al treilea coproprietar.

În cursul după-amiezii s-au întâlnit cu șeful echipei de lucru și cu arhitectul. Până una-alta, totul mergea conform planului. JP servea prânzul la *La Sonja*, dar acum, în timpul renovării, asta nu mai era posibil nici pentru clienți, nici pentru personal. De aceea, muncitorii începeau lucrul devreme și terminau la ora 16:00, deoarece restaurantul se deschidea cu două ore mai târziu.

La inaugurare, hotelul avea să aibă douăzeci de camere duble și cinci apartamente – așa se gândiseră. Să fie un hotel mic și de foarte bună calitate. Paul a oftat. Mai bine renunța la tot decât s-o roage pe Maggan să-i împrumute bani.

Michael mergea cu pași hotărâți. Vremea era frumoasă și, cu toate că era deja octombrie, căldura verii se simțea încă. În orice caz, căldura unei „veri britanice". Încerca să-și alunge sentimentul de amărăciune care-l încerca de la întâlnirea cu Susanne. Femeia nu-i dăduse încă vreun răspuns, dacă accepta sau nu să-i ajute să urnească lucrurile, iar el îi înțelegea ezitarea și reținerea de a lucra împreună. În ceea ce-l privea, nu se gândise dacă, pentru el, asta ar fi fost de bine sau de rău. Pur și simplu, nu voia să renunțe la ea. Dacă locuiau împreună sau separat, nu avea nicio importanță. Legătura dintre ei era la fel de puternică. Și ea ar fi trebuit să simtă la fel, s-a gândit el.

Dar asta nu însemna, desigur, decât că amânau inevitabilul. Pentru că știau amândoi că sfârșitul era aproape,

chiar dacă nu o spuseseră direct, în seara pe care o petrecuseră împreună.

În Susanne se putea avea încredere. O admirase întotdeauna pentru asta. Era cel mai echilibrat om pe care îl întâlnise vreodată: întotdeauna directă, niciodată nedreaptă. Și foarte, foarte agreabilă. Era ușor să nu observi asta, pentru că Susanne își ascundea uneori amabilitatea. Dar, în clipa în care îl lăsase să se apropie de ea și s-o cunoască, Michael văzuse cât de loială și de generoasă era.

Nu spunea niciodată vreo răutate despre cel pe care îl considera prieten.

Nici pe el nu-l acuzase niciodată de nimic. Sigur, îl făcuse „idiot" de câteva ori, în timpul cinei. Dar îl crezuse când îi spusese că n-o înșelase; că se culcase cu Camille când nu mai era nimic între ei. Iar ea nu-i pusese nicio întrebare despre asta. Și nici el nu voia să știe dacă ea întâlnise pe altcineva. Ar fi fost prea dureros.

Camille părea să fi acceptat ceea ce el îi comunicase la telefon. Dacă se dovedea că bebelușul era al lui, Michael era pregătit să-și asume întreaga răspundere, dar numai atunci. În schimb, ea insistase să se mute mai aproape de el. Și cum ar fi putut să împiedice asta? Era un ticălos care profitase de o femeie tânără, pentru propriile nevoi, iar acum trebuia să accepte consecințele. Dar uneori îi dorea moartea sau, în orice caz, voia ca fata asta să nu mai existe, într-un fel sau altul. Era bântuit de asemenea gânduri oribile.

Exact când a ajuns la ușa de intrare în apartament, a primit un sms de la ea, cu imaginile de la ultrasonografie. *E încă devreme, dar am auzit bătăile inimii*, i-a scris fata și i-a mai trimis o fotografie, de data aceasta cu ea: strălucea ca un soare. *E un bebeluș de aprilie. Ce zici?*

– Nu zic prea multe. Știi asta, i-a spus el, când a înțeles că trebuia s-o sune. E greu pentru mine, Camille. Nu așa mi-am gândit viitorul.

– Tu ți-ai planificat o viață cu Susanne, a fost replica ei.

– Printre altele.

– Atunci de ce te-ai culcat cu mine? N-a fost decât o consolare?

Și el își pusese aceeași întrebare de sute de ori. De ce? Dar fusese sincer tot timpul și nu se gândea să dea înapoi tocmai acum.

– Da, asta a fost.

– Dar de două ori? N-a fost prea frumos din partea ta.

– Credeam că eram pe aceeași lungime de undă.

Fata a pufnit.

– Ce înseamnă asta? Că am făcut o înțelegere tacită să facem sex, dar nimic mai mult? Ești destul de experimentat ca să știi că lucrurile nu merg așa. Pe hârtie poate, dar foarte rar în realitate. Dacă n-aș fi considerat că ești fantastic, nu m-aș fi culcat cu tine. Nu eram disperată, dimpotrivă, te-am ales cu multă atenție. Nu e plăcut să constați că nu ai fost aleasă cu aceeași grijă.

– Îmi pare rău, a șoptit el. Dar așa a fost.

– Și cu Susanne cum rămâne? Ce-a spus când a aflat c-o să fii tată?

– Nu vreau să vorbesc cu tine despre ea, i-a retezat-o Michael.

Atât timp cât el nu plănuia s-o facă pe Susanne bonă la copil, Camille nu avea nicio legătură cu relația dintre ei.

Camilla a părut să înțeleagă că discuția se terminase încă dinainte de a fi început și, în schimb, a pornit să peroreze despre probe de sânge, sfaturi pentru gravide și despre un produs natural de care era obsedată.

Michael nu o mai asculta. Se gândea cu bucurie la clipa în avea să închidă telefonul. Era o greșeală. Totul era o greșeală.

44

– Vreau să plec acolo, a strigat Rebecka, coborând scările din casa lui Maggan, a doua zi dimineață.

– Unde? Despre ce vorbești?

Maggan stătea la chiuvetă și a privit-o pe Rebecka, care arăta complet distrusă.

– În Haiti.

– Ai vorbit cu Amanda? E vorba despre școli? N-au rezistat?

Maggan i-a tras un scaun de bucătărie.

– Așază-te, a spus ea. Încearcă să respiri adânc.

– Da, am vorbit cu Amanda și casa familiei Yelandei nu mai există. Familia e dispărută. În partea sudică e o catastrofă totală. Se pare că școlile au rezistat. Mai rău e cu locuințele elevilor.

Rebecka s-a așezat și a tras adânc aer în piept.

– Dar ce poți tu să faci? a întrebat-o Maggan. Dacă te duci acolo s-o cauți pe fetiță, n-o să reușești decât să-i încurci pe oamenii ăia. Există persoane care știu cum se procedează în situații din astea.

– Da, știu, i-a replicat Rebecka.

S-a ridicat și a dat neliniștită ocolul bucătăriei, înainte să se așeze din nou.

– Nu poți să pleci, i-a comunicat Maggan hotărâtă.

– Nu, poate nu chiar acum, când e criză, dar mai încolo, o să văd. Cine poate să mă oprească?

Susanne a intrat în bucătărie, înfășurată într-unul dintre halatele lui Maggan. Se scărpina în cap și căsca.

– Pe bune? E șapte și jumătate. N-aveți altceva de făcut decât să vorbiți așa de tare, încât nimeni să nu mai doarmă în casa asta?

– Rebecka vrea să se întoarcă în Haiti, a anunțat-o Maggan și s-a ridicat.

– Așază-te. Am început să pregătesc micul dejun. Ouă ochiuri sau fierte?

În timp ce Rebecka o informa pe Susanne cu privire la cele mai recente știri, Maggan îngâna, pentru sine, în fața aragazului. Nu putea să-și stăpânească bucuria de a-și vedea prietenele adunate în jurul mesei din bucătăria ei. Apoi s-a gândit la ceva, a ieșit și s-a întors cu urna lui Sonja, pe care a pus-o pe fereastră.

– Ai păstrat-o?

– Da, mă gândesc s-o duc cu noi, în apartamentul lui Sonja, azi, când mergem acolo.

– Mai e cenușă în ea?

– Foarte puțină, pe fund.

– Aș vrea să-i întreb spiritul dacă e de acord să plec în Haiti și să am grijă de școlile și de elevii ei, a zis Rebecka.

Maggan a scos un carton cu ouă din frigider.

– Eu cred că spiritul spune să stai acasă.

– Și eu cred la fel, a intervenit Susanne hotărâtă. N-ai face decât să încurci pe toată lumea.

Câteva ore mai târziu aveau cu ele, pe bancheta din spate a Volvoului lui Maggan, o Rebecka prost dispusă, ținând urna lui Sonja pe genunchi. Susanne conducea și se plângea cu voce ridicată că totul era atât de schimbat. Nu putea să treacă prin fața vechiului ei apartament, pentru că, la Slussen, drumul era închis. În Vasastan apăruse un cartier complet nou, acolo unde ea obișnuia să meargă la stomatolog, în adolescență.

– Se pare că nimic nu mai are voie să arate ca înainte, a conchis ea. Peste tot au răsărit construcții noi. Ce noroc că locuința lui Sonja a rămas neatinsă!

– Acum e a noastră, a spus Maggan râzând. Atât timp cât e a noastră nu are nimeni voie să se atingă de ea, nu-i așa?

Apartamentele din clădire erau căutate. Sonja schimbase toate instalațiile și băile cu doar un an înainte să moară și nu mărise chiriile. Câștigase banii de renovare înainte ca aceasta să înceapă și nu vrusese să-i împovăreze pe chiriași cu sume suplimentare. Înduraseră destul în timpul lucrărilor.

În clădire erau zece apartamente. Cel în care locuise Sonja se afla la primul etaj.

Susanne și-a scos pantofii în hol și s-a îndreptat direct către atelier, unde se afla vechiul șifonier. Și-a pus ochelarii, a tras sertarul de deasupra și a luat cutia de bijuterii. A deschis încet capacul. Inelul era acolo. Inelul de logodnă al lui Sonja, primit de la Luke, în Casablanca. Încă strălucea.

Alături era colierul pe care-l găsiseră după moartea lui Sonja, în apartamentul ei. Susanne a deschis micul medalion. Erau acolo. Exact așa cum își amintea. Prima dată când îl văzuse, nu-i dăduse prea mare importanță. Atâtea alte lucruri erau atunci mult mai importante. Dar acum, când aflase de Luke, știa sigur că el era.

– Maggan și Rebecka, veniți! a strigat ea. Nu-i așa că ăsta trebuie să fie Luke?

Le-a întins colierul, când femeile au intrat în cameră.

– Nu putem să știm cu siguranță, dar probabil că el e, a spus Maggan și a luat bijuteria pe care i-a arătat-o și lui Rebecka.

– Probabil, a zis Rebecka și s-a aplecat în față. Ce tineri erau! El nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani în fotografia asta.

– Ai tu grijă de el? a întrebat Maggan și i-a înapoiat colierul.

Susanne a dat din cap și l-a vârât în buzunar. Dacă aveau vreodată să-l găsească pe Luke, aveau să i-l arate. Inelul l-a lăsat în cutie. Se gândea să propună să-i fie dat lui Julie.

– Dacă una dintre voi comandă pizza, eu pun masa, a spus Susanne.

Ritualul era întotdeauna același, când ajungeau în apartamentul lui Sonja. Se uitau în albumele vechi, comandau pizza, beau prea multă șampanie și râdeau din orice.

După ce au terminat de mâncat, s-au întins pe podea și au început să privească tavanul.

– Credeți în viața de apoi și credeți că există un sens al vieții, că totul e predestinat? le-a întrebat Maggan.

– În anumite cazuri. În altele, deloc. Eu cred că Sonja și Adam plutesc acolo, sus, undeva, și ne privesc, dar oamenii pe care nu i-am cunoscut sunt doar incluși în circuitul naturii, a spus Susanne. Total ilogic, dar așa e. Un sens al vieții? Nu, naiba știe. Dar tu?

– Nu știu. Uneori cred în soartă, dar, când văd copii care suferă, mă gândesc că nu poate să existe o soartă, pentru că nu există niciun sens în a hotărî ca un copil să aibă o viață atât de grea, în timp ce alții – printre care și noi trei – trăiesc atât de bine.

Rebecka și-a dres vocea.

– Iartă-mă, Rebecka, nu vreau să-ți minimalizez suferința. Dar mulți cred că totul are un sens și trebuie să accept asta.

Susanne a reflectat o clipă. S-a gândit la Sonja și la toată povestea ei. Îi fusese scris să moară la cincizeci și patru de ani? Să rămână singură toată viața? Să piardă atâția oameni dragi? Nu, în cazul ăsta, soarta era de o cruzime fără margini. Existau oameni care credeau că, dacă faci doar ceea ce trebuie să faci, lucrurile se aranjează. Prostii. Nu poți să influențezi circumstanțele. Nu pentru că niște copii au *gândit* greșit, uraganul s-a abătut asupra lor și le-a distrus locuințele.

– Și eu cred la fel, a spus Susanne ridicându-se într-un cot. Dar vreau să-mi închipui că Sonja și Luke au fost făcuți unul pentru celălalt. O iubire de-o viață trebuie totuși să însemne ceva, nu?

Maggan a întors capul și i-a întâlnit privirea întrebătoare.

– Nu știu. Uită-te la Paul și la mine. N-am putut să ne uităm, unul pe celălalt, dar acum ne despărțim.

– Ba nu, a contracarat-o Susanne și s-a culcat la loc.

– Mâine o să semnez hârtiile.

– Ba nu.

– Susanne, i-a zis Maggan iritată. Eu o să divorțez. Servitoarea familiei își dă demisia.

– Asta e bine. Dar pentru asta nu trebuie să divorțezi.

Maggan și-a întors din nou privirea către tavan.

– Altfel nu știu cum să procedez.

– Pot să te învăț eu.

Maggan a izbucnit în râs, dar Susanne s-a prefăcut că n-o aude.

– Ne trebuie mai mult alcool, a decis ea. Și dulciuri.

Susanne s-a ridicat de pe podea și a scos din geantă o pungă mare cu dulciuri, apoi a intrat în bucătărie și a scos încă o sticlă de șampanie din frigider.

– Mi s-a oferit să devin coproprietara hotelului din Paris, a anunțat Rebecka, când Susanne a venit înapoi.

Privirea ei era în continuare îndreptată către tavan.

– Așa deci? Maggan și cu mine n-am auzit niciun cuvânt despre asta.

– Voi nu veți fi întrebate. Aveți niște relații prea complicate cu Paul și cu Michael.

– Eu am fost întrebată dacă nu vreau să devin consilier, a spus Susanne. Atunci și postura de coproprietar ar trebui să fie la fel de ușor de luat în considerare.

– Poate, dar voi două aveți cu Paul și cu Michael o relație diferită de cea pe care o am eu, a concluzionat Rebecka. În orice caz, m-am decis să las hotărârea la latitudinea voastră. Îi ajut cu plăcere pe băieți, dar voi hotărâți dacă restul e o idee bună.

Susanne a turnat gânditoare șampanie în pahare și i-a întins lui Maggan punga cu dulciuri, în timp ce ea însăși

și-a vârât în gură două bomboane în formă de craniu: una roșie și una neagră. Avea să fie o seară lungă în Vasastan.

45

Rebecka și-a privit prietenele, care erau palide și trase la față. Se înțeleseseră să iasă afară, la aer, dar păreau să aibă mai multă nevoie de somn.

– Doamne, cum arătați, a spus Rebecka când au ieșit pe ușă.

Lumina zilei era neîndurătoare și dezvăluia orele puține de somn. În ceea ce o privea, dormise ca un prunc. Prima care se culca primea patul din atelier. Asta era regula. Celelalte două trebuiau să doarmă în patul lui Sonja, din dormitor.

Rebecka se trezise de două ori și se uitase dacă nu avea vești de la Amanda, dar nimic. Îi era greu să stea cu mâinile-n sân, dar prietenele ei aveau dreptate. În clipa aia n-ar fi fost de niciun ajutor nimănui și, încetul cu încetul, a acceptat situația. Cu timpul, avea să primească și alte informații și să întrebe cu ce putea să contribuie la reconstrucție.

În schimb a început să se gândească la hotelul din Paris și, oricum ar fi întors-o, revenea la aceeași concluzie: Susanne și Maggan trebuiau să fie și ele acolo.

– Cred că ideal ar fi să devenim toate trei coproprietare, a spus Rebecka, în timp ce se plimbau prin fața sălii de expoziții Bonnier, mergând către Sankt Eriksplan.

– Pentru nimic în lume, a sărit Maggan.

– E o idee bună, a zis Susanne. De ce nu, Maggan?

– Pentru că mai bine mi-aș bate un piron în cap decât să cumpăr o firmă împreună cu Paul. Cred că înțelegeți.

– Dar altădată cum ai putut?

– Atunci a fost altceva. Dar acum nici nu vreau să ne mai vedem.

– Dar aveți copii și nepoți. Chiar dacă ai face alegerea asta idioată, să te desparți, tot o să vă vedeți. E vorba să fim coproprietare și să avem un cuvânt de spus, nu să le stăm pe genunchi în Paris.

Rebecka le-a lăsat să se ciorovăiască. În ceea ce o privea, considera că ar fi fost minunat să poată să facă asta împreună. Discutaseră o dată, demult, să devină toate trei proprietare ale hotelului din Londra, dar, după împărțirea moștenirii, abandonaseră ideea. Exista deci un motiv în plus să facă asta împreună. Dar, dacă Maggan nu voia, Rebecka trebuia să se gândească dacă avea să intre în afacere singură sau împreună cu Susanne. Chiar dacă Maggan nu înțelegea asta acum, când avea să se vadă rămasă pe dinafară, avea să se simtă singură.

– Când trebuie să te întorci în Londra, Susanne? a întrebat-o Rebecka.

– Dacă ai ști cât de puțin „trebuie" să mai fac ceva... Sunt complet în plus la hotel, a explicat ea. Ăsta e riscul când angajezi oameni competenți. Dar tu?

– Și eu sunt șomeră. Voi planifica vara următoare cu Rafaela, dar ea e acum atât de obișnuită cu programul, încât se descurcă și singură. Dacă mă duc acum acasă, o să mă-nvârt pe-acolo și-o să-mi fac griji. Mai bine să facem ceva împreună.

– Vedeți ce bine că am păstrat casa asta? a comentat Maggan. Putem să ne întâlnim și să ne simțim bine aici. M-am gândit ca, în seara asta, să jucăm ceva la demisol.

– Ca trei *adevărate* mătușele, a bombănit Susanne.

– N-am putea să plecăm la Paris? a propus Rebecka și le-a privit plină de speranță. Chiar dacă nu aveți de gând să deveniți coproprietare, ați putea să mă susțineți, în calitate de consiliere.

Maggan a privit-o cu sprâncenele ridicate.

– Numai peste cadavrul meu.

– Dar tu? a întrebat-o Rebecka pe Susanne. Te rog..., a adăugat ea.

– Numai dacă vine și Maggan, i-a răspuns Susanne și a privit amuzată mica adunare morocănoasă.

– Nu, refuz categoric.

– Gândește-te că Rebecka e în doliu.

– Cum? Doar nu aveți de gând să amestecați doliul aici. Eu cred că e într-o formă foarte bună, s-a răstit Maggan.

– Așa, cred că ești flămândă. Mănâncă puțin și-o să vezi că o să ai la fel de mult chef ca și noi să mergi în Franța.

Adevărul era că Maggan era speriată de moarte de Paris. Nu fusese niciodată mai fericită ca acolo, în orice caz, nu de când Anneli se mutase de-acasă. Or, întoarcerea acolo i-ar fi trezit o grămadă de amintiri. Ea și Paul, care se regăsiseră și se îndrăgostiseră din nou, la fel de amețitor ca atunci când avuseseră optsprezece ani. Restaurantul lui Sonja, unde Maggan era responsabilă de patiserie. Julie și Benny, care se întâlniseră acolo, iar acum așteptau al patrulea copil. Bunii lor prieteni, Fredrik și Kicki, care o ajutaseră pe Maggan să-și facă documentarea pentru cartea despre Sonja. Nepoții, în vacanța de Paști. Susanne și Michael, Rebecka și Adam, toate bucuriile lor, hohotele de râs... Alain în ușă, urându-le bun venit. Amintiri, amintiri, amintiri... Lacrimile au podidit-o, dar nu voia să plângă acum.

– Nu, a spus ea, când s-au așezat în jurul mesei rotunde. Nu, nu, nu.

– OK. Presupun că vorbești tot despre Paris, a spus Susanne. Atunci trebuie să plecăm singure, a adăugat, spre Rebecka. Ce vrei să mai facem, în afară de a vizita viitorul hotel?

– O să mâncăm în cele mai bune locuri, o să vorbim și-o să râdem cât e noaptea de lungă, a decis Rebecka.

Maggan știa că Rebecka voia s-o necăjească.

– În orice caz, n-o să stați în casa mea, a sărit Maggan.

– De ce nu? Doar Michael și Paul acolo stau.

– Până la pronunțarea divorțului, da. Dar e casa mea. După, Paul să nu se bazeze c-o să mai stea tot acolo, în apartamentul meu.

– Alo! Puteți să ne aduceți ceva de mâncare? Prietena mea e pe cale să-și piardă mințile, a strigat Susanne.

Maggan a lovit-o ușor cu piciorul pe sub masă.

– Și ce-o să faci cu casa ta din Paris? O să stea acolo și-o să se dărâme singură? O s-o vinzi? Casa lui Sonja? Asta ai de gând să faci? Pentru că altfel e o prostie să nu lași lumea să locuiască acolo.

– Locuiește o grămadă de lume acolo, a contrazis-o Maggan. Dar, în ceea ce privește cele patru apartamente care-mi sunt rezervate, eu hotărăsc. Paul nu are, în niciun caz, vreun drept asupra lor.

– De ce ești furioasă? Încă n-am reușit să înțeleg, a spus Rebecka.

– Cu ce să încep? Mă simt abuzată, trădată, înșelată, amăgită.

– Te simți părăsită, a insistat Rebecka liniștită.

Cuvântul a lovit cu putere o coardă întinsă la maximum și asta a fost picătura care a umplut paharul. Plânsul a venit nestăpânit, plânsul pe care se luptase atât să și-l rețină. Se revărsa, val după val, și aproape că o făcea să-și piardă respirația. Jenată și furioasă pe ea însăși, Maggan s-a ghemuit sub masă. Nasul îi curgea și tremura din tot corpul.

Părăsită.

Nimic nu era mai rău. Toată viața avusese grijă să se ferească de asta. Nu lăsase niciun bărbat să se apropie

prea mult de ea. Până în clipa în care Paul reapăruse în viața ei. Avusese încredere în el. Luptase din toate puterile să n-o părăsească. Totuși exact asta făcuse. O părăsise. Ăsta era sâmburele răului.

– Știi că Paul nu e tatăl tău? i-a spus Rebecka la ureche, când suspinele s-au mai liniștit.

– Spune-i asta inimii mele, a răspuns Maggan și s-a uitat în jur, să se asigure că nimeni nu-i observase criza de plâns. Urăsc conotația cuvântului ăsta. *Părăsită*. Să nu-l mai spui niciodată, a cerut ea cu un zâmbet forțat, în timp ce-și ștergea lacrimile, cu șervetul de pe genunchi.

– Tu simți ce simți, a remarcat Rebecka simplu. Dar Paul nu te-a părăsit niciodată. El n-a încercat decât să se salveze.

– Dar eu eram cea care trebuia să-l salveze, a șoptit Maggan. Dragostea mea trebuia să-l facă, într-un fel, puternic și fericit. Să-l facă să rămână. Să-l înalțe, să-l facă să-și poarte singur de grijă.

– Prostuțo! El a vrut să rămână cu tine, dar să se și simtă mândru de el și puternic.

– Deci considerați că a procedat corect?

– Eu așa cred, i-a răspuns Susanne. Ar fi trebuit să-ți spună că-i era dor de Paris și ar fi trebuit să te sune, când a apărut posibilitatea să cumpere înapoi *La Sonja*. Vorbim prea puțin unii cu alții, asta e problema.

– Și eu cred la fel, a intervenit Rebecka.

– N-ar trebui să-i smulgi cu cleștele din gură vorbele unui adult, a comentat Susanne, care acum se pornise cu-adevărat. Nu accept asta! Faci la fel ca Paul. Te retragi și stai îmbufnată ca un copil, în loc să spui ce ai pe inimă. Nu e treaba ta să faci încercări disperate să-i redai încrederea în sine unui bărbat în toată firea. Încetează să mai faci asta. Lasă-l să fie el. Paul e parizian, proprietarul unui restaurant de lux, nu un șomer din Farsta.

A tras adânc aer în piept.

– Deci când plecăm?

Întâlnirea stabilită în aceeași zi cu avocații firmei Andreasson a decurs fără probleme. Rebecka, Maggan și Susanne le-au expus planul pentru proiectul pe care voiau să-l demareze în Casablanca, iar firma avea să verifice, fără întârziere, aspectele juridice și financiare. Au trecut în revistă fundația din Haiti, iar Maggan a primit documentele pentru divorț pe care le ceruse.

– Uită-te peste ele acasă, în liniște, a spus fiica lui Andreasson și i-a întins lui Maggan un teanc de hârtii.

– Și, Rebecka, am luat din nou legătura cu compania navală, cu care am făcut o înțelegere. Vrei s-o vezi acum? Altfel, pot să-ți trimit pe mail toate informațiile. Am aflat că l-au prins pe infractor, lucru, desigur, îmbucurător. Datorită declarațiilor date de tine și de alte trei femei, probabil c-o să ajungă după gratii și-o să rămână acolo mulți ani.

Rebecka s-a luminat.

– Chiar? Nu mai departe de ieri m-am gândit ce s-o mai fi întâmplat.

– Am primit vestea azi-noapte.

– Ce bine că l-au găsit pe blestemat! a exclamat Rebecka și s-a ridicat. Am terminat aici?

S-a întors către Maggan și Susanne.

– Vă invit cu bucurie la o cină pregătită de mine, în seara asta, ca să sărbătorim faptul că nebunul a fost prins.

– Abia aștept, a zâmbit Susanne și s-a ridicat.

– Și eu, i-a ținut isonul Maggan. Mulțumesc pentru ajutor, i-a spus avocatei. Nu știu ce-am fi făcut fără firma ta.

Avocata a zâmbit și a tras sertarul de sus al biroului.

– Mai este ăsta.

Le-a fluturat un plic pe care au recunoscut caligrafia inconfundabilă a lui Sonjei.

– E cineva interesat?

Primul semn de viață de la Luke a venit la o lună după incursiunea mea în New York. Am primit un mail în care e îmi povestea despre accident: că vina îi aparținuse, căci fusese furios și pierduse controlul mașinii. Era disperat, se învinovățea pentru ceea ce pățise soția lui, dar și pentru ceea ce însemna asta pentru noi. Nu mai putea s-o părăsească. Posibilitatea asta nu mai exista acum. Dar faptul că nu mai putea să se vadă cu mine îl îmbolnăvea. Mă implora să-l aștept.

Nu ne-am văzut decât peste o jumătate de an. Eram în Paris când m-a sunat și a vrut imediat să vină și el acolo. Întâi am ezitat, pentru că nu știam dacă eram în stare să-l întâlnesc. În lunile care trecuseră de la despărțirea noastră încercasem să-mi oblojesc sufletul, bucățică după bucățică, dar eram încă fragilă și vulnerabilă. Aveam nevoie de energie ca să-mi duc la bun sfârșit planurile legate de voi, înainte ca boala să mă țintuiască la pat.

Dar aveam nevoie de el. Trebuia să-mi iau rămas-bun, ca să mor liniștită.

Cel mai probabil, asta avea să fie ultima noastră întâlnire și m-am hotărât să-i las dragostea să mă mai învăluie o ultimă dată.

Am fost împreună două zile. I-am spus cât de mult însemnase pentru mine, că fusese singura mea iubire și că nu-i doream decât binele. I-am spus că înțelesesem de ce nu putusem să fim împreună și că venise momentul să ne luăm rămas-bun.

– Vrei să mă părăsești?

Îmi ținea strâns mâinile și privirea îi era întrebătoare.

– Dacă mă părăsești, dacă îmi iei orice speranță, nu mai am pentru ce să trăiesc.

– Nu vorbi așa. Ai copiii, iar soția ta are nevoie de tine.

– Dar eu? Nu pot să trăiesc o viață din care tu să nu faci parte. Auzi? Nu pot să trăiesc fără tine. Și tu? Cum ai putea să trăiești fără mine?

Ne-am cuprins unul de altul, ca doi oameni care se înecă.

Cum se poate descrie desprinderea de lucrul cel mai frumos pe care-l ai? E aproape imposibil să reproduc în cuvinte tot ce mi-a dat Luke în toți acei ani în care am fost împreună și ce am părăsit în acea zi, în Paris.

Când s-a întors și a făcut un semn cu mâna către fereastra în spatele căreia stăteam și-l priveam plecând, am crezut că inima o să mi se oprească în piept. Eram zdrobită.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că Luke s-a urcat într-un taxi oprit pe stradă.

46

Maggan a cedat.

După ce au citit scrisoarea lui Sonja, nu mai aveau nicio îndoială că trebuiau să meargă în Paris, acolo unde Sonja îl întâlnise ultima dată pe Luke. Și, a doua zi, au fost acolo, în formulă completă.

– E ca și cum suntem aproape de ea, deși ea nu mai este, a spus Susanne, în timp ce făcea turul apartamentului lui Maggan.

A rămas la fereastra din bucătărie, a tras puțin perdelele și s-a uitat în jos, către strada pe care Sonja trebuia să-l fi văzut pe Luke ultima dată.

– Mă bucur că ne-a povestit amintirile ei. Mi-aș fi dorit să fie aici. Să pot s-o îmbrățișez. N-aș rezista niciodată să trăiesc cu o durere fără să i-o împărtășesc cuiva. Vă amintiți că în ultimele săptămâni era tristă? Trebuie ca episodul ăsta să se fi întâmplat cu puțin înainte de moartea ei, a adăugat Susanne din ușa sufrageriei, după care s-a aruncat pe canapeaua roșie, din pluș, lângă Rebecka.

– Nu-mi amintesc, a spus Rebecka, dar înțeleg de ce nu i-a spus nimic lui Luke despre boala ei. Ar fi fost zdrobit să afle că Sonja era pe moarte, în timp ce el trebuia să stea

departe. Cum putea să aleagă între soția lui, care avea nevoie de el, și Sonja?

– Sărmanul Luke și sărmana Sonja, a zis Susanne cu durere în glas. Și sărmana lui soție, a completat tot ea. Nici ei nu se poate să-i fi fost ușor.

A oftat cu tristețe.

– Credeți că asta a fost ultima scrisoare? Că povestea se termină aici? Așa se pare.

Au cinat devreme, în restaurantul de cartier de la colț și, câteva pahare de șampanie mai târziu, Maggan râdea în hohote de strâmbăturile lui Susanne, iar Rebecka se bucura de veselia lui Maggan.

Era prima dată când ajungea în Paris, după trei ani, și Alain a fost atât de plăcut surprins s-o vadă pe Maggan, încât nu și-a putut reține un strigăt de bucurie. Apoi franceza a început să circule într-un du-te vino între ei, ca și cum Maggan n-ar fi fost niciodată plecată. Rebecka înțelegea aproape totul. Alain i-a spus că-i lipsea, că era păcat că se mutase, dar era bine că ea și soțul ei se întorseseră. Ceva în genul ăsta. N-a schițat niciun gest de surprindere când Maggan i-a cerut cheile de la vechiul ei apartament de la etajul cinci, în locul celor de la micul apartament în care locuia Paul și care se afla la etajul șase.

– Totul e în ordine acolo, a spus el. Dar frigiderul e gol. Ar fi trebuit să mă anunțați, Madame, aș fi cumpărat de mâncare.

– Ce-am vorbit noi în legătură cu „Madame"? i-a spus Maggan pe un ton sever.

– Iartă-mă. Maggan.

– Pe Susanne și pe Rebecka le-ai cunoscut, a continuat ea.

– Absolut. Bine ați venit înapoi în Paris, a zâmbit Alain.

Rebecka era atât de bucuroasă că Maggan se hotărâse în cele din urmă să le urmeze. Trebuiau să facă lucrurile

împreună, toate trei, nu doar două dintre ele. Nu vorbiseră încă despre *La Sonja*. Toate la timpul lor, s-a gândit Rebecka și și-a privit pe furiș telefonul, cu siguranță pentru a suta oară. Nimic din Haiti. Nicio veste de trei zile. Dimensiunile catastrofei începeau să se facă simțite. Rebecka urmărea știrile, dar îi era greu să le digere.

Dacă școlile lor nu rezistaseră uraganului, trebuia să construiască altele, mai trainice. Pentru că asemenea școli trebuiau să existe, s-a gândit ea, în timp ce Susanne și Maggan stăteau lângă balconul franțuzesc deschis, ținându-se pe după umeri, fiecare cu câte o țigară de foi în colțul gurii. Își cumpăraseră un pachet pe drumul spre casă.

– Nu e dezgustător? a întrebat Rebecka, care nu încercase niciodată să fumeze nici măcar o țigară obișnuită.

– Ba da, foarte dezgustător și foarte decadent, i-a replicat Susanne și a expirat un rotocol de fum. Minunat, nu-i așa, Maggan?

– Absolut, a răspuns Maggan tușind. E fantastic de bună.

– Mmmm, sigur, a zis Rebecka. Ești amuzantă când fumezi, Maggan.

– Nu sunt la fel de dură ca Susanne?

– Nici pe departe.

– Ei, atunci am terminat, a spus ea și a aruncat havana pe fereastra deschisă. Cred că sunt puțin ametită. Ar trebui să nu mai bem atâta șampanie, a adăugat Maggan și s-a întors către Rebecka, care stătea în bucătărie. Mâine o să-mi întâlnesc soțul. Asta încerc să uit.

– N-ai putea, mai bine, să urci un etaj și să-i bați la ușă? i-a propus Rebecka.

Maggan a făcut un gest către geantă.

– Hârtiile de divorț sunt aici. Trebuie să le primească într-un fel civilizat. Și poate să stea în apartament până își găsește altceva. E al meu. Sonja și Adam l-au renovat, împreună cu celelalte, gândindu-se la mine și la oaspeții mei.

– Da, dar Sonja a avut grijă și să te reîntâlnești cu Paul, i-a replicat Susanne și a închis ușa dublă de la balcon, pentru că terminase de fumat.

– Poate pentru că îi simțea lipsa lui Luke, a comentat Maggan.

– Da, poate, dar ferește-te să-i dai hârtiile alea doar ca să punctezi ceva, Maggan. Ar putea să accepte lucrurile așa cum i le prezinți tu și să nu mai reziste jocului tău. Și-atunci totul o să fie cu-adevărat terminat între voi.

E atât de ciudat, s-a gândit Maggan, că nimeni nu pare să mă asculte. Atât Susanne, cât și Rebecka aveau păreri ferme despre viața ei.

– Nu e o hotărâre de grup, dacă o să divorțez sau nu. Nu e un lucru pe care o să-l votăm, a spus ea iritată. Îngrijește-te de propria ta viață intimă, Rebecka, iar eu o să mă îngrijesc de a mea.

– Da, da, am terminat. Dar vreau să știu ce s-a întâmplat cu Luke. Nu suport gândul că totul s-a sfârșit în felul ăsta. Orice mare iubire merită un final fericit, și în povestea asta ar trebui să mai existe ceva.

– Da, e îngrozitor de trist, a spus Maggan făcându-și loc lângă Rebecka pe mica banchetă din bucătărie.

– Eu cred că mai există ceva, a zis Susanne. Așa că am angajat un detectiv particular din New York, care să-l caute.

– Ce? Cine? Cum?

– Am o prietenă care l-a folosit pe tipul ăsta și care mi-a dat numele lui. I-am trimis un mail, când ne-am întors din New York, și săptămâna asta mi-a răspuns că acceptă cazul și se apucă de treabă. L-am rugat doar să-l găsească pe Luke, nimic mai mult. A zis c-o să meargă repede.

– Dar ce informații i-ai dat?

– Cele pe care ni le-a dat Sonja. Că a locuit în Sydney o perioadă, că era cu un an mai mare decât Sonja, că a fost în Vietnam, că are doi băieți, că e căsătorit cu o femeie în

scaun cu rotile. Asta e tot. Și nici nu era nevoie de mai mult. Bine, nu?

Maggan s-a trezit în mijlocul nopții cu un nod în stomac. Neliniștea puternică o epuiza fizic și, cu toate că nu dormise decât foarte puțin, acum nu mai avea somn. Orele treceau și gândurile o măcinau.

De voie, de nevoie, trebuia să se vadă cu Paul în cursul zilei, pentru că Rebecka și Susanne n-ar fi acceptat niciodată să-i dea hârtiile în locul ei. Dar hotărâseră să meargă împreună la *La Sonja*. Spre deosebire de Maggan, celelalte două erau interesate să vadă cum arăta și cum decurgea construcția hotelului. Lui Maggan nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asta, dar îi era teamă să revadă restaurantul. Dacă vechii ei angajați erau tot acolo? În cazul ăsta, ar fi fost o revedere atât veselă, cât și tristă.

– Cafea, a strigat Susanne din bucătărie.

– Vin, s-a auzit din camera alăturată, și Maggan a înțeles că era vremea să se dea jos din pat.

Ridicându-se prea repede, a fost cuprinsă de o senzație de greață. A trebuit să se apuce cu mâna de unul dintre stâlpii patului, ca să nu se prăbușească. Nu era nici bolnavă, nu avea nici tensiunea mare, era doar frământată, iar acesta era reacția corpului, care îi oferea o ieșire. Dacă nu se ducea ea la el, venea el la ea. Așa că n-ar fi fost nicio diferență, doar că, în cazul ăsta, scăpa de *La Sonja*.

A tras adânc aer în piept, a dat drumul stâlpului de la pat, s-a îndreptat către ușă și și-a luat halatul de casă, care atârna acolo. L-a îmbrăcat și și-a legat bine cordonul, ca să nu i se desfacă la micul dejun, dar, pentru siguranță, și-a pus și o pereche de chiloți.

– Bună dimineața. Ai dormit bine? a întrebat-o Susanne, care făcuse deja duș și se machiase.

– Cât e ceasul, de fapt? a zis Maggan.

– Unsprezece.

– Nu se poate! Vorbești serios? Înseamnă că totuși am mai dormit.

S-a așezat pe canapea și a primit o ceașcă de cafea.

În clipa următoare, Rebecka a apărut în ușă.

– Adu-mi aminte data viitoare că alcoolul e o otravă, a șoptit ea, uitându-se la Susanne. Ce-ai făcut? De ce arăți ca o stea de Crăciun?

– Mi-am pus fața. Asta e tot.

– A, a zis Maggan. Azi te întâlnești cu Michael. De-asta!

– Nu poți să te machiezi și numai pentru tine?

– Nu, au răspuns Maggan și Rebecka într-un glas.

Apoi au izbucnit în râs și și-au privit reciproc jalnicele apariții.

– Eu pot să fac duș prima, a spus Maggan și a dat cafeaua pe gât. Sunt, oricum, prea stresată să mai mănânc ceva. Dar nici nu avem de mâncare.

– Ba da, am fost eu și am cumpărat, a anunțat-o Susanne și-a fluturat o pungă cu pâine.

– OK. Mâncați voi, a conchis Maggan și a ieșit din bucătărie.

Rebecka s-a uitat prin deschizătura ușii, să se asigure că Maggan intrase în baie și nu mai putea să le audă.

– Are de gând ca azi să-i dea lui Paul actele de divorț, i-a spus lui Susanne. Trebuie s-o împiedicăm.

– Nu, eu nu mă mai bag.

– Doar știi că se iubesc. După povestea lui Sonja, cum poți să nu te mai bagi?

– Pentru că dragostea nu e totul și pentru că m-a rugat să-mi văd de treabă. Dacă ei singuri nu știu ce e mai bine pentru ei, noi nu putem să facem nimic. Luke și Sonja au fost împiedicați de împrejurări. Maggan și Paul se împiedică singuri.

Rebecka a rupt o bucată din bagheta proaspătă și a uns-o cu un strat gros de unt, peste care a pus o felie de cașcaval.

Apoi a înmuiat pâinea în cafea și a băgat-o în gură. De ce oamenii nu puteau să aprecieze ceea ce era chiar în fața lor?

– Eu cred că e păcat, a murmurat ea.

– Așa e, a spus Susanne. Dar, indiferent de ce se întâmplă între ei, trebuie să continuăm să vorbim despre hotel. Tu ce spui? Vrei să devii proprietară? Și eu, consilier? Sau vrem toate trei să fim proprietare ale unei părți mai mari?

– Mai mare de o treime? Paul și Michael n-or să fie niciodată de acord.

– Dacă ne învoim, cred că ar trebui să împărțim firma în cinci părți egale.

Rebecka făcea tot felul de grimase în timp ce se gândea. Nu vorbise niciodată cu Paul despre o asemenea ofertă. Nu vorbiseră decât despre o treime. Să dețină afacerea toți cinci, în părți egale, ar fi fost o idee bună, dacă în grup ar fi existat înțelegere și armonie, dar situația nu stătea chiar așa.

– Va fi prea multă ceartă, a spus Rebecka. Cum o să lucrezi tu cu Michael, când Camille o să vină la hotel cu căruciorul?

– Eu voi fi proprietară, nu voi lucra, i-a răspuns Susanne, dar Rebecka vedea că gândul ăsta o înfuria.

47

Michael l-a sunat pe Paul în timp ce încuia ușa casei din Hampstead și se îndrepta către mașină. Avea prea mult bagaj ca să ia trenul.

– Ce a spus Rebecka de ofertă? a întrebat el, a deschis portbagajul și a pus valizele înăuntru.

– Nu mi-a dat un răspuns. Vrea să se gândească două zile. Cum îți merge?

– Mulțumesc, supraviețuiesc. Acum intru în mașină.

A închis portiera.

– Și cu cealaltă problemă? Cu paternitatea?

Michael a tras adânc aer în piept.

– Oare o să-mi fie vreodată mai ușor? a întrebat el.

Și-a pus centura de siguranță și și-a potrivit oglinda retrovizoare, deși, de fapt, nu era nevoie.

– Da, când copilul o să se nască. Sunt convins, i-a răspuns Paul.

– Sper să ai dreptate. Dar tu, cum te simți?

A răsucit cheia în contact și Jaguarul a pornit, torcând ca de obicei.

– Îngrozitor, dar nu sunt în stare să vorbesc despre asta acum.

– La o bere, ceva mai încolo?

A aruncat o ultimă privire către casă înainte de a porni.

– Poate, a râs Paul răgușit.

Michael a ajuns seara târziu. A doua zi a încercat să se relaxeze. Și-a desfăcut bagajul, a citit ziarele pe internet și abia la șase și-a amintit că uitase să-și deschidă telefonul. Paul îl sunase de șapte ori.

– Trebuie să vii aici.

Dacă în vocea lui Paul era panică sau cuvintele în sine erau greu de pronunțat, nu era ușor de ghicit, dar Michael s-a grăbit să se îmbrace și a coborât direct pe scări, fără să mai aștepte liftul. A început să alerge, făcându-i, în viteză, un semn cu mâna lui Alain, și a ieșit în stradă, unde parcase mașina.

Când a intrat în birou, Paul stătea prăbușit pe scaun. Abia dacă și-a ridicat capul. În schimb, a arătat cu mâna către câteva hârtii de pe birou.

– Mi le-a adus personal, a spus el tremurând.

– Cine? Ce?

– Maggan. E cererea de divorț.

– Maggan e aici?

– Toate trei sunt în restaurant.

– De când stai aici?

– De două ore, cred.

– În timp ce restaurantul se umple cu lume?

Paul a ridicat capul.

– Ce-ai vrea să fac?

– Nu știu, dar, dacă îmi amintesc bine, a trebuit să te întorci în Paris ca să-ți regăsești respectul de sine. Acum demonstrează-l! Du-te la clienții tăi. Încetează să-ți mai plângi singur de milă. N-o să putem să colaborăm, dacă nu rezolvi problema asta.

Michael s-a așezat pe birou și a început să-l privească pe Paul. Știa că fusese dur, dar spusese exact ce gândea. Nu puteau să lucreze împreună dacă prietenul lui nu-și recâștiga încrederea în sine.

Paul s-a ridicat încet, Michael l-a bătut pe umăr și și-a lăsat mâna să întârzie acolo.

– Bine. Mergem împreună.

Când au intrat în restaurant, Michael a văzut că Susanne s-a luminat. Draga de Susanne, Susanne a mea, s-a gândit el, și o senzație de căldură plăcută i-a invadat corpul, așa cum se întâmpla de fiecare dată când o întâlnea. Avea oare să-i treacă vreodată?

Toate trei s-au ridicat și l-au îmbrățișat.

– Ce minunat că ești aici, a spus Rebecka. Așază-te și povestește-ne tot.

El a râs.

– Cred că știi cam totul.

A întins o mână și a mângâiat-o pe Susanne cu duioșie pe obraz. Privirile lor s-au întâlnit o secundă lungă cât o veșnicie. Michael și-a dres vocea, ca să scape de nodul din gât.

– Dar vorbesc cu plăcere despre hotel, pentru că e o poveste mai plăcută decât aceea a vieții mele private.

S-a întors și s-a uitat după Paul, dar el era pe la alte mese și oaspeții se bucurau să-l vadă din nou. Restaurantul

mersese bine sub conducerea lui JP, dar nu era nicio îndoială că restaurantul era, de fapt, al lui Paul.

Michael vedea cum Maggan se uita la bărbatul ei. Părea gânditoare. Michael și-a pus mâna peste mâna ei.

– Am aflat, a spus el.

– Asta e din cauza ta, a zis Maggan și și-a tras mâna. Dacă nu ți-ar fi venit ideea cu hotelul...

Michael a ezitat o clipă, dar s-a hotărât să nu mai vorbească despre asta. Sperase că Paul le spusese ce și cum se întâmplase realmente, dar se părea că lucrurile nu stăteau așa.

– Ați văzut cum merg lucrările? a întrebat el uitându-se la Rebecka, care mesteca de zor, cu gura plină.

A înghițit mâncarea, apoi a făcut un gest larg cu furculița.

– De îndată ce terminăm cu bunătățile de-aici putem să mergem dincolo?

– Din restaurant o să se poată intra direct în hotel? a întrebat Susanne curioasă.

El a dat din cap.

– O să existe un culoar de comunicare pe la garderobă, care e perete-n perete cu casa scărilor.

– E bine! Pentru că o să serviți aici și micul dejun, nu?

– Exact.

– Ați început să căutați personal? Administratorul pe care l-am angajat eu a fost persoana cea mai importantă încă de la început. Pe de o parte, avea o grămadă de contacte din angajările precedente, pe de altă parte, a înțeles ce fel de oameni se potriveau pentru hotel. Întreab-o pe sora ta.

– Ea n-ar accepta niciodată să se mute aici, a spus Michael. Iubește *Hyatt*-ul, a lucrat acolo la fel de mult timp ca și mine.

– Păcat, pentru că s-ar fi potrivit fantastic aici, a zis Susanne.

Michael a dat din cap.

– De acord.

S-a uitat peste masă.

– Sunteți gata? Putem se bem cafeaua după?

Paul era întors cu spatele, când au trecut pe lângă el, și Michael nu l-a mai întrebat dacă voia să vină cu ei. Cel mai bine era să-l lase în pace. Și pe Maggan, pentru că arăta ca și cum ar fi fost gata în orice moment să izbucnească și era greu de spus ce s-ar fi întâmplat atunci. Michael vedea că era când disperată, când furioasă. Nu era ciudat. Probabil că și ei îi era la fel de greu ca și lui Paul. Își lipsiseră unul altuia o viață întreagă și se întâlniseră, plini de speranță și așteptări. Dar deosebirile dintre ei îi prinseseră acum din urmă. Sau asemănările erau problema cea mare? S-a uitat la spatele încăpățânat al lui Paul, apoi la cel al lui Maggan, și s-a simțit cuprins de dorința de a-i lua pe amândoi de umeri și de a-i scutura.

– Până una-alta, trebuie să ieșim afară întâi, a anunțat el, când au ajuns în holul de la intrarea în restaurant.

Portretul lui Sonja atârna din nou la locul lui, deasupra mesei în spatele căreia stătea șeful de sală.

– Dar aici o să deschidem spațiul, așa cum v-am spus, deci intrarea principală a hotelului o să fie aceeași cu intrarea în restaurant.

– Mă întreb dacă am fost vreodată mai fericită decât atunci când am construit hotelul din Londra, a spus Susanne și a părut să cadă pe gânduri.

– Poate că asta s-a întâmplat pentru că ai fost nevoită să vii la mine, la cursuri, a intervenit Michael.

– Îmi amintesc, a zâmbit ea și s-a oprit din mers. Acolo am făcut sex prima dată? Sau în hotelul meu? a șoptit ea și a ridicat din sprâncene.

Michael a râs și a tras-o lângă el.

– Prima dată a fost acasă la mine. Și îți amintești și tu foarte bine, a șoptit el, cu gura în părul ei.

Doamne, ce bine mirosea! Fusese o idee total nebunească să-i ofere un post de consilier? Mai era în stare de ceva, când o avea așa de aproape?

A deschis ușa de la intrare și a ținut-o, pentru ca toată lumea să poată să iasă. Apoi au mers câțiva metri, spre stânga, și au intrat pe o altă ușă.

– Acum aveți grijă la haine, a spus el. Peste tot e rumeguș și praf. Liftul nu e instalat încă, așa că trebuie să folosim scările.

Rebecka și Maggan au luat-o înainte. Michael mergea în spatele lui Susanne. A întins mâna și a oprit-o.

– Vino și lucrează cu mine, i-a spus el încet. Doar știi ce echipă bună facem.

Ea s-a oprit pe o treaptă și s-a întors către el. L-a privit cu durere.

– Tocmai asta doare, i-a răspuns ea și și-a dus mâna la inimă.

48

Ajunsă înapoi în Farsta, Maggan se întreba dacă era pe cale să înnebunească. Multe lucruri indicau asta. De pildă, dispoziția ei. Era ca un leagăn care nu se oprea niciodată. Dacă nu era furioasă, râdea cu lacrimi. Și dacă lacrimile nu erau de bucurie, erau de durere. Dar plângea mereu.

Era clar că tensiunea din ultimii ani se făcea acum simțită. În orice caz, asta îi spusese medicul de familie, când Maggan îi povestise întreaga istorie, a doua zi după întoarcerea din Paris. Maggan văzuse că doctorul se tot uita la ceas pe furiș, dar ei nu-i păsase. Suferea atacuri de panică și avea nevoie de ajutor. A plâns și a vorbit neîntrerupt vreme de o jumătate de oră.

Se simțea mai bine acum, când ieșise de la doctor cu o rețetă în mână: calmante și antidepresive, pe care putea să le ia de la farmacie într-o altă zi. Avea să hotărască mai târziu dacă avea să urmeze indicațiile medicului sau nu.

Anneli și copiii veneau după-amiază, lucru care o bucura. Maggan fusese furioasă pe ea, i se părea că-i ținuse partea lui Paul, dar înțelegea, desigur, că pentru fiica ei nu era plăcut că părinții se certau. Dar ăsta era acum un capitol încheiat. Adusese cu sine de la Paris actele de divorț semnate. Paul nici măcar nu protestase. Înainte ca ea să plece din restaurant, i le dăduse și-i spusese că-i părea rău. Nimic mai mult. Acum stătea în fața cutiei poștale de la Pressbyrån și nu a ezitat decât câteva secunde înainte să deschidă capacul albastru și să lase documentele să cadă înăuntru.

Peste câteva zile avea să fie divorțată și, în afară de a o fi păstrat pe Anneli când toți ceilalți o sfătuiseră să facă avort, hotărârea de a divorța era singurul lucru pe care-l făcuse fără să țină cont de părerile altora. Anneli fiind inclusă printre aceștia.

Nu avea niciun rost să dea explicații, pentru că nimeni nu-i asculta argumentele. Nici măcar Susanne, chiar dacă și ea îl respinsese pe Michael.

Maggan a simțit o ușurare inexplicabilă după ce a lăsat actele în cutia poștală. Din clipa aceea își recăpătase viața și independența. Și-a promis să nu mai sară în ajutorul celor care puteau să se ajute singuri. Era un capitol încheiat. În sfârșit. Acum înțelegea și că întâmplările din ultimele săptămâni fuseseră ultimul cui din sicriu, dar că prelunga criză din mariajul ei debutase cu mult înainte. Se întreba dacă regreta întoarcerea în Farsta și, într-un fel, o regreta. Pe de altă parte, era, desigur, vorba despre o căsnicie șubredă, dacă nu suporta o mutare.

Dar îi lipsea capitala franceză și toate magazinele cu delicatese care deveniseră preferatele ei. Când și-a pus coșul

verde din Konsum pe braț și a aruncat îl el câteva pachete de șuncă ambalate în plastic, s-a gândit la măcelarul din Rue Vivianne. Și la magazinul cu brânzeturi. Vânzătorul de acolo o învățase mai multă franceză decât profesorul de la cursul de limbă. În plus, putea să-i recomande și vinuri, căci sticlele stăteau rânduite pe raftul de alături. În Farsta n-ar fi băut niciodată un pahar cu vin la prânz. În schimb, în Paris, vinul de la prânz reprezentase mai mult o regulă decât o excepție.

S-a uitat la tubul de brânză cu raci Kavli, care era preferatul copiilor, și l-a pus în coș. Apoi s-a dus la unul dintre congelatoare și a luat somon. Era comod să ai totul la îndemână, într-un singur loc, s-a gândit ea. Și System-bolaget era la doar câțiva pași de acolo, așa că nu avea nimic de care să se plângă.

A pus totul în cărucior și era pe drum către scara rulantă, când i-a sunat telefonul.

– Bună, aici Sofi, de la biroul de avocatură Andreasson. Au apărut câteva probleme.

– Ce s-a întâmplat?

Maggan a dat căruciorul într-o parte și a rămas lângă intrarea în H&M.

– Paul s-a răzgândit.

– Cum? S-a răzgândit în legătură cu ce?

– Nu mai vrea să divorțeze.

– Dar tocmai ce-a semnat hârtiile.

– Da, dar a trimis un reprezentant, care a contactat tribunalul și a retras cererea. Tribunalul n-o primise încă.

– Nu, pentru că nu am pus-o la cutie decât acum treizeci de minute. Dar are dreptul să facă asta?

– Da, are.

– Dar de ce?

– Nu știu, asta trebuie să-l întrebi tu. Problema o să se rezolve, dar durează cel puțin încă o jumătate de an, dacă una dintre părți nu semnează.

– Știu de ce, a spus Anneli liniștită, mușcând dintr-o chiftea. Vrea să lupte, vrea să-și arate dragostea și să-ți demonstreze că e demn de respectul tău.

Copiii dispăruseră cu sandviciurile lor undeva, la subsol. Anneli și Maggan stăteau singure, în bucătărie.

– Poate să facă orice vrea. Eu nu mai sunt în stare să mă cert. El e în Paris, iar eu, aici.

– Câte două săptămâni, o să stea la mine, a spus Anneli.

– Poftim?

– Da. Am loc destul, mă bucur c-o să am bonă și mi se pare că e o idee foarte bună.

– Așa deci... Ți se pare o idee foarte bună... Și eu care credeam că sunt o bonă suficient de bună...

– Tu ești o bonă excepțională. Dar și bunicul e la fel. Așa că o să împărțiți sarcina asta ori de câte ori o să am nevoie de voi.

Maggan nu putea să spună nimic pe tema asta. Anneli trebuia să-și întâlnească tatăl, fără ca ea să dea în crize de nervi – deși chiar în clipa aia simțea că e gata să izbucnească. Regreta că nu-și luase calmantele de la farmacie. Se putea întâmpla să cedeze după plecarea lui Anneli.

– Spune ceva, mamă.

Maggan a scuturat din cap și s-a ridicat. Ce-ar fi putut să-i spună fără să sune copilărește? Paul procedase după voia lui, iar ea nu era obligată să se vadă cu el. Anneli putea să-i suporte încăpățânarea. Poate că, la un moment dat, avea să înțeleagă ce fel de viață dusese mama ei cu tatăl ei.

Pe de altă parte, Paul se simțea bine doar când copiii erau acolo. Numai când rămânea singur cu ea, viața i se părea un chin.

Dar acum – gata! – asta nu avea să se mai întâmple.

Ea avea să divorțeze, indiferent dacă procedurile aveau să dureze o săptămână sau o jumătate de an. Nu avea nicio importanță.

După ce a rămas singură din nou, a coborât scara către subsolul unde era un talmeș-balmeș, după vizita copiilor.

Îi făcuse plăcere să scoată din cutii vechile jucării ale lui Anneli, dar cei mici nu fuseseră la fel de grijulii cu păpușile. Acum aveau părul tuns și erau desenate cu tuș pe tot corpul, pentru că, o dată, Alex decisese că erau mai frumoase cu tatuaje.

Maggan s-a aplecat obosită. Spatele o durea și, cu chiu, cu vai, a reușit să strângă toate lucrurile care zăceau aruncate pe jos și să le pună în lăzile din plastic așezate în lungul pereților acoperiți cu lambriuri. Anneli ar fi putut să-i pună să strângă totul înainte să plece.

Stând pe vine, lângă perete, s-a gândit că nu putea să facă altceva decât să fie de acord cu Susanne: subsolul arăta jalnic cu lambriurile alea din lemn, care căptușeau atât zidurile, cât și tavanul.

Ce-ar fi să se apuce să-și renoveze casa? S-a îndreptat de spate. Asta făcuse întotdeauna. Schimbase, desigur, o grămadă de lucruri de-a lungul anilor, dar nu-i rămăseseră niciodată bani decât pentru cele necesare. Primise casa de la mama ei și pereții căptușiți cu lemn fuseseră ideea bătrânei. Era oare timpul să-i schimbe? Maggan a aruncat o privire în jurul ei prin încăperea spațioasă. Cu excepția unei perioade de câțiva ani, locuise aici toată viața ei și constatase că se obișnuise cu multe din lucrurile de acolo, încât acum nici nu le mai vedea. Casa era cum era. Nu văzuse nici măcar ceea ce Susanne adusese în discuție de atâtea ori. Dar cum naiba să scoți un lambriu, care acoperea pereți întregi?

Casa de alături era de vânzare. Ar fi trebuit, poate, să meargă duminică la vizionare. Îi cunoștea pe toți vecinii de pe stradă, dar nu și pe cei care se mutaseră în ultimii ani. Casa respectivă fusese complet renovată.

Gândindu-se la asta și cu un carnet în mână, a pornit-o din cameră în cameră. Cum arată casa?, s-a gândit ea,

după ce a studiat totul cu atenție. Fiecare perete avea nevoie de o împrospătare. Și canapeaua. De ce avea o canapea așa de urâtă? Sigur, pielea era ușor de întreținut, dar acum locuia singură, nu mai avea nevoie să se gândească la asta.

A simțit undeva, în picioare, mâncărimea obișnuită, care începea să se răspândească încet, în sus, și care nu înceta decât atunci când făcea ceva. Orice. Neliniștea nu avea s-o părăsească decât atunci când avea să zacă transpirată și moartă de oboseală pe canapeaua lipsită de stil. Știa asta. Întrebarea era dacă trebuia să înceapă să dea jos lambriul sau să se ducă la Ikea și să se uite după o canapea nouă. S-a hotărât pentru varianta cu lambriul. Nu putea să fie chiar atât de greu.

Maggan și-a suflecat mânecile. Avea să încerce cu un levier.

49

Rebecka n-a mai putut să aștepte, așa că a sunat-o pe Amanda, deși se înțeleseseră că aceasta avea s-o apeleze de îndată ce obținea informații despre Yelanda, despre familia și copiii din clasa ei. Amanda n-a răspuns, dar, mai târziu, Rebecka a primit un sms: *Nimic de comunicat. Nimeni din familie regăsit. Opt copii de la școală sunt dați dispăruți. Amanda.*

Era frustrant că nu putea să facă nimic concret, dar Rebecka știa că, în clipa aia, contribuia cu tot ce putea. Banii fundației erau garantați de Sonja de mulți ani și, în calitate de persoană privată, Rebecka lăsase deja mai multor organizații de acolo sume mari de bani. Le alesese cu grijă. Sprijinea bucuroasă organizațiile care puteau să raporteze cum fuseseră folosiți banii și care aveau un comitet de conducere alcătuit din voluntari. Dar trebuia să facă ceva. Lipsa de ocupație nu-i pria. Nu am nici măcar

buruieni în grădină, s-a gândit ea uitându-se pe jos, la stratul îngrijit.

Ceva mai târziu, în aceeași zi, urma să se vadă cu Susanne și cu Maggan, să discute despre Paris. Paul și Michael sunaseră din nou și voiau un răspuns. Rebecka era de părere că s-ar fi simțit bine într-unul dintre micile apartamente ale lui Maggan, de la mansardă, dar să-și vândă casa pe care o construise cu propriile mâini? Desigur, Adam fusese și el acolo, dar ea hotărâse fiecare detaliu și alesese fiecare lucru. Pentru dulapurile din bucătărie vrusese mânere din alamă netratată și îi luase o veșnicie să le găsească. A zâmbit când și-a adus aminte cum Adam ofta de fiecare dată când ea pornea la „vânătoarea de perfecțiune". Dar o lăsa în pace. Când totul fusese gata, el se declarase impresionat de siguranța gustului ei și, în proiectele pe care le condusese, îi ceruse nu o dată sfatul.

De fapt, apartamentul din Palma era mai greu de vândut, pentru că Adam îl renovase înainte s-o cunoască pe Rebecka. Sonja i-o descrisese doar pe cea care avea să locuiască acolo și, pornind de la acea descriere, Adam îl renovase. Și apartamentul era, de fapt, perfect pentru o văduvă, care avea oaspeți din când în când.

A văzut-o pe Rafaela apărând pe terasă și a avut brusc o revelație. În clipa aceea a știut exact cum avea să procedeze.

– Rafaela! a strigat-o ea. Vino, vreau să vorbim ceva.

Înainte, aveau în fiecare sâmbătă convorbiri telefonice în trei, dar pierduseră acest obicei odată cu noile evenimente din viața lor. În timpul călătoriei hotărâseră să reia convorbirile de sâmbătă, dar prin Skype, nu prin telefon. Nu voiau să-și mai pună prietenia pe planul doi.

– Ești murdară de vopsea pe față, a remarcat Susanne, când Maggan a apărut pe ecran.

– Știu. Încerc niște culori pe pereții din camera mea. Grej, un amestec de gri și bej. Sunt foarte elegante. Așteptați. Iau laptopul cu mine și vă arăt.

– Rebecka, viața ta cum mai e? a întrebat Susanne, în timp ce Maggan clămpănea cu papucii de casă pe scară.

– Bine, mulțumesc. Tocmai mi-am dăruit casa.

– Stai puțin, a strigat Maggan. Trebuie să mă așez. N-am auzit bine. Ai spus că ți-ai dăruit casa?

– Da. Rafaelei. Cu condiția să continue proiectul „Părinți fără pereche".

– Ai înnebunit? a sărit Maggan.

– Și a primit-o?

– A cumpărat-o pentru un euro, a râs Rebecka. Nimeni n-o merită mai mult decât ea, a adăugat, redevenind serioasă. Fără ea nu știu dacă azi aș mai trăi.

– Ador casa ta din Mallorca, a spus Susanne, cu tristețe în glas.

– Am apartamentul din Palma, a asigurat-o Rebecka. Ești bine-venită acolo.

– Nu are vedere la mare, s-a lamentat Susanne. Pe de altă parte, asta înseamnă că plănuiești ceva. Ce anume?

– Mă mut în Paris.

– Termină, a exclamat Maggan. Nu mai rezist să aflu că se mai mută cineva acolo.

– Pentru tine n-are nicio importanță, dacă tot locuiești în Stockholm, i-a replicat Rebecka.

– Nu înțeleg cum poți să-ți vinzi casa, a spus Maggan.

– Eu înțeleg, într-un fel, a comentat Susanne. Dar puteai să mă întrebi și pe mine, poate voiam s-o cumpăr eu.

– Tu poți să-ți cumperi orice casă vrei. Rafaela nu poate, i-a explicat Rebecka. Dacă aș fi vândut-o altcuiva, ea trebuia să se mute, iar proiectul să înceteze.

– Așa e. Există oameni care chiar știu să se poarte cu copiii mai bine decât mine, a cedat Susanne.

– Ai fost o bonă minunată pentru Anneli, a zâmbit Maggan.

– Dar Anneli e singurul copil care mi-a plăcut, a spus Susanne. Și copiii ei, normal, a adăugat repede.

– Asta ne duce înapoi la problema hotelului, a intervenit Rebecka. Le propunem o afacere împărțită în cinci sau cumpăr eu singură o treime?

– Eu sunt pentru cinci. A fost ideea mea, a strigat Susanne, care nu se mai vedea pe ecran.

Maggan privea fix în față și se vedea limpede că nu considera că aceea era cea mai bună propunere din lume.

– N-ai nevoie să te implici deloc, i-a spus Rebecka, răspunzând la gândul neexprimat al lui Maggan. Dar alternativele sunt cinci sau trei. Nu patru, pentru că nu vreau ca tu să rămâi pe-afară.

– Unde a dispărut Susanne? a întrebat Maggan.

– Sunt la toaletă, au auzit-o strigând, apoi trăgând apa și spălându-se pe mâini.

După aceea a apărut din nou pe ecran.

– Cinci, a repetat ea.

– Maggan?

– Dacă îmi promiteți că n-o să fiu implicată.

– Eu îți promit, a spus Rebecka. Dacă îmi dai voie să iau apartamentul cel mic, de la etajul șase.

– Ia-l.

– Și eu, pe celălalt, a sărit Susanne.

– Luați ce vreți. Nu știu dacă Paul nu are pe cineva care locuiește în ele, dar voi, care vorbiți cu el, puteți să-l întrebați.

– Și ce facem, dacă nu se poate în cinci? a întrebat Rebecka.

– Atunci tu decizi dacă vrei să ai a treia parte, a spus Susanne.

Rebecka nu era încântată de perspectiva de a conduce hotelul numai cu Paul și cu Michael. Mai bine găsea altceva de făcut.

– Nu. Ori cinci, ori nimic, a decis ea.

– Atunci am hotărât, a concluzionat Susanne. Maggan, acu' ne arăți pereții ăia? Grej sună cel puțin ciudat.

Când Rebecka a ieșit din dormitor, Rafaela stătea nemișcată pe iarbă. E, cu siguranță, șocată, sărmana, s-a gândit Rebecka. Deși era dureros să se despartă de casă, simțea că venise timpul. Își mai schimbase viața o dată și acum era nevoită s-o facă din nou. Dar nu ca să-l uite pe Adam, el avea să fie cu ea întotdeauna. Știa că și el ar fi fost de acord cu această schimbare. Noua ei viață trebuia să fie plină de sens. Avea nevoie să se ocupe de ceva care s-o oblige să se ridice din pat în fiecare dimineață, la aceeași oră. Hotelul din Paris și o implicare mai mare în activitatea școlară din Haiti ar fi putut să reprezinte o motivație suficientă.

Michael nu păruse nemulțumit cu propunerea împărțirii hotelului la cinci, dar spusese că era posibil ca subiectul să se dovedească mai sensibil pentru Paul. Bărbații aveau să sune ceva mai târziu, după ce vor fi vorbit despre asta și, între timp, Rebecka se gândise să împacheteze lucrurile lui Adam. Când avea să se mute, intenționa să lase tot mobilierul în casă, după cum o asigurase pe Rafaela, care, câteva ore mai târziu, continua să clatine din cap, nevenindu-i să creadă că devenise proprietara casei.

Fundația, care fusese înființată pentru organizarea activităților recreative de vară și ca să sprijine proiectul „Părinți fără pereche", avea să-i plătească Rafaelei un salariu, atât timp cât ea era dispusă să lucreze cu copiii și cu părinții acestora. Femeia avea să devină unul dintre puținii spanioli care aveau o casă acolo, pe înălțimea Puerto Andratx, și asta o bucura nespus pe Rebecka.

50

Susanne stătea dincolo de gard și își privea casa vopsită în albastru. N-o să mă mut niciodată de-aici, s-a gândit ea înainte de a intra și de a închide poarta. Dar stătea cu plăcere în micul apartament din Paris, când se afla acolo, lucru care avea să se întâmple tot mai des, chiar dacă devenea coproprietară la *La Sonja* sau nu, pentru că trebuia, oricum, să-i ajute pe băieți să urnească treaba acolo.

Era ciudat, dar, cu cât se gândea mai mult că avea să lucreze împreună cu Michael, cu atât era mai bucuroasă. Erau oameni în toată firea și puteau să-și controleze impulsurile. Aveau să construiască o relație de prietenie. Era convinsă de asta. Le trebuia doar puțin timp.

Pentru că tot se afla în Londra, Michael a invitat-o la prânz. Erau doi adulți civilizați, așa cum toată lumea se aștepta de la o pereche de vârsta lor. La restaurant au vorbit cu voce joasă și nu s-au împotmolit prea des în privirile celuilalt. Susanne se simțea confortabil. Totul decurgea fără probleme. Sigur, cel mai mult ar fi vrut acum să se găsească într-o ambianța intimă cu el, dar era mândră că putea să-și controleze pornirile și dorințele. Știa că întotdeauna avea să-l dorească pe Michael, dar, în același timp, era convinsă că, dacă își reprima acest gând, puteau să se vadă și ca prieteni.

– V-ați gândit la propunerea lui Rebecka? a întrebat ea la jumătatea felului principal de mâncare.

Carnea de gâscă se topea în gură. Mulțumesc, bunule Dumnezeu, pentru mâncare, s-a gândit ea și a trimis un gând de compasiune acelor sărmani care țineau obligatoriu cură de slăbire.

– Da, mie îmi place ideea, dar Paul ezită încă. Vrea, mai întâi, să fie sigur că poate să colaboreze cu Maggan, ceea ce e de înțeles.

– Am spus că ea poate să fie un coproprietar pasiv, dar, dacă îi vine cândva pofta să se implice, pot să se iveasc probleme, în cazul în care or să continue să se certe. Cum se simte Paul?

– Îngrozitor. În Farsta era pe cale să-și piardă mințile, pentru că îi lipsea vechea lui viață, iar în Paris e fără Maggan și e pe cale să-și piardă mințile din cauza asta. E greu pentru el.

Susanne a văzut că Michael era îngrijorat, la fel ca și ea. Paul le era atât de apropiat, nu puteau să și-l închipuie despărțit de Maggan. Până atunci, relația lor fusese etalonul unei căsnicii perfecte. În Paris trăiseră într-un fel de simbioză, care le fusese benefică. Lucraseră împreună și se completaseră reciproc. În Farsta, formula nu mai funcționase.

– Și tu? Cum te simți? a întrebat Susanne.

În proaspăt dobândita ei maturitate, se gândea că trebuia totuși să pună și întrebarea asta. Trebuia, pur și simplu, să accepte răspunsul.

– Chiar vrei să știi? s-a interesat el.

Ea a dat din cap.

– În primul rând, sunt recunoscător că pot să stau aici, cu tine. M-am temut că n-o să vrei să mă mai vezi vreodată. În ceea ce privește celălalt lucru, cel despre care, de fapt, mă întrebi, încerc să mă prefac că nu s-a întâmplat.

Susanne a zâmbit forțat.

– Proiectul din Paris e partea pozitivă. Mă bucur că pot să lucrez pentru mine însumi. Am fost întotdeauna puțin invidios pe tine, care puteai să iei hotărâri singură.

– Și eu ți-am cerut sfatul de multe ori, a spus ea și a zâmbit. Dar, desigur, hotărârile au fost ale mele. Revenind însă la tine... Când se mută mama aici?

Susanne a simțit imediat că fusese o întrebare prostească. Dar acum era prea târziu.

– Sincer, nu știu. N-am mai vorbit de mult cu ea și chestia cu mutatul în Europa a fost ideea ei. Eu nu i-am spus c-ar fi bine să facă asta, pentru că nu cred c-ar fi bine.

– Găgăuță, a bombănit Susanne, cu fața întoarsă către farfurie.

– Da, e o ființă specială, a șoptit el.

– Am vrut să spun că tu ești un găgăuță, l-a întrerupt Susanne.

A ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

– N-ar fi trebuit să te întreb nimic. Hai să abandonăm subiectul ăsta.

A râs fără zgomot și a ridicat din umeri.

– În clipa asta, nu înțeleg de ce atunci am hotărât să nu mai fim împreună. Dacă n-am fi hotărât asta, nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Tu ai hotărât, i-a replicat el.

– Dar tu m-ai silit.

– Cum am putut să fiu atât de nesocotit?

– Nu știu.

Când ea și-a strecurat mâna în mâna lui, a fost ca de la sine înțeles, și cei doi mari nefericiți ai Londrei au rămas nemișcați, mână în mână, mult timp înainte să fi terminat de mâncat. Încărcarea erotică care se revărsa din corpul lui în al ei nu se bucura de o mai profundă atenție din partea lui Susanne. Lucrurile stăteau așa cum stăteau. Ea îl adora, ca întotdeauna, și știa exact de ce era în stare mâna aceea.

– O plimbare?

Michael a ajutat-o să-și pună paltonul. Și-a lăsat mâinile să întârzie pe umerii ei.

– Nu. Iau un taxi până acasă.

– Sunt cu mașina, te duc eu.

– Nu, mulțumesc, iau un taxi.

Au ieșit în stradă.

– Mașina e acolo, a insistat el rugător.

Adevărul era că Susanne nu îndrăznea să accepte. Ce avea să se întâmple, ajunși în fața casei? Era atrasă de el. Parfumul lui, râsul lui reținut... Era o idee prostească să

creadă că puteau să fie doar prieteni, când tot ce voia Susanne era ca el s-o seducă. Corpul îi ardea de dorință. Și prânzul acesta, care începuse atât de bine...

– OK, s-a auzit singură spunând. OK.

Au mers tăcuți prin parcare. Ca de obicei, înainte de a se așeza pe scaunul șoferului, el i-a deschis portiera. Ca întotdeauna, era un gentleman. Alți bărbați erau prețioși și afectați, dar nu și Michael. Lui nu-i păsa că ea era mai bogată. În afara dormitorului, o trata firesc, de la egal la egal.

În pat, era totuși altfel.

Mamă Cerească!

Privirea care spunea cât o adora, în combinație cu mâinile sigure și îndrăznețe o puneau într-o poziție de inferioritate, pe care ea o adora. În pat nu vorbeau, doar acționau. Michael era un bărbat de o sută de kilograme și putea s-o azvârle ca pe-o mănușă, dacă voia.

Se întâmpla să și facă asta, când ea îl ruga.

Susanne a simțit o arsură în pântece și l-a privit cu coada ochiului, în timp ce își mișca neliniștită șoldurile. Michael era concentrat la trafic și ea putea să-i numere în liniște ridurile, să-i privească priza fermă a mâinilor pe volan și să se gândească dacă era bine să meargă cu el până în fața casei. Poate că ar fi fost mai nimerit să-l roage s-o lase la intersecție, unde nu putea să parcheze. Atunci ea s-ar fi dat repede jos din mașină și i-ar fi făcut un semn de bun-rămas cu mâna.

La semafor, Michael a întors capul, i-a întâlnit privirea și a continuat să se uite lung în ochii ei. O cunoștea bine, nu avea nevoie s-o întrebe la ce se gândea.

– E verde, a spus ea cu o voce răgușită.

Nu avea decât să interpreteze asta cum voia, nu mai era în stare să se împotrivească dorinței. Acum era responsabilitatea lui să spună nu, el era cel care trebuia să se îngrijească de asta.

Michael și-a îndreptat din nou privirea către traficul străzii. A semnalizat dreapta. A cotit către casa ei, a ajuns în față și a parcat.

Era nou, dar, în același timp, bine cunoscut. Corpului ei îi lipsise corpul lui și exulta încă, mult după ce îl dăduse afară din casă. Politicos, dar hotărât, îi arătase ușa. Fusese o greșeala minunată, pe care nu aveau s-o mai repete. După ce închisese ușa în urma lui, se uitase la ceas. Șapte ore. Altădată puteau s-o țină așa și douăzeci și patru de ore. Vârsta, s-a gândit ea și a zâmbit.

Avea, probabil, urme de la el peste tot. Michael îi frământase coapsele și fesele atât de violent, încât a doua zi aveau să fie cu siguranță albastre, dar fusese numai vina ei. Ea voia așa, îi plăcea. Îi vedea și acum expresia plină de voluptate, pe care o avea când îi ținea în fiecare mână sânii grei. Îi mângâia cicatricea rămasă după operație. Pepenii ăștia..., zâmbea el. Mai întâi o sărutase atât de adânc și de voluptuos, încât picioarele i se desfăcuseră tremurând, fără să le poată controla.

Dar acum se simțea satisfăcută și putea să-și vadă mai departe de viață. Situația nu se schimbase doar pentru că el o mângâiase peste tot, pentru că îi strigase numele și pentru că, în cele din urmă, o avusese pe unul dintre scaunele de bucătărie. Eu sunt singură, iar el o să devină tată, și-a amintit Susanne în timp ce curăța scaunul cu Ajax. Hotărâseră să se revadă și, când Susanne avea să fie în Paris, să locuiască chiar în aceeași casă. Când copilul avea să se nască, Susanne presupunea că Michael avea să se mute împreună cu Camille. Nu din dragoste, ci pentru copil. Nu așa se obișnuia?

Telefonul i-a întrerupt gândurile.

– Da, Susanne aici.

– Bună, aici e Rob Lawrence. Am vești despre Luke Danes.

I-a luat câteva secunde până a înțeles că la telefon era detectivul, pe care-l angajase în New York.

– Vai, iartă-mă, acum știu cine ești. L-ai găsit?

– Nu pe el, ci pe soția lui.

Susanne și-a pus mâna la gură.

– E adevărat? Povestește-mi, a spus ea agitată.

– Vrea să discute cu tine.

– Eu nu vreau să discut cu ea. Vreau să-l întâlnesc pe Luke.

– I-am spus asta. Dar a insistat să vorbești cu ea mai întâi.

– Ți-a dat vreun număr?

– Da, dar nu vrea să vorbească la telefon. Vrea să te întâlnească personal.

– Deci trebuie să vin la New York?

– Da, trebuie, dacă vrei să porți o discuție cu ea. Era foarte hotărâtă asupra acestui aspect.

51

Maggan nu mai avea nicio opțiune. Trebuia să angajeze o firmă care s-o ajute cu renovarea. Desprinsese cu multă greutate câteva scânduri din subsol, dar când ajunsese la o priză nu mai îndrăznise să continue. Furia fusese cea care o adusese aici. Acum nu mai era la fel de furioasă și de aceea închidea ochii și deschidea portofelul. Pentru că, după ce se gândise cu ce să înceapă, înțelesese că trebuia să se ocupe de tot: să dea jos peretele din bucătărie, să șlefuiască scările, să le schimbe balustrada, să pună dale noi pe aleea de la intrare, să schimbe transperantele, să zugrăvească locuința atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. În dormitor alesese, în cele din urmă, o culoare care se numea gri-ardezie și care se asorta cu patul cel nou. Cu lemnăria proaspăt vopsită în alb, arăta într-adevăr elegant.

Afară cu vechiul, înăuntru cu noul! Baia și toaleta de serviciu trebuiau faianțate, scaunele de toaletă schimbate, o cadă de baie luxoasă, cu picioare aurii, avea să ia locul celei vechi acum, când portmoneul tot era larg deschis, iar în subsol, pereții vopsiți în gri-cârtiță. Se inspirase de la casa alăturată, care era de vânzare și fusese renovată extrem de elegant.

Când a văzut oferta de preț, i s-a tăiat respirația, dar știa cât plătiseră vecinii pentru casa lor, când licitația se încheiase într-o singură zi. Suma finală se oprise la o sumă cu un milion și jumătate peste aceea cerută inițial. Era curată nebunie, dar duplexurile din Farsta erau căutate. Mama plătise toate datoriile la bancă înainte ca Maggan să preia casa, așa că ar fi obținut un câștig considerabil, dacă se gândea vreodată s-o vândă. Renunțase la visul de a o vedea într-o zi pe Anneli mutându-se acolo. Fiica ei era atât de mulțumită cu actualul ei apartament, încât nu voia să se mute într-un duplex la periferie, ca atâția alții.

Antreprenorul a calculat durata renovării la patru săptămâni. Când Stadsmisionen a venit, conform înțelegerii, și a luat mobila veche, Maggan s-a simțit – spre mirarea ei – ușurată. Ea care era, de obicei, sentimentală, nu se mai recunoștea, dar era bine așa. Fiind acum singură, avea să devină o femeie modernă, cu o casă mobilată cu piese elegante și comode. Susanne avea un gust excelent și îi promisese s-o ajute.

– Nu te încurc? o întrebase pe Susanne la telefon.

Nu avea niciun chef să stea acasă în cursul renovării și Susanne se oferise imediat s-o găzduiască la ea, în Notting Hill, când auzise cât avea să dureze totul.

– Vino aici. Camera ta e pregătită, periuța de dinți te așteaptă în baie și-o să cumpăr ceaiul care știu că-ți place. Vino repede. De altfel, ai nevoie să-ți miști puțin fundul. Trebuie să mergem la New York.

Susanne suna frenetică.

– De ce? Ai găsit vreo urmă?

– Mai mult de-atât. Am găsit-o pe soția lui Luke. Vrea să ne întâlnim. Chiar acum am vorbit cu detectivul particular.

– O! Dar Luke? a întrebat-o Maggan.

– Nu. Trebuie să vorbim mai întâi cu ea. Am discutat cu cei de la firma Andreasson și o să primim o scrisoare, pentru că „scotocim după Luke".

Susanne a râs. Sonja știuse că așa aveau să procedeze.

– I-am rugat, în orice caz, să-mi trimită scrisoarea pe mail, dar avocata a întrebat dacă nu ai putea s-o iei tu, pentru că locuiești în Farsta.

– Detectivul i-a spus soției lui Luke numele lui Sonja?

– Da. I-a spus că suntem prietenele ei și că-i căutăm soțul. Asta a fost de-ajuns. Nu i-a spus că Sonja e moartă, pentru că vreau ca Luke să afle asta de la noi. Se pare că soția știe de existența lui Sonja. De-asta vrea să ia legătura cu noi.

– Mai sunt scrisori în afară de asta?

Maggan a privit-o uimită pe Sofi, de la biroul de avocatură, după ce a primit-o pe cea după care venise.

– N-am voie să spun, a zâmbit avocata. Tata mi-a lăsat instrucțiuni extrem de amănunțite despre ce am și ce nu am voie să fac și ordinele lui se află sub cheie și sunt scoase de acolo ori de câte ori e nevoie. Câte scrisori sunt e un lucru despre care nu pot să vorbesc.

– Suntem atât de recunoscătoare că Sonja s-a întors la noi pe calea asta, a zâmbit Maggan. De aceea ne e teamă că totul o să se sfârșească odată cu ultima scrisoare.

A pus plicul în geantă și s-a ridicat.

– Zburăm din nou spre New York din nou, a anunțat ea.

– Fără cârje, a spus Susanne, când i-a deschis lui Maggan ușa casei din Notting Hill.

– Exact. Nu-i așa că e ciudat? i-a răspuns Maggan. De îndată ce m-am hotărât să divorțez și să încep o viață nouă, am început să merg iar bine.

Susanne a râs.

– Intră, intră!

– Cum a fost întâlnirea cu Michael de zilele trecute? Vreau să spun, a fost plăcut?

Maggan și-a atârnat haina în cuier, și-a scos pantofii, a luat valiza și s-a îndreptat către scară, în timp ce continua să vorbească:

– Despre viața ta sexuală știu deja prea multe.

Lui Maggan îi plăcea cămăruța din casa lui Susanne și, când a intrat, a văzut imediat portretele nepoților. S-a întors strălucind de bucurie.

– Ai primit de curând fotografiile astea?

A pus valiza jos și a luat fotografiile de pe noptieră.

– Da, au venit acum câteva zile. Nu-ți prea seamănă.

Cu părul lor negru și cârlionțat, copiii semănau mult cu Anneli care, la rândul ei, era leită Paul.

– Au felul meu plăcut de a fi, a replicat Maggan și a pus fotografiile la loc. Sunt sinceri, politicoși și grijulii. Exact ca bunica lor.

– Bunica vrea puțină șampanie?

– Elanii dorm pe spate?

– Nu-ți amintești niciodată cum e vorba asta. Elanii își fac nevoile în pădure și Dolly Parton doarme pe spate.

– Ah! OK. Dar, da, bineînțeles că vreau un pahar cu șampanie. Vreau să aud despre prânzul cu Michael. Când vine Rebecka?

Susanne s-a uitat la ceas.

– Peste două ore.

– Și plecăm mâine dimineață?

– Avionul decolează la opt și douăzeci, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm de aici brutal de devreme.

Am comandat cina de la hotel în seara asta. E numai unul dintre numeroasele avantaje de a avea un hotel cu restaurant.

Au părăsit dormitorul și au coborât scara către bucătărie.

– Știu. Când Paul și cu mine aveam *La Sonja*, nu trebuia să gătesc niciodată.

– O să-l avem în curând din nou, a spus Susanne.

A luat sticla din frigider și a arătat către dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

– Acolo găsești pahare.

După ce dopul a pocnit, Maggan a ținut paharele în fața lui Susanne, pentru ca gazda să poată să toarne.

– Mi-e poftă de ceva sărat. Ai alune? a întrebat-o Maggan și a deschis ușa de la ceva care, acasă la ea, obișnuia să fie plin cu mâncare.

Aici însă era gol.

– Tu n-ai niciodată nimic acasă, așa-i? i-a zâmbit ea lui Susanne.

– Ba da, dar mai am și dulapul ăsta.

Susanne a deschis o altă ușă.

– Aici se găsesc numai lucruri bune. Prăjiturele, grisine și – ia privește! – alune sărate.

A aruncat pe masă o pungă nedeschisă.

– Tot aici o să depozitez pungile cu Polly, pe care te-am rugat să le cumperi din Suedia.

– Sunt în valiză.

– Bine. Am nevoie de câteva acum, ca să nu mor de foame, a declarat Susanne și a ieșit din bucătărie. Apoi o să alegem mobila pentru casa ta, a strigat ea, clămpănind cu papucii de casă în susul scării.

– Cu mare plăcere.

– Și o să vorbim despre tine și Paul.

– După ce-mi povestești cum te-ai simțit cu Michael.

– M-am simțit foarte bine, mulțumesc. Așa! Acum putem să vorbim despre voi doi.

Maggan s-a prefăcut că n-o auzise. Discuta cu plăcere despre casă, dar nu și despre căsnicia ei.

– Adu și scrisoarea lui Sonja când vii, a strigat ea. E în buzunarul lateral. Cum sosește Rebecka, trebuie s-o citim. De data asta, vedem filmul după.

A zecea scrisoare

Aici urmează un lucru pe care l-am spus și în prima scrisoare: aș vrea să-mi dați o a doua șansă. Vreau să-l găsiți pe Luke și să-i explicați de ce n-am mai putut să mă văd cu el; să-i spuneți ceea ce eu nu am putut să-i spun niciodată, pentru că îmi era teamă de reacția lui. Poate știe că eu nu mai sunt – un anunț despre decesul meu trebuia, în orice caz, să fie publicat în New York Times, *dar nu știu dacă îl mai citește încă. Oricum însă, o să aibă cu siguranță multe întrebări, poate o să sufere și-o să aibă nevoie de sprijinul cuiva care m-a cunoscut. Să fii singur în durere e îngrozitor, știu asta din proprie experiență. Și cu cine ar putea Luke să-și împărtășească durerea, când lumile lui au fost separate printr-un zid de netrecut?*

Vă rog să nu fiți supărate pe el, pentru că cine poate să spună care dragoste e mai bună? Cea închisă în convenție sau cea liberă? N-am iubit niciodată alt bărbat, nici n-am trăit împreună cu cineva, dar, pentru mine, iubirea mea a fost cea mai frumoasă de pe pământ.

El a fost cu mine în apartamentul tău din Palma, Rebecka. A locuit în hotelul din Londra, înainte să ardă și să fie reconstruit de tine, Susanne. Și, Maggan, bineînțeles că a fost cu mine în apartamentul tău din Paris. Vreau să cred că am umplut toate aceste locuri cu iubire. În orice caz, așa simt. Viața mea ar fi fost pustie și fără sens în absența sentimentului de comuniune cu Luke. El m-a purtat peste ani. Dacă el era aproape sau departe, nu avea nicio importanță, pentru că îl aveam întotdeauna în mine. Prea multă lume are păreri despre

cum ar trebui să arate dragostea, pentru ca ea să conteze. Religie, sex, culoarea pielii, vârstă... Nu e greu să-ți imaginezi cum ar fi trăit, în aceeași situație, o femeie de culoare, lesbiană și săracă. Doar pentru că iubea.

Eu am avut noroc. Așa văd eu lucrurile. Noroc care a fost martorul miracolului de a mă îndrăgosti.

Sigur că am vrut să vă vorbesc despre el. Mai ales la început, când crezusem că murise. Dar n-am făcut-o, iar el s-a întors. A fost ca un semn. Apoi a devenit o superstiție. Dacă păstram secretul doar pentru mine, Luke se întorcea mereu. Așa a și fost. Până acum.

Nu ne-am încheiat socotelile, el și cu mine, dar o face cineva vreodată? Nu știu. Inima mea a început să cedeze. Încerc să trăiesc ca de obicei, dar mi-e tot mai greu.

Știe Luke că viața mea e pe cale să se sfârșească? Înțelege, în adâncul inimii lui, că despărțirea din Paris a fost pentru totdeauna?

Vă rog. Aveți grijă de el. Nu-l judecați. Vedeți-i, în loc de asta, dragostea.

Pe a mea o s-o aibă veșnic.

Iar acum mă adresez vouă, surorile mele dragi. Acestea sunt cuvintele mele de adio. Plâng când le scriu, pentru că acum totul se precipită și nu mai am timp.

Sper că v-ați simțit bine în călătorie și în locurile pe care vi le-am ales.

Înainte să-l întâlniți pe Luke veți vedea Cei mai frumoși ani. *Vă amintiți când l-am văzut împreună și am vărsat râuri de lacrimi pentru că Hubble și Katie n-au rămas împreună?*

Azi știu că nu încetezi să iubești, chiar dacă o iei pe un alt drum.

Sper că și voi puteți vedea lucrurile la fel.

Vă iubesc,

Sonja

– E, cu-adevărat, vorba numai despre renovarea casei sau vrea să mă țină la distanță?

Paul ținea crispat telefonul la ureche.

Anneli trebuia să știe. Totuși Paul nu era împăcat că își amesteca fiica în poveste. Dar ce putea să facă?

– Nu știu, i-a răspuns Anneli sincer. E schimbată. Nu mai face concesii și protestează mai mult decât o făcea înainte. Așa s-a întâmplat și în 2009, când s-a mutat în Paris. Până atunci fusese pensionară pe caz de boală și nu se concentra decât pe nepoți. Odată cu plecarea la Paris și-a făcut o viață proprie. Cu ajutorul lui Sonja, desigur, dar nu banii au determinat schimbarea.

– Ci reîntâlnirea cu mine? a întrebat-o el plin de speranță.

– Nu, asta s-a întâmplat înainte să se revadă cu tine. Din păcate, atunci și-a recăpătat o parte din vechiul comportament. Chiar și atunci când locuiați în Paris. Nu e vina ta. Așa e ea. Cu mine, cu tine, cu toți care-i sunt apropiați. Dar nu și cu Rebecka și cu Susanne, cred. Pe ele nu poate să le manipuleze așa ușor.

– Eu am vrut să aibă grijă de mine, a spus Paul.

Nu era nimic cu care să se laude, dar era adevărul.

– Știu. E o maestră în a insufla cuiva un fel de convingere că are nevoie de grija ei.

Anneli a izbucnit în râs.

– Nu am înțeles decât după ce am fost un timp la un psihoterapeut cât de mult s-a amestecat în viața mea, pentru că a făcut-o cu o abilitate și cu o asemenea îndemânare, încât eu nici n-am băgat de seamă.

– Mi-a povestit cum te-ai smuls de lângă ea, a zâmbit Paul.

– Da, așa e. A fost o luptă, dar a trebuit să cedeze, altfel relația noastră s-ar fi încheiat.

– Atunci dă-mi un sfat, a rugat-o el.

– Despărțiți-vă, a spus Anneli liniștită.

După ce a închis, Paul s-a gândit că ar fi ajuns în aceeași situație, chiar dacă n-ar fi cumpărat înapoi *La Sonja*. Trebuia să fie sincer față de sine însuși. Se îndreptau de mult către final. Fuseseră prea bucuroși de reîntâlnirea lor și crezuseră că asta avea să fie de-ajuns. Fiica lor avea, desigur, dreptate. Cel mai bun lucru era un divorț, dar concluzia l-a făcut să alerge la toaletă și să vomeze, înainte să semneze hârtiile. De data asta nu mai era o glumă.

Pentru că Maggan nu-i răspundea la telefon, i-a trimis un sms și i-a spus cum stăteau lucrurile. Că înțelegea, că spera să rămână prieteni și că actele semnate aveau s-o aștepte la întoarcere.

Apoi a fugit din nou la toaletă și a vomat.

– Vino până în Londra, i-a spus Michael la telefon, când a auzit cât de rău se simțea. Eu o să mă întâlnesc cu doi foști colegi. O să fie o seară plăcută în oraș, iar tu o să ai altceva la care să te gândești.

– Știi ce? E o idee excelentă. Oare când pleacă următorul tren?

Paul s-a uitat la ceas.

– E unul care pleacă la patru. Îl prinzi, dacă te grăbești.

Era două. Ajungea. A pus repede într-o geantă câteva lucruri și a ieșit din apartament. Când a închis ușa, s-a gândit cu durere în suflet că, în curând, trebuia să-și caute o altă locuință. Se îndoia că Maggan voia să-l aibă acolo. Și că acceptase să cumpere o cincime din *La Sonja* îl mira, dar era hotărât că ea avea să fie un coproprietar pasiv și asta însemna că soția lui avea să fie prezentă în Paris rareori.

În ceea ce îl privea, asta era bine. Perspectiva unor ședințe împreună sau a unor întâlniri în hotel nu-i surâdea. N-ar fi făcut decât să-i trezească amintiri din vremurile lor bune și asta l-ar fi deprimat. Paul nu știa cum avea să arate viața fără ea, dar ce alternativă avea? Conform lui Michael, care fusese în aceeași situație, viața doar continua.

Adăugai câte o zi celei trecute și, chiar dacă încă te simțeai îngrozitor, după un timp respirai mai ușor. Paul spera că Michael știa ce spunea.

Când Camille a bătut la ușa casei din Hampstead, Michael a crezut că era Paul și a deschis ușa zâmbind. Dar zâmbetul i-a dispărut imediat.

La naiba!

– Nu-mi urezi bun venit? a spus ea și s-a strecurat pe lângă el în hol, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume că se afla în casa lui.

El n-a oprit-o. Rămăsese perplex văzând-o acolo.

– Ce faci aici? a întrebat-o.

– Îmi caut un apartament.

– Ți-ai dat demisia?

– Da. M-am gândit că tu o să mă întreții.

L-a privit cu o sprânceană ridicată, apoi a izbucnit în râs.

– Nu face mutra asta acră, am glumit.

– Foarte amuzant.

Michael a intrat în bucătărie și ea l-a urmat.

– Frumoasă casă, a spus ea uitându-se în jur.

– Da. Hai să discutăm la subiect. Ce cauți acasă la mine? Ne-am înțeles ca mai întâi să-mi demonstrezi că eu sunt tatăl copilului și abia apoi să mă mai cauți.

– Tu ai hotărât asta. Eu vreau să te caut de acum și să hotărăsc împreună cu tine anumite lucruri. Ca, de exemplu, numele fiului nostru.

Michael a simțit o strângere de inimă.

– Deja se vede, a spus el sceptic, cu privirea la abdomenul lui Camille.

– Da.

Fata s-a așezat pe unul dintre taburetele din bucătărie.

– Și începe să se vadă și în altă parte. Vrei să vezi? a spus ea și și-a ridicat bluza.

– Termină, i-a replicat el iritat. Sunt convins că nu ești suficient de nechibzuită ca să vii la Londra de dragul meu. Deci de ce ești aici?

– Îmi caut un serviciu. La *Hyatt* e un post, a zâmbit ea.

– Vrei să obții vechiul meu post?

– Cam așa ceva.

– Felicitări! E un serviciu bun.

– O să mă ajuți, nu-i așa? Ca de la coleg la coleg, vreau să spun.

Camille și-a lăsat capul într-o parte.

– Cred că ești pe deplin capabilă să ai singură grijă de tine, a spus Michael, care încă stătea în ușa bucătăriei.

Ea îi încălca teritoriul și trebuia s-o facă să-l părăsească rapid.

– Dar cu un copil mic va fi greu. N-o să am concediu de maternitate.

L-a privit fix, ca să-l încredințeze că vorbea serios. El și-a întors privirea și a văzut pe fereastră că Paul venise și se dădea jos din taxi.

– E alegerea ta.

Michael a părăsit bucătăria și s-a îndreptat către ușa de la intrare, pe care a deschis-o înainte ca Paul să apuce să sune.

– Camille e aici, a spus el printre dinți. Stă în bucătărie. Ca să știi.

Paul a dat din cap și a părut că a înțeles imediat situația. Slavă Domnului că existau prieteni.

– OK, a spus el încet. Și o vrem aici?

Michael a holbat ochii și a scuturat din cap.

– E foarte drăguță, a spus Paul, când Michael a închis ușa, după ce a făcut-o pe Camille să înțeleagă, în sfârșit, că nu avea ce să caute cu ei la cina din seara aia. Aproape că mi-a fost milă de ea. Ești dur.

– Știu. N-are niciun cusur. Presupun că numai situația în sine e bizară. Vreau să spun că acum o să-mi preia și fostul post de la *Hyatt*. Aproape că-mi vine să cred că ăsta a fost planul încă de la început.

– Când ai devenit așa de cinic? l-a întrebat Paul.

– Când viața mea, peste noapte, s-a întors cu susul în jos. Dar încă n-am vorbit despre tine. Cum îți merge?

– Mă bucur că am venit. Și hai să lăsăm lucrurile aici.

Și-au turnat câte o băutură, au flecărit puțin despre construcția hotelului și Paul i-a spus că putea să ia în considerare parteneriatul în cinci.

– Există multe avantaje economice în asta. E o șansă pe care n-am voie s-o ratez, a spus el. Cu trei parteneri bine situați economic, putem să ridicăm orice fel de hotel vrem. Condiția mea este totuși să nu se amestece în bucătărie. Asta trebuie să fie răspunderea mea în totalitate.

Michael a dat din cap.

– Bineînțeles. Bea acum. La opt trebuie să fim la restaurant.

Era o cină informală și, dacă Michael nu s-a schimbat, n-a făcut-o nici Paul. Nu peste mult timp, erau în taxiul care-i ducea către centru și Mayfair.

Atmosfera din jurul mesei s-a încins repede. Are niște colegi foarte plăcuți, s-a gândit Paul, în timp ce îl asculta pe James – directorul hotelului *Claridges* – care îl necăjea pe Michael că trăsese la un hotel ca să se culce cu o femeie. Se pare că nu știe și restul poveștii, s-a gândit Paul, care l-a văzut pe Michael râzând, apoi întorcându-se către bărbatul de vizavi și schimbând subiectul.

Șeful de la *Claridges* s-a aplecat către Paul.

– Individul acesta-l are pe vino-ncoa la femei, a spus el, arătând către Michael. Cred că înțelegi ce tumult a fost la noi. Chipeșul și elegantul șef de la *Hyatt* vine la noi într-o seară, târziu, cu o femeie frumoasă după el și lasă un prezervativ folosit sub pat. E de la sine înțeles că a devenit

subiectul de discuție la masa de prânz, destul de mult timp după aceea.

James a slobozit un hohot de râs.

– Dracu' să creadă că Michael își dă demisia și se mută în Paris.

53

– A fost o seară plăcută, nu-i așa?

Michael s-a scărpinat în cap.

– Masculii ăia știu să toarne în ei.

De data asta avusese destulă minte ca să nu le urmeze exemplul. Paul însă...

– Da, din câte-mi amintesc, a zâmbit Paul obosit. Ai un Resorb?

– În sertarul se sus.

Paul s-a târât până acolo și a deschis sertarul.

– Vrei?

– Nu, mulțumesc. Care a fost bârfa cea mai fierbinte în partea ta de masă? Ăștia au întotdeauna ceva de spus despre alții.

Paul s-a gândit câteva clipe, apoi fața i s-a destins într-un zâmbet larg.

– Prezervativul tău a figurat în discuție.

– Prezervativul meu? Despre ce vorbești?

– Prezervativul pe care l-ai lăsat sub pat la *Claridges*. A fost subiectul preferat de discuție, se pare. Vârsta ta, în combinație cu o fată tânără și drăguță și cu un prezervativ, folosit pe deasupra. James era de-a dreptul impresionat.

– Despre ce prezervativ vorbești? Doar n-am lăsat niciun prezervativ.

Michael știa cum funcționau bârfele și cum detaliile erau îngrămădite peste alte detalii, până când povestea căpăta amploare, ajungând o mare minciună.

– Poate că nu, dar, în orice caz, el așa a zis.

Paul și-a dus mâna la frunte.

– Trebuie să vorbim despre altceva. O să mă ia și mai tare durerea de cap dacă discutăm tot despre ziua de ieri.

Numai după ce Paul a golit conținutul și a pus jos paharul, Michael a înțeles ce spusese prietenul lui.

– Prezervativ? a zis el aproape strigând.

– Iar revenim la subiectul ăsta?

– Trebuie neapărat, dacă e adevărat, i-a răspuns Michael.

Era un chin că nu-și amintea aproape nimic din ce se întâmplase în seara petrecută cu Camille, dar dacă într-adevăr cineva găsise un prezervativ... Dacă nu erau numai bârfe, atunci...

– Fă un duș, că puți, a continuat el. Mergem în oraș, apoi până la *Claridges*.

– Nuuu... Termină! Nu acum! Nu sunt în stare.

– Atunci mă duc singur.

– Nu înțeleg.

Michael s-a apropiat de el și l-a pupat pe frunte.

– Nu-i nimic. Nu contează.

Când Michael a plecat de la *Claridges*, s-a întrebat dacă nu cumva făcuse câțiva pași de dans în holul hotelului sau dacă numai avusese impresia, în imaginația lui. Găsise punctul slab, pe care-l intuise tot timpul: nu-i stătea în obicei să nu se protejeze. Știuse asta, dar fusese atât de beat, încât nu-și mai amintise nimic.

Fusese nevoit să-i relateze întreaga istorie lui James, care, pentru siguranță, o chemase pe cameristă. Fata confirmase „situația cu prezervativul de sub pat", așa cum se numea acum.

Cu siguranță, Camille mințea în privința paternității. O întrebase de mai multe ori și ea îl asigurase că nu folosise prezervativ.

După ce angoasa care îl stăpânise câteva luni s-a mai domolit, a dat cu pași grăbiți colțul către Davie's Street și a lăsat totul să iasă din el. S-a aplecat în față, cu genunchii tremurându-i, și a încercat să respire, să se controleze. Nu urma să devină tată. A scuturat ușor din cap. Nu urma să devină tată.

Când s-a urcat în mașină, o jumătate de oră mai târziu, a sunat-o pe Camille.

– M-ai mințit, i-a spus scurt, când fata i-a răspuns.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Am avut prezervativ. Nu e copilul meu. La naiba, încetează să mai minți! Dă cărțile pe față, altfel o să fiu nevoit să vorbesc cu *Hyatt* despre tine.

Amenințarea a făcut-o să cedeze. A recunoscut, plângând, că rămăsese gravidă cu altcineva, dar că Michael, pur și simplu, era mai potrivit ca tată. Și dacă tot vrusese să se culce cu ea...

– M-ai folosit. Mă bucur că un timp ți-a fost frică, a spus ea.

Apoi el a închis. Se terminase. Totul se terminase cu-adevărat.

Trebuia să-i telefoneze lui Susanne.

Sau, și mai bine, trebuia să se *vadă* cu Susanne.

Când a ajuns acasă, a intrat și-a trântit ușa după el.

– Paul! Paul!

– Da, aici sunt. Nu mai striga. Încă mă doare capul.

– Plecăm la New York.

– Bineînțeles că nu plecăm.

– Ei, haide, trăiește și tu puțin! Trebuie s-o anunțăm pe Susanne că o iubesc, că n-o să fiu tată și c-o să mă închid cu ea într-o cameră de hotel, în timp ce tu o să încerci să te împaci cu Maggan.

– Ai înnebunit de tot?

Paul a pus castronul cu chipsuri pe masă și s-a scărpinat pe obrazul neras. Arăta, în continuare, complet terminat.

– Deloc. S-a dovedit încă o dată că sunt un bărbat responsabil, în ciuda beției, și vreau să-i spun asta lui Susanne personal.

– E nevoie de noi în Paris.

– Nu chiar în clipa asta. Construcția merge cât se poate de bine și fără ca tu să stai și să te uiți cum se bate fiecare cui. Restaurantul e condus excelent de personalul tău, așa că nu încerca să te sustragi.

– N-am viză, a replicat Paul.

– N-ai nevoie de viză. Completăm o cerere pe internet și primim răspunsul imediat. Pașaportul îl ai deja cu tine.

Paul l-a privit sceptic pe Michael.

– Ești sigur că așa e cel mai bine pentru relația mea cu Maggan?

– Odată și-odată trebuie să încetați cu certurile. E timpul. Ba chiar momentul, dacă mă-ntrebi pe mine.

De fapt, Michael era doar egoist. Maggan și Paul nu aveau decât să se certe cât pofteau, dar voia să-l aibă alături pe cel mai bun prieten al lui.

În cazul în care Susanne îl refuza.

Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate.

Camille l-a sunat de zece ori, în următoarele douăzeci și patru de ore, dar Michael a lăsat telefonul să sune și a fluierat vesel. Când fata a sunat la ușă, chiar înainte ca el și Paul să plece la aeroport, Michael a rămas pironit locului și a privit-o fără un cuvânt. Apoi i-a închis ușa în nas și a continuat să fluiere.

– Nu vrei să-i avertizezi pe cei de la *Hyatt*? Doar e nebună, a spus Paul.

– De asta îi e frică și ei. Aș putea să-i transform viața într-un iad, dar uneori ajunge o ușă trântită în nas, a zâmbit

Michael mulțumit. Apoi mă gândesc că totuși singurul vinovat sunt eu. Am folosit-o, de fapt a avut dreptate. A fost o șefă competentă în Sydney și poate să fie la fel și aici. Indiferent unde, nu e problema mea. De fapt, nu-mi pasă deloc de *Hyatt*. Nu-i ciudat? Am lucrat acolo de la optsprezece ani. Toată viața. Era cu-adevărat timpul să-mi schimb slujba și sunt extrem de fericit că m-ai chemat în Paris. Sincer. Paul, o să fie fantastic când construcția va fi gata.

54

Tocmai se cazaseră în camerele hotelului din Manhattan, când Amanda a sunat, în sfârșit.

– Te rog, dă-mi vești bune, a murmurat Rebecka, înainte să răspundă.

– Bună, Amanda sunt. Am vești excelente despre școlile tale. Toți elevii au fost găsiți și au scăpat fără mari probleme.

– Chiar așa? Ah, o veste mai bună nu puteai să-mi dai! Sunt în New York, cu Maggan și cu Susanne, și-o să le spun și lor imediat ce bucurie mi-ai făcut. Și familiile copiilor? Ce s-a întâmplat cu ele?

– Majoritatea au supraviețuit, dar casele lor nu mai există. O să te sun când o să știu mai multe. Aici e încă haos.

– Și mama Yelandei?

– E bine.

– Minunate vești! Mulțumesc, Amanda. Ne auzim din nou cât se poate de repede.

Rebecka a simțit deodată cât de minunat era să fie în New York. Maggan le anunțase că proiectul ei din Casablanca se desfășura conform planului, elevii din Haiti scăpaseră cu viață, iar ele aveau să-l întâlnească, în sfârșit, pe misteriosul Luke care, la ora aceea, era pentru ele un fel de prieten.

Rebecka se întreba cum arăta. Căutaseră fotografii în apartamentul lui Sonja. Speraseră că prietena lor făcuse măcar o schiță sau chiar că îi pictase portretul, dar nu găsiseră nimic, iar fotografia micuță din medalionul descoperit în șifonier nu le era de mare ajutor. Descrierea pe care Sonja le-o făcuse în prima scrisoare nu putea să se mai potrivească, patruzeci de ani mai târziu. Cârlionții puteau să-i fi căzut de mult. Poate că acum nu mai avea niciun fir de păr pe cap.

În ziua următoare trebuiau să se vadă cu soția lui Luke, dar acum erau libere să meargă unde dorea fiecare. Maggan voia să se plimbe singură, Susanne, să meargă la Saks, pe Fifth Avenue, iar Rebecka, să se plimbe de-a lungul râului Hudson, spre nord. Vremea era frumoasă, nu era la fel de frig ca acasă și avea pantofi comozi, cu care putea să meargă pe distanțe lungi.

Susanne pipăia hainele de la raionul de îmbrăcăminte pentru femei din magazinul somptuos. Simțea imediat dacă materialul conținea lână. Nu avea nicio importanță cât de moale era. Până și cașmirul o înțepa. Putea, eventual, să poarte ciorapi de lână într-o zi geroasă de iarnă, dar, în niciun caz, nu suporta lâna în haine.

Mătasea însă... Acum, când bufeurile se mai potoliseră, putea din nou să poarte mătase, dar, vreme de mai mulți ani, fusese nevoită să-și schimbe hainele de trei ori pe zi, ca să se mențină proaspătă. Atunci nici nu putea să se gândească la o bluză din mătase. A pipăit o bluză mov, cu guler-eșarfă. Ar fi mers la pantaloni negri, cu tocuri înalte. De fapt, nu avea nevoie de îmbrăcăminte, dar în Londra nu-și cumpăra niciodată nimic, pentru că lucra aproape tot timpul. În plus, avea deja un garderob folosibil. La serviciu purta același costum ca toți ceilalți – bleumarin, cu marca hotelului brodată pe buzunarul de la piept –, iar dacă trebuia să meargă la vreun spectacol, avea

o grămadă de rochii *vintage*, care erau încă elegante. Cele care i se mai potriveau, după ce luase câteva kilograme.

Făcuse de curând o curățenie mare și, cu mare durere în suflet, trebuise să accepte că era timpul ca rochie YSL verde-smarald să-și găsească o altă proprietară. Avea încă una, dar pe aceea n-ar fi dat-o niciodată. O purtase la inaugurarea hotelului *Londra lui Sonja* și asta era o amintire mult prea dragă. Sânii nu i-ar mai fi încăput în ea, dar o ținea ca pe un obiect frumos, în garderob.

Ce fericiți fuseseră ea și Michael atunci! Și dacă ea fusese șic, în rochia YSL, el fusese senzațional de elegant, într-un costum obișnuit. Michael avea acea aură pe care nu multora le era dat s-o poarte. Dar, în ciuda popularității lui printre femei, Susanne nu-l văzuse niciodată întorcându-se după vreuna, pentru că lui nu i-ar fi trecut prin gând una ca asta. Susanne fusese tratată de multe ori fără respect, dar niciodată de el. De-asta știa că Michael avea să facă totul pentru copilul lui. Oricât de greu i s-ar fi părut acum, totul avea să dispară, odată cu venirea pe lume a copilului.

Acum nu mai pot să aleg, s-a gândit Susanne, ridicând umerașul la nivelul ochilor. Ezitase vreme de un an, fără să se poată decide dacă era în stare să aibă o relație sau nu. Ca și cum Michael i-ar fi făcut ceva rău, dacă se logodea cu el. Cu un oftat, și-a atârnat bluza de mătase pe braț și s-a îndreptat către cabina de probă.

Maggan se plimba încet. Nu pentru că ar fi durut-o picioarele. Nu. Dar nu se grăbea nicăieri. Erau atâtea lucruri de văzut și atâtea bănci pe care putea să se odihnească, încât nu-și făcea griji c-avea să-și piardă puterile. Nu avea nicio țintă, voia doar să inspire aerul din New York.

Se gândea la seara precedentă. Când ajunseseră, ea, Rebecka și Susanne fuseseră moarte de oboseală, dar, ca să

nu adoarmă prea repede, ieșiseră să mănânce, apoi văzuseră un musical. Susanne le făcuse o surpriză cu biletele de la *Book of Mormon*. Maggan râsese neîntrerupt, două ore. Fusese cel mai bun spectacol pe care-l văzuse vreodată și oboseala îi dispăruse ca prin farmec, de îndată ce spectacolul începuse, dar acasă, în camera de hotel, adormise cu rimelul pe gene și continuase să doarmă fără vise, timp de nouă ore.

Dimineață citiseră toate scrisorile lui Sonja, de la prima la ultima. Încă nu înțelegeau cum rezistase prietena lor Sonja să poarte totul singură și se întrebau dacă, în cazul în care ar fi rămas în viață, le-ar fi spus vreodată întreaga poveste. Poate.

Acum, când urmau să se vadă cu soția lui Luke, vorbiseră și despre coșmarul pe care această sărmană femeie trebuia să-l fi trăit, știind că soțul ei iubea pe altcineva.

– Dar oare chiar a știut? a spus Susanne. Poate a luat-o ca pe o aventură oarecare și doar noi le-am înțeles iubirea, din scrisorile lui Sonja.

– Nu o să știm până nu vorbim cu ea, i-a răspuns Rebecka.

Maggan a cotit-o pe Bleecker Street și a început să se uite după Magnolia Bakery. Se gândise să cumpere câteva brioșe, pe care să i le ducă soției lui Luke, în ziua următoare. Maggan se gândea la ea, dar și la propria ei căsnicie. Când ea și Paul se reîntâlniseră după atâția ani, el îi povestise că fusese căsătorit, dar că renunțase la căsnicie când înțelesese că nu iubea așa cum ar fi trebuit. În sufletul lui, știa că era încă îndrăgostit de Maggan, deși nu se văzuseră de mulți ani.

Nici ea nu-l uitase. Nici n-ar fi putut, din moment ce Anneli era copia lui fidelă. Dar simțise întotdeauna că-l iubea? Nu. Mai degrabă, ceva se trezise la viață în ea când se revăzuseră, ceva care nu trăise în toți acei ani.

Dar acum? Murise dragostea? Era îngropată pentru totdeauna?

Dacă ar fi fost întrebată, cu doar două luni înainte, dacă voia să divorțeze, ar fi spus clar că nu. Deci care era diferența acum?

Răspunsul o trezise noaptea trecută: *nu se mai suporta singură, ca femeie măritată.* Devenise altcineva, o copie de proastă calitate a celei care fusese odată și pe care o părăsise când plecase în Paris. Totuși fusese mulțumită de sine în toți anii pe care îi petrecuse ca mamă singură. Când Anneli se mutase și-și întemeiase familia ei, Maggan nu se mai recunoscuse. După accident, nu mai putuse să lucreze și atunci situația se înrăutățise. Că picioarele îi mergeau strună uneori era un lucru pe care nimeni nu putea să-l explice. Când îi spusese doctorului că asta depindea de starea ei psihică, omul râsese și-i zisese că putea să creadă ce voia.

Azi nu mai avea nevoie de un doctor care s-o aprobe.

– Cel mai bun indicator de fericire stă în picioarele mele, le spusese de dimineață prietenelor ei.

– La mine stă între ele, exclamase Susanne pufnind în râs.

Rebecka ridicase ochii spre cer.

La ora cinci, Maggan era înapoi în hotel, cu o grămadă de sacoșe în mâini și nu și-a putut crede ochilor când l-a văzut pe Paul ridicându-se dintr-un fotoliu și venind către ea. Și apoi pe Michael, dintr-un altul.

Maggan a ridicat mâinile.

– N-am chef de ceartă, i-a spus înainte ca el să apuce să deschidă gura.

– Nici eu, Maggan, te asigur, i-a răspuns Paul. Am venit cu Michael, în calitate de prieten al lui. Nu mai am de ce să mă cert cu tine. Știi doar că ți-am trimis actele, a continuat Paul, când ea s-a apropiat.

Maggan a dat din cap.

– Bine. Salutări de la Anneli și de la copii, a zâmbit el dezarmant, ca și cum ar fi vrut să-i arate că lucrurile chiar

așa stăteau, și și-a scos mobilul din buzunar. Ți-au înregistrat un scurt salut.

Când și-a auzit nepoții cântând *Marseilleza,* Maggan a început să râdă. Aproape că uitase cât de amuzant putea să fie Paul.

55

– Deci de asta m-ai întrebat la ce hotel stăm, a zâmbit Susanne, după ce i-a îmbrățișat pe Michael și pe Paul.

Tocmai venise de la Saks și îi găsise pe Maggan și pe cei doi bărbați stând la recepție.

– Da, am ceva de povestit, dar vreau s-o fac în particular.

Michael și-a luat o mină gravă.

– Și nu puteai să-mi povestești la telefon?

Susanne s-a întunecat când el a scuturat din cap. Dacă Michael avea ceva de spus și pentru asta traversase Atlanticul, cu cel mai bun prieten după el... Nu era pregătită pentru vești proaste. Nu acum, când trebuia s-o întâlnească pe soția lui Luke și poate chiar pe Luke.

– Poți să mai aștepți?

– Nu cred.

Femeia a tras adânc aer în piept.

– Ne vedem aici, la șapte, i-a spus ea lui Maggan. Poți să-i transmiți și lui Rebecka? Eu trebuie să vorbesc cu Michael.

Susanne și Michael s-au îndreptat către scară și au început s-o urce. Camera lui Susanne se afla la primul etaj. Pulsul i se accelerase și, când a deschis ușa, era încălzită și transpirată.

– Vreau ceva de băut, a spus ea și s-a dus la minibar. Tu vrei ceva?

– Împărțim o sticlă de vin?

– Cu plăcere, bună idee, a spus ea, și-a dezbrăcat geaca și a aruncat-o pe pat, înainte de a lua o sticlă mică de vin și o pungă cu alune prăjite. Și ce e atât de important?

Paharul aproape că-i aluneca din mâna transpirată.

– Spune repede, fără ocolișuri.

– Nu e copilul meu.

Paharul a aterizat direct pe mocheta deschisă la culoare. Susanne s-a întors brusc și i-a întâlnit privirea.

– Mai spune o dată.

– Nu e copilul meu.

– Încă o dată.

S-a apropiat de el cu încă un pas.

– Nu există niciun copil al meu.

– Niciun..., a șoptit ea, când a ajuns în fața lui.

– Nu e al...

Susanne l-a sărutat.

– ... meu.

L-a sărutat iar. Și iar. Și iar.

– Îți mulțumesc că ai venit aici să-mi spui, a murmurat ea, în timp ce limbile li se încolăceau, iar ea făcea tot ce-i stătea în putință să-i scoată hainele cât mai repede.

Nu mai era nimic de spus. Era atât de ușurată, încât i se părea că zbura. *Nu e copilul meu.* Patru cuvinte care nu fuseseră niciodată mai frumoase și nu avuseseră niciodată o rezonanță mai puternică. Ceea ce le-ar fi putut întrece ar fi fost *„Ia-mă direct"*, lucru pe care ea l-a spus imediat după aceea.

– Paul!

Maggan l-a oprit înainte ca bărbatul să intre în lift.

– Da!

S-a întors către ea.

– Promit să mă străduiesc, dacă mă urmezi câteva clipe, a spus ea.

– Cu ce să te străduiești?

– Să-ți explic cine am fost, cine am devenit și ce-am făcut cu mine de-a lungul mai multor ani.

Paul a privit-o cu ochii lui calzi – dar obosiți, în clipa aceea – și negri.

– OK, i-a răspuns și i-a ținut ușa liftului. Iar eu promit să te ascult.

Rebecka avusese o zi plăcută. Se plimbase, vizitase Ground Zero și apoi mersese de-a lungul apei, așa cum își propusese. Nu mă mai simt singură, s-a gândit surprinsă, în timp ce privea fluviul Hudson. Îngerii ei salvatori se numeau Susanne și Maggan. Cei care-i spuseseră că avea voie să fie tristă, dar nu și singură. O căraseră literalmente după ele, deși ea se luptase să scape și să se întoarcă în întunericul ei. În întunericul care exercita o atracție puternică. Avea să-i înțeleagă mereu pe cei care se lăsau atrași spre el. Dar le-ar fi spus că aveau și o altă variantă și i-ar fi sfătuit să-i lase să intre pe toți cei care le băteau la ușă. Că prietenii reprezentau calea spre lumină. Și, ca prieten, trebuie să îndrăznești să bați la ușă. Cu putere. Ar fi transmis aceste gânduri dacă și ea ar fi întâlnit pe cineva chinuit de asemenea trăiri.

Ceva se eliberase în ea când îl îngenunchease pe violatorul de pe vapor. Fusese ca și cum ar fi descoperit o sursă nebănuită de energie. Și în Norvegia recâștigase ceva. Dorința de a trăi, credea ea. Iar în întâlnirea cu Yelanda vedea un viitor. Exact pe aceste fetițe, cele asemenea Yelandei, Rebecka se gândea să le ajute.

Viața mergea mai departe. Asta i se păruse imposibil numai cu două luni înainte.

S-a uitat la ceas. Mai putea să meargă puțin, apoi avea să se întoarcă la prietenele ei.

Paul o înțelegea pe Maggan. Se recunoștea singur în această transformare care se insinuase fără ca ei s-o observe

și pe care nu o descoperiseră decât atunci când fusese prea târziu. Amândoi avuseseră aceeași experiență.

– De ce nu vorbeam așa și când eram împreună? a întrebat-o el și s-a așezat lângă fereastră.

Se simțea ușurat. Dar, în același timp, îndurerat, pentru că trecuseră unul pe lângă celălalt, în loc să se întâlnească.

– Pentru că n-am fost niciodată prieteni, i-a răspuns Maggan liniștită.

S-a ridicat de pe pat și s-a așezat lângă el.

– Ne-am îndrăgostit când aveam optsprezece ani și, când ne-am reîntâlnit, după patruzeci, ne-am îndrăgostit din nou. N-am fost niciodată prieteni adevărați. N-am atins niciodată stadiul ăsta.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar poate că ai dreptate, a zis el gânditor și s-a întors către ea. Crezi că ar fi schimbat ceva?

– Poate.

Maggan i-a întâlnit privirea.

– Și acum ce-o să se întâmple? a întrebat-o el și i-a întins o mână. Putem să fim prieteni? Nu știu cum... Maggan, te iubesc. Dar nu vreau să mă întorc la viața pe care am avut-o, pentru că nu ne-a făcut bine niciunuia dintre noi.

– Tu ai rămas cel mai bun bărbat pe care-l cunosc și-o să-mi lipsești îngrozitor de mult.

Maggan și-a șters ochii și i-a luat mâna lui Paul, înainte să-și pună capul pe umărul lui.

Era o senzație ciudată, să ascute zgomotul New Yorkului și, în același timp, să vorbească despre viața lor de acasă. Paul și-a lipit capul de al ei.

– O să-mi cumpăr un apartament în Paris, a șoptit el.

– Poți să rămâi acolo unde ești acum, dacă vrei.

– Nu, e timpul să mă mut. Mă gândesc la ceva aproape de *La Sonja*, ceva care să fie gata renovat și în care doar să mă mut.

– V-ați mai gândit la propunerea noastră, să devenim coproprietari?

– Da. Dacă mai vreți asta, cred că ar fi plăcut pentru noi și bine pentru *La Sonja*.

– Susanne și Rebecka s-au gândit deja să se mute la etajul șase, așa că or să se bucure mult, a zâmbit Maggan.

– Și tu? Ce simți?

– Eu o să plec un timp. Singură.

L-a privit cercetătoare.

– Dar am crezut că nu vrei să părăsești Farsta. Că de-aia divorțezi de mine. Nu înțeleg, Maggan.

Maggan i-a dat la o parte șuvița de păr care-i căzuse pe frunte.

– M-am simțit părăsită. Ai luat o hotărâre atât de importantă, fără să vorbești întâi cu mine. Te-ai mutat în Paris fără să mă întrebi dacă voiam să mă mut și eu cu tine. Tu m-ai părăsit și atunci, Paul.

– Deci nu Parisul în sine a fost problema?

Ea a scuturat din cap.

– Nu.

– Deci ar fi putut să se termine altfel, dacă eu...

– Șșș! Nu e vina ta. Eu am tras concluzii pe care nu le-aș fi tras dacă m-aș fi simțit mai bine. Eram deprimată, am înțeles asta abia în călătoria cu fetele. Am nevoie să fiu singură, să găsesc drumul înapoi către mine însămi.

– Te iubesc, a șoptit el.

– Și eu te iubesc.

– Te întorci la mine? a întrebat-o el cu voce joasă, uitându-se în podea.

– Plec la un centru pentru fetițe abandonate din Casablanca, care m-a impresionat enorm când am fost acolo. Mi-au promis că-mi vor permite să fac voluntariat acolo, timp de două luni.

– Și apoi?

– Apoi poate c-o să mă întorc.

Paul a ridicat cu greu capul. Privirea lui i-a întâlnit-o pe a ei. Încerca să se convingă să deschidă mâna, s-o lase să plece. Dar îl durea. Cumplit de tare.

56

Atmosfera era încărcată de emoție. Toate trei stăteau pe bancheta din spate a unui taxi. Îl rugaseră pe șofer să le ducă la o adresă din Queens. Nu apucaseră să meargă decât un cvartal, când Maggan le-a spus oftând că uitase la hotel punga cu brioșe. Celelalte au consolat-o, spunându-i că nu știau ce le așteptă. Poate că nu era deloc potrivit să aibă cu ele așa ceva, în acea zi. Susanne i-a luat mâna lui Maggan și a ținut-o strâns, în timp ce mașina galbenă se strecura prin traficul orașului.

Zgomotul străzii, care nu înceta niciodată în New York, e liniștitor, s-a gândit Susanne. Dacă nu era o mașină de pompieri care se grăbea undeva, erau mașinile de poliție care veneau în șir. Din gurile de canal ieșeau aburi. Femei pe tocuri înalte se grăbeau în toate direcțiile. Șoferul a claxonat și a dat din mâini, ca să facă pe cineva să se dea la o parte, și Susanne a văzut grimasa de groază a lui Maggan când, vrând să evite un biciclist, șoferul a făcut o manevră eroică. Numai când au ajuns la The Queens Midtown Tunnel, călătoria a început să fie plăcută.

– E ciudat c-o s-o întâlnim pe soție, și nu pe Luke. Să sperăm c-o să fie destul de înțelegătoare încât să ne dea adresa lui, dacă s-au despărțit cumva. Poate că are Alzheimer și e internat undeva? a speculat Susanne.

Se uitase pe hartă. Bellerose era situat central în Queens și ea crezuse că era vorba despre un apartament, dar, când taxiul s-a oprit în fața unei case fără etaj, cu o rampă pentru scaunul cu rotile, Susanne a înțeles că nimeriseră bine.

– Poți să aștepți să vedem dacă e cineva acasă? l-a întrebat ea și, când șoferul a dar afirmativ din cap, s-a întors către prietenele ei. Sunteți pregătite?

Rebecka a ridicat degetul mare.

– Da, abia aștept, a răspuns ea și a deschis portiera.

Maggan era emoționată.

– Dacă e o capcană? Poate ne împușcă.

Susanne s-a aplecat și i-a deschis portiera, căci Maggan părea să nu fie în stare să și-o deschidă singură.

– Nu ți-ai pus vesta antiglonț? Eu și Rebecka suntem echipate, i-a zis ea cu un aer serios, dar, când a văzut că Maggan era șocată, a început să râdă. Prostuțo, hai odată!

Femeia din casă deschisese deja ușa și pe față i-a apărut un zâmbet cald când a întins mâna și le-a urat bun venit invitatelor ei.

– Mă numesc Amber, dar asta o știți deja. Vă rog, poftiți în salon, le-a spus ea politicoasă și a apăsat pe butonul care închidea ușa de la intrare. Am pus pe masă câteva gustări.

Era o sufragerie plăcută. Mare și luminoasă. Susanne a scanat repede întreaga încăpere, ca să descopere vreo fotografie cu Luke. Nu era niciuna. Pereții erau plini cu tablouri. Lângă fereastră se afla o masă mare și grupul de canapele, pe care Amber le-a invitat să se așeze, arăta comod. Măsuța din față era încărcată cu fructe și prăjituri și în mijloc trona o carafă cu limonadă și câteva pahare. Lângă ele se aflau un termos cu cafea și cești.

– Ce casă frumoasă aveți, a spus Susanne cu admirație. Locuiți de mult aici?

– De la accident. Manhattanul nu e potrivit pentru un scaun cu rotile, a răspuns Amber.

Apoi s-a ridicat cu ajutorul brațelor puternice și s-a mutat pe unul dintre fotoliile fără rezemători.

– Așezați-vă, așezați-vă, a insistat ea. Vă rog să vă serviți.

– Niciuna dintre noi nu știe exact de ce suntem aici, i-a explicat Susanne.

– Îl căutați pe Luke, a spus Amber liniștită. Dar, înainte să vă spun unde îl găsiți, am câteva lucruri pe care aș vrea să le discut cu voi. M-am gândit la asta atât de multă vreme și, când am aflat că prietenele lui Sonja îl caută pe Luke, m-am gândit că a sosit momentul să-mi ușurez inima.

A împins în față platoul cu prăjituri.

– Vrea să toarne cineva limonadă? Luați ce doriți. Cafea, poate?

Clinchetul ceșcuțelor de cafea a răsunat în cameră. Rebecka s-a întins după carafă și a turnat în paharul gazdei.

– Vă ascultăm cu plăcere, a asigurat-o ea.

Amber a luat o înghițitură.

– Cred că o să încep cu începutul. Puteți să mă întrerupeți dacă aveți întrebări.

A pus paharul jos și s-a rezemat de spătarul fotoliului.

– Luke și cu mine ne-am cunoscut în copilărie. Am fost îndrăgostită de el de când mă știu. Părinții noștri erau prieteni și se întâlneau des, când familia lui s-a întors în SUA, după Sydney. Luke a fost chemat pe front, a plecat în Vietnam și a fost luat prizonier, exact când trebuia să se întoarcă acasă. A stat închis mult timp și-mi amintesc că mama a fost un sprijin neprețuit pentru mama lui, atunci când nu știam ce i se întâmplase. Mi-a spus că, dacă Luke o să se întoarcă, o să se însoare cu mine. Ea ar fi avut grijă să aranjeze lucrurile. Și le-a aranjat. Eram fericită, dar el era mereu absent, credeam însă că asta era din cauza războiului și a tragediei prin care trecuse... Sigur, știam despre dragostea lui din tinerețe – cu toții am avut una –, dar el nu putea s-o uite pe-a sa. Era ca o otravă pe care o purta în corp și care nu-i dădea nicio clipă de liniște. Și, cu anii, situația s-a înrăutățit. Am pus, desigur, sub semnul întrebării angajamentul lui, în ceea ce mă privea. În primul

rând, nu voiam să-i văd pe copii suferind. În cele din urmă, după ani de minciună, mi-a mărturisit că o reîntâlnise. M-a rugat să ne despărțim, dar eu l-am refuzat. Noi suntem catolici. Nu ne despărțim. Putem să declarăm căsnicia nulă, dar eu n-am vrut nici asta. Am vrut să lupt pentru familia mea. Eram convinsă că avea să reziste și eram hotărâtă să lupt până la capăt.

Amber era palidă. Susanne vedea că povestea o marca.

– Nu cred că l-am urât pe Luke așa cum am urât-o pe Sonja, a continuat ea. Avem doi băieți, pe care Luke îi adora, dar, când nu era cu ei, se gândea la Sonja. Era ca și cum ea era soția lui, iar eu, doica copiilor. Acum înțeleg că era o situație imposibilă. El nu putea, pur și simplu, să facă altfel, atât de puternice îi era sentimentele pentru ea.

Amber și-a dres vocea înainte de a continua.

– Am greșit. Știam că mama lui îi scrisese lui Sonja și-i spusese că Luke murise. Desigur, n-ar fi trebuit să mă mărit cu el. Azi știu că ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă n-aș fi făcut asta. Dar eram tânără și îndrăgostită și am crezut c-o să se schimbe. Dar nu s-a întâmplat așa și, în cele din urmă, a făcut singurul lucru care mai era de făcut.

Amber a luat un plic de pe masă.

– M-a părăsit.

– Și unde e acum? a întrebat-o Rebecka. Am vrea să-l întâlnim.

– Înțeleg. Dar aș vrea să vă citesc mai întâi scrisoarea pe care mi-a lăsat-o atunci, când m-a părăsit...

A tăcut și le-a privit.

– ... în ziua de 14 mai 2009.

Toate trei au tresărit în același timp.

– Te-a părăsit în ziua în care Sonja a murit? a spus Susanne.

Amber a dat din cap.

– Da. Am văzut anunțul morții ei. Totul s-a întâmplat în aceeași zi. Pot să vi-o citesc?

Prietenele au dat din cap.

Dragă Amber,

Mă doare că trebuie să te părăsesc, dar nu mai pot să trăiesc fără femeia pe care o iubesc. Cu ea vreau să mă trezesc în brațe diminețile și mâna ei doresc s-o simt într-a mea, când adorm. Ar fi trebuit să fac pasul ăsta de mult, nu ți-am făcut decât rău rămânând. Tu a trebuit să sacrifici enorm, pentru că eu am iubit pe altcineva, în decursul întregii noastre căsnicii. Să nu crezi că nu am înțeles asta. E un sacrificiu pe care nimeni n-ar trebui să fie obligat să-l facă vreodată. Ai fi putut să întâlnești de mult pe altcineva, să primești dragostea pe care o meriți.

Până acum am trăit respirând artificial, dar în noaptea asta am înțeles ce trebuie să fac. E o hotărâre egoistă. Și lasă – plec fără să vorbesc nici cu tine, nici cu băieții noștri.

Ei sunt mari acum, dar mi-e teamă că n-or să înțeleagă. Totuși trebuie să plec. Nu sunt un soț bun, cu asta suntem amândoi de acord.

Sonja nu m-a rugat niciodată nimic. Dar, din ziua în care ne-am întâlnit, m-a iubit și nimic nu m-a făcut mai fericit pe lume.

Ăsta e adevărul.

Nimic nu s-a apropiat măcar de sentimentele mele pentru ea și de cele ale ei pentru mine.

Când o să te trezești, Amber, eu n-o să mai fiu aici. Am transferat toți banii pe care-i am în contul tău.

Nu te rog să mă ierți, dar te rog să ai grijă de băieții noștri. Nu știu dacă vor mai vrea să se mai vadă vreodată cu mine.

Luke

În jurul mesei s-a așternut o tăcere adâncă. Amber a tras adânc aer în piept.

– Seara, când m-am culcat, nu știam nimic despre asta. N-am găsit scrisoarea decât a doua zi dimineață. Sirenele

din jurul casei m-au trezit. L-am strigat pe Luke și, pentru că nu a răspuns, m-am ridicat singură din pat. În cele din urmă, am reușit să mă așez în căruciorul rulant și să ajung în hol. La ușa de la intrare am fost întâmpinată de doi polițiști.

A tăcut din nou, ca și cum avea nevoie să se reculeagă. Le-a privit pe fiecare dintre cele trei femei, înainte să continue.

– Luke părăsise casa în grabă și ieșise alergând în stradă, fără să se asigure. Probabil că mașina lui era parcată pe partea cealaltă. Șoferul care l-a lovit n-a mai avut timp să frâneze și Luke a murit pe loc.

– În aceeași zi cu Sonja, a murmurat Susanne, începând să plângă.

– În aceeași zi cu Sonja, a repetat Amber.

Au cumpărat un buchețel de flori. Florile preferate ale lui Sonja. Trandafiri galbeni și frezii. Cu șapte ani înainte puseseră o coroană făcută din aceleași flori pe sicriul ei. Pașii le erau grei. Se țineau de mână. Ceva mai încolo le așteptau Michael și Paul. Ei aveau să-și ia rămas-bun mai târziu.

Această clipă le aparținea celor trei prietene ale lui Sonja. Doar lor.

Cerul era întunecat, iar în aer se simțea ploaia. Ajunsă la mormântul lui Luke, Maggan a început să plângă. Crucea cu numele lui, pietrele albe și netede din jur, totul la fel de simplu, pe cât era de frumos. Susanne a respirat adânc. Acum totul se apropia, cu-adevărat, de sfârșit. Asta era clipa în care își luau rămas-bun pentru totdeauna de la Sonja. Aici, lângă Luke, aveau să-i spună adio. Rebecka și-a tras încet nasul și s-a sprijinit de Maggan.

Susanne a strâns pumnul cu putere, în jurul micii bijuterii, și a simțit nodul ridicându-i-se în gât. Umpluse medalionul din garderobul lui Sonja cu ultimele firicele de cenușă din urnă.

Medalionul era pregătit pentru Luke. S-a lăsat pe vine.

– Bună, Luke. Venim împreună cu Sonja, a șoptit el și a mângâiat crucea.

Maggan și Rebecka s-au așezat lângă ea. Pământul era poros și au reușit să facă repede o gropiță. Simțeau o mare durere, dar, în același timp, momentul era nespus de frumos. *Poate un firicel o să aterizeze în apropierea lui Luke.*

– Sonja, o să te odihnești aici, lângă el. Soția lui a vrut asta, iar noi îi suntem recunoscătoare.

Cu multă grijă, au așezat medalionul la piciorul crucii. L-au acoperit cu pământ și au pus buchetul deasupra. Într-un târziu, s-au ridicat, au privit mormântul și s-au îmbrățișat.

În timp ce se îndreptau încet către ieșirea din cimitir, norii s-au împrăștiat și, când s-au întors pentru ultima dată, soarele scălda în lumină mormântul lui Luke și al lui Sonja.

Epilog

Paris, în noaptea de Anul Nou

Maggan a coborât din taxi în fața restaurantului *La Sonja* și s-a oprit la intrare. Voia să prelungească acest moment la nesfârșit, îl așteptase atât de mult. A privit gânditoare fațada luminată, s-a întrebat ce se întâmpla în fiecare cameră în clipa aceea. Oaspeții se pregăteau pentru petrecere? Se schimbau, își puneau cele mai frumoase haine? Doar era Anul Nou! Lumina ferestrelor scălda feeric strada. La etajul al treilea a zărit o rochie în spatele unei perdele. O mână de bărbat în jurul taliei. O fereastră s-a deschis și s-a închis, acompaniată de un hohot de râs.

Era frig. S-a cuprins cu brațele. Respirația i se transforma în nori de abur. S-a cutremurat înfiorată. O pereche elegant îmbrăcată a trecut pe lângă ea și a intrat în hol. Petrecerea începuse. Auzea clinchetul paharelor și, înainte ca ușa să se închidă în spatele acelui cuplu, Maggan a zărit în hol, atârnate pe perete, portretul lui Sonja și cel al lui Adam.

Nu fusese niciodată atât de mult timp departe de ai ei și dorul i se cuibărise în inimă încă de când aterizase în

Casablanca, cu două luni înainte. Acela fusese și primul Crăciun pe care îl petrecuse fără Anneli. Dar fiica ei era în Canare, cu copiii, și se părea că nu-i lipseau nici Moșul, nici cozonacii ei, așa că, în loc să ofere cadouri propriei familii, Maggan a făcut pachete pentru fetițele de la centrul din Casablanca care, cu strigăte de încântare, se repeziseră asupra lor. Nu putuse să facă rost de un brad, dar Rebecka îi trimisese o scufie de Moș Crăciun și, în dimineața de Crăciun, Maggan le trezise pe fetițe cu un „Crăciun fericit!".

Patru femei tinere, pe tocuri înalte, se îndreptau către intrarea în hotel, râzând și ținându-se de umeri. Maggan a simțit o căldură plăcută în inimă. Sper că și voi veți rămâne prietene toată viața, s-a gândit ea când a deschis ușa și le-a lăsat să intre înaintea ei, la căldură.

Rebecka se lupta cu nasturele de la ceafă. De ce făceau găicile așa de mici? În cele din urmă, a renunțat. Avea s-o roage pe Susanne s-o ajute. Sau pe Maggan. A scuturat zâmbitoare din cap. Era o minune că puteau să țină petrecerea de inaugurare azi. Înainte de Crăciun li se păruse imposibil. Șefa de șantier avea plănuită o călătorie în Bali și nu putea s-o amâne, pentru că soțul ei ar fi strâns-o de gât, după cum jura femeia, așa că îi lăsase cu multe treburi neterminate. Livrarea mobilierului întârziase sau se poticnise pe undeva, lui Paul îi ieșiseră peri albi și singurul care își păstrase, într-o oarecare măsură, calmul era Michael, a cărui bună dispoziție nu putea să fie tulburată. Slavă Domnului! Pentru că măcar unul dintre ei trebuia să-și păstreze capul pe umeri și sângele-rece.

A aruncat o privire prin micul și elegantul apartament *Adam*, care era al ei în noaptea aia. Când intrase în duș, își scosese verigheta, dar acum și-a pus-o din nou.

– Ce crezi, dragule? a spus ea în pustiul camerei. Nu-i așa că e frumos acum, când e gata?

Nu mai fusese în Mallorca de când Rafaela preluase casa. Chiar dacă știa că luase o hotărâre bună, simțea o durere în suflet când se gândea la peluza din spatele piscinei. Încă nu era pregătită să se întoarcă acolo. Într-o zi avea s-o facă, dar acum locuia în Paris și se simțea foarte bine acolo. Avea un mic birou în hotel. Perdele galbene – l-a auzit pe Adam propunându-i asta, când se gândea cum să și-l aranjeze –, iar, pe ușă, geaca lui de piele, în care își vâra nasul de câte ori ieșea din cameră.

Îndrăznea să creadă că totul avea să fie bine.

Când dopul a pocnit și s-a lovit de tavan, Maggan și Rebecka s-au repezit cu paharele. Șampania rosé a țâșnit ca o arteziană din sticlă. Patru pahare. Închinau întotdeauna cu Sonja în noaptea de Anul Nou.

Susanne și-a pus paharul lângă sticlă, pe măsuța din fața canapelei. Și-a privit prietenele, care erau vesele și elegante. Maggan era bronzată și arăta relaxată. Caftanul brodat cu fir de aur pe care îl purta era cumpărat din Maroc. Nu fusese niciodată mai frumoasă.

– Te-ai întâlnit cu Paul? a întrebat-o Susanne, în timp ce-i încheia nasturele lui Rebecka.

Rochia lungă, cu multe falduri, era ireal de frumoasă și Rebecka avea multe așteptări. Nimic n-o bucura mai mult pe Susanne.

– Nu. Dar sunt nerăbdătoare să-l întâlnesc, a răspuns Maggan.

– Hm, a zis Susanne și și-a privit prietena.

Dacă obrajii nu i-ar fi fost atât de bronzați, Susanne ar fi putut să bage mâna-n foc că Maggan roșise.

Dar Susanne n-a spus nimic de data asta. Era prea ocupată cu propriile ei planuri romantice. Când intrase în holul hotelului *La Sonja*, ceva mai devreme în acea zi, Michael era în restaurant și, prin ușa deschisă, privirile li

se întâlniseră. Amândoi se opriseră brusc. Și rămăseseră așa. Inima ei bătea cu putere. Și simțea cum și inima *lui* bubuia. Ochii i s-au umezit din cauza acestei comunicări fără cuvinte și un noian de sentimente s-au revărsat asupra ei, împiedicând-o să mai respire. Dacă mai avusese o îndoială cât de mică, ea dispăruse acum cu totul.

– În seara asta îl cer de bărbat pe Michael, a spus ea și a ridicat paharul cu șampanie.

– Nu pot să cred, a exclamat Maggan și Susanne a văzut că era emoționată. Dă-mi un șervețel până nu mă înnegresc pe sub ochi. Te muți în Paris? a continuat ea și a luat șervețelul de hârtie pe care i-l întinsese Rebecka.

– Nu, *Doamne*, nu vreau să ne mutăm împreună. E perfect așa cum e acum.

– Dar vrei să te măriți. Așa deci.

Maggan și-a aplecat capul într-o parte și a zâmbit fericită.

Rebecka era la fel de veselă și de emoționată.

– E minunat că te-ai hotărât. Dar pot să te întreb de ce? a întrebat-o ea.

– Pentru că vreau o garanție că, până mor, o să fie al *meu* în weekenduri, din două-n două săptămâni.

– Și dacă refuză? a zâmbit Rebecka.

– Îmi asum riscul, i-a răspuns Susanne și a ridicat paharul. Dacă nu mă vrea, vă am oricum pe voi.

– Pentru prietenie, a spus Maggan.

A ridicat apoi paharul său și pe cel al lui Sonja și le-a ciocnit de paharele prietenelor.

– Pentru totdeauna. Amin.

Literatură bună. Şi atât.